CARLENE

THOMPSON

TACI ȘI UITĂ!

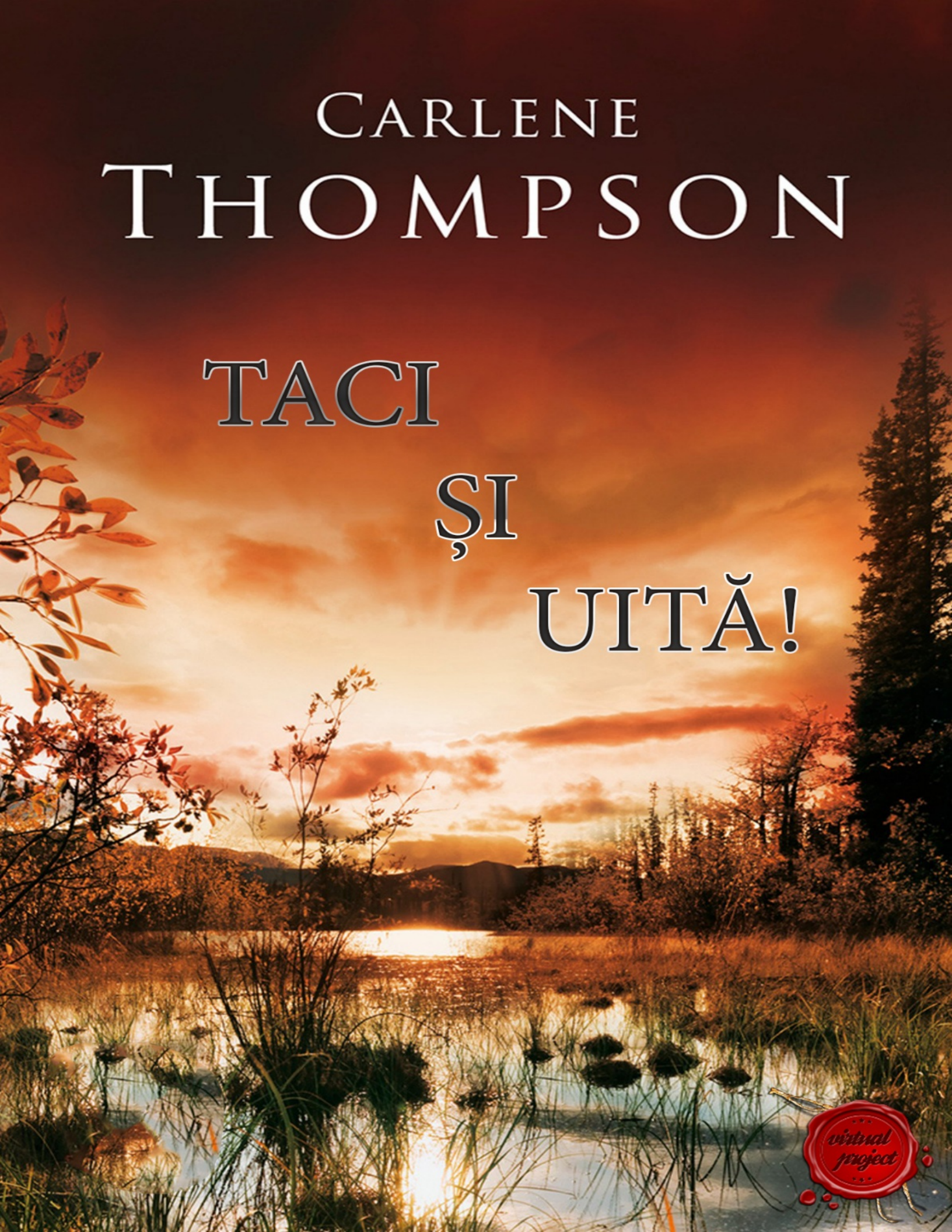

CARLENE THOMPSON

TACI ȘI UITĂ!

Original: *If You Ever Tell* (2008)

Traducere din limba engleză de:
PETRUȚA IONESCU

virtual-project.eu

2010

PROLOG

Teresa Farr nu știuse niciodată cu exactitate ce anume o trezise în noaptea aceea caldă din ultima parte a lunii aprilie. Ochii ei se deschiseseră larg, deodată, simțindu-se mângâiată de briza care se strecurase prin fereastra doar pe jumătate deschisă, în vreme ce ledul roșu al ceasului digital aflat pe noptieră se schimbase de la 2:57 la 2:58, dându-și seama că ceva nu era în regulă.

Câteva clipe, Teresa rămăsese nemișcată, cu ochii larg deschiși, asigurându-se că nu se trezise dintr-un coșmar. Cu toate acestea, timpul nu o ajutase să se dezmeticească. În cele din urmă, se trezise de-a binelea, prizonieră a unei atmosfere care vibra din cauza unei tensiuni palpabile – din cauza tensiunii și a pericolului.

Voise să strige, așa cum făcea în copilărie, când se speria în miez de noapte, în vreme ce mama ei venea în fugă s-o liniștească. Dar acum nu mai era o copiliță. Teresa împlinise șaptesprezece ani, iar mama ei era bolnavă – abia mai fiind în stare să se comporte ca un om normal, din cauza unei stări depresive de care suferise toată viața – stare agravată de un divorț umilitor în timp ce Hugh, tatăl Teresei, se recăsătorise cu secretara lui, Wendy, mai mult păpușă decât femeie, oarecum timidă la cei treizeci de ani ai săi.

Se pare că în afară de Hugh, toată lumea știa că Wendy divorțase de mai tânărul ei soț, Jason, ca apoi să se căsătorească cu un bărbat cu 19 ani mai în vârstă decât ea, pentru că acesta era acționarul majoritar și totodată președintele Companiei Farr Coal, o întreprindere care valora pe puțin 30 de milioane de dolari. Teresa și fratele ei Kent o urau pe Wendy, cu toate că femeia aceea lacomă reușise, Dumnezeu știe cum, să dea naștere unei fete încântătoare, inteligente și blânde, pe care o botezase Celeste și pe care Teresa nu se putuse abține să n-o iubească.

În timp ce se gândea că ceva nu era în regulă în casă, Teresa fusese conștientă că ar fi trebuit să se dea jos din pat, să meargă cât putea de repede în hol și să aprindă becul cu lumină puternică din tavan. Dar tatăl său era și așa destul de furios, fiindcă ea se întorsese destul de târziu acasă. Furios, țipase la ea, întrebând-o cu insistență unde fusese, ce făcuse și mai

ales cu cine, Doamne, Dumnezeule! Văzând că fata tace mâlc, continuase să zbiere la ea cam zece minute, după care îi spusese, calmându-se, că se poate duce la ea în dormitor, acesta fiind situat la etaj. Teresa își imaginase că el va spumega de furie dacă ea va trezi întreaga casă pentru cine știe ce bagatelă.

Cu toate acestea, nu reușise să închidă ochii prefăcându-se că nu se întâmplase absolut nimic. Dar Teresa fusese extrem de obosită, tristă din cauza tatălui său și înspăimântată de teamă din cauza *lucrurilor anapoda* care se petreceau în casa ei, instinctul visceral îndemnând-o să încerce să descopere amenințarea aceea pe care o simțea planând, în acea noapte, asupra familiei Farr și a casei lor.

Dăduse la o parte pătura subțire și coborâse din pat, cu auzul încordat, extrem de atentă. Nu trăsese draperiile, așa că luna își trimitea raza argintie și fantomatică de-a lungul încăperii. Mai întâi avusese o ezitare, după care deschisese ușa dormitorului și plecase desculță prin casă.

La început, nu o izbise nimic ciudat. Casa era învăluită în liniște. Veioza Tiffany, pe care Teresa o adora, era aprinsă pe o noptieră aflată în apropierea băii, pentru ca micuța Celeste să se poată orienta, când ieșea pe coridor, dormitorul ei fiind poziționat cu fața spre intrarea casei. Hugh Farr și soția lui cea nouă foloseau dormitorul matrimonial, aflat vizavi de camera Teresei.

În secunda aceea fata înțelesese că ceva nu era în regulă. Noaptea, ușa dormitorului lui Hugh și al lui Wendy rămânea întotdeauna închisă.

Noaptea asta era o excepție.

O clipă, Teresa fusese încercată de un sentiment straniu, după care se dusese spre veioza Tiffany, cea pe care mama ei o cumpărase și care îi era foarte dragă. Privind la acel lucru drag, care împrăștia o lumină plăcută prin abajurul translucid, albastru-deschis cu motive în formă de lăcustă în nuanțele mierii, Teresa simțise o ușoară alinare. Atingând-o, i se păruse că mângâie o lăbuță de iepure sau un alt totem purtător de noroc. O prostie, dar una care o reconforta!

Rămânând lângă veioză, Teresa privi prin ușa deschisă a dormitorului lui Hugh și al lui Wendy, dar nu reuși să zărească nimic dincolo de ea. Trăsese aer în piept, înaintând în mod intenționat spre ușa întredeschisă, pășind în dormitorul matrimonial, surprinsă, ca de obicei, de senzația pe care i-o provoca covorașul gros de sub tălpile ei.

Mama ei ținuse foarte mult la acest dormitor cu podeaua de mahon bine lăcuită, acoperită, din loc în loc, cu covoare Aubusson extrem de frumoase, în tonuri discrete. Wendy se plânsese că podeaua era rece sub tălpile ei goale, iar Hugh decorase cu promptitudine camera cu covoraşe în nuanţe de roz-aprins, asortate cu draperii în nuanţa cireşelor, ornate cu franjuri şi ciucuri. Chiar şi fratele mai mare al lui Teri, Kent, care nu avea prea multe cunoştinţe de design, nu reuşea să se uite în acea cameră fără să aibă o strângere de inimă.

În noaptea aceea, totuşi, Teresei abia dacă-i păsase de decorul schimbat al dormitorului. Ea nu înţelegea de ce nu auzea mormăielile uşoare şi ocazionale ale lui Wendy şi fluierăturile pe care Hugh le scotea uneori, cu tot dispozitivul antisforăit pe care şi-l cumpărase de curând, pentru a încerca să oprească sunetele baritonale. Dormitorul e mare, iar eu sunt prea departe de pat ca să aud ceva, se încurajase Teresa.

Fata nu aprinsese lumina de teamă să nu-i trezească, dar se apropiase cu câţiva paşi de patul mare, matrimonial, despre care ştia că se afla chiar în faţa ei. După care se oprise iar, ascultând.

Dinspre pat nu se auzea absolut nimic. Nu se auzea sunetul produs de cineva care se răsucea în timpul somnului, nici mormăielile lui Wendy, nici sforăitul sau sunetele întretăiate emise de Hugh, dar nici sunetul uşor şi profund a doi oameni care dormeau adânc şi liniştit, Teresa nu auzise absolut nimic.

Însă ea simţise ceva – un miros proaspăt, puternic şi metalic. Metalic. Simţise miros de sânge, iar acum îl adulmeca şi împrejurul patului. Nu e sânge, îşi zisese ea, cu încăpăţânare. Te sperii de una singură!

Folosindu-şi toată voinţa pe care o avea, înaintase spre capătul patului, după care o luase spre partea unde dormea Wendy. Teresa decisese că era mai indicat s-o trezească pe Wendy, şi nu pe Hugh, care ar fi ţipat din nou la ea, aşa că întinsese uşor mâna stângă, atingând încet, pe sub pătură, piciorul lui Wendy. Wendy nu făcuse nicio mişcare.

La parter, ceasul cu pendulă bătuse de trei ori la rând. Ceasul aparţinea de asemenea mamei ei, iar Teresa îi adorase întotdeauna design-ul elegant şi timbrul grav al bătăilor, dar, în noaptea asta, ele sunau parcă ameninţător şi straniu. Trăsese adânc aer în piept, forţându-se să mai facă vreo doi-trei paşi, tălpile ei strivind porţiunea de covor de dedesubt, chiar în secunda în care mâna ei atinsese în treacăt abdomenul plat al lui Wendy, aproape

cufundându-se într-o tăietură adâncă.

Moartă de frică. Teresa începuse să țipe. Își retrăsese repede palma de pe pântecul lui Wendy și când și-o pusese peste gură realizase că ea era plină de sânge care, în secunda aceea, se scurgea pe podea, iar fata începuse din nou să țipe. După aceea, fără să stea pe gânduri, alergase spre perete, apăsând pe întrerupător. Wendy alesese pentru budoarul ei cele mai mari candelabre posibile, așa că Teresa făcuse să se reverse în încăpere o mare nesfârșită de lumină. Camera căpătase imediat o înfățișare amețitoare, orbind-o, pentru un moment. Închisese ochii, după care îi deschisese și-i văzuse pe cei din pat așa cum erau în clipa aceea: plini de sânge, scăldați într-un sânge roșu ca focul.

Teresa nu se gândise că vocea ei sfâșiase brusc liniștea nopții. Simțise cum se îndepărta cu mișcări stranii imaginea aceea înspăimântătoare, alergând pe partea de pat pe care era lungit tatăl ei, răsturnat pe o parte, ca o insectă care se pregătea de împerechere, cu gâtul înjunghiat, în vreme ce din tăietura adâncă din pântecul său țâșnea sângele. Brațul lui stâng părea să se întindă spre Wendy, al cărei chip frumos de altă dată fusese transformat într-o bucată de carne de nerecunoscut, plină de tăieturi și găuri. Șuvițele ei blonde erau răspândite pe perna albă de satin, ude și pline de sânge.

Teresa se trăsese înapoi, ușor, străduindu-se să nu vomite, realizând că tremura toată. Auzise cum Great Dane, câinele familiei vecine, începuse să latre și să schelălăie nerăbdător. Teresa ridicase privirea, zărind prin una dintre ferestrele dormitorului luminile puternice ale casei de alături, despre care știa că sunt tot de la dormitorul matrimonial, situat în dreptul celui al lui Wendy și Hugh. Țipetele ei și lătratul câinelui îi treziseră pe vecini, se gândise ea, ușurată. Se forțase să nu mai țipe preț de o clipă, cât să-și tragă sufletul, umplându-și plămânii cu aerul de care avea atâta nevoie. După care, în mintea ei apăruse brusc Celeste, fetița în vârstă de opt ani.

Fără să se gândească de două ori, stinsese luminile, ca și cum acestea ar fi putut să deranjeze pe cineva, după care părăsise în fugă dormitorul tatălui ei, alergând de-a lungul holului și lovindu-se, pe întuneric, de o măsuță veche. Scosese un țipăt, împiedicându-se și căzând într-o parte, lovindu-se de trupul bombat și robust al unui adult.

— Nu. Vă rog, reușise Teresa să îngaime, înainte ca durerea să-i sfâșie brațul stâng, durerea aceea pe care ți-o provoacă lama unui cuțit bine ascuțit, care taie în carne vie. O, Doamne, mi-a venit și mie vremea să mor,

își zisese ea.

În vreme ce Teresa apăsa tare gaura din brațul ei, persoana se apropiase puțin mai mult de ea, iar fata simțise o aromă familiară. Aroma de pădure a lemnului de santal. Mama ei avusese întotdeauna aroma aceea a lemnului de santal, gândise Teresa, cu mintea aiurea, încercând să zărească silueta de lângă ea, ascunsă în întuneric – silueta unei persoane mult mai înalte decât ea, care purta o haină din material plastic sau din vinilin, alunecos, cineva al cărui chip părea ascuns sub o glugă uriașă, cu ochii lăsați în jos.

Cuprinsă de groază, Teresa rămăsese nemișcată, asemenea unui animal care așteptă atacul fatal și inevitabil. În secunda aceea, chiar încetase să respire, dar privirea îi alunecase într-o parte. Observase cum mâna înmănușată în latex se mișca ușor sub glugă, în vreme ce degetele se ridicară în dreptul buzelor, acestea rostind un blând „Șșș”. Sunetul reverberase fantomatic în creierul Teresei, în vreme ce ea se uitase cum silueta se îndepărta, ca într-un vis – din ce în ce mai departe, coborând scara, după care auzise cum deschide ușa de la intrare și iese.

Timp de o secundă, Teresa rămăsese nemișcată, prea uimită ca să facă vreun pas, prea șocată ca să bage în seamă mai mult decât vag durerea care-i săgeta brațul. După aceea, câteva picături de sânge fierbinte se scurseseră pe piciorul gol, trezind-o la viață pe neașteptate. Silueta fantomatică venise mai devreme dinspre intrare – acolo unde se afla dormitorul lui Celeste.

— Celeste, bâiguise Teresa, vocea ei abia strecurându-se prin gâtul strâns parcă cu menghina, înghițise de câteva ori, alergând ca vântul de-a lungul coridorului, reușind să strige apoi cu putere: Celeste!

În clipa în care ajunsese în dreptul dormitorului fetiței, se oprise brusc. Începuse să gâfâie, în timp ce inima părea gata să-i sară din piept, rupându-i coastele. Durerea din braț devenise nesemnificativă. Nu pot, își zisese ea, și, preț de o secundă, timpul păruse să se oprească în loc. Nu pot să intru în cameră.

Cu toate acestea, corpul nu dăduse ascultare minții, iar ea pătrunsese tiptil înăuntru, cu toate că nu era în stare să aprindă lumina. Lumina lunii îi dezvăluise patul răvășit. Încet, teribil de înspăimântată, Teresa se orientase după lumina veiozei de veghe a lui Celeste – o veioză sub formă de căluț, de culoare albă, pe care Teresa i-o tăcuse cadou de Crăciun, o veioză pe care fetița o adora și pe care o numise „Fulg de nea”.

Teresa făcuse câțiva pași spre pat. Murmurase „Celeste”. Liniște. Dar

veioză nu lumina nicio pată de sânge. Teresa își pusese palmele pe marginea păturii și așternutului. Nimic. Patul era gol.

Ridică privirea și observă cutia de jucării aproape goală lângă veioză. În cele din urmă, începând să tremure aproape incontrolabil, Teresa se străduise să străbată distanța până la cutie, ridicase capacul, și o zărise pe Celeste care stătea ghemuită ca o minge, într-un colț al cutiei. Teresa observase, în secunda aceea, și petele de sânge pe care se așteptase să le vadă pe pat. Copila se pare că încercase să se ascundă – încercase, dar nu reușise.

— Nu, bâiguise Teresa, simțind cum o cuprinde ca un val rece o imensă tristețe, scoțând din cutie trupul rigid al fetiței.

— Celeste, șoptise ea cu disperare, bâlbâindu-se. Să nu fii moartă! O, Doamne, draga mea, *te rog*, să nu fii moartă!

— Nu sunt, zisese fetița, vorbind cu un glas răgușit și plat. Nu… nu… nu sunt moartă.

Teresa, tremurând din toate încheieturile, izbucnise într-un torent de lacrimi, lacrimi de ușurare, neștiind că Celeste nu avea să mai vorbească timp de opt ani de zile de atunci încolo.

I

Opt ani mai târziu

1.

Doriți și desert?

Frumoasa chelneriță de la restaurantul Bennigan zâmbi, stând cu fața la Celeste Warner. Celeste îi întoarse privirea, cu niște ochi albaștri ca marea larg deschiși, buzele aproape perfecte surâzând, părul ei lung și blond legat la spate cu o panglică îngustă din catifea de culoare roz, eliberându-i fruntea netedă.

— Cred că ne-am ghiftuit deja, nu? întrebă vesel Jason Warner, privindu-și fiica în vârstă de șaisprezece ani ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Nu-l aștepta. Ea nu mai rostise niciun cuvânt de la moartea mamei sale, din clipa în care fusese înjunghiată în abdomen, acasă, în locuința familiei Farr. Jason se uită din nou la chelneriță, care părea să nu bage de seamă tăcerea și imobilitatea lui Celeste. Îi mai servise pe Jason și pe fiica lui. Cred că vom cere nota de plată. Apropo, mâncarea a fost excelentă!

— Mulțumesc! Chelneriță părea atât de încântată, încât ai fi zis că ea însăși pregătise mâncarea. Vă las nota de plată și vin s-o iau peste vreo două minute. Nu-i nicio grabă!

Jason nu putu să nu observe privirea gravă pe care i-o aruncă patronul chelneriței. Era 12:55, iar la ora aceea, sâmbăta, Bennigan era foarte aglomerat. Jason știa că acesta nu agrea ideea de a îndemna clienții localului să mai stea. El deschise repede mapa mică din vinilin negru, se uită la notă, strecură înăuntru o bancnotă de douăzeci și una de zece dolari și apoi se uită la fiica sa.

— Am lăsat bani suficienți pentru mâncare *și* un bacșiș pentru ospătărița noastră, astfel ca ea să nu se mai deranjeze să aducă restul, explică el.

Celeste abia clipi. Ce n-aș da să te văd zâmbind, își zise el în gând. O, nu m-aș supăra dacă ai începe să țipi, furioasă. Odată auzise cum cineva

comentase despre Celeste că ar fi avut „o expresie bovină”, iar el fusese furios, din cauza insultei, dar și pentru că persoana aceea spusese un adevăr. Dincolo de frumusețea ei, Celeste nu arăta mai multă emoție decât o vită mulțumită de traiul ei.

Jason aruncă o privi în jur, încercând să pară vesel și să-și ascundă gândurile sumbre.

— Doamne, locul acesta e mai aglomerat decât mi-am imaginat că va fi, nu-i așa, scumpo? Nimic. Pe lângă ei trecu un grup de oameni, râzând și discutând, animația lor rănindu-l pe Jason la fel de tare ca și aerul straniu de mulțumire al fiicei lui. Hotărât să nu cadă pradă depresiei, Jason se bătu cu palma peste abdomenul suplu, zâmbind. Am mâncat prea mult, Celeste. Dar tu? Nimic. Ești gata să mergem în parc?

Jason așteptă ca un grup de persoane să treacă pe lângă ei, după care se ridică. În loc să se ridice și să-l urmeze în tăcere și cu capul în jos, ca de obicei, fata rămase complet nemișcată. Jason era obișnuit ca ea să se ridice imediat de la masă și pentru că știa acest lucru el chiar făcuse câțiva pași spre ușă, în secunda în care observă că Celeste rămăsese la masă, în separeu. Se întoarse cât ai clipi lângă ea. Fata stătea împietrită într-un fel care nu-i era deloc caracteristic, cu fruntea brăzdată de linii. Apoi, își dădu capul pe spate, strâmbând ușor din nas, ca și cum ar fi adulmecat ceva. Surprins de ușoara reacție din partea ei, Jason se strecură nerăbdător înapoi la masă, privind-o de aproape pe Celeste.

— S-a întâmplat ceva, scumpo?

Celeste se încruntă, trase adânc aer în piept, după care își ținu respirația. El nu o văzuse de ani de zile încruntându-se. Jason rămase ca vrăjit, după care fu cuprins de o stare de neliniște. Bennigan era mereu aglomerat în zilele de sâmbătă, dar acum părea că jumătate din Point Pleasant venise să ia prânzul aici. Localul era animat, multă lume trecând pe lângă masa lor. Trebuia să o duc pe Celeste într-un loc mai liniștit, mai puțin aglomerat, gândi el. „O presezi prea tare”, îi zicea mama lui, adesea, iar el scrâșnea din dinți.

În clipe ca acestea, totuși, Jason își spunea că tot ceea ce făcea mama lui, Fay, o femeie lipsită de tact, era din dragoste și dintr-o mare grijă și vigilență. Fără să ezite, o luase în grija ei pe Celeste, imediat după ce Wendy fusese omorâtă.

— Tu nu poți să ai grijă de ea, îi zisese, cu responsabilitate, după ce

Celeste fusese externată din spital și după ce își revenise în urma rănii prin înjunghiere pe care o suferise.

Din punct de vedere fizic, fata se recuperase totalmente, dar rănile emoționale păreau încă nevindecate. Doi medici psihiatri și doi psihologi fuseseră de acord că tăcerea și tulburarea emoțională a lui Celeste se datorau șocului pe care îl suferise. Doi ani mai târziu, aceștia declaraseră că sunt aproape siguri că tăcerea devenise, cu vremea, un act voluntar, iar ea se prefăcea că nu simte nimic.

— Creierul lui Celeste nu a fost afectat. Faptul că tace și că pare detașată este exclusiv alegerea ei, îi spusese lui Jason unul dintre medici. Nu știu sigur care este motivul – poate că nu vrea să discute despre crimele cu pricina și despre faptul că a fost atacată. Cu toate acestea, nu va continua la nesfârșit așa. Aveți răbdare, domnule Warner. Când va fi pregătită, Celeste va vorbi. Așa că Jason o dusese pe Celeste acasă la Fay, iar aceasta începuse să-i demonteze argumentul, și anume că a avea singuri grijă de ea ar reprezenta o povară prea mare, fiind necesar ajutorul unei persoane calificate.

— Nu fi prost, declarase ea. Așa-zișii „profesioniști nu au ajutat-o cine știe ce pe Celeste. Ba mai mult, dacă mă lași să o ajut, îmi faci chiar o favoare. *Și,* în același timp, ție însuți. Acum, că tatăl tău nu mai e, stau toată ziua singură acasă, și simt că îmi pierd mințile. Sunt rezistentă ca un cal, așa că îmi doresc să fac ceva folositor. Voi aveți nevoie de mine, iar eu de voi. Ține minte ce spun – totul o să meargă ca uns.

Și așa fusese, numai că, în secunda asta, Fay Warner ar fi foarte supărată pe el, își zise Jason, amărât. Ea i-ar sublinia că el știa deja că acel restaurant va fi plin ochi, având în vedere că parcarea era plină și ea. I-ar spune că nu ar fi trebuit să aleagă acel local doar pentru că *lui îi plăcea* atmosfera de acolo. Ea ar…

Pe neașteptate, Celeste se aplecă spre Jason, privindu-l insistent și pătrunzător, vorbind cu o voce răgușită, din cauza nefolosirii ei de atâta amar de timp.

— În noaptea aceea, lumina lunii era destul de puternică, dar eu tot am aprins veioza de veghe – pe „Fulg de nea”, cea în formă de căluț, pe care am primit-o cadou de la *Teri.* Iubeam acea veioză, pentru că avea formă de cal, dar și pentru era un dar din partea lui *Teri*.

Jason se holbă la fiica lui, cu ochii gri larg deschiși și cu gura

întredeschisă. La început, fu uimit doar de faptul că, după opt ani, lungi, fiica sa vorbea în sfârșit. După aceea, se simți cuprins de ușurare și de bucurie pentru că medicii avuseseră dreptate – momentul acela venise în clipa aleasă de ea însăși. În final, tresărind înspăimântat, Jason realiză că Celeste vorbea despre noaptea în care mama ei fusese ucisă.

Liniile de pe fruntea lui Celeste se adânciră, ochii i se îngustară, vocea ei lipsită de emoție căpătă o nuanță dură:

— Eu tocmai ieșeam din baie în secunda în care cineva deschidea ușa de la dormitorul mamei, fără zgomot și pe furiș.

Jason își atinse cu limba buzele uscate și, după un minut, reuși să o întrebe:

— Cine ieșea din dormitorul mamei tale?

Celeste avea un aer buimac.

— N-am reușit să văd decât o glugă.

— O glugă? Celeste aprobă. Nu poți să spui *nimic* în legătură cu persoana aceea?

— Purta ceva lung, negru – părea o capă, dar poate că era doar o pelerină lungă. Iar ochii… erau mari și încercănați, avea niște cearcăne mari. Celeste se cutremură. Eu nu eram în stare să mă mișc. Îl strângeam în brațe pe Yogi, doar atât. Yogi, își aminti Jason, ursulețul ei mare, umplut cu vată. Persoana aceea a scos un zgomot puternic, de surpriză. Nu știa că mă aflam acolo. După care a sărit la mine cu un cuțit, atât de repede, că nici nu mi-am putut da seama ce se petrece. Cuțitul l-a străpuns pe Yogi. Știam că m-a înjunghiat și pe mine, dar n-am simțit nimic. O parte din sângele meu s-a impregnat în materialul din care era făcut Yogi. Una dintre asistente mi-a spus că acesta a fost motivul pentru care a fost dat la gunoi. Eu îl *iubeam atât de mult* pe Yogi, și din cauza acelei persoane a trebuit să-l arunc!

Afurisită asistentă, își zise Jason furios. Nu-și dăduse seama că avea de-a face cu o fetiță traumatizată?

Celeste începu să plângă, prima lacrimă scurgându-i-se încet pe obraz.

— După ce am fost înjunghiați, eu l-am ținut strâns în brațe pe Yogi și am fugit în camera mea.

Jason se forță să nu rostească niciun cuvânt. Fiica lui îl privea cu ochii larg deschiși, plini de groază și durere, prima expresie pe care o citea în ei după atâția ani, care păruseră o eternitate. Se aplecă, îi luă mâna, iar degetele ei le strânseră pe ale lui, exact ca un bebeluș. El rosti încet și cu

blândețe:

— Îmi pare rău pentru ce a pățit Yogi, dar cred că el e cel care ți-a salvat viața. Asta l-a făcut fericit, probabil. Pe obrazul lui Celeste apăru o nouă lacrimă. Scumpo, în dormitor ai fost înjunghiată de persoana aceea?

— Nu. Ți-am spus că m-a înjunghiat pe hol. După care am fugit în dormitor.

Poliția presupusese că Celeste auzise pe cineva care umbla prin casă, după care se ascunsese în cutia pentru jucării, acolo unde fusese înjunghiată de criminal. Crezuseră că picăturile de sânge, care proveneau de la Celeste, se scurseseră pe hol de pe cuțitul ucigașului, atunci când ieșise din camera fetei, îndreptându-se apoi spre dormitorul soților Farr. Acum se părea că urmele de sânge le lăsase chiar Celeste, atunci când fugise înapoi în dormitor.

— Dar persoana aia avea de gând să mă înjunghie iar. A venit după mine, zise Celeste pe un ton cuprins de frenezie, vocea ei înălțându-se, de parcă s-ar fi temut să nu-și piardă din nou, pe neașteptate, abilitatea de a vorbi. Odată, mă jucam cu Teri, iar ea mi-a spus că acea cutie de jucării poate fi o ascunzătoare ideală, pentru că era aproape goală. Așa că m-am băgat acolo. Dar când să închid capacul, am auzit cum cineva se apropia de dormitorul meu. Mi-am dat seama că de data asta o să mă omoare. După aceea am auzit un țipăt. Și câinele vecinilor a început să urle și să latre, trezindu-i și pe ceilalți câini, fiindcă au început cu toții să latre. Celeste se opri, de parcă n-ar mai fi avut aer, apoi ea rosti cu un glas obosit: Iar eu n-am fost ucisă.

Jason știa că nu trebuia să continue șirul întrebărilor adresate lui Celeste într-un restaurant aglomerat, dar se temea că, dacă vor pleca de acolo, fata nu se va mai putea concentra și astfel va intra din nou în lumea tăcerii și cine știe cât ar fi rămas iar așa, luni, poate ani de zile. El sorbi puțină apă, își drese glasul și o întrebă aproape în șoaptă:

— Scumpo, chiar nu știi cine te-a înjunghiat?

— Nu cred… Buzele ei tremurară. *Nu.*

Ochii lui Jason se îngustară.

— Fii atentă ce ai spus prima dată. *Nu cred.* Celeste, pe cine ai văzut?

— Pe nimeni, zise Celeste, cu încăpățânare. Dar am simțit un miros, ceva dulceag. Vorbi grăbit, ca și cum ar fi vrut să evite restul interogatoriului. Am simțit aceeași aromă acum câteva minute.

— Aici? gâfâi Jason.

Celeste aprobă, ușor nehotărâtă. Jason întoarse repede capul într-o parte, după care reveni spre fiica sa, rugându-se să nu fi auzit nimeni vorbele ei, ori să fi observat cum el îi cercetase rapid cu privirea pe cei din local.

— Celeste, *de ce* ai început să vorbești tocmai azi?

Fata arăta ca și cum cuvintele i-ar fi fost smulse cu forța.

— Din cauza acelei arome. Și a gălăgiei. Și a unei voci anume. Dintr-odată, am simțit că m-am întors în noaptea aceea, iar cuvintele s-au născut singure, chiar dacă eu nu aveam de gând să vorbesc. Pur și simplu m-a luat prin surprindere, de-adevăratelea. Și m-a speriat, adăugă Celeste, resemnată.

— Înțeleg. Jason îi vorbi cu blândețe: Draga mea, tu poți să vorbești de ceva vreme, am dreptate?

Celeste păru că se dă bătută.

— Mddda. După ce am fost înjunghiată și mami a murit, *chiar nu puteam* vorbi. Nu știu de ce nu puteam. Și, în plus, eram tot timpul foarte, *foarte* speriată. Și eram…

Era evident că ea căuta un cuvânt anume.

— Șocată? o ajută Jason. Îngrozită de ceea ce a pățit mămica ta?

— Daaa. Șocată. Îngrozită. Aș fi vrut să mă aflu într-un loc întunecat și secret, unde să nu-mi poată face nimeni rău, așa că m-am ascuns acolo. În capul meu, nu într-un loc concret, dar am încercat să nu mă gândesc la absolut nimic. Am încercat să dau impresia că nu mă gândesc la nimic. Iar de vorbit, *nu am vorbit* fiindcă așa am vrut eu. Celeste zâmbi scurt către tatăl ei. Pot să și scriu, tati. Și când am fost rănită puteam să scriu și am tot exersat din clipa în care am ieșit din ascunzătoarea mea secretă. Când am luat lecții în spital și, după aceea, când mi-ai adus profesori acasă, am mai scris puțin, dar nu am arătat niciodată cât de bine reușeam să scriu, fiindcă știam că lumea mă va lua la întrebări, interesându-se de noaptea aceea groaznică, dorindu-și ca eu să le răspund în scris. Iar asta ar fi fost la fel de groaznic ca și cum aș fi vorbit de cele întâmplate atunci. Nu vreau să vorbesc despre cele întâmplate, tati. Să nu mă obligi, te rog frumos, îl imploră Celeste pe Jason. Dacă o să-mi pui multe întrebări, o să mă întorc în locul meu secret, acolo unde sunt în siguranță. Poate că nici nu mai ies de acolo, pentru că mi-e foarte frică, tată. Poate că-mi va fi frică toată viața. A fost atât de groaznic… *atât* de groaznic.

Celeste începu să tremure din tot corpul. Jason îi strânse mâna delicată, dar ea și-o retrase, frângându-și nervoasă degetele. Fata se întoarse ușor, privind de jur-împrejur. Jason privi atent, în vreme ce ochii ei păreau să străbată până foarte departe. Ori făceau asta, ori priveau înăuntrul sinelui ei, amintindu-și. Se gândi că o pierduse din nou, că, de acum încolo, ea nu avea să mai scoată niciun cuvânt. În cele din urmă, fața ei păru să se înăsprească, părând să exprime o anumită răutate. Ea îl privi vesel, aproape poznaș, după care lăsă capul într-o parte, interpretând cu voce tare:

Ceasul a bătut ora trei.
Și Moartea a venit să mă ia.
Când ochii i-am deschis.
În fața mea am văzut-o pe Teri!

Cei din jur își întrerupseră conversațiile, toate lumea întorcând capul spre frumoasa adolescentă. Undeva se auzi un pahar care se făcu țăndări, în clipa în care se lovi de podea. Spre disperarea lui Jason, Celeste repetă cu și mai mare insistență:

— Ceasul a bătut ora trei, și Moartea a venit să mă ia, Când ochii i-am deschis, În fața mea am văzut-o pe Teri! În vreme ce în jurul lor se așternu liniștea, de pe chipul supt al lui Jason dispăru și ultima pată de culoare, el realizând că se holba la fiica sa, exact ca și ceilalți clienți ai restaurantului. În cele din urmă, Celeste trase adânc aer în piept, se lăsă pe spate, îi zâmbi larg și cuceritor tatălui ei, după care rosti pe un ton plin de blândețe: Sunt o fetiță *extrem* de norocoasă.

2.

O margarita cu gheață, o pińa colada și un coniac Alexander, repetă chelnerul celor trei doamne care stăteau în apropierea scenei de la Club Rendezvous.

— La pińa colada, vreau *trei* cireșe, precizează Teresa Farr, ridicând vocea peste muzica interpretată live de formație.

Chelnerul o privi, prefăcându-se șocat.

— O cireașă în plus? Domnișoară Farr, vreți să distrugeți bugetul

clubului pe luna asta?

— O s-o plătesc și pe a treia.

— În regulă, banii sunt ai dumneavoastră, oftă chelnerul, prefăcându-se disperat. După care îi făcu cu ochiul Teresei. Vin imediat, doamnelor!

Femeia cu păr lung blond-roșcat, în nuanța căpșunei, o lovi cu cotul.

— Ți-a făcut cu ochiul, Teri. În plus, e și *drăguț*.

— Și mai e și suficient de bătrân ca să lucreze aici, Sharon. Teresa râse, uitându-se la cumnata ei. Părul negru, lung și mătăsos, dat după ureche, dădea la iveală o pereche de cercei de argint, care se asortau cu un top argintiu și o pereche de pantaloni-pană, de culoare neagră. Tipul a luat trei lecții chiar după ce am început cursurile școlii de echitație, dar i-a fost prea teamă să continue. Nu mă întâlnesc niciodată cu bărbați cărora le este frică de cai.

— Tu nu te întâlnești cu nimeni, spuse cea de a treia doamnă, Carmen, cea mai în vârstă dintre ele. Avea pomeții înalți, nas îngust, ochi albaștri-gri și un păr castaniu lung până la umeri, în care se ghiceau câteva șuvițe de culoarea bronzului. Teresa știa că, de la șaisprezece la douăzeci și cinci de ani, Carmen fusese model. „Am apărut doar în câteva cataloage”, spunea ea, fără a da foarte mare importanță momentului. „Nu am prezentat niciodată pe podium – am fost cu doi centimetri mai scundă și nu m-am încadrat în standardele industriei modei.” Acum sărbătorim cea de a douăzeci și șasea aniversare a zilei tale de naștere. Teri, glumi ea. *Ai* renunțat deja la bărbați?

— Nu, Carmen. M-am grăbit să încep cursurile școlii de echitație, dar aș putea să-ți adresez aceeași întrebare. *Tu* ai renunțat la bărbați?

Carmen pufni în râs.

— Eu sunt cu douăzeci și șase de ani mai mare decât tine.

— Dar arăți numai cu zece ani mai mare decât mine.

Carmen își dădu ochii peste cap.

— Aș vrea eu. Oricum, oamenii au încredere în mine, fiindcă am fost măritată. Eu sunt văduvă și cred că voi rămâne singură toată viața, după cât de adormită sunt.

— *Adormită!* Teri pufni în râs. Doamne, tu poți fi oricum, dar nu adormită, Carmen. Ești plină de viață, optimistă, amuzantă – de aceea ai fost o prietenă minunată pentru mama. Și dacă nu ai realizat că *ai rămas* la fel de uimitoare, atunci înseamnă că nu ai băgat de seamă câți bărbați îți

aruncă priviri pofticioase, atunci când vii aici.

Carmen zâmbi.

— Bag de seamă că ai nevoie de ochelari.

— Am lentile 20 cu 20. Acum, vorbind serios, totuși, ești văduvă de nouă ani și abia dacă te-ai întâlnit cu cineva, din câte știu.

— Asta din câte *știi* tu. Ochii lui Carmen licăriră. În afară de asta, îmi place să fiu puternică și independentă, ca tine, Teri.

— Carmen, nu o scoate pe Teri atât de repede din joc, o întrerupse Sharon, cea care părea întotdeauna preocupată să-i găsească un soț Teresei. Propria ei viață se concentra în jurul soțului ei – fratele Teresei, Kent – și a fiului lor, Daniel, care era leit Sharon – cu fața în formă de inimă, nas scurt, ochi cafenii și catifelați și o mulțime de pistrui. Iar tu, Teri, doar nu crezi că drăguța de Carmen a renunțat într-adevăr la bărbați. Sunt sigură că în viața ei există *cineva.* De fapt, știu că există.

Carmen ridică o sprânceană, perfect arcuită, în direcția lui Sharon.

— O, da? Și cine e bărbatul acesta misterios?

— Herman Riggs îți spune ceva?

— Ooo, Doamne, mormăi Carmen. *El?* El e deja istorie.

Teresa se prefăcu oripilată.

— Carmen, nu te-ai întâlnit decât de câteva ori cu el și deja l-ai aruncat la gunoi? Nu i-ai dat bietului băiat nici măcar o șansă!

— Asta fiindcă „bietul om” locuiește încă cu mama lui, vorbește întruna despre ea, iar la a treia întâlnire era extrem de entuziasmat pentru că ea urma să-l învețe cum se croșetează un pulover. Teri și Sharon pufniră în râs. Dacă voi avea de gând să mă recăsătoresc vreodată, pot găsi pe unul mai acătării decât Herman.

Teresa afișă o expresie de regret.

— Cred că Herman va trebui să-și caute iubirea în altă parte.

— A găsit-o deja, zise Carmen, ironic. Pe mama sa!

Cele trei femei râdeau în secunda în care chelnerul reveni la masa lor cu băuturile, subliniindu-i că îi adusese Teresei patru cireșe, cu condiția ca ea să nu-i pomenească șefului lui despre asta, fiindcă, în caz contrar, va fi dat afară cât ai clipi.

— Nu cred că va fi vreo problemă dacă cireașa în plus este pentru Teresa, îl liniști Carmen. Patronul Clubului Rendezvous a fost logodnicul lui Teri, până când fata a pus capăt relației și i-a frânt omului inima, încă îi

duce dorul.

— Ei drăcie! izbucni tânărul chelner. Domnul MacKenzie o iubește pe domnișoara Farr?

Fața slabă și bronzată a Teresei, moștenire a neamului Shawnee, se înroși brusc.

— Nu, nu este. Noi am avut o relație *cu mult timp* în urmă. Ea se uită fix la Carmen. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai vorbi mai încet. Jumătate dintre cei prezenți au aflat în secunda asta că eu și Mac am avut o relație.

— Lumea știe deja lucrul acesta. Carmen zâmbi, iar chelnerul plecă de lângă masa lor, evident nerăbdător să „dea" vestea și colegilor lui, la fel de tineri, care se fâțâiau între bar, mese și înapoi.

Teresa urmări schimbul rapid de replici, după care urmară acele priviri furișe în direcția ei.

— Ia uite ce ai făcut!

— Eu nu am spus decât adevărul, zise Carmen, cu inocență, făcându-i cu ochiul lui Sharon. Nu?

— Da. Sharon zâmbi, dar, în același timp, era jenată de situație. Spatele ei devenise țeapăn, iar veselia îi pierise din voce. Lui Kent nu-i plăcea bârfa legată de acest subiect.

— Ei bine, ei chiar au fost logodiți, și, deși Teri a fost *cea* care i-a dat papucii, eu nu cred că a fost atât de indiferentă în legătură cu Mac, pe cât pretindea.

— Carmen, tu chiar trebuie să te ocupi de rubrica pentru îndrăgostiți. Teri își luă paharul cu băutură. O să vorbesc cu patronul ziarului, luni de dimineață, să te angajeze.

— Perfect, replică entuziastă Carmen. M-am săturat de slujba mea de la „Trinkets and Treasures". După cum tu singură ai subliniat, nu-s deloc o adormită. Sunt *mult prea* vie ca să fiu patroana și vânzătoarea unui magazin de cadouri. E plictisitor!

— Eu și Mac am fost logodnici *cu milenii* în urmă, continuă Teri neobosită, luând încă o înghițitură. Eu aveam atunci douăzeci de ani. Eram o copilă, pe bune, romantică și foarte ușor de impresionat. A fost ceva trecător. O pasiune de moment. Eu nici măcar nu mă mai gândesc la Mac. Chiar *deloc*. Și sunt sigură că nici el nu se gândește niciodată la mine.

— Da? Carmen aruncă o privire în direcția lui Mac. Ei, chiar dacă nu se gândește la tine, în seara asta nu-și ia ochii de la tine.

— Carmen, nu fi ridicolă!

— Crede-mă, s-a tot învârtit în jurul barului, vorbind ostentativ cu clienții, dar, în realitate, s-a holbat tot timpul la tine, insistă Carmen în continuare, după care surâse cu satisfacție. Ba mai mult, acum se îndreaptă spre noi.

— O, nu! exclamă Teri.

— O, *da!* Carmen atinse mâna Teresei. Lasă băutura jos. Deja ai paharul jos. Și nu mai face figura asta fâstâcită.

— *Nu sunt* fâstâcită. Teresa trânti paharul pe masă. De ce aș fi? Eu doar…

— Bună seara, doamnelor! Bărbatul stătea lângă ele de parcă le întâlnise din întâmplare. Arăta de vreo treizeci de ani, cu pielea arsă de soare, cu gropița din bărbie, cu câteva linii orizontale pe frunte, pe dedesubtul părului bogat de culoare brun-roșcată. El le învălui pe toate într-un zâmbet cuceritor, în vreme ce ochii de culoarea alunei zăboviră o clipă asupra Teresei. Vă simțiți bine?

— Este ziua mea de naștere, zise Teresa brusc.

— Și nu sărbătorești în mod tradițional, cu prietenii apropiați și familia?

— Mai devreme am sărbătorit în stil tradițional, îi zise Carmen. După aceea, am scăpat de toată lumea, l-am lăsat pe Kent să aibă grijă de fiul lui și am venit aici, ca să avem parte de o distracție adevărată.

— Mă bucur că considerați Clubul Rendezvous un loc distractiv, domnișoară Norris, zise Mac.

— Carmen, te rog. În plus eu – noi – iubim acest local. Nu-i așa, Teri?

— Uhh, da. E… drăguț. Fata simți cum roșește, gata să dărâme paharul aproape gol de pe masă. La dracu', îi scăpă, prinzându-l la timp. De ce se purta ca o adolescentă? Și de ce avea Mac și acum zâmbetul acela cu gropiță care-i făcea inima să-i bubuie mai tare? Clubul are o atmosferă aproape plăcută, adăugă ea.

— O, ce întorsătură plăcută, Teri, zise Mac sec. Ridică privirea spre Sharon. Nu te-am văzut de-o veșnicie. Clubul e deschis de opt luni, iar tu și Kent nu ați trecut niciodată pe aici.

— Kent e ocupat mereu seara. Sharon vorbea precipitat. Telefoane, acte. Stă aproape toată ziua la birou, de parcă nici n-ar avea copil. În plus, spune că el nu e obișnuit să umble prin cluburi. Cred că e de părere că trebuie să se comporte ca un om important al comunității. E încă membru al cluburilor

de binefacere la care a fost înscris tatăl său.

— Cele de care făcea atâta haz? Mac pufni în râs. Ei, eu cred că cel care e în parte președinte și proprietar al Companiei Farr Coal încă are dreptul să iasă într-un club, mai ales cu soția.

— Asta-i spun și eu, dar nu mă ascultă deloc. Sharon se prefăcu că surâde natural, cu toate că Teri știa că preocupările și activitățile lui Kent o scoteau din sărite pe Sharon. Cred că vrea să fie un bun exemplu pentru fiul nostru.

— Nu poți să-l învinuiești pentru asta. Mi-ar fi plăcut ca tatăl meu să procedeze la fel. Mac o privi pe Teri, cu un zâmbet larg, sexy, care o scotea din minți. Ai nevoie de încă un pahar, tânără doamnă.

— Nu, eu…

— Ba da. El se apropie de chelnerul care o servise, privind apoi spre formația de pe scenă, care tocmai încheiase o melodie. Îi făcu semn băiatului blond, care era șeful lor. Sper că nu te superi, Teri, dar mi-am permis să-i rog să interpreteze o melodie pentru ziua ta de naștere.

— Nu trebuia, zise ea, țâfnoasă. El întinse brațul spre ea. Nu, Mac. Ești drăguț, dar nu am dansat de ani de zile și…

Surd la vorbele ci, Mac îi luă mâna. În ciuda hotărârii de a nu dansa cu el, Teresa se ridică de pe scaun, urmându-l pe ringul de dans, ca vrăjită. Băiatul blond din formație surâse, vorbind la microfon.

— Melodia aceasta este dedicată Teresei Farr din partea lui Mac MacKenzie. La mulți ani, Teresa!

Mulți dintre cei prezenți aplaudară; unii dintre bărbați fluierară și strigară: „La mulți ani, Teresa!” Unii dintre dansatori lăsară un spațiu în centru, retrăgându-se, în vreme ce brațul fierbinte al lui Mac se strânse în jurul umerilor Teresei și o trase mai aproape de el. Este puternic și cald, gândi ea, ca pe vremea iubirii lor, și, aproape fără voie, se cuibări în îmbrățișarea lui. Se auziră primele acorduri ale melodiei „Take My Breath Away”. Fusese cântecul lor, al ei și al lui Mac.

— Ți-ai amintit, zise ea.

— Ai crezut că am uitat vreodată? Prima dată am dansat pe melodia asta în curtea din spate a casei tale, într-o seară de vară, continuă Mac, vocea lui gâdilându-i cald ceafa. Eu tocmai terminasem de tuns peluza, iar tu și mama ta stăteați pe terasă, ascultând muzică. Aveai doar șaisprezece ani, dar păreai atât de transfigurată de cântecul acesta! Nu m-am putut abține să

nu te invit la dans.

— Cred că mi-aduc aminte, zise Teresa, pe un ton nepăsător. De fapt, pe atunci era înnebunită după Mac, care era ceva mai în vârstă decât ea, și se simțise aproape buimacă stând atât de aproape de el.

— Mama ta ne-a privit. La sfârșit, a aplaudat și a declarat că am dansat minunat. Chiar era fericită.

— Ea părea rar fericită. Biata mama! Teresa simți cum lacrimile dau buzna, din cauza amintirilor vechi și dureroase – amintiri legate de prima dragoste, de seara aceea magică de demult, amintiri despre mama ei care, într-o bună zi, dispăruse, pur și simplu. Teri nu știa nici măcar dacă mama ei mai trăia. Cu o voce gâtuită, adăugă: Mama ținea la tine, Mac.

— Spre deosebire de tatăl tău. Eu eram fiul menajerei familiei Farr, băiatul fără viitor care-i îngrijea peluza. Hubert W. Farr. Ce ticălos! Mac aproape că se opri din dansat, Iartă-mă!

— Faptul că a fost ucis nu-l transformă în sfânt. *Chiar era* un nemernic.

Trupul lui Mac se încordă, iar Teri simți instinctiv nevoia de a-l strânge mai tare în brațe, pentru a-l face să uite felul oribil în care tatăl ei se purtase cu el. Mac era încă extrem de atras de ea, iar ea nu îndrăznise niciodată să se arate caldă, tandră, vulnerabilă.

— Haide să discutăm despre altceva, se forță ea să vorbească pe un ton lejer.

— Cred că e o idee grozavă!

— Cursurile de călărie merg încet, dar sigur. Teri știa că afișa o veselie falsă. Ba chiar merg surprinzător de bine, având în vedere că școala e nouă nouță.

— Grozav. Farr Fields[{1}]? Nu așa ai numit-o?

— Știi bine că da.

— Mă bucur că faci exact ceea ce îți place. Tu ai iubit mereu caii și călăreai grozav, așa mi-a spus toată lumea, cel puțin. Eu nu prea eram un călăreț bun, dacă ți-aduci aminte.

— Te-ai ales cu câteva căzături, când te-am urcat pe calul meu. Teresa nu-și putu reține chicoteala. Mai ții minte când am atins nasul calului, iar el a țâșnit ca o rachetă? Tu ai început să zbieri, cu capul dat pe spate, speriind și mai tare calul, în timp ce stăteai aplecat spre partea dreaptă, rugându-te să rămâi în viață, deși erai la doar vreo trei metri și ceva distanță față de sol.

Mac făcu o grimasă.

— Nu râde. Într-o secundă, mi-am revăzut toată viața.

— Dar uite că ai supraviețuit, iar acum povestești despre acel moment. Teresa dădu din cap. Mi-ar fi plăcut să filmez acel incident.

— Slavă Domnului că nu ai făcut-o! Ai fi arătat-o tuturor, iar ei ar fi râs copios pe seama mea.

— Nu, aș fi folosit-o ca material didactic, pentru a explica *ce nu* trebuie să faci ca să nu panichezi animalul.

Mac o îmbrățișă puțin mai strâns, iar inima Teresei o luă ușor la goană, în vreme ce cântărețul intona versurile romantice ale piesei cu intensitate și aparent din suflet. Teresa închise pleoapele, adulmecând aroma de săpun a lui Mac, o aromă masculină și proaspătă, accentuată de parfumul coloniei. Palma pe care el o ținea lipită de spatele ci părea s-o ardă prin materialul subțire al bluzei. Simți cum alunecă, încet și mai profund, în brațele lui, în îmbrățișarea aceea atât de naturală, atât de confortabilă, atât de seducătoare, după care își reveni și chiar se smulse din îmbrățișare. Brațele lui se încordară, ca și cum ar fi fost hotărât să nu-i dea drumul, exact ce-și dorea, dar nu avea de gând să permită așa ceva.

— De mâine, Daniel ia și el lecții de echitație, îl informă Teresa, vorbind cam tare și brusc, încercând să acopere „răspunsul” ei de ordin fizic, ceea ce însemna că cedase din punct de vedere emoțional. Anul acesta împlinește opt ani.

Mac se dădu puțin mai înapoi, privind-o cu un amestec de încruntare și amuzament. Simțise dorința dinlăuntrul ei și nu avea de gând s-o treacă cu vederea. Bărbații refuzaseră întotdeauna să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, indiferent care ar fi fost intenția Teresei.

— Cine-i Daniel? întrebă el, ca din întâmplare.

— Nepotul meu! Doamne, Mac, tu nu știi nici măcar cum îl cheamă pe fiul lui Kent?

— Kent și cu mine nu mai suntem la fel de buni prieteni ca altă dată. Abia dacă mai vorbește cu mine, când ne întâlnim pe stradă. Precis nu-i place că tu și soția lui frecventați localul ăsta. Pe zi ce trece, seamănă din ce în ce mai mult cu tatăl tău.

— Eu cred că Kent încearcă, pur și simplu, să-i facă pe cei din jur să dea uitării scandalul provocat de cele două asasinate. Poate că exagerează puțin. Apărarea Teresei părea neputincioasă, pentru că și ea se gândea la fratele

său ca la un judecător gata să sancționeze, iar asta o făcea să se simtă vinovată. E un tată și un soț foarte bun.

— Ca tată nu știu cum e, dar Sharon nu pare atât de încântată de mariajul ei.

— O, nu știu ce să spun… Teresa se întrerupse, pentru că, pentru a doua oară, era obligată să-i dea dreptate lui Mac, cu toate că nu i-ar fi mărturisit-o niciodată. Ce te face să crezi că e nefericită?

— Expresia chipului ei. Înainte râdea mult și părea că se distrează de minune. Iar acum…

— Acum e soție și mamă și are multe responsabilități. Teresa realiză că vorbea instinctiv și fals. Își zise că ar fi trebuit să se poarte detașat, chiar dacă ea nu se simțea deloc așa. Mac, acolo, la masă, am fost țeapănă ca o scândură, zise ea pe nerăsuflate, îmi pare rău! Clubul tău nu e drăguț, e chiar foarte frumos.

Mac se retrase câțiva pași, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, îți mulțumesc, Teri! Recunosc că am fost puțin dezamăgit de remarcile tale apăsate. Chipul lui Mac se relaxă încet-încet, iar el îi zâmbi, privind-o în ochi. Ți-amintești când spuneam că voi face un club? Mulți mi-au râs în nas. Unii mi-au zis că nu voi reuși și că am să rămân, în cele din urmă, fără slujbă și fără un acoperiș deasupra capului. Totuși, tu ai fost cea care nu s-a îndoit de capacitățile mele. Ba mai mult, m-ai ajutat să alcătuiesc planul care să ducă la ce vezi acum.

— Ți-am dat câteva idei, zise Teresa fără infatuare, cu toate că-și amintea perfect cum studiase schițele lui Mac, făcând anumite propuneri în privința alegerii culorilor în care urma să fie zugrăvit localul.

— Eu aș fi înclinat spre o temă disco, dar tu ai insistai că ar fi mai potrivit ceva clasic, valabil în orice epocă, continuă Mac. Tu ai sugerat să fie făcut în stilul Art Deco. Eu nici măcar nu aveam idee ce reprezintă.

Teresa se uită în jur, cercetând decorul din localul lui Mac – liniile pronunțate, preponderența sticlei și a cromului, nuanța ivorie predominantă, intensificată cu pete de negru și albastru-închis, din loc în loc. Pe partea de sus a pereților, fuseseră montate plăci mari de mozaic, fiecare dintre ele având o nuanță de albastru-marin, specifică Orientului Mijlociu, și levănțică, și de cuburi din ceramică de culoare verde-gălbui. Localul era impunător și elegant.

— Ideile mele ți se păreau ciudate.

— Nu eram neapărat un expert în arta design-ului, pufni Mac în râs. Mi-a luat ceva timp ca să renunț la covorul roșu din blană aspră și la orga de lumini.

Teresa zâmbi.

— Cred că te-ai uitat prea mult la filmul *Saturday Night Fever*.

— Așa e. Era filmul preferat al mamei. Cu mult timp în urmă. Ea și tata au câștigat un concurs de dans, într-o discotecă. Cred că tata purta un costum alb din poliester, exact ca Travolta. Așa că acesta e motivul pentru care că s-a uitat de nenumărate ori la pelicula aceasta, amintindu-și de vremurile mult mai fericite, când tata nu ne părăsise, iar ea nu era obligată să ne crească singură pe toți trei.

— Nu mi-o pot imagina pe Emma MacKenzie dansând într-o discotecă, spuse Teresa, râzând. Bănuiesc că pe vremea aceea nu visa să ajungă menajera familiei Farr. Ce soartă crudă!

— Pe vremea când mama ta era acolo, îi plăcea slujba. Mama o respecta foarte mult. El se opri. După care a apărut Wendy.

— Ei bine, datorită ție, mama ta nu mai e obligată să lucreze ca menajeră. Teresa ura acel val de afecțiune pe care îl simțea față de Mac, amintindu-și cum acesta vorbea cu atâta drag despre faptul că voia să-i ofere mamei și surorilor lui o viață cu mult mai bună. Ce mai lac surorile tale?

— Sunt în ultimul an la Marshall, amândouă învață foarte bine și fac și niște cursuri de vară, ca să-și termine studiile mai devreme.

— Minunat! Și mama ta?

— Are un mic apartament în centrul orașului. Ba mai mult, mi-a permis, în sfârșit, să o învăț să conducă, așa că i-am cumpărat o mașină. Una second hand – fiindcă nu a suportat ideea de a-i cumpăra una nouă. Și, după ce ani de zile nu a vrut să se urce la volan, acum de-abia reușesc să o țin departe de mașină și să o determin să nu conducă cu viteză. Mac râse. Coace pâinici, prăjiturele, „negrese”, dezvoltând o mică afacere, aprovizionând restaurantele din oraș. Orice s-ar spune, Emma MacKenzie nu va fi niciodată o leneșă.

Mac, ai făcut niște lucruri fantastice pentru familia ta. Teresa era conștientă de tremurul ce se ghicea în vocea ei, tremurul provocat de senzația de mândrie și de lacrimile pe care se străduia să și le înăbușe.

Tonul lui Mac deveni blând și cald.

— Am avut mult noroc și nu am uitat niciodată rolul pe care l-ai avut tu în destinul meu. Mi-aduc aminte că momentele petrecute împreună…

— Ca și cum ar fi fost ieri? îl întrerupse Teri, crispată, alungând cu furie cele câteva lacrimi care îi începătoșau privirea, fiind mai mult decât conștientă de faptul că vechile ei sentimente reveneau la suprafață.

— A trecut prea multă vreme de atunci, Teri, zise Mac, cu o emoție gâtuită în glas.

Teresa ridică ochii spre fața lui, pe care timpul o făcuse și mai frumoasă, ascuțindu-i liniile și îndreptându-i bărbia. Iar ochii lui…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mac, privind-o în adâncul ochilor de culoarea ebonitei. Te gândești la vremea când eram un cuplu?

Vocea frumoasă a interpretului părea să invadeze mintea și inima Teresei. După aceea, în mintea sa apăru o imagine – de pe vremea când Mac era mult mai tânăr și lucra ca barman, iar ea era extrem de geloasă pe roșcata aceea sexy, proprietara barului, cu toate că Mac o asigurase în mai multe rânduri că el nici măcar nu o plăcea pe femeia respectivă. După care urmase ziua aceea care îi distrusese inima, ziua în care îl descoperise pe Mac în una dintre încăperile depozitului, strângând-o în brațe pe roșcată și sărutând-o cu pasiune. Teresa nu avea să uite niciodată nici zâmbetul plin de triumf al roșcatei, dar nici expresia rușinată și vinovată a lui Mac, când dăduse cu ochii de ea. Acum, pe ringul de dans, Teresa se încordă brusc, îndepărtându-se de el.

— Știu ce ți-ai amintit, zise Mac, împăciuitor.

— O, nu cumva ești acum și clarvăzător și afacerist?

— Nu, deloc. Te cunosc. Cunosc limbajul trupului tău și expresia feței. Ții minte…

— Cântecul s-a terminat. Teresa își luă brațul de pe umărul lui, oferindu-i un surâs politicos. Îți mulțumesc pentru dedicație, zise ea, distantă. A fost un gest foarte frumos din partea ta.

— Da, doamnă. Vă mulțumesc. Mac își schimbase imediat atitudinea. Își bate joc de mine, reproșându-mi aerul rece, gândi furioasă Teresa. Încercăm să vă împlinim dorințele aici, la Club Rendezvous, doamnă.

Teresa nu luă în seamă ironia lui referitoare la comportamentul ei formal.

— Cred că mă așteaptă o băutură rece, la masă.

— Da, așa e, din moment ce în ea stau înmuiate patru cireșe. Cele două cireșe extra sunt din partea casei, fiindcă azi e ziua ta. El îi oferi zâmbetul

acela care o scotea din minți și făcu un gest ce semăna cu o reverență. Vă mulțumesc cu gentilețe pentru dans. Vă conduc?

— E la doar câțiva pași. Cred că mă descurc.

Ea reveni la masa ce-i servea de scut, întorcându-se imediat cu fața spre Carmen.

— Tu i-ai spus că vom veni aici și că este ziua mea de naștere!

— L-am anunțat că venim. Știa deja de ziua ta. Carmen își propti coatele de masă, prinzându-și fața în palme și râzând. V-ați simțit bine pe ring, fie și pentru câteva clipe.

— Am dansat, atâta tot, i-o întoarse Teresa, luându-și paharul cu băutură.

— Ei, nu prea. Mai degrabă te agățai de el și vă priveați plini de romantism.

— Ooo, Carmen, nu fi absurdă!

— Tu ai fost așa. Nu că te-aș învinui. O, Doamne, cuvântul „șmecheresc" s-a inventat pentru a descrie zâmbetul lui Mac MacKenzie. Îți stă inima în loc, nu alta. Iar gropițele… Ea oftă, închizând pentru o secundă ochii. Eram sigură că melodia asta se va încheia cu un surâs care va dura ceva timp.

Teresa se holbă la Carmen, după care privi drept înainte, rușinată, cu toate că știa bine că prietena ei o tachina doar. Sharon, dându-și seama că Teresei nu-i ardea de glume în acele clipe, se uită cu subînțeles la Carmen. Teresa știa că, deși cumnata ei o accepta pe Carmen, o considera, în același timp, lipsită de tact și chiar dură.

„Nu-mi dau seama cum de mama ta a fost prietenă cu Carmen. Mama *n-ar fi vrut* să aibă de-a face cu ea", i-o aruncase ea, odată, Teresei, și, cu toate că-și amintise că Sharon o considerase pe mama ei, deja decedată, o femeie perfectă, Teresa se mărginise să surâdă.

— Știu că aceasta era melodia ta preferată, Teri. A fost un gest drăguț din partea lui Mac că a cerut-o de ziua ta, dar *nu mă* considera, te rog, o complotistă. Și nici pe alții nu trebuie să-i consideri, sunt convinsă. Unora le place să-i facă pe alții să se simtă prost. Sharon voia să o sfideze pe Carmen prin vorbele ei.

Cu toate că înțelesese perfect mesajul lui Sharon, ea se relaxă și zise pe un ton nepăsător:

— Și mie îmi place melodia. O aveam pe o casetă, dar s-a stricat. Cred că mâine o să-mi comand un CD. Se opri, surâzând fără răutate în direcția

lui Sharon. Când va trece pe la mine, o să-l rog pe Herman să danseze cu mine pe melodia asta, dacă nu va fi prea ocupat cu croșetatul. Nu vii și tu împreună cu Kent?

Teresa pufni în râs, iar Sharon surâse și ea, spărgând atmosfera stranie care învăluise masa lor. Peste câteva minute, Sharon începu să povestească celor două femei că îl înscrisese pe Daniel la școala de echitație a Teresei, amintindu-i că familia avea de gând să facă un tur pe acolo a doua zi după-amiază, cu toate că fiul lor mai fusese și altă dată la școala Farr.

— Teri, ai un cal mai blând pe care să se antreneze, nu? întrebă Sharon neliniștită.

— Am unul care e perfect pentru el. Teresa îi descrise poneiul pe care-l alesese pentru băiețelul care devenise nervos din cauza îngrijorării lui Sharon.

— Vreau să-l alegi pe *cel mai blând*, îi ordonă Sharon.

Carmen se încruntă, observându-i îngrijorarea pe care nu și-o putea controla.

— Sharon, te comporți ca și cum Teri ar avea de gând să-l așeze pe șaua unui cal de curse.

Fața pistruiată a lui Sharon se înroși puternic.

— Caii pot fi periculoși, Carmen, nu știai?

— Hei, fetelor, să nu ne certăm, e atâta lume de față, zise Teresa, prefăcându-se calmă, încercând să aplaneze ostilitatea ce se născuse brusc între cele două doamne. Sharon, am elevi mai mici decât Daniel. Știu cum să mă port cu copiii, iar Gus și Josh sunt la fel de pricepuți. O bătu peste mână pe Sharon. O să avem multă grijă de el. La urma urmelor, e nepotul meu!

Sharon îi zâmbi timid lui Teri, fără să mai adauge ceva, sorbind de două ori din băutură, iar după zece minute se uită la ceas.

— E aproape unsprezece, anunță ea. Trebuie să plec acasă.

— Dar petrecerea e abia la început, protestă Carmen.

— Sunt plecată de câteva ore. Trebuie să văd ce face Daniel. Teri, Carmen, voi puteți să mai stați. Nu vreau să vă stric seara.

— Cred că ar fi cazul să plecăm și noi, declară Teresa, vrând să-i sară în ajutor cumnatei ei, a cărei nervozitate creștea din ce în ce mai mult. Sharon voia pur și simplu să nu mai fie în compania lui Carmen. Dimineață trebuie să mă trezesc devreme.

— Și eu la fel. Carmen mai luă o înghițitură, după care își puse geanta pe umăr. Oricum, nu ai voie să conduci după ce ai consumat două păhărele.

Ajungând în parcare, Sharon se grăbi spre mașina ei, dar Carmen mai stătu o vreme în compania lui Teri.

— Sper că nu te-am jignit în seara asta, făcând glume pe seama lui Mac.

Tendința lui Carmen de a glumi pe marginea subiectelor sensibile o iritase adesea pe Teresa, dar își amintise mereu că femeia aceea fusese cea mai bună prietenă a mamei ei. Carmen fusese prietenă cu Marielle de pe vremea când Teri avea treisprezece ani, ca reușind s-o încurajeze pe Marielle ca nimeni altcineva. După cele două asasinate, Carmen o luase pe Teri la ea acasă, având grijă de ea și oferindu-i un loc sigur, în vremurile acelea de coșmar, repezindu-se la presă ca un pitbull. Carmen o alintase și nu-i spusese niciodată „ți-am zis eu”, după ce Teri se despărțise de Mac. Carmen o încuraja și acum pe Teri din punct de vedere emoțional, fără a se comporta, însă, ca o mămică.

Pe neașteptate, Teresa o îmbrățișă pe Carmen.

— Nu m-ai jignit, făcând glume pe seama lui Mac. M-am obișnuit cu tine.

— Ei, dacă vine din partea ta, o iau ca pe un compliment. Carmen râse. Chiar voiam să vezi clubul, Teri. E cu adevărat o frumusețe. Dar nu voiam ca voi să reluați relația. Nu am să uit niciodată cum ai venit *la mine* plângând, după ce l-ai surprins cu femeia aia.

— Doar tu știi de ce am pus capăt relației, spuse Teri.

— Și am păstrat secretul. Prin urmare, lăsându-l deoparte pe Mac, te-ai simțit bine?

— Da, lăsându-l deoparte pe Mac, m-am simțit grozav, cu excepția momentului în care ai ironizat-o pe Sharon.

— Sharon are nevoie de puțină „scuturare”, când devine superposesivă.

— La fel procedează și cu Kent sau cu tatăl ei, mai ales acum, când e văduv. Eu cred că instinctul ei proiectiv e o mască a firii ei posesive.

— Doamne, Teri a mea e acum și psiholog! Carmen pufni în râs. Ei, oricum ar fi, am ales un moment nepotrivit pentru a-i face observație, cu toate că nu există un moment prielnic pentru a o critica pe Sharon. Nu-i place critica.

— Dar cui îi place?

— Ai dreptate. Oricum, îmi pare rău. O să-i cer scuze lui Sharon, dacă

asta te face fericită.

— Da. Teri zâmbi, ușurată. Mă bucur că ai propus să venim la club.

— Am considerat că e de datoria noastră să-l vizităm, fiindcă tu nu ai fost niciodată aici, dar ai participat în mare parte la întocmirea planului de amenajare interioară. Am vrut să vezi și tu ce a rezultat. Ești sigură că poți să conduci?

— Am avut mai mult cireșe, așa că în corpul meu s-a strecurat o cantitate foarte mică de alcool.

Carmen pufni în râs.

— Doamne, mare amatoare de dulciuri mai ești! Nu știu cum de poți consuma atâtea, rămânând însă la fel de slabă. Cred că semeni cu mama ta. Și în privința frumuseții. Cu excepția ochilor negri, semeni atât de bine cu Marielle, că e de-a dreptul neobișnuit. Tristețea apăru o secundă în privirea lui Carmen. Ea surâse, pornind la drum, în vreme ce îi aruncă peste umăr un vesel „La mulți ani fericiți, fetițo!”

Clubul fusese animat, așa că parcarea era aproape plină. Teresa se uită la mașinile din jur, gândindu-se că vor mai sta acolo cel puțin o oră, și deschise portiera Buick-ului ei Lucerne. Cum deschise portiera, văzu niște hârtii împrăștiate pe scaunul șoferului. Ea se întrebă dacă cumva Mac îi lăsase vreun mesaj, până ce observă că foaia de deasupra reprezenta un articol decupat dintr-un ziar, un articol de acum opt ani. Titlul părea că strigă la ea:

PATRONUL COMPANIEI FARR COAL ȘI SOȚIA SA AU FOST UCIȘI

— O, nu, murmură Teresa, simțind un fior de-a lungul șirei spinării, cu toate că noaptea de iunie era foarte caldă. Ea luă hârtiile și le mai citi o dată, făcând ochii mari, câteva fraze atrăgându-i atenția, cele care se refereau la asasinarea lui Hugh și Wendy și la faptul că micuța Celeste fusese atacată cu un cuțit, dar că, potrivit opiniei ziarului, era într-o stare bună, în ciuda faptului că fusese înjunghiată în abdomen. Ziarul mai susținea că Teresa suferise „doar o rană superficială la brațul stâng”, ceea ce-i făcuse pe unii să creadă că, în noaptea în care avuseseră loc asasinatele, cuțitul fusese mânuit chiar de Teresa.

Puțin buimacă, Teresa dădu drumul foii pe asfalt. După care citi textul editat pe computer:

Dragă Teresa,

Roscoe Lee Byrnes o să-și întâlnească, săptămâna aceasta, creatorul. Oare vei fi în sfârșit în siguranță? Nu prea cred din moment ce Celeste și-a recăpătat de curând graiul. Sau ai fost cumva foarte ocupată cu ziua ta de naștere și nu ai aflat noutățile? Se pare că își amintește foarte bine noaptea în care tu i-ai omorât mama, după care ai încercat să o ucizi și pe ea. Acum este speriată – nu mărturisește nimănui nimic – dar va vorbi curând, iar în secunda aceea, se va dezlănțui cu adevărat coșmarul vieții tale.

II

1.

Teresa se trezi cu pleoapele grele și amețită. Nu pricepea ce se întâmpla. Nu băuse decât două cocktailuri, cu o seară în urmă, la Club Rendezvous, iar apoi se culcase înainte de miezul nopții. După aceea, își aminti de parcare și de cele întâmplate acolo. Găsise un articol de ziar și un text editat pe computer. Nu era de mirare că dormise prost, se gândi Teresa.

Mormăi, întorcându-se pe o parte. La marginea patului dormea cățelul ei, Sierra, o corcitură de 50 de kilograme, cu păr scurt și maroniu, cu lăbuțele albe și cu niște urechi drepte, ceva cam mari pentru fața ei delicată. Teri surâse, uitându-se la cățelul care dormea profund, fără să fie afectat de tragedia de acum mulți ani și fără să se teamă de noile amenințări.

Ea își mută încet privirea de la câinele care dormea liniștit, rotindu-și ochii prin dormitor. Soarele bătea prin fereastra ce dădea spre est, luminând din plin pereții pictați în culoarea untului, strălucind deasupra mobilierului simplu, sculptat din lemn de pin din dormitorul spațios. Unii îi spuseseră că încăperea avea un aer aproape spartan – că ea avea nevoie și de altceva în afară de o măsuță de toaletă, o noptieră, un dulap din lemn de cedru și un fotoliu supra-încărcat, cu dungi ivorii și, din loc în loc, cu dungi în nuanța mușchiului verde.

Cu toate acestea, Teresa adora acest spațiu. Mobilierul nepretențios nu distrăgea atenția de la cămin, aflat chiar în fața patului, cu plăci din ceramică, pe care erau pictate ferigi verzi și fluturași, alături de câțiva colibri. Ei îi plăcea în mod deosebit decorul acesta care diferea atât de mult de camera în care tatăl ei și Wendy fuseseră uciși, garnisită cu foarte mult roz și cu tonuri în nuanța cireșei, o încăpere care apărea în coșmarurile pe care le avea destul de des Teri.

Avusese parte de unul chiar în noaptea trecută – coșmarul pe care-l avusese de o sută de ori, și anume că intra în camera întunecată a tatălui ei, apropiindu-se încet de locul unde dormea Wendy, călcând pe covorul acela pătat și ud de sânge, după care aprinsese lumina și dăduse cu ochii de

cadavrele celor doi, nenumăratele răni mustind de sângele care se scurgea gâlgâind. Apoi țipetele ei. Și coșmarul se termina. De ani de zile, se obișnuise cu aceste coșmaruri, pe care le avusese cel puțin o dată pe săptămână. După aceea, pe la douăzeci și doi de ani, acestea încetaseră pe neașteptate. Faptul că reveniseră o înspăimânta la culme.

Teresa și-a dat seama că foaia îi declanșase visul, Aproape împotriva voinței sale, se rostogoli într-o parte, deschise sertarul măsuței de lângă pat și scoase foaia scrisă la calculator, lăsată în mașina ci aseară. Cuvintele păreau că ies din pagină, în lumina puternică a dimineții:

Dragă Teresa,

Roscoe Lee Byrnes o să-și întâlnească, săptămâna aceasta, *creatorul. Oare vei fi în sfârșit în siguranță?…*

Teri lăsă foaia de ziar deoparte, privind atentă spre șemineu. Roscoe Lee Byrnes. Criminalul în serie pe care poliția îl prinsese, după ce încercase să scape după comiterea unei crime abominabile în Pennsylvania, la doar două săptămâni după moartea soților Farr. Bărbatul aștepta să fie injectat cu substanța letală, după ce mărturisise că îi ucisese pe Hugh și Wendy Farr, dar și pe alte douăzeci de persoane. Teresa se gândi cu câtă ușurință și-ar fi adăugat Byrnes pe listă încă două victime, dacă ar fi reușit să le omoare și pe ea și pe Celeste.

Dar nu avea cum să mă omoare, își zise Teresa, nesigură, așa cum recunoscuse de alte sute și sute de ori. De ce în noaptea aceea a carnagiului groaznic și de neimaginat el se limitase doar la a-i cresta brațul? Teresa se uită la cicatricea fină care mergea de la biceps până la încheietura mâinii. Rana fusese atât de superficială, încât cicatricea era acum aproape invizibilă. Gestul atacatorului rămânea inexplicabil, iar Teresa se întrebase, obsedant, de ce ea nu fusese ucisă, când stăpânii casei fuseseră mutilați cu atâta violență, devenind aproape de nerecunoscut.

După mărturisirea făcută de ucigaș, poliția locală și FBI-ul deciseseră că ceea ce o salvase pe Teresa în noaptea aceea fusese țipătul ei puternic. Vecinii declaraseră că auziseră țipătul ei prin ferestrele întredeschise, care dădeau spre casa familiei Farr. Soțul vecinei sunase imediat la 911. Între timp, câinele lor, Great Dane, care-și făcea veacul pe terasă, începuse să

urle, agitând toți câinii care locuiau în preajma locuinței familiei Farr.

Poliția ajunsese la concluzia că Byrnes, care era în dormitor, văzuse veioza aprinsă în casa vecinilor și-și dăduse seama că cineva tocmai se pregătea să sune la poliție. Auzise, de asemenea, lătratul acel puțin trei câini și-și dorise să fugă de acolo cât mai repede. Se gândise probabil că poliția va sosi cu promptitudine sau că era în apropiere, făcându-și rondul prin cartier. Acesta era răspunsul, declaraseră ei în majoritate. Byrnes era prea grăbit să-și ia tălpășiță ca să o mai omoare și pe Teresa. El „zgâriase" acel mic obstacol care se interpusese pe neașteptate în calea lui.

Cu toate acestea, sistemul de securitate nu fusese dezactivat și niciuna dintre încuietori nu fusese scoasă. Polițiștii nu înțeleseseră de ce, până ce Teresa le povestise că tatăl ei se „enervase" foarte tare pe ea, fiindcă în seara aceea se întorsese târziu acasă. El îi ținuse o predică dură, o trimisese la ea în cameră și, aproape în aceeași secundă, ea auzise pașii lui apăsați care urcau scara. Uneori, când era supărat sau preocupat, uita să pornească alarma, le declarase ca polițiștilor, nedorind să le povestească acestora, pe larg, despre cearta cu tatăl ei, chiar dacă conștiința ei era curată în privința asasinării lui Hugh. Ba, mai mult, îi fusese teamă că, în cazul în care poliția ar fi aflat despre scandalul violent dintre ea și Hugh, înainte și după escapada ei nocturnă, ar fi devenit și mai mult suspect de crimă.

După ce îl prinseseră în Pennsylvania, polițiștii îi prezentaseră lui Byrnes un scenariu vizavi de moartea soților Farr, și anume că el o zărise pe frumoasa tânără, o urmărise până acasă, așteptând, probabil, vreo două ore, după care intrase în casă, căutând-o pe ea și pe oricine i-ar mai fi ieșit în cale, având norocul să găsească ușa de la intrare descuiată. După care ei presupuseseră că, având în vedere zgomotele și luminile de la casele vecine, el se grăbise să fugă de acolo, fără a se mai sinchisi s-o ucidă pe adolescenta care ar fi putut să-i opună rezistență.

Mult mai târziu, polițiștii îi permisesem Teresei să vizioneze o casetă pe care era înregistrat Byrnes, prezentându-i în același timp o teorie în ceea ce privește asasinarea și așteptând nerăbdători o reacție din partea ei. Byrnes îi privise aproape un minut cu ochii lui albaștri-gălbui total inexpresivi, părând impasibil, după care își mișcase într-o parte capul straniu și aproape chel, dezvăluindu-și pomeții roșii și umflați și bărbia înfundată. Până la urmă, declarase:

— Da, așa s-au petrecut lucrurile, spusese el, vorbind cu glasul straniu,

monoton care îl caracteriza. Polițiștii se declaraseră mulțumiți. Dar nu și Teresa. Ei nu-l văzuseră pe criminal coborând încet pe scări, deschizând fără grabă ușa de la intrare, închizând-o apoi în urma lui. Ei nu i se păruse deloc că el plecase în mare grabă și speriat, încercând să dispară cât mai repede de acolo.

Ea nu spusese totuși nimănui că ucigașul plecase de acolo fără grabă, fiindcă foarte mulți crezuseră deja că mama ei cea nebună își ucisese fostul soț infidel și lacom, omorând-o și pe actuala lui soție care era însărcinată. Ea nu le pomenise nici de aroma de santal care îi invadase nările în secunda în care ucigașul se lovise de ea. Citise că lemnul de santal era utilizat atât în cazul parfumurilor pentru bărbați, cât și pentru femei, dar fusese sigură că cineva își va aminti de asta, menționând că Marielle Farr obișnuia să folosească parfumul din lemn de santal, desemnând-o ca fiind posibilul asasin.

Teresa oftă, mormăind a frustrare:

— Au trecut opt ani și două luni. Tragedia trebuie să ia sfârșit.

Coborî din pat, reușind să nu o deranjeze pe Sierra, care sforăia. Se duse la baie, unde se privi în oglindă. Era mai palidă ca de obicei, iar sub ochi avea niște cearcăne pronunțate.

— Ieri a fost ziua ta de naștere și deja arăți cu zece ani mai bătrână, comentă ea către imaginea din oglindă, dar știa că nu arăta obosită din cauza faptului că mai adăugase un an în buchetul vieții. Avusese o noapte proastă din cauză că descoperise în mașină hârtiile acelea care o îngroziseră, o noapte în care avusese parte de coșmaruri legate de crimele petrecute cu mult timp înainte și de un vis legat de mama ei, care murise, un vis care-i frânsese inima.

Teresa deschise radioul pe care-l avea în baie. Imediat se auzi melodia lui Steve Winwood, „Back in the High Life Again”, un cântec ritmat, care altă dată reușea să îndepărteze proasta dispoziție a lui Teri. Ea se gândea întruna la mama sa, Marielle. După căderea psihică suferită și după o perioadă petrecută într-un spital psihiatric, toate precipitându-se din cauza divorțului, Marielle plecase să locuiască la mătușa ei, Beulah, în nordul orașului. Doctorii declaraseră că ea nu va fi în stare să crească o fată aflată la vârsta adolescenței, așa că ea nu-l pierduse doar pe Hugh, ci și pe Teresa.

Mătușa lui Marielle declarase că în ziua în care soții Farr muriseră, Marielle părea calmă, chiar veselă, și că fusese să se plimbe în pădure, în

locul ei favorit, toată după-amiaza. Încurajată de starea de spirit mult mai bună și de energia ei neobișnuită, Beulah declarase că fusese pentru prima dată când o lăsase pe Marielle să plece singură de acasă din momentul în care fusese externată din spital.

Ochii Teresei se umplură de lacrimi. Mama ei cea bună și frumoasă nu se mai întorsese niciodată acasă la Beulah. O echipă numeroasă de polițiști o căutase pe Marielle, mai ales din cauza acelor crime, dar ancheta nu ajunsese la niciun rezultat. Din câte cunoștea Teresa, nimeni nu mai știa nimic de mama ei de opt ani de zile. Se părea că Marielle Farr dispăruse, pur și simplu, de pe fața pământului, în ziua aceea frumoasă de aprilie când Hugh, Wendy și Celeste avuseseră parte de o soartă atât de îngrozitoare.

Teri își șterse neliniștită lacrimile, după care își spălă fața cu apă rece, sperând că va reuși să-și împiedice memoria să bântuie pe terenurile acelea îngrozitoare, dar nu reuși. Încercând să aducă puțină culoare în obrajii uzi, cu ajutorul unui prosop, își aminti ziua în care rămăsese de-a dreptul perplexă la aflarea veștii dispariției mamei ei și a crimelor violente, perplexitate care crescuse în momentul în care realizase că poliția era de părere că, în cazul în care Marielle nu fusese cea care-i înjunghiase pe Hugh și pe Wendy, atunci Teresa trebuia acuzată de toate acestea. Tatăl și mama ei vitregă, despre care toată lumea aflase că îi ura, fuseseră asasinați. Celeste, despre care oamenii credeau în mod eronat că era la fel de urâtă de Teresa, fusese înjunghiată în abdomen. La urma urmelor, Teresa nu avusese decât o tăietură superficială la braț.

Ea nu fusese arestată, dar nu fiindcă poliția locală ar fi considerat-o nevinovată. Rămăsese în libertate din lipsă de probe – poliția nu descoperise niciodată arma crimei care, potrivit analizelor medicale, fusese un cuțit cu lama foarte ascuțită – și cum cămașa de noapte a Teresei era pătată de sângele victimelor, aceasta ar fi trebuit să fie îmbibată aproape toată de sânge dacă ar fi înjunghiat ea trei persoane. În casă, nu mai descoperiseră nicio altă haină plină de sânge și nici în scurgător nu găsiseră urme de sânge, deci Teresa ar fi trebuit să se dezbrace în pielea goală ca să masacreze victimele, după care să se spele, și să îmbrace o cămașă de noapte stropită cu câteva picături de sânge.

Teresa acceptase până și testul cu detectorul de minciuni, pe care-l trecuse cu bine. O parte dintre studenții la Criminalistică nu se declaraseră convinși, subliniind că „astfel de oameni” erau capabili să păcălească acel

dispozitiv. De aceea, punctaseră ei triumfal, testul cu detectorul de minciuni nu era admis ca probă la tribunal.

Majoritatea oamenilor însă nu voiseră să ia în seama aceste dovezi care o absolveau de vină pe Teresa. Păreau prea atrași de ideea de a o considera autoarea unui groaznic asasinat. În următoarele două săptămâni, privirile alarmate și dezgustate pe care le observase Teresa în jurul ei, împreună cu interogatoriul poliției, o înspăimântaseră aproape fără sens. Chiar și după opt ani de zile, Teresa își amintea că doar patru oameni îi susținuseră nevinovăția – fratele ei Kent, prietena cea mai bună a mamei ei, Carmen, menajera lor, Emma MacKenzie, și mai ales fiul ei, Mac. Prin fereastra de la baie se strecura strălucitor soarele primei zile de iulie, dar Teresa se înfioră, ca și cum ar fi fost învăluită de briza răcoroasă a vântului, amintindu-și de momentele acelea incredibile și înfiorătoare – o vreme pe care, atunci, o crezuse un coșmar oribil, din care sperase că se va trezi în cele din urmă.

— Dar nu m-am trezit, murmură Teresa pentru sine, scoțându-și cămașa de noapte și dând drumul la duș, potrivind apa mai fierbinte ca de obicei. Ea petrecuse zile și nopți întregi mirându-se parcă la nesfârșit, buimăcită de-a dreptul, știind că mulți locuitori din oraș credeau că ea omorâse cu sânge rece doi oameni, rănind grav și o fetiță.

Teresa tremura din toate încheieturile în momentul în care intră în cabina de duș, lăsând apa să-i curgă peste păr, pe față și pe corpul care era scuturat de fiori reci. Teri nu mai avusese de mult atacuri de panică, dar mesajul pe care-l descoperise, îi provocase un astfel de atac. Se simțea din nou acea adolescentă de șaptesprezece ani al cărui tată fusese ucis, în vreme ce mama sa dispăruse, iar o jumătate dintre locuitorii orașului o credea o criminală cu mințile pierdute, simțindu-se în siguranță pe timpul nopții numai dacă își închideau bine ușile, fiindcă Teresa Farr umbla liberă pe străzi. Totul nu părea decât un vis, iar ea râsese adesea de toată povestea. După aceea, realizase că oamenii se temeau cu adevărat de ea, astfel că hohotele se transformaseră în sughițuri de plâns – în lacrimi de durere, de uimire, de spaimă copleșitoare.

După două săptămâni, Roscoe Lee Byrnes mărturisise că el era autorul crimelor, ceea ce i se păruse un adevărat miracol. Locuitorii orașului fuseseră în stare de șoc. Unii păruseră dezamăgiți. Alții refuzaseră să-l creadă, afirmând cu tenacitate că unii oameni mărturiseau că sunt vinovați

pentru crime pe care nu le comisesem. Toată lumea știa asta, toți cei care se uitau la televizor sau la filme, acesta era adevărul. Ei nu crezuseră în cele spuse de forțele de ordine care declaraseră că cei care făceau mărturii false erau de obicei persoane sărite de pe fix, inofensive, care voiau să atragă atenția asupra lor, singurul rău comis de aceștia, în realitate, fiind faptul că țipaseră ceva mai tare la pisica vecinului. Era mult mai excitant să-ți închipui cum Teresa Farr înjunghiase trei persoane într-un întuneric de nepătruns.

Totuși, datorită faptului că FBI-ul luase mărturia lui Byrnes drept adevărată, localnicii renunțaseră încet-încet la neîncrederea lor față de Teresa. La urma urmelor, Byrnes era un ucigaș *în serie*, își ziceau ei unul altuia în conversațiile obsedante despre acest caz, discuții care continuaseră luni de zile. Teresa stătuse în oraș până târziu în acea noapte, la fel ca și Byrnes, care-și urmărea victimele, probabil. În afară de asta, el violase trei dintre victime, trei adolescente. Probabil că el o văzuse pe Teresa, o urmărise până acasă, după care așteptase – așteptase ca ușa să rămână descuiată, ca familia să adoarmă, iar el să se poată distra cu frumoasa adolescentă, după care să o omoare și pe ea. Astfel că articolele din presa locală și chiar o poveste publicată într-un ziar de răspândire națională informa publicul că Roscoe Lee Byrnes omora întotdeauna noaptea, pe furiș, folosind de fiecare dată un cuțit, cu care-și înjunghia victimele de mai multe ori.

Pe lângă dovada că Byrnes fusese ucigașul, un vânzător de la un supermarket, situat la două mile distanță de casa familiei Farr, îl identificase pe Byrnes, fără nicio urmă de îndoială, ca fiind unul dintre clienții magazinului, cu puțin înainte ca cele două asasinate să aibă loc. Vânzătorul declarase că, după ce văzuse în ziar fotografia celui care mărturisise crima, fusese convins că îl servise pe individ, fiindcă n-ar fi fost în stare să uite vreodată ochii aceea palizi, bulbucați și gălbui și capul acela mare și aproape chel. Individul cumpărase niște chipsuri, barbecue și bere, declarase vânzătorul la o emisiune de știri. Bere ieftină, adăugase el disprețuitor, în cele două minute de faimă, bere pe care Byrnes o plătise cu niște bancnote murdare. Declarația vânzătorului fusese susținută și de cele câteva imagini înregistrate pe camera video de supraveghere a magazinului, care nu putea da greș.

Astfel că, spre sfârșitul verii, majoritatea oamenilor o absolviseră de

orice vină pe Teresa, care se dusese să locuiască cu Carmen, prietena mamei ei dispărute, până când împlinise optsprezece ani în ultima săptămână a lui iunie, iar în septembrie, plecase la colegiu. În tot acest timp, Teresa încercase cu disperare să creadă în vinovăția lui Byrnes. Ba chiar se prefăcuse a crede în povestea sa, dar, din cauză că ucigașul plecase cu atâta lejeritate din casa lor, fără a mărturisi vreodată despre dâra de parfum lăsată, Teresa nu fusese niciodată sigură că Byrnes era criminalul care comisese crima în casa familiei Farr din Mourning Dove Lane[2]. De opt ani, aștepta acele dovezi care să-i spulbere orice urmă de îndoială.

Teresa ieși din duș, luând apoi un prosop de baie mare și pufos, zâmbind în secunda în care observă că Sierra se trezise în sfârșit și venise să-i supravegheze rutina matinală. Se aplecă și mângâie capul cățelușei, în vreme ce aceasta aștepta răbdătoare la o distanță de vreo treizeci și cinci de centimetri de cabina de duș.

— Hei, fetițo, ți-era teamă că o să mă înec dacă nu ești tu aici să mă supraveghezi? Sau credeai că am înnebunit și de aceea am început să vorbesc singură?

Sierra mârâi după cum îi era obiceiul, ridicându-se în picioare. Privindu-și cățelușa, care dădea fericită din coadă și se uita la ea cu ochii aceia încrezători de culoarea ambrei, Teresa simți un fior straniu, dar bine-venit de ușurare. Byrnes urma să fie, în sfârșit, executat. Recursurile lui nu avuseseră câștig de cauză, iar el urma să moară peste doar câteva zile. Totul arăta că el fusese ucigașul. Ba, mai mult, el mărturisise că este făptașul. Îndoielile ei erau prosteși, așa că se gândi că, imediat ce va fi executat, va simți că acel capitol hidos al vieții sale se va încheia în sfârșit.

Dar imediat o lovi un alt gând, în timp ce se îndoia de mijloc și-și învârtea prosopul în jurul părului lung și ud. În toți acești ani, nimeni nu adusese probe noi, care să-l absolve de vină pe Byrnes în cazul asasinării soților Fan; și atunci ce însemnau toate acele mesaje ciudate pe care le găsise în mașină? Era întrebată dacă după execuție nu se va mai simți amenințată de ucigașul acela psihopat? Probabil. Mai ales că se preciza acolo că Celeste vorbea din nou. Dacă era așa, Teresa era mai mult decât încântată. Ea sperase mult la ziua în care Celeste avea să vorbească din nou, la ziua în care avea să devină „normală”, ieșind din starea aceea care semăna cu o transă.

Dar biletul acela nu avea un ton liniștitor. Într-un fel bolnăvicios, avea

un aer amenințător, mai ales când precizase că Celeste va mărturisi, în sfârșit, adevărul. Care adevăr? Că îl văzuse pe criminal? Teresa simți un fior pe șira spinării, în secunda în care realiză că acel bilet avea un aer triumfător. Autorul era încântat, mai ales atunci când îi transmisese că Celeste îl va identifica în sfârșit pe adevăratul ucigaș al mamei ei și al lui Hugh, iar acel ucigaș avea să fie Teresa.

N-o să mă mai gândesc la biletul acela stupid, își spuse Teresa. Asta ar mina definitiv sfârșitul unei zile ce se dovedise grozavă – fata dându-și seama că nu reușise doar să depășească trauma produsă de acele asasinate, ci și să înființeze școala de echitație la care visase dintotdeauna. După aceea, descoperise hârtia cu mesajul. Dar nu fusese un simplu mesaj. Un simplu mesaj nu avea cum s-o rănească, nu putea să-i răpească liniștea sufletească, doar dacă ea ar fi permis acest lucru, iar ea nu avea de gând să se lase chiar atât de ușor învinsă.

Simțindu-se mult mai puternică, Teresa se forță să zâmbească, chiar dacă nu avea de ce, ca și cum cântecul acela vechi, intitulat „Put on a happy face", i-ar fi putut risipi starea de disconfort. Chiar în secunda când ieșea pe ușa de la baie, îndreptându-se spre scară, faxul scoase un beep, pentru a-i atrage atenția că primise un mesaj. Se duse repede în dormitorul modest mobilat, pe care-l folosea pe post de birou, observând absentă că trebuia să facă neapărat puțină curățenie și ordine, și se îndreptă direct spre fax. Cu o zi în urmă, la primele ore ale dimineții expediase un e-mail unei companii care comercializa echipament de echitație, cerând o listă de prețuri pentru unele produse. Nu se aștepta să primească un răspuns chiar în dimineața zilei de duminică, dar nu-și închipuia de la cine altcineva ar fi putut fi acel fax.

Teri bătu nerăbdătoare din picior, în timp ce faxul își derula hârtia spre podea. Da, avea nevoie de un aparat nou, își zise ea. Cumpărase faxul acesta în primul an de colegiu, iar el o servise foarte bine câțiva ani, dar acum, că pusese pe picioare propria sa afacere, iar aceasta se dezvolta binișor, avea nevoie de unul mai performant, care să funcționeze mult mai rapid…

Gândurile hoinare ale Teresei se opriră brusc, iar ea luă de jos hârtia care era și acum caldă, din cauza aparatului, și citi următorul mesaj:

Ți-ai însușit lecția, Teresa? Vinovăția va fi pedepsită.

Acceptă lucrul acesta.
Nu mai ai scăpare. Nu Ai Scăpare. Nu Ai SCĂPARE. NU AI SCĂPARE.

Hârtia începu să tremure în mâna lui Teri, dar ea rosti sec și cu o voce abia auzită:

— E o glumă. O glumă stupidă. Apoi, se uită în partea de sus a faxului. Privirea ei se înceţoșă, iar hârtia îi alunecă imediat printre degetele care-i înghețaseră brusc, căzând pe podea.

Textul din partea de sus a foii arăta că expeditorul fusese Hubert Farr.

2.

Celeste Warner tăie cu mișcări lente o bucățică de prăjitură cu afine, o băgă în gura micuță și începu să mestece, ochii săi mari părând să surâdă, cu toate că expresia chipului ei era una sobră.

— Ești sigură că îți plac prăjiturile de casă, scumpo? o întrebă cu dragoste bunica ei. Fay își aranjase părul castaniu-deschis într-un coc franțuzesc, decorat cu trei agrafe cu piatră de Rin, un stil pe care-l aborda cu ocazia unor evenimente sociale, foarte puține de altfel. Poți mânca câte vrei. Am făcut atât de multe, că aș putea hrăni întregul cartier!

— Mamă, e ca și cum ai crede că cu cât o vei hrăni mai bine, cu atât va vorbi mai mult! zise Jason, glumind oarecum. De ieri după-amiază, de când a venit de la Bennigan, o tot îndemni să mănânce.

— Ei bine, acolo mâncarea a făcut-o să vorbească. În mod logic, mâncarea e cea care a pus totul pe roate, zise Fay, ca și cum ar fi rostit un ultimatum.

— A mâncat cât pentru câțiva ani și tot nu a vorbit, îi replică Jason, răbdător. Oare cum ar fi putut mâncarea să o determine să vorbească, pe neașteptate, ieri?

Fay își privi lung fiul.

— Creierul e un lucru misterios, Jason Warner. Noi nu-l putem înțelege.

— Mda, cred că ai dreptate, acceptă Jason, pe un ton blând. Fay păru mulțumită de propria ei explicație, iar el nu se deranjă să-i explice că de fapt un anumit „miros” fusese cel care o determinase pe Celeste să vorbească din nou. El ar fi trebuit să-i explice că, dintre cele trei simțuri, mirosul era cel mai puternic, iar mama lui i-ar fi argumentat din nou că nu

avea cum să știe un asemenea lucru și că mintea umană rămânea un mister. Aș vrea ca ea să vorbească din nou, mamă.

— Celeste va vorbi atunci când va avea ceva de spus, nu-i așa, draga mea? Fay luă de pe masă coșul cu pâine prăjită și așeză în locul lui o nouă prăjitură, de parcă ar fi fost pe post de mită. Dar nu vei vorbi de noaptea aceea îngrozitoare. Și nu vei repeta nici acele versuri înfiorătoare, nu? O să spui ceva frumos, drăguț și plin de blândețe.

Celeste înălță capul și, zâmbind, se uită în ochii albaștri și plini de speranță ai bunicii ei.

Ceasul a bătut ora trei,
Și Moartea a venit să mă ia.
Când ochii i-am deschis,
În fața mea am văzut-o pe Teri!

Ceasul a bătut ora trei.
Și Moartea a venit să…

— OK, draga mea, ne-ai mai spus asta. Vocea lui Jason rămase calmă, dar mama lui se dădu un pas înapoi, gata să scape coșul cu pâine prăjită. Își revenise după șocul zilei de ieri, când fusese puternic impresionat să descopere că fiica lui vorbea din nou, hotărând să aibă o reacție ceva mai profesională de această dată, fără a se repezi la fată. El vorbi, pentru început, pe un ton egal: La Bennigan, ai spus că, în noaptea crimelor, te-ai izbit de cineva care tocmai ieșea din dormitorul mamei tale și că persoana aceea te-a înjunghiat. Celeste aprobă liniștită. Ești absolut sigură că nu a fost Teresa?

— Jason! Fay trase adânc aer în piept, dar Jason ridică mâna, cerându-i mamei lui să nu mai spună nimic.

Între timp, Celeste se uită la Jason fără să-l vadă, după care declară:

— Nu am putut să-i văd fața. Nu reușeam s-o văd din cauza glugii mari.

Fay nu reuși să se abțină.

— Prin urmare, nu ești sigură că nu Teresa e cea care te-a rănit?

Celeste lăsă furculița jos, după care aprobă cam nehotărâtă.

— Ei, Teri a fost cea care m-a rănit.

— Teri te-a rănit? întrebă Jason, uimit peste măsură. După ce Hugh se însurase cu Wendy, Celeste nu mai înceta s-o ridice în slăvi pe Teri. În momentul în care Jason o cunoscuse pe Teresa Farr, o simpatizase, la rândul

său, nu doar pentru amabilitatea ei, pentru prietenia pe care i-o dăruise, dar și pentru afecțiunea cu care o mângâiase pe Celeste. El nu-și putea imagina că tânăra aceea ar fi fost în stare să-l păcălească atât de tare. Jason se aplecă spre ea, întrebând-o pentru a doua oară: Teresa *te-a rănit?*

— Nu mai țipa, și să știi că o cheamă Teri, zise Celeste, iritată. Eu eram în cutia cu jucării. Teri m-a rănit atunci când m-a ridicat de acolo, ca să mă așeze pe pat.

— Ca să te înjunghie din nou? întrebă Fay, cu respirația tăiată.

— Am fost înjunghiată o dată, în fața dormitorului mamei, zise Celeste. Teri m-a rănit în momentul în care mi-a pus o pernă peste burtă, după care a apăsat tare de tot!

— Ca să oprească sângele, murmură Jason, ușurat.

— Sau ca să o liniștească, contracară Fay.

Celeste lăsă repede furculița pe masă.

— Nu sunt tâmpită! Știu pe unde să respir, bunico! Celeste se uită aspru la bunica și la tatăl ei. Bunico, tu nu vrei să vorbesc despre noaptea aia, dar îmi pui tot felul de întrebări. Iar ție, tati, *îți tot spun* că nu am văzut cine m-a înjunghiat, dar tu nici măcar nu mă *asculți*!

— Iartă-mă, dulceață. Vocea lui Fay era moale, retrăgându-se ceva mai departe de fată.

— Ei bine, azi nu mai am chef să vorbesc, îi anunță Celeste, strângând cu putere buzele. Jason simți că-și urăște mama în secunda în care Celeste plecă în grabă de la masa din bucătărie, îndreptându-se spre living. Într-o secundă, televizorul era pornit, cu volumul aproape la maximum.

— Mulțumită? o întrebă Jason.

— Și pe tine e supărată! îi reproșă Fay, cu lacrimi în ochi, așezându-se chiar pe scaunul lui Celeste. Am spus că-mi pare rău. Probabil că nu voi învăța niciodată când trebuie să tac.

Jason vru să aprobe, dar mama lui avea dreptate – și el o încolțise pe Celeste, așa că era vinovat. În plus, Fay părea atât de rușinată, încât el nu avea de ce să-i accentueze suferința, așa că nu mai zise nimic, renunțând să privească la chipul ei descompus. În caz contrar, nu avea cum să continue discuția cu o femeie care era hotărâtă să nu o considere pe Teresa Farr nevinovată nici măcar o secundă.

— De acord, am și eu partea mea de vină. Dar ceea ce mă deranjează cu adevărat, mamă, e că tu nu ai acceptat niciodată ideea că un criminal în

serie *a mărturisit* deja că i-a ucis pe soții Farr. Ea tăcu cu încăpățânare. Ai fost atentă la ce spunea Celeste? De ce ar fi înjunghiat-o Teresa, ca apoi să încerce să-i salveze viața?

— Celeste e în stare de șoc, nu știe ce spune.

— *A fost* în stare de șoc. E clar că este pe cale să iasă din starea aceea și începe să povestească despre acea noapte, dar va tăcea din nou dacă o tot „înțepi" în legătură cu Teresa Farr.

— Ei, poate că *ar trebui* să tacă. Poate că ar fi foarte bine să nu-și mai amintească niciodată de noaptea aceea înfiorătoare!

Jason respiră adânc, închizând ochii. El credea că, oricât s-ar contrazice cu sine, nu trebuia să o determine pe Celeste să-și reprime acele amintiri, făcând-o astfel prizoniera lor.

— Mamă, vreme de opt ani, când Celeste a fost internată într-o anumită instituție, unde ni se promitea că va vorbi în doar două săptămâni, ea a rămas alături de tine, iar tu ai înfășurat-o într-un cocon. Știu că ai făcut-o cu gândul de a o proteja, dar ea nu ducea o viață normală. Poate de aceea a început să vorbească atât de târziu. Pentru ea, întreaga lume devenise un pericol.

— Chiar așa și este lumea pentru ea, un pericol, zise Fay, luându-i apărarea. Mai ales lumea din jurul ei și *mai ales* orașul acesta, din momentul în care Teresa Farr s-a hotărât să se întoarcă și să se stabilească aici. M-am asigurat că femeia aceea nici măcar nu *o va zări* din întâmplare pe Celeste. Am ținut-o departe de ea.

— Ai ținut-o pe Celeste departe de tot. Jason își privi cu tandrețe mama. Mamă, eu apreciez tot ce-ai făcut tu pentru Celeste și *pentru mine*, dar ea e fiica mea, așa că aș vrea ca tu să-mi respecți dorințele. Unu, nu o voi transforma într-o prizonieră a acestei case. Doi, aș vrea ca tu *să o asculți*. Nu o contrazice în orice privință, nu-i băga cuvintele în gură, mai ales când e vorba despre Teresa. Dacă o lăsăm să vorbească despre ceea ce vrea ea, poate că o să aflăm mai mult despre noaptea aceea și despre Byrnes.

Fay îl privi revoltată pe Jason.

— Ea își aduce aminte de Teresa Farr. Ea nu știe nimic despre Roscoe Byrnes.

— Ce te face să crezi că ea nu știe nimic despre Byrnes? Nu e nici oarbă, nici surdă. Citește. Se uită la televizor. La spital, a continuat școala. Când s-a întors acasă, am angajat oameni care să aibă grijă de ea. Nu e

autistă – nu vorbea din cauza unei traume. Când are chef, poate scrie la fel de bine ca un adult. Trebuie să accepți că Celeste nu a încetat să învețe la vârsta de opt ani, atunci când Byrnes i-a ucis mama. Psihiatrii au demonstrat că cei asemenea lui Celeste se dovedesc a fi intuitivi *și* foarte inteligenți.

— Ei au declarat că a rămas cu sechele.

— Mamă, știu că tu nu ai o părere prea bună despre psihiatri, dar ei nu au declarat că Celeste a rămas *cu sechele*. Ei mi-au spus că șocul o lăsase, probabil, mută, independent de voința ei, atunci când era mult mai mică, dar au fost siguri că, de câțiva ani, ea a tăcut *în mod voluntar*. Ea a decis, pur și simplu, *să nu* vorbească. Acum, slavă Cerului, ea și-a dorit, în cele din urmă, să vorbească. Poate că nu vorbește ca o adolescentă normală de șaisprezece ani, pentru că a fost izolată de copiii de vârsta ei, dar asta nu înseamnă că nu ar fi o fată inteligentă sau că ar avea probleme de memorie. *Are nevoie* să vorbească despre noaptea aceea. În felul ei, în momentul ales de ea, fără să o întrerupă nimeni.

Jason se aplecă spre mama lui, care, din noaptea crimei, nu mai arătase niciodată mai tânără decât vârsta pe care o avea. Ba, mai mult, arăta mai bătrână decât cei șaizeci de ani, cu toate că, din punct de vedere fizic, era încă un om puternic și plin de energie.

— Mamă, vreau să o ajut pe Celeste să se recupereze complet – să devină fetița care era pe vremea când Wendy și Hugh au luat-o de lângă mine. Ochii lui Fay scânteiară în secunda în care el rosti ultima parte a frazei. Ura ei față de Wendy avea să fie veșnică, iar el se rușină, într-un fel, fiindcă folosise numele fostei soții pentru a-și manipula mama, dar era de-a dreptul disperat. Nu asta vrei – ca nepoata ta să-și recupereze totalmente sănătatea și fericirea?

— Da, desigur, dar mi-e teamă că nu aceasta e calea potrivită…

Jason inspiră adânc.

— Pentru prima dată în viață, nu-ți voi asculta sfatul. Așa cred *eu* că este cel mai bine, iar tu știi ce mult îmi iubesc fiica. Nu aș face nimic ce mi s-ar părea că este dăunător pentru ea. Jason își iubea și își respecta mama, dar știa că de data asta preocuparea lui trebuia să fie Celeste, oricât ar răni-o pe Fay acest lucru. Mamă, dacă nu poți fi de partea mea, o voi lua pe Celeste de aici.

— Nu! Fay aproape că se înecă. Nu ai fi în stare să faci una ca asta!

— Ba da, o voi lua de aici – și nu ca să te pedepsesc pe tine, ci pentru că aș crede că așa e cel mai bine pentru Celeste. Se opri când o văzu pe Fay că își coboară privirea spre masă, cu umerii tremurându-i frenetic și buzele atât de strânse, încât i se albiseră. Era conștient că ea încerca să păstreze pentru sine cuvintele grele pline de furie, un lucru pe care-l făcea extrem de rar. Știu că lucrul acesta e foarte greu pentru tine, mamă, rosti Jason, răbdător. Nu-mi doresc să fiu o fiară, ci doar un tată bun. Așa cum tu ai fost o mamă bună pentru mine și o bunică bună pentru Celeste. Te rog, mamă, nu fi împotriva mea, mai bine ajută-mă!

Fay rămase tăcută, cu ochii la fața de masă, după care îl privi sfidător, oftând.

— Bine, Jason. Eu cred că faci o mare greșeală, dar dacă e vorba să o pierd pe Celeste nu mă războiesc cu tine. Când vei vedea ce greșeală colosală ai comis, totuși…

— Nu va fi cazul, i-o reteză el scurt, cu o încredere pe care în realitate nu o simțea. Îți promit că tot ce voi face pentru fiica mea nu-i va cauza niciun fel de suferință.

În ciuda faptului că părea complet încrezător, o parte din ființa lui Jason se îngrozea la gândul că va o conduce pe Celeste atât de adânc în sine însăși, încât ea nu-și va mai reveni niciodată.

3.

Cinci minute mai târziu, Teresa stătea pe scaun, la biroul său, privind cu mare atenție la faxul din fata ei. Știa foarte bine că nu-i era greu nimănui să obțină numărul ei de fax – împărțise cărți de vizită pe care erau notate numărul de telefon, numărul de fax și adresa de e-mail. Știa foarte bine cât de ușor se putea schimba antetul unui fax sau că acesta putea fi expediat de la un computer personal, astfel că ea nu era speriată de faptul că pe antet scria că expeditorul ar fi fost Hubert Farr. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că cineva *încerca* s-o sperie. Să fie vorba doar de o simplă glumă? Sau era o amenințare gravă și serioasă?

Era conștientă că poliția ar fi putut da de urma celui care trimisese faxul, așa că, în următoarele trei minute, reflectă la ceea ce avea de făcut. De trei ori se întinse după telefon, vrând să sune la poliția din localitate, dar tot de

trei ori la rând își retrase mâna, de parcă receptorul ar fi fost un șarpe.

Poliție. Cuvântul acesta îi băgase frica în oase din momentul producerii celor două asasinate, din momentul în care fusese supusă tirului interogatoriului, până când simțise că este sâcâită și plictisită să le mai răspundă, permițându-i, în final, avocatului angajat de Kent să pună capăt tirului poliției. Chiar și după capturarea și interogarea lui Roscoe Lee Byrnes, ea mai fusese încă „sub urmărire", FBI-ul vrând să-i mai adreseze „doar câteva întrebări adiționale, domnișoară Farr", până ce poliția locală reușise s-o sperie mai mult decât ar fi reușit un monstru să sperie un copilaș.

Prin urmare, nu avea de gând să sune la poliție, decise Teresa. Dacă faxul se va dovedi important, fiind obligată să-l arate și lor, avea de gând să le spună că nu li-l arătase mai devreme fiindcă crezuse că îl vor considera nimic mai mult decât o glumă. Și exact asta *ar fi făcut*, își zise Teresa. L-ar respinge. La urma urmei, ucigașul lui Hugh și Wendy Farr urma să fie executat în mai puțin de-o săptămână. Toate lumea care urmărise cazul aflase de execuția lui Byrnes. Deci faxul acela nu era decât o glumă macabră, la fel ca și biletul găsit în mașină – ca să o scoată pe ea din sărite în aceste ultime zile de viață ale lui Byrnes. Deci dă-l încolo de fax, se gândi ea. Uită de toată povestea. E vorba despre cineva care are un umor straniu, atâta tot.

Hotărâtă să se bine dispună, se întoarse la Sierra, care stătea cuminte lângă scaun.

— Ți-am promis puțină distracție în dimineața asta. Ce zici, fetițo? Cățeaua dădu veselă din coadă, lătrând doar o singură dată. OK. Fuguța pe scară!

Teresa deja fixase timer-ul de la filtrul de cafea, simțind aroma puternică a cafelei africane, un amestec de mai multe soiuri, în vreme ce începu să alerge împreună cu câinele spre bucătărie. Sierra era deschizătoare de drum, ca întotdeauna, iar Teresa strigă:

— Ai câștigat!

Îi oferi Sierrei un biscuit special, după care își turnă o cană de cafea. Cățeaua o privi cu reproș, cu biscuitul între dinți.

— Știu că vrei un mic dejun consistent, dar nu-l vei primi până ce nu-mi mai torn încă o cană de cafea; nu pot să fac mai mult, îmi pare rău. Și nu te mai uita la mine așa. Trebuie să-ți reamintesc că în lume sunt o mulțime de

căței înfometați care ar da *orice*…

Asemenea unui copil, Sierra începu să mârâie furioasă, încercând să scape de predica pe care o auzise de nenumărate ori. Mulțumită, Teresa luă două aspirine care să-i potolească durerea persistentă de cap, ieșind din bucătărie și îndreptându-se spre sufragerie, bucurându-se de senzația răcoroasă pe i-o oferea podeaua din lemn, încălzită din loc în loc de niște covoare pufoase și groase.

Mamei ei i-ar fi plăcut aceste covoare, își zise Teresa. Ea ar fi fost de acord ca Teresa să dărâme ferma aceasta părăginită, angajând apoi un arhitect care să construiască o casă modestă de țară, cu terasă, în partea din față, cu tavane cu bârne din lemn și cu o mulțime de ferestre. Cu toate că Teresa știa bine că Marielle suferea de depresie cronică, așa cum se numea boala, ea nu se ascunsese niciodată în încăperi întunecate, cu draperiile trase, pentru ca lumina să nu pătrundă înăuntru. Ba dimpotrivă, Teresa și-o amintea pe mama ei stând adesea în fața ferestrei, buzele ei perfecte părând scăldate în lumina de afară, fie că era soare sau înnorat. În plus, îi plăceau furtunile cu tunete, obișnuind să-i țină aproape de ea pe Teresa și pe Kent, încurajându-i adesea să imite acele zgomote puternice care zguduiau casă, din când în când. Cel care imita cel mai fidel se alegea cu o plăcintă Eskimo, astfel că cei doi copii așteptau nerăbdători concursurile, în loc să se teamă de furtuni.

Telefonul sună, iar Teresa tresări, vărsându-și niște cafea fierbinte pe mână. Înjură printre dinți, admițând în sinea ei că faxul și biletul primite o sâcâiau încă foarte tare, oricât de mult încerca să nu se mai gândească. Presupuse că aceste senzații erau normale, totuși. La urma urmelor, cum ar fi reușit să uite așa repede faptul că un necunoscut dorea să-i reamintească de acele asasinate, dorindu-și să o sperie și să-i facă rău? Teri fusese întotdeauna de părere că stătea cât de cât bine la capitolul autocontrol, dar realiză că nu reușea să se stăpânească în totalitate. Nu reușea să lase deoparte toată teama și neliniștea, mai ales atunci când cineva încerca cu atâta insistență să-i răscolească sentimentele, dar era datoare să încerce.

Soneria telefonului se auzi din nou. Teri trase adânc aer în piept, traversă cu pas hotărât încăperea și ridică telefonul fără fir, reușind să pară animată:

— Alo?

— Biserica se va închide pe la ora 12:00, Sharon a prăjit ceva pentru prânz, așa că mâncăm imediat ce ajungem acasă. Cred că vom sosi înjur de

ora unu și treizeci de minute.

— Poftim? Teresa nu se putu abține să nu surâdă, cu toate că avusese o noapte și o „dimineață” beton. Cine e la telefon?

— Kent! Cine altul?

— O, bineînțeles. Ia spune-mi, Kent, așa știi tu să vorbești la telefon sau alegi să-i saluți astfel pe oameni, înainte de a începe să vorbești ca o moară stricată?

El făcu o pauză, după care întrebă pe un ton mieros:

— Bună, Teresa, ce faci tu într-o dimineață atât de splendidă?

— De ce, sunt OK, mersi de întrebare. Ce face Sharon? Nu aveți chef de mers la biserică?

Kent avea din nou un debit verbal de neoprit.

— Nu, dar aș vrea să nu o mai duci la Club Rendezvous.

— Nu am dus-o eu. A mers acolo de bunăvoie. Eu și Carmen nu am răpit-o. Și ce ai împotriva Clubului Rendezvous?

— Nu face pe șmechera cu mine. Știi bine *cine* e greșeala acolo.

— Mac MacKenzie.

— Ai ghicit. Mă mir că *ai fost* acolo.

Teresa nu le spusese niciodată lui Kent și lui Sharon despre faptul că-l văzuse pe Mac îmbrățișând-o și sărutând-o pe roșcată, deși era logodit cu ea. Îi mărturisise asta doar lui Carmen. Teresa îi spusese lui Kent că se considera mult prea tânără ca să se mărite, că nu știa ce-și dorea cu adevărat de la viață, că nu se vedea legată de un bărbat până la sfârșitul zilelor sale… Dar Kent nu crezuse nici măcar un cuvințel.

— M-am dus acolo din curiozitate, Kent. Teresa se felicită de tonul normal al vocii sale. Dacă ții minte, am participat și eu alături de Mac la amenajarea acelui local.

— Îmi amintesc, rosti Kent, nemulțumit.

— Ei, să știi că ne-am simțit bine. Chiar și Sharon.

— De-aia nu a spus unde se duce.

— Nu ți-a spus fiindcă știa că tu nu vei fi de acord. Pentru numele lui Dumnezeu, Kent, zise Teresa, exasperată. Tu erai un băiat de viață.

— Încă sunt.

— Da, măi, dar ce hohote se aud.

— Numai că sunt foarte ocupat la serviciu, am uitat că mai există și altceva în afară de a pune pe turație maximă Compania Farr Coal.

— Așa a procedat și tata și sigur nu vrei să ajungi ca el, cu toate că el și-a făcut cât de cât timp pentru Wendy, deși era și el foarte ocupat.

— Ei, Sharon nu trebuie să-și facă griji în privința altor femei, fiindcă noi ne iubim încă din liceu.

— Și v-ați căsătorit și ați avut un copil când erați la colegiu, zise Teresa. Un copil care se născuse la doar șase luni după căsătoria care fusese, de fapt, o ceremonie lipsită de sentimentalisme, pe care o încheiase un judecător, la doar trei săptămâni după moartea lui Hugh și a lui Wendy și la doar o săptămână de la arestarea lui Roscoe Lee Byrnes. Fusese ceva rapid și lipsit de strălucire, dar tatăl lui Sharon, Gabriel, singurul ei părinte rămas în viață, păruse extrem de ușurat – iar peste șase luni, Teri realizase și de ce. Dar vremurile acelea fuseseră date de mult uitării, își aminti ea, mai ales că lui Kent nu-i plăcea să i se amintească faptul că fiul lui se născuse mai devreme.

— Daniel s-a bucurat să-și cunoască, azi, căluțul? schimbă ea vorba imediat.

— A fost extaziat. Nu știm cum o să-l putem domoli la cursurile de duminică și la biserică. Kent făcu o pauză. Îmi pare rău că mai devreme am fost cam răutăcios, dar chiar am nervii întinși la maximum, pe cuvânt. Sharon pare îngrijorată pentru lecțiile lui de echitație. Își face griji pentru tot – pentru lecțiile de înot, pentru că joacă fotbal, sau pentru orice mai vrei tu – *l-a transformat* într-un copil agitat și nefericit, pentru că nu-l lasă să facă ceea ce fac prietenii lui.

Sharon era o mamă minunată, dar, în același timp, era mult prea protectoare, exact cum subliniase și Carmen seara trecută. Dar Carmen nu se număra printre favoriții lui Kent, așa că Teresa nu îndrăzni să-i spună că discutase și cu ea subiectul respectiv. Din nefericire, singurul sfat al lui Teri fusese acela ca Kent să pună piciorul în prag, insistând ca Daniel să practice diverse sporturi, ceea ce știa că va provoca și mai multe neînțelegeri într-un mariaj ce altă dată fusese considerat aproape perfect.

— Poate că ar trebui să stai de vorbă cu un specialist, zise ea, cu grijă. Eu nu am copii. Nu am cine știe ce experiență cu copiii, în afară de Celeste, iar asta s-a petrecut demult.

— Mda, Celeste, zise Kent încet. Biata copilă! Ai auzit, cred, că vorbește din nou.

— Da. Instinctiv, Teresa decise să nu pomenească despre acele

amenințări scrise pe care le găsise în mașina ei, cu o seară în urmă. Dar nu știu, în schimb, unde se află Celeste acum sau ce a declarat.

— Am aflat din cinci surse diferite, dar se pare că Jason a dus-o ieri să ia prânzul la Bennigan's, și ea a început deodată să bâlbâie ceva despre noaptea crimelor.

— Despre noaptea crimelor! Teresa încercă să pară uimită, deși ea aflase toate astea din biletul primit. Ce a zis?

— Habar nu am. Se pare că a tăcut brusc, după care a început să recite ceva.

— Să recite?

— Da, știu că pare o nebunie. Kent făcu o pauză. Cred că ar trebui să știi că în cântec te-a menționat și pe tine. Și a menționat și ideea de moarte. Cred că aseară am primit mai mult de douăzeci de telefoane în legătură cu asta. Oameni care voiau să relateze incidentul și să ceară mai multe informații. Le-am spus că habar nu am despre ce vorbesc ei, așa că m-au lăsat oarecum în pace.

— A pomenit despre mine și despre moarte? repetă Teri. Adică?

— Chiar nu i-am mințit pe cei care sunau. Chiar nu știu nimic. Uite, chiar nu ar fi trebuit să amintesc așa ceva. Teresa simți că Kent regreta abordarea subiectului cu pricina. În afară de asta, nu știu cum s-au întâmplat exact lucrurile. Cred că vom afla totul astăzi, la biserică, până la urmă, iar Sharon te va pune la curent, după-amiază. Dacă nu vrei cumva să-i telefonezi lui Jason. Știu că sunteți prieteni.

— Cunoștințe, nu prieteni. El a fost întotdeauna drăguț cu mine fiindcă Celeste i-a spus că m-am purtat frumos cu ea.

— Ai tratat-o ca pe o soră adevărată. Eu o plac pe fetiță, dar tu chiar ai iubit-o.

— Mi-a părut rău pentru ea, zise Teresa pe neașteptate, simțindu-se, în mod ridicol, vinovată față de fratele ei, fiindcă o iubise pe fiica lui Wendy. Eu totuși nu cred că ar fi cazul să-l sun pe Jason. N-am mai vorbit cu el de când a dus-o la spital, în noaptea în care au avut loc asasinatele. Fay Warner locuiește la mai puțin de un kilometru de aici, dar o ține pe Celeste departe de mine – n-am *văzut-o* pe fată de opt ani de zile, ceea ce nu e de mirare, având în vedere că toată lumea credea că eu am încercat s-o omor. Teri realiză că inima îi bătea cu putere.

Deci Celeste începuse din nou să vorbească. Nu doar vorbea, ci și cânta,

recita ceva legat de ea și de moarte. Oare de aceea primise ea biletul și faxul? Pentru un moment, se simți tentată să-i povestească lui Kent despre mesajele acelea pline de ură. După aceea își aminti că el era, oricum, nervos din cauza lui Sharon. Teresa nu voia să le strice ziua, mai ales lui Daniel, iar în caz că și Kent i-ar fi povestit lui Sharon despre hărțuirea de care avea parte Teresa, era sigură că Sharon se va folosi de această scuză ca să nu-l mai lase pe Daniel să viziteze caii – putând chiar să-i anuleze și cursurile. Dându-și seama cât de dezamăgit ar fi Daniel dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, Teri se strădui să respire adânc și să-și țină gura.

Kent tocmai spunea:

— Teri, nu toată lumea a crezut că tu ai încercat să o omori…

— Nu mai contează. Subiectul acesta o rănea și acum pe Teresa, iar ea nu voia ca fratele ei să-și piardă vremea, încercând s-o îmbărbăteze. Chiar dacă Sharon va auzi *despre asta* la biserică, probabil că nu o să-mi povestească nimic. Nu vrea să mă supere. O să-mi povestească altcineva despre Celeste, mai încolo, zise Teresa pe un ton grăbit, încercând să pară nepăsătoare. Carmen, probabil. Nu știu cum face, dar află tot ce mișcă în oraș.

— Pentru că e o bârfitoare căreia-i place să ducă de colo-colo veștile rele.

— O, Kent, nu-i adevărat, zise Teri, nemulțumită. Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi povestit aseară despre Celeste, ca să-mi strice aniversarea. Tu nu o simpatizezi, acesta e adevărul.

— Nu-mi plac femeile insistente și gălăgioase, sublime Kent.

Teresa își dădu ochii peste cap. Doamne, ce urât vorbea!

— Carmen nu e o persoană violentă, dacă asta vrei să spui prin acel „insistentă”. Și *nu* e gălăgioasă. Numai că nu vorbește încet.

— Nu are un glas domol, blând. Asta așa e, zise Kent, ironic. Teri, nu înțeleg de ce nu-ți cauți o prietenă de vârsta ta. Carmen ți-ar putea fi mamă.

— Nici nu arată și nici nu se poartă astfel. Și, în afară de asta, am prieteni de vârsta mea.

— Pe cine?

— Ei… Teresa își dădu seama că, în afara lui Sharon, nu mai avea nicio prietenă de vârstă apropiată. Prietenele din liceu fie deveniseră niște mămici ocupate, fie găsiseră tot felul de scuze pentru a nu lua masa sau a nu ieși cu ea la cumpărături. Cu alte cuvinte, nu fusese niciodată reacceptată cu

adevărat în cercul de prieteni din oraș. O durea și acest lucru, dar ea nu-i mărturisise nicicând lui Kent despre asta. Sunt bună prietenă cu o parte din doamnele care iau parte la expozițiile și manifestările care au legătură cu echitația. În realitate, prânzise cu două dintre ele, de vreo două-trei ori. Tu nu le cunoști.

— Sper că nu sunt niște ciudate sălbatice. Tu mereu ai fost atrasă de cine nu trebuie, la fel ca și mama.

— Adică?

— Amândouă sunteți incredibil de naive.

— E de-a dreptul…

— Ridicol. Insultător. Habar nu am ce spun. Furioasă, Teresa își strânse tare buzele, ca să nu se certe cu el, fiindcă, oricum, nu ar fi avut niciun rost. Ei, surioară, acum mă cam grăbesc. Momentan îmi iau la revedere.

— La revedere, domnule Corectitudine, i-o întoarse Teri, dar Kent închisese deja.

Furioasă, dar și oarecum amuzată de prostia fratelui ei, ce devenea pe zi ce trecea tot mai mare, de a crede că avea întotdeauna dreptate, Teresa surâse răutăcios, știind că viața avea un mod aparte de a-i taxa pe cei care credeau că dețin adevărul absolut. Nu trebuia să-i povestească nimic lui Kent – avea să afle singur, într-o bună zi, că habar nu avea de nimic. Ea spera însă ca lecția primită să nu fie una mult prea dură – cu siguranță nu la fel de dură ca cea primită de tatăl ei, oricât l-ar fi urât ea pe omul acela.

Teresa privi prin fereastra mare la cei peste douăzeci de acri de pământ care se vedeau din locul în care se afla ea. Pe vremuri, locul acela fusese o fermă la care lucraseră multe persoane. Atunci când Teri își căutase o casă, le spusese foștilor proprietari că nu va lua și terenul arabil, pentru că acesta aparținuse unei ferme – prea mult pământ galben și prea puțin pământ de calitate –, astfel că ea reușise să cumpere o sută de acri de pământ, care cuprindeau ferma și casă, la un preț ridicol de mic.

Teresa angajase de îndată niște oameni care să se ocupe de curățarea pământului, apoi o echipă de constructori. Doi ani mai târziu, când lucrările se încheiaseră, ea se alesese cu o casă frumoasă așezată în vârful unui delușor, acesta mergând până în dreptul unui teren acoperit cu iarbă verde, datorită tonelor de fertilizant care fuseseră împrăștiate pe acel teren de-a lungul timpului. Gardul de un alb imaculat înconjura proprietatea care cuprindea două terenuri de echitație și două padocuri spațioase. Exista și

un traseu cu obstacole, pentru elevii care dobândiseră ceva mai multă experiență și pentru cei care erau niște experți în ale echitației și care-și aduceau caii pe terenurile de la Farr Fields.

Ceilalți opt acri care se întindeau în fața casei ei includeau un bazin foarte frumos și cu dimensiuni generoase și câteva terenuri de echitație acoperite cu smochini și cu caprifoi sălbatic, cu care terenul respectiv se pricopsise în cei douăzeci de ani cât fusese neglijat. Cei doi angajați ai ei, tată și fiu, Gus și Josh Gibbs, se apucaseră deja de treabă în dimineața aceasta: Gus făcea exerciții cu armăsarul lui Kent, Conquistador, a cărui hăinuță în bătaia soarelui strălucea precum aurul călit în foc, în vreme ce Josh o pieptăna pe iapa arabă a Teresei, de culoarea fildeșului, pe care o chema Eclipse. Dacă ar fi fost vorba să spună adevărul, Teri se simțea mai apropiată de Josh și de Gus decât de orice altă prietenă de care pomenise Kent mai devreme, și pe care le considera mult mai potrivite. În oricare dintre ei avea o încredere oarbă, garantând pentru ei cu propria viață.

Absentă, Teresa își frecă brațul stâng, acela care avea o cicatrice subțire și lungă făcută de cuțit. Priveliștea din fața ei era o frumusețe, dar ea o privi aproape fără s-o vadă, fără să observe terenurile acelea sinuoase acoperite cu multă iarbă, caii și cerul atât de albastru.

În sinea ei, se gândea la casa din Mourning Dove Lane – casa în care, într-o noapte, pășise cu atâta groază, știind că între pereții aceia liniștiți se petrecuse ceva îngrozitor și rău, care invadase acest spațiu; acolo unde-i descoperise pe tatăl ei și pe soția lui morți și mutilați, în propriul lor pat, cuibușorul lor cald; casa în care micuța Celeste fusese înjunghiată, omorâtă psihic, după câte se pare, dacă nu la propriu, lăsând-o fără grai din cauza șocului și a fricii, adică o conștiință prizonieră într-un trup tăcut.

Dar atacatorul dăduse greș în privința copilei, se gândi Teresa, fetița aceea sprințară pe care o cunoscuse Teresa se dovedise prea puternică și prea deșteaptă chiar și pentru un criminal atât de versat și crud. Ea supraviețuise rănii pe care i-o făcuse și, după opt ani, în care nimeni nu mai sperase ca ea să-și revină din punct de vedere emoțional, reîncepuse să vorbească.

Pentru Teri, lucrul acesta era un adevărat miracol, un motiv de uimire totală, dar și de bucurie. Din nefericire, era conștientă că, pentru multă lume, ceea ce părea acum de-a dreptul fascinant era declarația lui Celeste despre acele evenimente.

III

1.

Carmen Norris se întinse languros, acoperindu-și mai bine cu cearșaful corpul zvelt, corp pe care-l păstra în formă printr-un antrenament riguros de trei ori pe săptămână, apropiindu-se și mai mult de Gabriel O'Brien. Ea îl întrebă blând:

— Gabe, cât timp crezi că trebuie să mai păstrăm secretă relația noastră?

— Nu multă vreme de acum încolo, răspunse Gabriel, pe un ton vibrant și profund. Știi bine că am vrut să o las pe Sharon să-și revină după moartea mamei ei, ca abia apoi, după o vreme, să-i spun că am de gând să mă recăsătoresc.

Carmen încercă să nu-și arate iritarea provocată de gândul că, de dragul fericirii lui Sharon, trebuiau să fie nesocotite sentimentele altora.

— Gabe, mama lui Sharon a murit acum patru ani. Ea îi va duce mereu dorul, dar tu ești viu și ai dreptul să fii fericit. Sharon nu va fi niciodată încântată de ideea că tu ai o relație cu altcineva și cu atât mai puțin de ideea că te vei recăsători.

Gabriel inspiră încet, după care lăsa aerul să iasă, cu grijă.

— Știu, zise el, în cele din urmă. Am crezut că, acordându-i suficient timp, se va obișnui și va accepta ideea că eu am o altă relație.

— Să se obișnuiască și să accepte! Carmen râse încet. Gabe, în cel mai rău caz, vei provoca efectul contrar în inima lui Sharon. O vei face să se gândească la tine ca la bărbatul care nu se va recăsători *niciodată.*

Carmen îl privi atent pe bărbatul de lângă ea. Soarele dimineții strălucea bucuros în părul lui scurt, des și cârlionțat, având aceeași nuanță de roșu-deschis, asemenea căpșunii necoapte, ca și părul lui Sharon, numai că al lui Gabe încărunțise, între timp. În afară de culoarea părului, tatăl și fiica nu semănau deloc. În vreme ce Sharon avea un ten ca de porțelan și o față ușor bombată, Gabriel avea un trup puternic, cu un nas ușor acvilin, iar tenul îi era brăzdat de linii fine datorate anilor lungi în care lucrase pe vas, cu care se organizau, lună de lună, excursii, și unde începuse ca marinar pe

punte, apoi devenise cârmaci și, în cele din urmă, căpitan.

Carmen simți cum o cuprinde disperarea. De ani de zile nu mai simțise fiorul unei iubiri romantice și nici nu mai simțise vreodată pasiunea arzătoare pe care i-o trezea bărbatul de lângă ea. Niciun bărbat din viața ei nu se compara cu Gabriel O'Brien. Nu suporta gândul că l-ar putea pierde din cauza fiicei lui răsfățate și egoiste, care nu voia ca el să fie fericit. Apoi el îi zâmbi lui Carmen, iar ea se mai relaxă cât de cât.

— Da, Carmen, ai dreptate. Sharon se așteaptă ca în viața mea să existe o singură femeie. Poate că am răsfățat-o prea mult.

— Poate că da, spuse Carmen, cu mare grijă. De câte ori Gabe aducea vorba de Sharon, ea se simțea ca și cum ar fi călcat pe ouă. Nu vreau să te critic – știu că soția ta s-a chinuit mult să rămână însărcinată, cât de mult ți-ai dorit-o tu pe Sharon, ce sănătate delicată a avut când era micuță. E normal să fii grijuliu în privința ei. Dar acum, Sharon e o *persoană matură* și sănătoasă. Ar trebui s-o tratezi ca atare. Dacă faci altfel, e ca și cum ai insulta-o, într-un fel.

— Nu am privit niciodată lucrurile în felul acesta, mărturisi Gabe încet.

— În afară de asta, noi doi ne purtăm ca și cum am comite o fărădelege, iar eu sunt chiar stânjenită de chestia asta. Tu nu? întrebă Carmen.

— Ei, cred că și eu mă simt la fel.

— La urma urmelor, niciunul dintre noi nu e căsătorit. Iubirea noastră nu e *deloc* ceva anormal. Ea se opri, simțind că a venit vremea pentru o frază mai dulce, mai veselă. În afară de asta, eu nici măcar nu-mi pot purta frumosul inel de logodnă!

— Ai dreptate, zise Gabe, pregătindu-se să zâmbească. În afară de asta, aș fi vrut să-ți ofer un diamant ceva mai mare.

— O, nu, Gabe! Ceea ce mi-ai dăruit e perfect! Îmi place la nebunie, zise Carmen, vorbind cu sinceritate. Deschise sertarul noptierei, luând de acolo și apoi deschizând o cutie de bijuterii. Își strecură pe deget inelul de logodnă, după care ținu mâna în sus, cu fața spre fereastră, permițând razei de soare să mângâie diamantul de un carat, ce strălucea în lumina ei. E minunat, Gabe!

— Dacă spui tu. Dar dacă ar fi avut două carate…

— După gustul meu, ar fi fost mult prea mare. Carmen își roti degetul, făcând diamantul să sclipească. Vreau să știe toată lumea că suntem logodiți, Gabe, și sper că și tu vrei același lucru.

— Da.

— Atunci hai să facem un anunț public.

— Public? Gabriel părea de-a dreptul speriat.

— Să le spunem celorlalți. Să ne vedem fără să ne ascundem. Pentru o miime de secundă, Gabe avu înfățișarea cuiva prins în capcană. Va trebui s-o facem, Gabe, cât de curând, zise Carmen, mai degrabă ca un îndemn decât pe un ton lipsit de griji. Nu voia să pară disperată. Trebuie să fim sinceri cu ceilalți și să le spunem, de exemplu în următoarele două săptămâni, că plănuim să ne căsătorim la începutul lui septembrie, așa cum am stabilit. Doar n-o să le spunem în ultima clipă familiilor noastre.

— Familiilor? întrebă Gabe.

— Da, Gabe. Adică, din partea ta, lui Sharon, Kent și Daniel, desigur. Iar în ceea ce mă privește, am considerat-o mereu pe Teresa ca făcând parte din familia mea – ca pe fiica pe care nu am avut norocul să o am. Sunt convinsă că ea va cădea pe spate când va afla de planul nostru. Pentru prima dată în viața mea, am reușit să păstrez un secret.

— Felicitări! Numai față de mine să nu ai secrete. Cât despre vestea pe care trebuie să le-o spunem tuturor curând… Gabe păru că ezită o clipă, după care Carmen observă cum hotărârea pe care o luă îi înăspri trăsăturile. Ai dreptate, trebuie să le spunem celorlalți că ne căsătorim. La urma urmelor, acum vine și septembrie.

Pe nesimțite, Carmen se simți aproape euforică, dar avu grijă să nu pară mai mult decât mulțumită.

— Septembrie va sosi cât ai clipi, iar noi trebuie s-o lăsăm pe Sharon să se obișnuiască cu ideea. Carmen se prefăcu că se gândește, deși ideea îi venise cu câteva săptămâni înainte. Mă gândesc să facem anunțul săptămâna aceasta, pe 4 Iulie. De Ziua Independenței.

— Săptămâna asta? Carmen citi din nou în ochii lui Gabe îndoială. Ei, dacă Ziua Independenței înseamnă atât de mult pentru tine…

— O, *da*! Glasul lui Carmen deveni blând și dulce. Poate o să ți se pară o tâmpenie, Gabe, dar pentru mine chiar este o zi simbolică. Înseamnă că ne-am eliberat de a ne strecura, de a ne ascunde și chiar de *a-i minți* pe ceilalți. Eu te iubesc. Nu vreau să mă ascund și nici *să mint* în privința asta, să fii convins.

Gabe o privi plin de afecțiune.

— Te iubesc, Carmen, și nu vreau să mint în privința relației noastre.

Ba, mai mult, nu vom mai minți nici măcar o singură dată. Săptămâna asta facem anunțul.

— Minunat! izbucni Carmen, sărutându-l pe obraz.

Gabe se încruntă, iar fericirea lui Carmen se făcu nevăzută timp de o secundă. După care el adăugă:

— Știi, o să-l faci să sufere pe Herman Riggs.

Carmen chicoti ușurată.

— Încă mă simt vinovată că-l folosesc pe Herman de paravan, cu toate că știu că el mă consideră o simplă amică.

— Eu nu aș fi așa sigur. Chiar dacă el a fost îndrăgostit nebunește de tine, i-ar fi fost teamă să o recunoască, din cauza mamei lui. Și pe bună dreptate. Când vine vorba de băiatul ei, pare o tigroaică, care-l sufocă cu cele două sute de kilograme ale ei. Dacă Herman ar fi vrut să stea ceva mai mult timp cu tine, ea ar fi fost în stare să te sfâșie.

De data aceasta, Carmen râse în hohote, făcându-l pe Gabriel să râdă și el, ca de obicei, urmărind chicotele care-i zguduiau corpul zvelt și elegant și care veneau de undeva din adâncul ființei.

— Ai dreptate. Doamna Riggs nu-l va „elibera” niciodată pe bietul băiat și ideea e că eu nu cred că el *își dorește* cu adevărat această libertate.

Gabe râse, după care tăcu, se aplecă spre noptieră și scoase o țigară dintr-un pachet, pe care o aprinse. Trase un fum, privind spre tavan.

— Tu fumezi doar când ești tulburat, comentă Carmen. Ce ai?

— Mă gândesc la Sharon.

— O, Gabe, parcă stabiliserăm deja că îi vom spune.

— Da. Mă gândeam că nu știu care e motivul pentru care, în ultima vreme, pare atât de nervoasă și de nefericită. Mă întreb dacă-i vina lui Kent.

— Credeam că-l placi.

— Da, dar se pare că s-a schimbat. Gabe trase iar din țigară, după care o stinse brusc, se lăsă pe-o parte și își sprijini capul pe braț, privind-o intens pe Carmen. Cred că începe să semene din ce în ce mai mult cu tatăl lui, iar eu nu puteam să-l sufăr pe Hugh Farr.

— Eu l-am cunoscut pe Kent când m-am împrietenit cu Marielle. A fost prietenos întotdeauna, fără a avea farmecul Teresei. Acum nu ne vedem prea des, dar, când mă întâlnesc cu el, nu e același. Aproape rigid, fără pic de umor. Nu cred că Teri e mai apropiată de el ca altă dată, numai că nu vorbește niciodată despre relația lor. Acum, că ai adus vorba, cred că Kent

seamănă și mai tare cu tatăl lui, iar Hugh, cu atitudinea lui superioară, nu avea prea mulți prieteni.

— Era arogant de nu-și încăpea în piele! Se purta de parcă ar fi fost rege, cu toți banii ăia ai lui, gândindu-se că așa le face „praf" pe femei. Nu i-a trecut niciodată prin cap că femeile îl alegeau doar pentru banii lui.

— Nu și Marielle, zise Carmen, sigură pe ea.

— Nu. Biata de ea! Toată lumea știe că părinții au obligat-o să se mărite cu el – un mariaj care nu l-a împiedicat pe Hugh să aibă și alte relații. Wendy nu a fost, cu siguranță, prima. Cred că Marielle aflase de toate aceste femei.

— Da, știa, zise Carmen, cam nesigură.

— Atunci, de ce nu-l părăsea?

— A vorbit doar de vreo două ori despre aventurile lui – subiectul acesta fiind unul mai mult decât evitat. Simt că o trădez dacă vorbesc despre ele, fie și cu tine. Ea suferea atât de mult din cauza lor, simțindu-se rușinată, dar se temea că, dacă-l părăsea pe Hugh, el va obține, cumva, custodia copiilor. Carmen ridică privirea, zâmbind amar. Teama ei nu era nefondată, Gabe! La urma urmelor, când s-au despărțit, el a obținut custodia totală a Teresei.

— Nemernicul! Se folosea de tulburările psihice ale lui Marielle în avantajul lui – tulburări pe care el le cauzase.

Carmen îl privi îngrijorată, încordându-se. El devenise pe neașteptate furios, în loc să se bucure fiindcă își vor anunța, în sfârșit, logodna. Starea lui de spirit o speria, făcând-o să se întrebe dacă el se bucura cu adevărat că ei doi se vor căsători.

Nu, cugetă Carmen hotărâtă, încercând să se calmeze. El se enerva mereu când vorbea despre Kent și Sharon, temându-se că ginerele lui va deveni la fel ca tatăl său. Nu este nefericit că urmează să se însoare, își zise ea. E pur și simplu îngrijorat pentru Sharon. Gabe își face *mereu* griji pentru Sharon. După ce ne vom căsători, grija lui se va mai diminua cât de cât, până la urmă. Ori se va întâmpla așa, ori ba, fiindcă Sharon nu seamănă deloc cu mine, așa că se va amesteca întotdeauna în relația noastră.

— Nu mi-a plăcut niciodată de Hugh, nici măcar în copilărie, continuă Gabe, fără să observe, totuși, tulburarea lui Carmen. După aceea, a încercat să-l împiedice pe Kent să se căsătorească cu Sharon, și a avut și tupeul de a-i spune fiică-mii verde în față: „Tu nu ești pe același calapod cu Kent,

nici intelectual, nici social”. În secunda aceea, am început să-l urăsc. Sharon nu avea decât nouăsprezece ani, fiind timidă și nesigură. A fost devastată de vorbele lui. Ba, mai mult, Hugh i-a spus fiului său că, în cazul în care se căsătorește cu Sharon, îl dezmoștenește.

— Adică îl exclude din testament?

— Marielle și Teresa nu ți-au povestit despre asta?

— Înainte ca Sharon și Kent să se căsătorească, Marielle s-a internat într-un sanatoriu, după care s-a dus să locuiască la mătușa ei. Eu am văzut-o foarte rar, iar când mă vedeam cu ea, destul de rar, cum ți-am zis, nu pomenea de relația lui Kent cu Sharon și nici Teri nu mi-a vorbit de ea, când a stat la mine, după cele două crime.

— Ei bine, Hugh nu numai că intenționa să-l scoată pe Kent din testament dacă se mărita cu Sharon; a precizat că nu are de gând să-i mai plătească studiile lui Kent, dacă face asta. Bătrânul blestemat a adăugat chiar un codicil la testament, și anume că, în cazul în care Hugh ar fi murit, iar Kent nu poate să dovedească în momentul decesului că nu s-a căsătorit în secret cu Sharon, atunci întreaga avere urma să treacă în posesia Teresei.

Vocea lui Gabriel deveni mult mai puternică.

— Zicea că în cazul în care Kent are de gând să-l sfideze, nu o să-l mai lase să intre în casă, și cu atât mai puțin să-l lase să dețină o funcție în cadrul companiei. Kent nu avea o slujbă, așa că nu avea alt venit în afară de cel pe care i-l oferea Hugh. Iar Sharon, biata de ea, era atât de tânără și… Gabriel tăcu brusc, renunțând la subiect. În cele din urmă, declară: Sharon avea… o relație cu Kent.

Carmen îi dădu un sărut ușor și liniștitor, dar mintea ei lucra la turație maximă, dar nu cu gândul la apropiatul anunț al logodnei lor. Ea nu-l plăcuse niciodată pe Kent, nici pe vremea când era foarte apropiată de mama lui. Carmen îi sesizase caracterul moale, iar ea nu putea suferi oamenii slabi.

Când Sharon îl născuse pe Daniel la șase luni după ce se măritase cu Kent, Carmen și toți ceilalți realizaseră că ea era gravidă în momentul în care Kent se însurase cu ea. Oare dacă Hugh ar fi vorbit serios atunci când declarase că-l va scoate din testament chiar și în cazul în care el și Sharon ar fi fost căsătoriți în secret în momentul în care el ar fi decedat, Kent ar fi iubit-o îndeajuns pe Sharon, ar fi avut suficientă tărie de caracter să se însoare cu ea în orice condiții? Carmen nu credea asta. Poate că nici Sharon

nu ar fi crezut acest lucru.

Dacă Kent ar fi părăsit-o pe Sharon, ea ar fi refuzat să facă avort și toată lumea ar fi aflat că Kent era tatăl copilului ei. Între timp, Gabriel ar fi distrus reputația amândurora, a lui Kent *și* a lui Hugh, pentru că o făcuseră de râs pe fiica lui, mai ales că ei trăiau într-un orășel.

Luând în calcul aceste variante, își zise Carmen, asasinarea lui Hugh Farr picase la tanc pentru Sharon și Kent.

2.

În timp ce se îndreptau spre grajd, Daniel o informă pe Teri că-i căzuse un dințișor din față, un dințișor pe care el sperase că-l va pierde în seara când urma să primească vizita Zânei Măseluță, după care declară cu pompă:

— Vreau să încalec un armăsar cu picioare mari.

Kent o privi zâmbind, iar părul lui, aproape la fel de lung ca al Teresei, strălucea în lumina soarelui, aranjat în șuvițe drepte.

— A văzut ieri un Clydesdale, într-o carte despre cai.

— Ooo! Teresa se uită la nepoțelul ei în vârstă de șapte ani, adoptând o expresie solemnă. Îmi pare rău, Daniel, dar eu nu am niciun exemplar din rasa Clydesdale. Sunt la fel de grei ca o mașină și mănâncă aproximativ cincizeci de kilograme de hrană pe zi. În afară de asta, sunt mai înalți decât tatăl tău.

Daniel strânse din umeri, în semn de dezamăgire. Soarele bătea în părul lui de nuanța căpșunii, scoțându-i în evidență pistruii de pe nas. Semăna perfect cu mama lui Sharon, care se afla alături de el, ținându-l strâns de umăr, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să o ia la fugă spre grajd, să încalece un armăsar uriaș și apoi să fugă în lumea largă, în sălbăticie.

— Dar mai ai și alți cai mari, mătușă Teri.

— Numai trei sunt ai mei. Unii dintre ei nu-mi aparțin. Eu am un fel de hotel pentru cai. Daniel râse. Dar pentru că tu nu ai mai stat niciodată în șa, nu cred că ar fi bine să călărești unul mare. M-am gândit deja la cel care ți se potrivește. De fapt, i-am povestit și lui despre tine, așa că de-abia așteaptă să-l încaleci. Îl cheamă Caesar.

— Caesar! Ce nume frumos! zise Daniel, entuziasmat.

— Doar te uiți la el, Daniel, îi ordonă Sharon. Să nu-l atingi. Să nu cumva să te muște.

— Nu-l mai trata ca pe un bebeluș, o repezi Kent.

— Păi da, *nu* sunt bebeluș! izbucni Daniel.

Teresa intră înaintea lor în grajd, scrâșnind din dinți. Aveau de gând să se certe chiar *în secunda aceea?* Dacă era așa, ea nu avea chef să se amestece.

— Veniți aici, copii, le strigă ea, străduindu-se să pară veselă. Și să nu vorbiți tare, vă rog, că speriați caii.

Teresa îi conduse într-un grajd mare, răcoros și vopsit în alb.

— De ce ai o podea de cauciuc? întrebă Sharon, în timp ce adidașii ei începuseră să se afunde în podea.

— Cauciucul e pus doar pe deasupra, îi explică Teri. Astfel se protejează picioarele cailor, iar tracțiunea e mult mai bună. E mai ușor și de curățat și, în plus, urina nu se infiltrează în lemn sau în pământ.

— Tu, Gus și Josh ați proiectat acest hambar, Teri, o provocă Kent. Mi-aduc aminte când vorbeai de o podea din ciment, care să nu lase urina să se infiltreze în pământ sau în lemn.

— Dar partea aceea cu protecția picioarelor cailor nu ți-a ajuns la ureche? întrebă Teri.

— Mătușa Teri vrea ca și căluții să fie fericiți, zise Daniel, solemn. De aceea a construit un grajd frumos cu podele moi.

— Mulțumesc, Daniel, răspunse Teri. Chiar am vrut ca și căluții să fie fericiți *și* să se simtă bine.

Era conștientă că Sharon privea în jur, uimită. Teri bănuia că Sharon, care nu mai pusese în viața ci piciorul într-un padoc, se așteptase ca acesta să fie întunecat, urât mirositor și umed. În loc de asta, aparatul de dezumidificare păstra padocul uscat, iar geamurile din fibră de sticlă permiteau luminii să se reverse deasupra cailor, pe care Gus și Josh, fiul său, îi îngrijeau cu atâta drag. Ei tocmai terminaseră de făcut curat, astfel că aerul era proaspăt.

Sierra mergea și ea alături de Teresa. Cățeaua adora caii și se pare că dragostea era reciprocă. Ea trecu pe lângă Conquistador, armăsarul lui Kent, pe lângă Căpitanul Jack, armăsarul albăstrui și micuț, calul cu pete maronii pe nume Sir Lancelot, atinse nasul de cel al solidului cal arab al lui Teri, Eclipse. Teresa se opri lângă Eclipse, după care făcu un pas spre boxa de alături.

— Iată-l și pe Caesar, anunță ea pompos.

Daniel îl privi atent pe căluțul de aproape nouăzeci de centimetri înălțime de culoarea alunei, un ponei din rasa Shetland. El se încruntă și merse până la Teresa, aplecându-se. Apoi îi șopti la ureche:

— Nu vreau să te supăr, dar e prea mic!

— Fiindcă e un Shetland. Unii sunt mai mari, dar sunt numai câteva exemplare. Daniel continua să-l privească critic pe căluț. Poneii din rasa Shetland vin de pe coasta scoțiană, chiar din nord, dinspre Cercul Arctic. Poneii din rasa asta există de mai bine de aproape *5.000* de ani! Teresa adoptă un ton aproape dramatic, sperând să-l convingă pe Daniel. Oamenii din Insulele Shetland i-au învățat pe ponei să ducă poveri grele, să care algele aduse de ocean la țărmurile pe care localnicii le cultivau și care erau folosite ca îngrășământ. E un căluț puternic, Daniel. A trăit în condiții care ar fi putut să omoare multe alte rase – pe vreme rea, cu mâncare puțină –, așa că este un cal foarte puternic. Cu toate astea, are cei mai blânzi ochi pe care i-am văzut vreodată la un cal. Nu vezi ce ochi frumoși are Caesar?

Daniel se apropie încă un pas, privind în ochii blânzi ai lui Caesar.

— Da, are ochi frumoși. După care se uită în jos: Are și picioare ca fuiorul, la fel ca un Clyderail.

— Clydesdale. Da, așa e. Teresa adusese cu ea un măr tăiat în patru, așezat într-o cutiuță din plastic. Desfă palma. Daniel făcu cum i se spusese, iar ea puse o felie de măr în palma lui mică. De ce nu încerci să-l hrănești chiar tu? Întinde mâna, cu felia de măr în palmă. Caesar va lua bucata de măr direct din palma ta. O privi pe Sharon, care deja deschisese gura să protesteze. Caesar e obișnuit să mănânce din palmă, chiar și de la copii. Nu-ți va face niciun rău, Daniel.

Băiatul se apropie și mai mult, întinzând spre căluț felia de măr. Caesar lăsă capul în jos, luând cu delicatețe felia de măr. Daniel chicoti.

— Are buze moi, care gâdilă!

— Ți-am spus, Caesar știe să se poarte și iubește copiii.

Daniel luă o altă bucățică de măr, râzând pe înfundate în secunda în care animalul o luă și începu s-o mestece fericit, chiar dacă plescăia. După ce îi dădu tot fructul lui Caesar, Daniel strigă:

— Vreau să-i mai dau un măr!

— Pentru moment, e suficient unul. Nu vream să-l doară burta dacă mănâncă mai multe. Teresa zâmbi, iar Daniel se întinse, mângâind botul calului. Caesar fornăi, după care își îngropă capul și mai tare în palma lui

Daniel. Te place.

— Și mie îmi place de el! Daniel se aplecă spre mătușa lui. Suntem deja buni prieteni. Pot să-mi fac orele de echitație cu el?

— Ți-am spus că l-am ales special pentru tine. Mâine vom face primele ore, zise Teresa. E duminică, e ziua în care Caesar nu are ore, dar, pentru tine, va fi gata pregătit chiar mâine-dimineață.

— Dar dacă se va simți singur aici? întrebă Daniel din toată inima.

Teri surâse.

— Nu e singur. Caii se împrietenesc adesea cu cei cu care împart acest spațiu. Caesar e foarte bun prieten cu calul meu, Eclipse, iar fetița-ponei Connemara, cea sură de vizavi, e prietena, iubita lui. Ce ziceți dacă până atunci mergem iar înăuntru, în casă, ca să bem ceva? Azi am făcut chiar și niște prăjiturele.

Zece minute mai târziu, ei se aflau deja în jurul mesei din bucătărie, adulții bându-și ceașca cu cafea, dar mestecând cu toți prăjiturele.

— Sunt foarte gustoase, mătușă Teri! Daniel mai luă încă una. Nu le-ai mai ars așa rău ca de obicei.

— Daniel! îl admonestă Sharon cu o voce ascuțită.

— Copiii spun mereu adevărul, râse Teresa. Mersi, Daniel. Cunosc o doamnă care cu asta s-a ocupat toată viața, cu prăjiturile. Numele ei este Emma MacKenzie. Poate că voi lua și eu niște lecții de la ea și astfel prăjiturelele mele nu vor mai fi deloc arse data viitoare.

Daniel clătină din cap.

— Atunci nu vor mai semăna deloc cu prăjiturile tale. El tocmai o mesteca pe a patra în secunda în care Sharon îi spuse că va fi ultima, pentru că altfel i se va face rău.

Kent dădu ochii peste cap, o privi pe Teresa și murmură:

— Copilul acesta poate să mănânce și o duzină, și tot nu i se face rău de la stomac.

— Te-am auzit, îi reproșă Sharon. Aș vrea să nu-mi subminezi autoritatea în fața lui Daniel!

— Ce nu ți-ai dori să facă? reuși să rostească Daniel în timp ce mai mânca încă o prăjiturică.

— Mă duc să mă uit la televizor și-mi iau și cafeaua *și* prăjiturica cu mine, *una singură*, zise Kent, încordat. Trebuie să înceapă meciul de golf.

— Să nu faci firimituri pe mobila lui Teri, îl avertiză Sharon. Kent nu

zise nimic, dar Teri observă cum umerii lui se încordară sub tricoul de polo. Și să nu…

— Să nu vărs cafeaua, să nu fac găuri în canapea cu țigara și să nu las urme cu nasul pe ecranul televizorului, zise Kent în locul ei, cu o voce ridicată. O să mă port cât pot eu de civilizat, doamnă Farr.

După ce plecă, Sharon o privi pe Teresa, nevenindu-i a crede.

— Nu știu de ce e așa urâcios cu mine, mai ales în ultima vreme.

Pentru că, în ultima vreme, îl șicanezi mereu, vru Teresa să-i spună, dar nu intenționa s-o critice pe Sharon în vreun fel în fața lui Daniel. Dar intenționa să vorbească cu Sharon foarte curând referitor la comportamentul ei, înainte ca „aerul acesta de șef” să strice definitiv relația dintre ea și Kent. Numai că, pentru moment, nu găsise modalitatea potrivită de a aborda problema. Femeia era extrem de sensibilă la orice formă de cenzură, chiar și atunci când reacționa normal, iar starea ei agitată îi comunică lui Teri că Sharon avusese parte de mai multe tensiuni ca de obicei.

— Nu-i așa că azi e o zi cât se poate de frumoasă? întrebă Teresa, încercând s-o facă pe Sharon să nu mai fie atentă la Daniel. Patruzeci și trei de grade, aproape niciun nor pe cer și umiditate scăzută. În loc să fie umed, e mai cald decât altă dată în aceeași perioadă a anului.

Sharon aprobă vag, fiind clar că ultimul lucru la care se gândea ea acum era aspectul vremii. Își învârtea întruna inelul de logodnă din aur cu diamant pe degetul lung și puternic, rostind pe neașteptate:

— Am moștenit mâinile tatălui meu. Mi-era rușine cu ele, dar Kent mi-a declarat că „au caracter”.

— Seamănă cu copitele cailor Clydesdale, sugeră Daniel, vesel.

Teri se concentră pentru a nu pufni în râs la comparația lui Daniel, dar Sharon surâse, cu ochii licărind.

— Așa-i băiețelul meu, mereu fermecător. Se uită cu mare dragoste la fiul ei, după aceea la Teri. Hai să uităm de mâinile mele și să revenim la acel subiect extraordinar – starea vremii. Ai dreptate, ca de obicei. Da, e frumos, dar nu cred că va fi așa și pe 4 Iulie sau după.

— Eu cred că da. Ușurată să constate o schimbare în starea de spirit a lui Sharon, Teri întrebă: Vrei să pariem? Pe zece dolari că vom asista la concertul de 4 Iulie și la focul de artificii într-o seară de-a dreptul perfectă.

— Pe zece dolari că va ploua, și eu câștig mereu pariurile, Teresa Farr. Își strânseră mâinile, râzând. Dacă nu va ploua, mergem în parcul Tu-

Endie-Wei să vedem focul de artificii, stabili Sharon, referindu-se la minunatul parc aflat la confluența râului Ohio cu Kanawha. Sper că vii și tu.

— În fiecare an merg cu voi, Sharon. Ce motiv aș avea să lipsesc anul acesta?

Sharon îi aruncă o privire inocentă.

— Ah, mi-am zis că poate vei dori să te duci cu Mac.

— Cu Mac! Teresa era șocată. Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că m-aș duce undeva, *oriunde*, cu Mac?

— Aseară aveați un aer atât de intim!

— Aer intim! repetă Teresa.

— Ei bine, da. Dansați *atât* de aproape unul de altul, privindu-vă în ochi. Privirea inocentă a lui Sharon dispăru, iar ea începu să chicotească. Îmi pare rău, nu m-am putut abține să nu te tachinez, cu toate că, la un moment dat, când nu dansați, acolo pe ring, și tu păreai țeapănă ca o scândură, eu m-am tot întrebat…

— Hei, Teri, ia vino! strigă Kent din sufragerie.

— Să nu-mi zici că vrea să văd vreo aruncare, mormăi Teresa, deși era recunoscătoare pentru schimbarea de subiect. Nu pot să sufăr golful.

— Hai, Teri, acum! strigă Kent și mai tare. Repede!

Teresa se ridică de pe scaun, lăsând-o pe Sharon să se asigure că Daniel nu va înfuleca tot platoul cu prăjiturele pe jumătate arse, și se duse rapid în sufragerie. Kent stătea pe marginea unuia dintre fotoliile de pluș cu tapițeria roasă, uitându-se aproape cu teamă la televizorul din fața lui.

— Kent, tu știi că nu-mi place să urmăresc meciuri de golf.

El îi făcu semn să tacă.

— Meciul începea mai târziu, așa că am dat pe un canal de știri. Spuneau că acesta va fi subiectul următor. Taci și ascultă!

Teresa nu se sinchisi să se așeze. Rămase în picioare lângă el. În timp ce prezentatoarea perfect aranjată se uita spre obiectivul camerei TV, cu o sinceritate îndelung exersată, și începu să vorbească pe un ton prevăzător și calm:

„Roscoe Lee Byrnes, bărbatul de patruzeci și trei de ani care a fost condamnat pentru uciderea a douăzeci și două de persoane într-o perioadă de trei ani și ceva, care urmează să fie executat în Pennsylvania, vinerea viitoare, a declarat aseară că acum opt ani a mințit, mărturisind că i-a ucis

pe Hubert și Wendy Farr în Point Pleasant, West Virginia. Hubert Farr, care în acel moment avea patruzeci și opt de ani, a fost proprietarul Companiei Farr Coal, o mină foarte mare în Mason County, West Virginia. El și soția sa, Wendy, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, au fost înjunghiați cu sălbăticie în propriul pat. Fiica dintr-o căsnicie anterioară a doamnei Farr, în vârstă de opt ani, a suferit o rană destul de gravă, dar a supraviețuit atacului. Fiica domnului Farr, în vârstă de șaptesprezece ani, a suferit doar o tăietură superficială pe braț. Când a fost întrebat de ce a mințit în privința familiei Farr, Byrnes a declarat următoarele…”

Pe ecran apăru o înregistrare cu Lee Byrnes, care stătea nemișcat la o masă. Camera se apropie ceva mai mult de fața lui. Ochii săi bulbucați păreau și mai lipsiți de culoare decât își aducea aminte Teresa. Avea o față plină și cu o conformație stranie, semănând cu un bulgăre de argilă. Nici silueta lui surprinzător de înaltă, nici ochii și nici privirea lui nu trădau niciun strop de emoție atunci când rosti: „Știu că n-are nicio importanță că am ucis douăzeci și două sau douăzeci de persoane – oricum voi muri dar vreau să pun lucrurile în ordine. Byrnes clipi în sfârșit, frecându-și palmele pătrățoase pe care le ținea împreunate în fața lui. Vedeți, eu am omorât mereu oameni care nu au avut o avere prea mare. Am vrut întotdeauna să mă dau mare că am ucis un om important ca domnul Farr. Dar eu l-am descoperit de curând pe Iisus și, pentru că tot voi pleca la El, simt că trebuie să spun adevărul în legătură cu familia Farr. Byrnes făcu o pauză, clipi iar, trecându-și vârful limbii peste buzele cărnoase. Pe vremea când trăiau, eu eram în West Virginia, acolo unde locuiau, în Point sau așa ceva, dar nu am auzit niciodată de familia Farr până când nu m-a întrebat poliția dacă eu i-am ucis. Au fost uciși chiar în noaptea în care am trecut eu prin oraș. Mi s-a părut ciudat, ca o chestie care trebuia să aibă loc. Oricum, poliția părea tulburată de asasinarea celor doi Farr, așa că, întrucât fusesem în orașul acela, mi-am zis că ar fi cazul să spun că eu am fost făptașul și astfel să impresionez pe toată lumea. Dar am mințit. Vreau ca lumea să știe acest lucru înainte ca eu să mor. Ai auzit, Doamne? Le-am spus oamenilor că am mințit și că-mi pare rău. Nu vreau să se spună că am ucis pe cineva, și, în realitate, să nu fie așa. Dar vreau să vă spun că sunt convins că, într-o zi, persoana care i-a ucis și care a înjunghiat-o pe fetița aceea va căpăta ceea ce merită. Biblia spune: „Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi”, iar Dumnezeu mi-a spus acum două nopți, în vis, ce se va întâmpla. El se va

răzbuna pe cel care i-a ucis, indiferent cine ar fi acea persoană, iar asta se va întâmpla curând. *Chiar foarte* curând.

IV

1.

Kent sări din fotoliu, rostind agitat:

— E o minciună sfruntată, nemernicul dracului…

— Kent! Sharon rămăsese în prag, cu fața albă ca foaia de hârtie, strângându-l lângă ea pe Daniel, cu brațul drept, în timp ce băiatul îl privea pe tatăl lui cu niște ochi mari, plini de teamă. Taci! șuieră ea, pe un ton pe care Teresa nu-l mai auzise niciodată la ea. Ai uitat că e și fiul tău de față?

— Nu, n-am uitat, urlă Kent. Dar nemernicul ăla de Byrnes pretinde că…

— Am auzit. Sharon se uită fix la Kent. Daniel a auzit și el și s-a speriat îngrozitor. Și totuși nu s-a speriat din cauza lui Byrnes. *Ci din cauza ta.* Cum te simți știind asta?

Kent se liniști, coborând glasul:

— Neatent, Sharon. Nu știam că voi doi sunteți în pragul ușii. Îmi pare rău, dar nu-mi pot controla fiecare cuvințel.

— Ar trebui, fiindcă ai un copil! Chipul lui Sharon nu mai era ca hârtia, ci purpuriu. Ce fel de tată e acela care *nu se* gândește mereu la fiul său?

— La naiba, Sharon, nu ai de gând să te potolești? Kent ridică din nou vocea. Ce Dumnezeu!

— Dacă nu te poți controla și nu-ți poți controla nici limbajul, atunci eu și Daniel vom pleca acasă! țipă Sharon și, imediat după asta, Daniel, care se uita uimit și speriat când la Kent, când la Sharon, izbucni în plâns. Ei, uite ce ai făcut! se răți Sharon la Kent.

— OK, voi doi, a… a… ajunge, rosti Teresa cu fermitate, acoperind plânsul cu sughițuri al lui Daniel. Parcă ați fi doi bebeluși care s-au luat la sfadă și *amândoi* l-ați speriat pe Daniel, să știți. Sharon o privi ofensată. Da, Sharon, și tu ești la fel de rea ca și Kent. Teresa se uită la nepotul ei, care-și ștergea cu podul palmelor lacrimile ce-i șiroiau pe față, după care începu să sughițe. Sharon, du-l tu pe Daniel la Caesar, iar eu o să discut cu Kent.

— *Eu*? Sharon părea contrariată. Eu nu mă pricep la cai!

— Nu e nevoie să fii un cunoscător ca să stai lângă Daniel, când îl alintă puțin pe Caesar, zise Teresa, cu glas ascuțit, pierzându-și răbdarea. Ai văzut deja că poneiul nu-l mușcă.

— Ne ducem acasă, o repezi Sharon.

Daniel sughiță, după care rosti pe un glas plângăcios:

— Du-mă la Caesar, te rog, mami. Vreau să-l mângâi din nou și să-i spun că mă întorc mâine. *Te rog*!

Sharon oftă, se uită cu priviri ucigașe la Kent și la Teresa, după care-l duse pe Daniel spre ușa de la intrare, strângându-l atât de tare de mână, încât el țipă;

— Auu!

Imediat ce ușa se închise în urma lor, Kent o privi pe Teresa.

— Mersi, Teri. În ultima vreme mă scoate din minți.

— Sunt convinsă că ea crede același lucru în privința ta. Uite ce e, Kent, nu am rugat-o să plece ca să discut cu tine despre căsnicia ta. I-am cerut asta fiindcă Daniel era foarte necăjit și fiindcă voiam să discutăm despre ceea ce am auzit la televizor. Roscoe Lee Byrnes pretinde că nu i-a ucis! Pe tata și pe Wendy.

Kent se prăbuși pe fotoliu ca și cum tocmai ar fi fost lovit în stomac.

— Minte.

— De ce?

— De unde vrei să știu eu? Poate că face un ultim efort ca să se salveze.

— E un ucigaș în serie, Kent. A spus-o deja – a omorât atâția oameni, iar vineri va fi executat, chiar dacă nu i-a ucis pe tata și pe Wendy.

— Atunci, poate că vrea, pur și simplu, să-și mai facă puțină publicitate. La urma urmei, a zis că nu a ucis niciodată oameni *importanți*. Tata și Wendy nu erau nicidecum niște vedete, dar văd că a crezut că moartea lor va avea un impact mai mare decât a celorlalți.

Kent tăcu brusc, privind dincolo de Teresa, spre fereastră. Ea observă privirea plină de furie a fratelui ei și faptul că liniile dintre nas și gură se adânciseră considerabil în ultimii ani. Părul lui negru devenise, de asemenea, argintiu pe la tâmple. Știa că avea mare bătaie de cap la conducerea minei de cărbune, dar probabil că fusese extrem de stresat, din moment ce îmbătrânise atât de repede – poate mult mai stresat decât ar fi fost normal să fie la serviciu. Dar acum nu avea vreme să-l întrebe cum o

mai ducea cu viața personală. Kent, arăți de parcă ai visa. Mă auzi?

— Da, te ascult. El își frecă fruntea cu palma. Dar nu mai am chef să vorbesc despre Byrnes. Și nici despre așa-zisa confesiune a lui Sharon nu vreau să discut.

— Nici nu intenționam să vorbim despre relația ta cu Sharon. Și așa este destul de nervoasă, cu toate că nu înțeleg de ce. Nu era așa.

— De obicei o întrec la capitolul ăsta.

Teresa închise ochii.

— Acum nu avem timp pentru glume, Kent. Haide să ne concentrăm asupra subiectului cel mai recent, adică asupra lui Roscoe Lee Byrnes, care a negat că i-a ucis pe tata și pe Wendy și că a înjunghiat-o pe Celeste. Trebuie *să vorbim* despre asta, fie că vrei, fie că nu.

Kent desfăcu brațele, exasperat.

— Ei, și ce ar fi de spus? Te aștepți să iau cumva atitudine?

Mă aștept să reflectezi la efectul pe care-l va avea asupra noastră declarația lui. Bineînțeles că e posibil ca Byrnes să fi mințit, dar nu prea înțeleg de ce. Știe că declarația lui nu-l poate salva, iar eu nu sunt de acord cu teoria ta că e în căutare de glorie și faimă în ultimele clipe de viață. Nu e genul.

Kent o privi cu asprime.

— Teri, ai devenit expertă în privința ucigașilor în serie?

— În ultimii ani am mai citit câte ceva despre ei. Nu sunt expertă, dar… în fine, unii dintre ei vor să strălucească și să devină „cineva” prin propriile puteri.

— Așa crezi tu că este Roscoe Lee Byrnes?

— Nu, era doar o sugestie față de încercarea lui – una disperată și neprofesionistă, recunosc. Teresa oftă. Urăsc ideea asta, Kent, dar cred că este un psihopat și cred că spune adevărul, deoarece crede cu tărie că se va întâlni curând cu Dumnezeu, astfel că-și dorește să aibă conștiința curată, sau orice ar avea psihopații în loc de conștiință.

— Așa o fi, dar cum îl putem împiedica noi să se dea în spectacol, înainte să fie executat?

— Nu avem cum. A făcut-o deja. Trebuie să ne gândim că mulți îl vor lua în serios – oamenii care locuiesc aici, unde trăim și noi, unde avem și noi un serviciu. Cum o să facem față unui asemenea lucru?

Kent avea acum privirea unui băiețel înfuriat.

— Eu nu sunt de părere că-l va crede toată lumea, zise el, bravând ca un puști. Nu cred că-l vor lua în serios nici cât negru sub unghie.

Cu toate că era foarte supărată, Teri pufni în râs.

— Kent, vorbești de parcă ai avea vârsta lui Daniel, fiindcă te temi că ei chiar îi vor da crezare, iar tu te simți neputincios.

Kent se holbă la ea, roșind. Știa că a atins un punct sensibil și și-ar fi dorit să lase baltă subiectul, prefăcându-se că Byrnes nu-și modificase declarația. Numai că el o făcuse, iar ea și fratele ei trebuiau să facă față urmărilor, nu să se ascundă.

— Kent, o să mai urmeze și alte lucruri, acum că Byrnes și-a modificat declarația.

El închise ochii.

— O, nu! Te rog, nu face ca totul să fie și mai groaznic.

— Îmi pare rău, dar nu am încotro. Mi-ai spus că Celeste a reînceput ieri să vorbească, în restaurantul Bennigan. Ce a spus?

Kent își feri privirea.

— Niște aiureli, Teri. Nu le da atenție.

— Ba *nu voi* face așa ceva. Ai zis că vei afla toate detaliile de la cei care vor merge la biserică în dimineața asta. Dacă ție nu ți-au spus mare lucru, sunt convinsă că au vorbit cu Sharon, iar ea ți-a comunicat ție. Acum, ori îmi zici tu, ori…

Kent întoarse privirea spre ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ori ce? Mă pocnești?

— Ia nu mai face tu pe grozavul cu mine. Dacă ții minte, m-am descurcat destul de bine „cu bumbăceala” când aveai unsprezece ani și mi-ai stricat păpușa Barbie.

— I-am aruncat accidental părul în foc și tot ce ai făcut tu, fată „dură” ce ești, a fost să-mi arzi una peste gleznă. Mare scofală! Nici măcar nu m-a durut.

— Ooo, da? Și atunci cum de ai șchiopătat două zile? Kent fu cât pe ce să rânjească. Spune-mi ce a zis Celeste la Bennigan, altfel, te lovesc, dar nu în gleznă!

Kent clătină din cap.

— Teri, tu ai avut mereu o atracție pentru pedeapsă. Altfel nu te-ai fi stabilit în orașul ăsta, când puteai să locuiești oriunde în altă parte. Bine, uite ce am aflat. Se pare că Celeste a declarat că, în noaptea crimelor, în

casă ar fi intrat cineva care purta glugă.

Teri simți un gol în stomac, în timp ce figura aceea cu glugă îi apăru rapid în minte.

— Te ascult.

— Celeste spunea că ea tocmai se pregătea să meargă la baie și, când a vrut să se întoarcă înapoi în pat, chipul acela – evident ucigașul – tocmai deschidea ușa de la dormitorul lui Hugh și al lui Wendy și, când a dat cu ochii de ea, a părut surprins, după care a înjunghiat-o.

Teresa făcu un pas în spate, surprinsă.

— Deci ucigașul a înjunghiat-o în mod reflex. Poate că persoana aceea nu voia să o ucidă și pe ea – ci doar pe tata și pe Wendy –, dar a crezut că Celeste l-a văzut, așa că a urmărit-o. Doamne, noi nici nu am știut lucrul ăsta. A văzut cine era?

Kent părea stânjenit.

— Nu cred. Nimeni nu a auzit-o vorbind despre asta, de fapt. A zis că, după ce a fost înjunghiată, a fugit în dormitorul ei și că acolo a urmărit-o cineva.

— Ucigașul, *probabil!* Persoana de care m-am lovit eu în hol.

— Posibil.

— *Posibil?*

— Ei, ea zicea că ucigașul ar fi vrut s-o omoare de fapt.

— Deci a știut că nu eu am intrat prima în camera ei.

— Bănuiesc că da.

— Precis știe că nu eram eu!

— Teri, ți-am spus că nu știu cu exactitate ce a declarat ea. Nu știu sigur dacă ea știe *cu exactitate* ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina, sau a spus numai ce bănuia că s-a întâmplat.

— Am dat peste cineva care purta o glugă, care venea pe hol dinspre camera lui Celeste, iar eu mă duceam *spre* dormitorul ei să văd dacă și că a fost ucisă, zise Teresa emfatic. Ți-am spus asta de sute de ori!

— Bine, rămâne stabilit. Nu te contrazic – ți-am povestit, pur și simplu, ce spunea Celeste, dar nu o știu din sursă sigură. Nu am auzit-o cu urechile mele și, în plus, nu cred că cei care au auzit-o vorbind la Bennigan au înțeles exact ce voia să spună sau le-au înflorit.

Kent ridică ochii spre Teresa și, de acolo, din fotoliu, privirea lui obosită părea plină de înțelegere și încredere.

— Eu știu că tu nu te-ai dus în camera lui Celeste s-o înjunghii. Poate s-a dus Byrnes, dar probabil că nu a găsit-o, după care au început câinii să latre, iar el s-a gândit că ar fi mai bine să plece cât mai repede, exact cum au declarat și cei de la FBI. Doamne, tu chiar crezi că te-aș considera în stare să o înjunghii pe fetiță? Sau pe tata și pe Wendy, de exemplu?

Teresa inspiră adânc.

— Tu nu, dar poliția a crezut.

— Ei bine, eu nu sunt poliția. Kent se aplecă, luându-i cu blândețe mâna. Ia spune, acum cine se comportă ca un copil furios?

Teresa se forță să surâdă, timid.

— Ai dreptate. O să încerc să mă port ca un om matur și rațional. Ea trase adânc aer în piept. Ei, ia spune-mi, ce e cu cântecul acela pe care îl cânta Celeste, pe care l-a repetat? În care m-a pomenit și pe mine?

— Nimeni nu și-a amintit cu exactitate. Kent părea să ezite, ca și cum ar fi discutat cu dragă inimă despre orice altceva. Era ceva legat de ceasul care bătea ora trei.

Ceasul cu pendulă al bunicului, își zise Teri în gând. Își aminti cum acel ceas bătuse ora trei în secunda în care ea intrase în dormitorul lui Hugh și al lui Wendy.

— Spune mai departe.

— Ei, mai zicea ceva despre moartea care venea s-o ia și încă ceva, legat de tine. L-a repetat de mai multe ori.

— Precis era un poem, zise Teresa, sigură pe ea. Și când era copil îi plăcea să compună versuri cu rimă. Mereu.

— Bine, asta-i tot ce știu, Teri. Pe cuvânt. Cei care au fost la Bennigan au declarat că după ce ea a început să cânte imnul acesta, ori poem, cum vrei tu să-i zici, tatăl ei a scos-o imediat din restaurant.

— Înțeleg. Teresa se miră că vocea ei părea atât de naturală. Nu se simțea deloc în apele ei – era șocată și avea o ușoară stare de greață. Deci, după opt ani, Celeste a vorbit din nou, și a pomenit despre moarte și despre mine, iar Roscoe Lee Byrnes s-a hotărât să declare lumii întregi că nu i-a ucis el pe Hugh și Wendy Farr. O potrivire de-a dreptul fabuloasă.

Kent încercă să fie nepăsător.

— O simplă coincidență. Nu trebuie să ne mai gândim la asta.

— Să nu ne mai gândim? Asta e tot ce poți să spui? Fratele ei își feri privirea, iar Teresa continuă neabătută. Nu avem cum să nu ne mai gândim!

Uite ce e, Kent, nici mie nu-mi place să dezgrop toate astea, dar nu tu ai fost principalul suspect în cazul morții tatei și a lui Wendy. Eu și mama am fost.

— Ei bine, mama a murit, zise Kent cu greutate.

— N-avem de unde știi.

— De opt ani nu mai știm nimic despre ea.

— Da, dar asta nu înseamnă că-i moartă. Dar, pentru că nu am văzut-o de opt ani de zile și, după câte știu, nu a văzut-o nici altcineva de pe la noi, înseamnă că există încă doi oameni care să aibă motive serioase pentru a comite o crimă, ucigându-i pe tata și pe Wendy. Da, știu că tu ai un alibi pentru noaptea aceea, dar nimeni nu te-a crezut. Ai uitat că tu și prietenii tăi ați fost interogați, iar și iar, pentru că mulți nu au crezut că ați fost în Virginia, la o petrecere, în noaptea respectivă?

Kent ridică spre ea doi ochi înnegurați și plini de durere.

— Doamne, Teri, tu crezi că nu-mi dau seama? Noi suntem cei doi copii a căror mamă a fost părăsită de tatăl lor așa cum arunci un sac de gunoi, și tot noi i-am moștenit averea. Oare cine nu ne-ar considera principalii suspecți?

— Da, zise Teresa, cu o voce moale. Dar dintre noi doi, eu sunt singura care nu are alibi, nici măcar unul „de necrezut”. Eu i-am lăsat pe toți să înțeleagă că o urăsc nespus pe Wendy, că îi port pică tatei pentru ce i-a făcut mamei, că uram faptul că eram obligată să locuiesc sub același acoperiș cu ei. Doamne, ce gură-spartă am fost!

— Aveai șaptesprezece ani și erai nebună rău de tot.

— Da. În plus, în noaptea aceea, eu am fost singura din toată casa care nu a fost rănită grav. Dacă poliția ar fi găsit măcar o singură dovadă – arma crimei, urme de sânge în duș sau haine pline de sânge – mă închideau mai mult ca sigur. Teresa, hotărâtă să fie sinceră până la capăt, trase adânc aer în piept. Apropo, nu ți-am spus mai devreme, dar, conform unui bilet pe care l-am găsit în mașină, aseară, și al unui fax primit în dimineața asta, în ciuda mărturisirii făcute de Byrnes, cineva m-a crezut *mereu* vinovată.

2.

J.A. MacKenzie făcea curățenie pe tejgheaua din localul gol, după care se aplecă, uitându-se dintr-o parte și din alta la masa de bar pe care o făcuse

să strălucească, ștergând-o cu o cârpă de poliuretan, zâmbind mulțumit în secunda în care nu zări nicio pată. Nici măcar o urmă de deget. Chelnerii și ospătărițele făceau întotdeauna curățenie după ora de închidere a clubului – un serviciu pentru care erau foarte bine recompensați dar Mac nu era niciodată mulțumit până nu făcea chiar el curățenie, în Club Rendezvous, în zilele de duminică. Poate că motivul era acela că la lumina zilei petele se vedeau mult mai bine, dezvăluind și șervețelele ponosite pentru cocktailuri și cojile de alune care se ascunseseră în covorul din jurul barului. Sau poate că acest lucru se datora faptului că mama lui păstrase casa lor și a familiei Farr într-o ordine desăvârșită. Moștenise gena care-l „impulsiona spre curățenie”, cugetă el, maliții os. Surorile lui gemene se mulțumeau cu un apartament cu o înfățișare „acceptabilă”, fiind încântate dacă cineva declara că era curat.

Deși Mac nu recunoscuse niciodată, îi plăcea să fie singur în club, în timpul zilei, ca să admire în voie decorurile, să privească la risipa aceea de ivoriu elegant, de negru și de azuriu. Toate acestea îi reamintiră câte reușise să realizeze din momentul în care tatăl lui îi părăsise și o lăsase pe mama lor cu trei copii, fără să dea nicio explicație sau fără să-și ceară iertare în vreun fel. Îi aducea aminte de anii adolescenței, atunci când se trezea la ora cinci, în diminețile geroase, pedalând pe bicicleta lui veche pe un drum alunecos ca hârtia și, după aceea, de vremea când credea că va muri de inimă, în căldura aceea epuizantă, când se străduia cu frenezie să tundă cât mai multe peluze, pentru a-și ajuta mama și surorile cu diverse sume de bani. Își aminti, privind acel local, de surorile lui, frumoase și inteligente, care reușiseră să meargă la colegiu. Oftă. Dar, în mod special, își amintea de Teresa Farr.

Când o văzuse prima dată, ea avea șaisprezece ani. El tocmai tundea iarba din curtea din spate a casei tatălui ei, cântând melodia lui Billy Idol, „Sweet Sixteen”. Mac simțise că cineva se uită la el și, ridicând privirea, văzu o fetiță cu părul negru ca abanosul și niște ochi de nuanța ebonitei, încadrați pe un chip oval, cu o tentă ușor bronzată. Purta un top de culoarea petrolului, uitându-se la el o privire calmă, brațele ei odihnindu-se de partea interioară a pervazului. El avea pe vremea aceea douăzeci de ani, dar se înroșise ca un copil, lăsând să-i scape un hohot de râs gâtuit, după care strigase cu o voce epuizată:

— Scuze, m-am lăsat dus de val.

— Mi-a plăcut. Ai voce bună.

Spre groaza sa, Mac simțise că fața îi devenea din ce în ce mai roșie, întrebându-se de ce nu-i zâmbise în senin de rămas-bun, după care să-și fi văzut mai departe de treabă. Dar el nu-și putuse lua ochii de la chipul ei, de la ochii care licăreau în jos spre el, spontan, flirtând cu el, ca și cum ar fi știut mai mult decât spunea.

— Sunt Teresa Farr, strigase ea. Iar tu trebuie să fii Mac MacKenzie, cel după care mor toate fetele.

— Mmda, eu sunt Mac. Au, a dracu' întorsătură, își zisese el. Încercase din nou să adopte un ton detașat și să pară încrezător, dar fără succes, părând aproape de o timiditate stânjenitoare. Ei, totuși, nu cred că chiar toate fetele sunt moarte după mine.

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Teresa își lăsase capul într-o parte, părul căzându-i ca un voal de mătase peste cotul cu piele catifelată. E ciudat că ai început să cânți „Sweet Sixteen" în secunda în care eu stăteam aici, în dreptul ferestrei deschise. Știai oare că eram aici și că *am* șaisprezece ani?

— Nu. Mințea. Cel puțin parțial. Nu știuse că ea se afla în cameră. Dar mama lui, care lucra ca menajeră în casa aceea, îi spusese că în urmă cu o lună fata aceea „dulce, micuță și timidă" mai avea puțin și împlinea șaisprezece ani și că mama ei, Marielle, îi pregătea o petrecere-surpriză. Dulce și timidă? se gândise Mac, simțind că-l pufnește râsul. Pe mame puteai să le păcălești cu ușurință. Vreau să spun că da, așa e, știam că ești în cameră. Dar nu știam care este dormitorul tău. Nici nu mă gândeam la locul unde ai fi putut fi sau la ceea ce făceai. Eram ocupat…

— Cu cântatul.

— Mda. Adică nu. Cu tăiatul ierbii. Nu trândăveam. Își șterse broboanele de sudoare de pe frunte, hotărând că mișcarea aceea încerca să dovedească faptul că el muncise din greu. E tare cald astăzi, pe bune! E umezeală. Cu căldura mă descurc, dar umiditatea mă ucide. Ei, nu e imposibil să muncești, dar e mult mai greu. Nu că ar fi *prea greu* pentru mine să-mi fac treaba cum trebuie. Se oprise, iar ea zâmbise ca și cum ar fi vrut să pufnească în râs, ca și cum s-ar fi bucurat că el părea atât de stânjenit din cauza vremii. Știai că în curtea din spate sunt o mulțime de buruieni? încheiase el lamentabil.

— Nu, nu știam. Ar trebui să luăm măsuri?

— Există anumite substanțe pe care le poți împrăștia pe teren, dar care

nu vor ucide iarba obișnuită, ci doar buruienile. Asta trebuie făcut în primele săptămâni ale primăverii, înainte ca buruienile să se înmulțească, repetând operațiunea și la mijlocul verii. Mac realizase că vorbise prea mult. Mai bine mă întorc la treabă, zisese el brusc, vrând să-și ia privirea de la tentația aceea care stătea aplecată peste fereastră, fără să reușească prea mult.

— O să mai cânți melodia „Sweet Sixteen”? Unele dintre prietenele mele sunt fascinate de rap, dar mie nu mi se potrivește. Mie îmi plac mai mult cântecele vechi, ba chiar și unele din *anii ’60*! Îmi place la nebunie atunci când Billy declară că ar face „orice” pentru iubita lui care nu are decât șaisprezece ani. Ea pufnise în râs, își fluturase părul, îi făcuse cu ochiul, după care strigase: „Oops, îl aud pe tata, care tocmai urcă scările! Acum trebuie să plec, dar ne mai vedem, Mac MacKenzie”.

Ea se îndepărtase de fereastră, lăsându-l acolo, în timp ce motorul mașinii de tuns turuia mai departe, cu gura întredeschisă, transpirând abundent, cu inima bătându-i tare de tot. După aceea, fața mare a lui Hugh Farr se ivise la fereastră, strălucind, iar Mac reușise să fluture vesel din mână, după care începuse să taie iarba cu o răzbunare care să-l ajute să-și alunge din minte melodia „Sweet Sixteen”.

Mai târziu, la orele serii, răsese de el însuși. Probabil că făcuse un fel de insolație, dacă avusese o reacție atât de puternică față de o fetișcană prostuță de șaisprezece ani, gândise el. Probabil că în cazul în care avea să o revadă, nici măcar nu s-ar mai uita la ea.

Dar în decursul anilor care urmaseră, o revăzuse de nenumărate ori, iar ea avusese același efect asupra lui – o atracție puternică și un anumit disconfort, pentru că era prea tânără pentru el. Cu toate astea, Mac nu se sătura niciodată să o privească. Sau să stea de vorbă cu ea. Apoi, mai târziu, să o sărute și să facă planuri de viitor alături de ea.

— Iar tu ești un tăntălău sentimental, care își pierde vremea gândindu-se la trecut, pentru că ea ți-a spus foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu tine, zise Mac, vocea răsunându-i în clubul gol. Și cine ar putea s-o învinovățească? Eram tânăr și idiot și, în plus, sunt sigur că eu sunt singurul vinovat pentru că mi-am distrus relația cu Teri Farr, cu *mult timp* în urmă.

Încercând să nu se mai gândească la Teresa și să-și alunge tristețea legată „de vremurile bune”, Mac dădu drumul la televizor, așezat pe o

etajeră la capătul barului, televizorul care avea un ecran lat de douăzeci și șapte de centimetri. Mulți îi spuseseră că ar fi trebuit unul cu ecranul de șaizeci și doi de centimetri, dar Mac le spusese de fiecare dată că nu voia ca acest Club Rendezvous să se transforme într-un bar pentru amatori de sport. Seara nici măcar nu le dădea voie angajaților lui să deschidă televizorul de pe etajeră, pe care oricum aceștia îl considerau o vechitură jalnică. În secunda când îi dădu drumul, o crainică blondă și sfrijită repeta știrile pe care le anunțase de douăzeci de ori în dimineața aceea. Mac tocmai aduna de pe jos o carte de joc care zăcea sub una dintre mese, moment în care auzi pronunțat numele „Roscoe Lee Byrnes”, care-l făcu să se oprească brusc din lucru. Se ridică imediat, lovindu-se cu capul de dosul mesei, după care înjură zgomotos. Frecându-se în locul în care se lovise, care începuse deja să se umfle, plecă de lângă masă, după care rămase în picioare, s-o asculte pe crainica aceea care anunța că Byrnes avea să fie executat în cursul acestei săptămâni.

Ea schiță un zâmbet pe buzele date cu un ruj roșu strălucitor, de acum câteva secunde, dispăruse, iar ochii săi albastru-închis deveniseră ceva mai sumbri, în momentul în care citi știrea:

„Roscoe Lee Byrnes, bărbatul care a fost condamnat pentru uciderea a douăzeci și două de persoane, în decursul a trei ani, a mărturisit aseară că ceea ce a declarat acum opt ani de zile, atunci când a fost capturat, în Pennsylvania, cum că ar fi ucis două persoane – pe Hubert și pe Wendy Farr din Point Pleasant, Virginia de Vest – nu este adevărat. Hubert Farr, proprietarul Companiei Farr Coal, și soția lui de douăzeci și nouă de ani au fost uciși prin înjunghiere chiar în patul matrimonial. Fiica de opt ani a doamnei Farr a suferit o rană serioasă prin înjunghiere, în abdomen, dar a supraviețuit. Fiica adolescentă a domnului Farr s-a ales doar cu o rană superficială, la braț. Byrnes declară că, deși a fost în apropiere de Point Pleasant în momentul comiterii crimelor, nu numai că habar nu are cine e familia Farr, dar nici nu i-a ucis pe cei doi”.

Gura lui Mac se deschise ușor, el rămânând în stare de șoc și apropiindu-se ceva mai mult de televizor, cu toate că auzea foarte bine din locul în care stătuse. Cu toate acestea, dădu sonorul mai tare, după care se retrase, privind fix la chipul impasibil al lui Roscoe Lee Byrnes care apărea într-un material filmat. Părea să aibă un cap imens, care stătea să se reverse dincolo de ecran, iar Mac avu impresia că dincolo de ochii aceia albastru-

deschis nu se afla absolut nimic – nici conștiință, nici suflet, absolut nimic.

Byrnes își frecă palmele late, iar pe casetă se auzi foșnetul pielii uscate.

„Știu că nu mai are importanță dacă am omorât douăzeci și două sau douăzeci de persoane – voi muri – dar vreau să pun lucrurile în ordine…”

Vocea tărăgănată și fără niciun fel de inflexiune a bărbatului îl făcu pe Mac să strângă din dinți și, cu toate că el n-ar fi recunoscut-o niciodată, ochii prea lipsiți de culoare ai lui Byrnes îi dădeau fiori. Îți venea greu să crezi că individul acesta șters și care gafa ucisese de nenumărate ori. Și părea tot atât de incredibil că era capabil să simtă cel mai mic regret.

„După aceea, poliția a fost încântată că mi-a pus în cârcă crima familiei Farr și, pentru că am trecut prin acel oraș, mi-a venit ideea să declar că am făcut-o eu, ca să impresionez pe toată lumea. Dar am mințit. Vreau ca lumea să știe asta înainte să mor. Ai auzit, Doamne? Le spun oamenilor că am mințit și că-mi pare rău. Nu vreau să-mi asum niște crime pe care nu le-am comis. Dar vreau să vă mai spun că eu știu că, într-o bună zi, cel care i-a ucis pe oamenii aceia și a înjunghiat-o pe fetiță va plăti”.

Înregistrarea aceea se sfârși, iar crainica cea blondă reapăru în imagine.

„Roscoe Lee Byrnes va fi ucis prin injecție letală în Centrul corecțional Greene, din Waynesburg, Pennsylvania, vinerea aceasta. Zâmbetul larg își făcu din nou apariția, cu strălucirea de rigoare. În continuare, alte știri…”

Dar Mac nu o ascultă. Cu o față sobră, opri televizorul, îndreptându-se apoi spre ieșire.

3.

Coridorul acela lung părea nesfârșit, întinzându-se în fața ei asemenea unui tunel săpat sub un munte uriaș. Cineva țipă-lung, mecanic, sfidător. Zgomotul se auzea peste tot în jurul ei. Se lovi de ceva – de o masă după care ricoșă într-o siluetă caldă și învăluită în întuneric, îmbrăcată în ceva alunecos. Ființa nu avea un chip pe care să-l poate vedea, însă împrăștia un parfum special – parfum de santal. Ființa aceea ridicase, prevăzător, două degete în dreptul a ceea ce se ghicea a fi gura ei și, în ciuda acelor țipete, Teresa percepu un „Șșș” abia rostit și liniștitor. Își încordă auzul și îl auzi a doua oară: „Șșș”, înainte de a simți durerea care-i sfâșia brațul stâng.

Înlemni, în vreme ce țipătul despre care realiză că-i aparținea dispăru, iar ea urmări cum silueta aceea coborî scara, îndreptându-se apoi spre ușa de la intrare. Apoi simți cum sângele îi curgea de-a lungul brațului. Ea începu să alerge, strigând:

— Celeste! Celeste! Celeste!

Teresa se ridică brusc în capul oaselor, iar Sierra sări în poala ei, cu urechile și mai ridicate, mârâind gros, din gât. Teri îmbrățișă cățeaua cu blană maronie și strălucitoare, uitându-se în fiecare colț din dormitorul ei cu aer vesel, în care domnea încă soarele după-amiezii. Era doar un vis, gândi ea, ușurată.

Cățeaua simți relaxarea din corpul Teresei. După ce aruncă și ea o privire prin cameră, cu ochii ei atenți de nuanța mierii, Sierra linse nasul stăpânei vrând s-o liniștească.

— Mulțumesc, zise Teri. Acum mă simt mult mai bine. Sierra sări în sus și se răsuci, cu picioarele din față întinse, cu dosul ridicat, gata să facă o năzbâtie.

Teresa o mângâie pe creștet.

— Îmi pare rău, dar acum nu am chef s-o iau la fugă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora cinci după-amiaza, iar ea tocmai se trezise după două ore de somn, simțindu-se mai rău ca înainte, când fusese supărată, într-o stare de depresie și, în plus, obosită, fiindcă în noaptea precedentă nu reușise să adoarmă, cuibărindu-se în pat după plecarea lui Kent. Hai să mergem la parter și să luăm o gustare, spuse ea. Niște biscuiți pentru tine și o porție de înghețată pentru mine sunt excelente pentru a alunga resturile unui coșmar.

Ajunsă la bucătărie, Teresa își puse într-o cupă trei linguri de înghețată, luând din cutia cu „bunătăți” un biscuit mare cu carne de vită. Sierra se uită încrezătoare și plină de speranță spre bolul de înghețată, dar Teri clătină din cap.

— Îmi pare rău, fetițo! Chestia asta are o porție dublă de ciocolată, iar cățeii nu au voie ciocolată. Ea lăsă biscuitul pe podeaua de linoleum, simțindu-se cuprinsă de remușcări în clipa în care Sierra îl privi plină de indiferență. Îți promit că mâine îți cumpăr de la magazin rulouri cu cireșe, dacă în secunda asta te vei mulțumi cu biscuitul, o îndemnă Teri, iar cățeaua lăsă capul în jos, apucând biscuitul neapetisant.

Se îndreptară rapid spre living, Sierra strângând între dinți biscuitul, de

parcă ar fi fost o bucată de lemn, Teri ținându-și bolul rece cu înghețată lipit de fruntea care ardea. Aruncă o privire spre televizor, după care, temându-se că va avea parte de o altă știre legată de Byrnes, în care acesta să pretindă că nu el îi omorâse pe Hugh și Wendy Farr, deschise, până la urmă, combina stereo. Se lăsă apoi în balansoarul mare și confortabil, care părea să o cuprindă mereu într-o îmbrățișare drăgăstoasă.

Ar fi trebuit să fie o zi fericită, se gândi Teresa, ziua în care micuțul Daniel îl întâlnise pe căluțul despre care ea spera să-i devină cel mai bun prieten, Caesar. În schimb, după-amiaza aceea se transformase într-un coșmar, pentru că Sharon și Kent se certaseră până la urmă, iar Daniel se pornise pe plâns și, cel mai rău dintre toate, Roscoe Lee Byrnes se declarase nevinovat în privința morții celor doi Farr, tulburându-le gândurile Teresei și lui Kent. Până seara tot orașul va vorbi din nou despre asasinarea lui Hugh și a lui Wendy, făcând speculații pe marginea nevinovăției Teresei, acea adolescentă „nebunatică și rebelă”, care supraviețuise acelei băi de sânge, având doar o singură tăietură, în vreme ce ceilalți membri ai familiei fie muriseră, fie fuseseră înjunghiați.

Nu-i de mirare că am simțit nevoia să mă întind în pat după plecarea lui Sharon și a lui Kent, își zise Teri. Nu m-a mai durut capul în halul ăsta de când a…

Din perioada care urmase după producerea asasinatelor, înainte ca Byrnes să fie prins și să mărturisească faptul că el îi omorâse pe Hugh și pe Wendy. După aceea, pe Teri o duruse constant capul, stomacul i se agita îngrozitor, iar noaptea avea parte de niște coșmaruri oribile, cu cadavre mutilate și bălți mari de sânge.

După declarația lui Byrnes de acum opt ani, stomacul i se potolise, iar durerea de cap aproape că dispăruse. Încă mai avea coșmaruri în care descoperea cadavrele lui Hugh și Wendy, dar toate se terminau în momentul în care începea să strige. Nu mai avusese niciodată un vis legat de momentul în care ea ieșise din dormitorul lui Hugh și Wendy. Nu avusese niciodată senzația că străbate coridorul, lovindu-se de ucigaș, simțind apoi tăietura lui de-a lungul brațului, după care acesta se răsucea rapid și pleca aproape indiferent.

Și niciodată până acum nu mai auzise în vis acel „Șșș”, chiar la urechea ei, un blând și liniștitor „Șșș”, dându-și seama în acest moment că-l mai auzise și înainte de noaptea aceea îngrozitoare de acum opt ani.

V

Mac Mackenzie nu se putu abține să nu strângă tare de volanul Lexus-ului său argintiu, așa cum proceda, de obicei, când era stresat sau furios, iar în după-amiaza aceasta era și una și alta. Dacă nu ar fi deschis televizorul când făcea curat la bar… dacă nu, ce? Roscoe Lee Byrnes nu ar mai fi pretins că nu i-a ucis pe cei doi Farr? Mac și mai ales Teresa nu ar mai fi fost considerați suspecți? Și poate nu ar fi subiectul unei alte anchete înfricoșătoare a poliției? Nu, cu cât afla mai devreme despre Byrnes, cu atât mai bine. Mac mai avea totuși vreme să discute cu mama lui astăzi.

Mac parcă în fața apartamentului ei, situat la primul etaj, privindu-și apoi chipul în oglinda retrovizoare, cu obrajii ușor umezi din cauza îngrijorării și a faptului că uitase să pornească aerul condiționat din mașină. Inspiră adânc, trăgând aer în piept, știind că trebuia să-și păstreze calmul. Mama lui era sănătoasă, dar, după moartea soților Farr, devenise agitată, nervoasă, reacționând exagerat în fața oricărui eveniment neplăcut, indiferent cât de puțin important ar fi fost acesta, iar declarația lui Byrnes nu putea fi considerată un fapt minor. Mac trebuia să se asigure că mama lui se simțea bine.

Bătu ușor în ușa Emmei, femeia aceea slabă și înaltă, care purta șort și avea întotdeauna părul cărunt perfect aranjat, rujul de culoare roz dând o ușoară strălucire feței sale palide. Era stropită cu făină pe față, iar în secunda aceea, își freca de mama focului palmele cu un prosop.

— Bună, mami, zise Mac, pe un ton lejer. Ce mai faci?

— Jedediah Abraham! strigă mama lui cu mare bucurie.

Mac simți un gol în stomac. Îi plăcea la nebunie faptul că mama lui se bucura de fiecare dată atât de mult să-l vadă, dar nu-i plăcea absolut deloc că i se adresa pe numele mic al celor doi bunici ai săi, încăpățânându-se să-i spună pe ambele nume, nu simplu „Mac”, așa cum se numea el.

— Nu te așteptam azi, fiule.

— Observ. Mac îi șterse făina de pe obraz. Pregătești o prăjitură, nu-i așa?

— Un experiment. Vino, nu mai sta în căldura aia. Doamne, ai obrajii ca

trandafirii, iar părul parcă ți-e numai inele. Zici că ai venit tot într-o fugă până aici.

— Părul meu e drept, mamă. Iar obrajii mei nu au culoarea roșie a trandafirilor. Mă descrii ca pe o fecioară din timpul Renașterii. Mac intră în apartamentul micuț, care era decorat cu gust în tonuri de bleumarin și bordo. Aproape că mi-e teamă să te întreb ce fel de experiment faci. Nu o să faci o gaură în stratul de ozon, nu?

Emma chicoti, pielea feței încrețindu-se, la fel ca hârtia creponată, ochii ei verzi fiind extrem de mobili în secunda în care îl luă de braț și îi împinse spre cel mai puțin confortabil scaun din încăpere. Pentru o femeie atât de zveltă, era deosebit de puternică, împingându-l mai departe până ce el ateriză cu zgomot pe o pernă tare precum o strană din biserică.

— O, dragule, ce prostioare spui! O gaură în stratul de ozon! Nu prea îmi apreciezi eforturile culinare, nu-i așa? îl luă la rost Emma, veselă, în vreme ce Mac încerca să iasă din șocul suferit de partea inferioară a spatelui lui, și să-și găsească o poziție cât mai confortabilă. Lucrez la noua mea rețetă de brioșe.

— Mamă, o să dai gata magazinul de produse de patiserie, zise Mac. Știi că nu trebuie să muncești chiar atât de mult. Ba chiar nu trebuie să muncești deloc.

— Și ce-ar trebui să fac? Să stau îmbrăcată în halatul de casă și să mă uit toată după-amiaza la seriale interminabile, cum face doamna Beemer, de jos, de la apartamentul 5? Sau să bârfesc toată ziua la telefon, cum face bătrâna aceea ramolită de la apartamentul 8? Ar trebui să-i plătească pe alții să vorbească despre ea, atât e de dezagreabilă!

— Nu, mamă, știu că nu ești făcută să trândăvești. Spuneam că nu mai trebuie să muncești chiar atât de mult. Ești la pensie acum.

— La pensie, pe naiba! replică Emma, punând lângă el un pahar de ceai cu gheață. Și ce ne facem dacă clubul tău dă faliment?

— Eu nu cred să dea faliment, dar, dacă vom ajunge aici, mă apuc de altă afacere. Mac sorbi recunoscător din ceaiul dulce și rece. Niciodată nu voi mai permite să fim săraci, mamă.

— Eu am fost săracă aproape toată viața, așa că sunt obișnuită. Emma se întoarse din nou în bucătăria micuță, despărțită de living printr-o simplă tejghea cu două niveluri, marca Formica. Luă un bol pentru mixer și începu să amestece untul cu furie. Cu toate astea, nu am vrut niciodată ca și copiii

mei să fie săraci, și voi așa ați fost ani buni. Și cu siguranță nu mi-am dorit ca fetele mele să renunțe la colegiu! N-ar fi groaznic să se întâmple asta, când mai au doar câteva luni până la absolvire? Ea lăsă cu zgomot bolul pe tejghea. Ooo, ar fi îngrozitor!

— Mamă, nu te amărî pentru ceea ce nu se va întâmpla, vorbi Mac liniștitor. Nu suntem săraci. Fetele vor termina colegiul. Eu o să fac clubul să funcționeze și în continuare, tu vei coace până ce vei da gata și cuptorul ăsta nou și o să trăim fericiți până la adânci bătrânețe.

Mama lui părea tot neliniștită, pierdută în viziunea ci în care familia eșua brusc și lamentabil, ajungând la o sărăcie lucie. Nu era momentul potrivit să aducă vorba despre Byrnes. Mac căută un subiect care să-i trezească interesul.

— Văd că ieri ți-ai aranjat părul.

— Părul meu? Palmele ei se ridicară de pe castron, așezându-se pe șuvițele argintii și ondulate. Da, mi l-am aranjat. O extravaganță…

— Nu, nu e. Care e ultima bârfa de la coafor?

— Ei, niciuna care să te intereseze. Oricum, fata care mi-a aranjat mie părul vorbea întruna de iubitul ei, ocărându-l, și nu era atentă la ce făcea. De data asta m-a aranjat *complet* aiurea!

Mac râse strâmb. Părul mamei lui, care încărunțise complet în decursul celor șase luni de după dispariția lui Marielle Farr, arăta la fel ca altă dată.

— Cred că arată cât se poate de bine, zise Mac din toată inima. Atâtea doamne în vârstă au părul rar, dar al tău e la fel de des cum am văzut eu în fotografii că îl aveai în tinerețe!

Emma se înroși și zâmbi, după care luă bolul, trecând din nou la amestecarea cu febrilitate a untului.

— Așa crezi? Tatălui tău îi plăcea părul meu. Zâmbetul îi dispăru. Dar nu i-a plăcut destul de mult.

— I-au plăcut mult mai mult băutura și jocurile de noroc, zise Mac cu amărăciune. Nu avea destul creier ca să știe că o femeie de treabă valorează mult mai mult decât toată băutura sau toți banii din lume obținuți la jocurile de noroc.

Emma renunță să mai bată untul pentru brioșe și-l privi în ochi.

— La fel ca și Hugh Farr și mulțimea lui de femei, cu toate că o avea pe Marielle. Vocea ei deveni tăioasă. Știu de ce ai venit. În primul rând, fiindcă Celeste a început să vorbească despre asasinate și a pomenit și ceva legat

de Teresa; în afară de asta, omul acela oribil, Byrnes, a apărut la televizor și a declarat că nu i-a omorât el pe Hugh și pe Wendy. Oare când va lua sfârșit grozăvia asta? O să-mi răspundă și mie cineva? Emma începu pe neașteptate să tremure. O să-mi dai *tu* un răspuns?

Mac se ridică imediat și porni cu pași mari spre mama sa, strângându-i la piept corpul care tremura.

— De aceea am venit, mamă. M-am temut că ai auzit de Byrnes și că te-ai necăjit.

— Da, așa este, am fost și sunt! Emma încă se agita, dar își înghiți hohotele de plâns. Se îndepărtă de Mac, lăsă din nou bolul pe blatul din bucătărie, după care se întoarse cu fața spre el. De aceea m-am apucat de gătit. Gătitul de obicei mă calmează, dar astăzi nu a reușit. Își ridică privirea spre el, cu ochii înecați în lacrimi. Ai auzit ce a declarat Celeste? A acuzat-o pe Teresa de comiterea crimelor. Cum *a putut* să facă așa ceva? Teresa o iubește foarte mult!

— Aseară, câțiva clienți mi-au povestit despre scena de la Bennigan, cu Celeste. Nu cred că Celeste a acuzat-o pe Teri. Doar a pomenit-o.

— Ea a început să cânte! Emma spuse fraza asta ca și cum fata ar fi aruncat bulgări aprinși cu mâinile goale. A început să recite imnuri ca un fel de demon! Eu nu am crezut *niciodată* că va fi mai de soi decât mama ei, cu toate că, atunci când am cunoscut-o eu, era abia o copilă. Așchia nu sare departe de trunchi, știi bine. Wendy era rea și s-ar putea ca Celeste să-i semene leit!

Mac se îngrijora ori de câte ori mama lui folosea un limbaj care se potrivea mai mult unor puritani decât unei femei din epoca modernă. Ea fusese întotdeauna o femeie credincioasă, dar credința ei alunecase spre o latură extremă din momentul în care Hugh Farr divorțase de Marielle, iar casa Farr devenise un spațiu al tensiunii și nefericirii.

Mac era îngrijorat chiar și pe vremea aceea, cu toate că abia ieșise din adolescență, făcându-și planuri de viitor – planuri care spera să aibă succes, pentru a avea mai mulți bani și a-și îngriji mai bine familia apoi pentru că observase că starea sufletească a mamei lui se schimbase și ea. Nu mai vorbea despre credința ei în bunătatea și generozitatea Domnului. În schimb, începuse să creadă într-un Dumnezeu al răzbunării, nemaiîndemnându-i pe copii „să întoarcă și celălalt obraz”, așa cum îi sfătuise toată viața.

— Mami, Celeste nu-i o fată rea, zise Mac, cu blândețe. Când era mică, a avut parte de un eveniment îngrozitor… cât despre ce a spus la Bennigan… ei bine, nu știm cu exactitate ce a spus, nu? Oare nu putem să-i acordam beneficiul îndoielii?

Emma tremura mai departe în brațele lui.

— Cred că da, totuși, cum spuneam…

— Așchia nu sare departe de trunchi. Adică cu semăn cu tata?

Emma păru îngrozită.

— Tu *nu ești* ca omul acela!

— Atunci, poate că nici Celeste nu-i ca Wendy. Probabil că seamănă mai mult cu tatăl ei, Jason, despre care am auzit că e băiat de treabă. Mac se forță să surâdă, cu toate că agitația mamei lui îl nemulțumea. Deocamdată, de ce nu te calmezi, mamă? O să aflăm, până la urmă, ce a vrut Celeste să spună. Nu cred că l-a crezut cineva pe Roscoe Byrnes.

— Poate că da. Poate că așa este, fiule. Ea se răsuci cu spatele la el, luând din nou bolul cu unt pentru brioșe. Acum opt ani, atât de mulți au vrut să creadă că Teresa era vinovată de moartea tatălui ei și a iubitei lui, nevrând nici măcar să se gândească la ideea că autorul ar putea fi altul! Cu mâna tremurându-i, Emma umplu o lingură adâncă cu cremă pentru brioșe, punând prea mult într-una din formele speciale în care le cocea și tăcând compoziția să se reverse pe masa îngustă. Ia uite ce-am făcut!

— Lasă că șterg eu.

— Nu! Emma șterse compoziția pentru brioșe cu câteva șervețele de hârtie. Nu voiam să țip la tine. Numai că nu mă împac cu ideea că povestea asta a ieșit iar la suprafața tocmai acum, când Teresa își refăcuse viața atât de frumos. Să știi că ea mă sună din când în când, adăugă Emma. Ba, mai mult, de două ori m-a și vizitat. M-a rugat să nu-ți spun.

Cât de inocentă păruse ea, cu o seară în urmă, la club, când îi spusese că mama lui era bine, că acum locuia într-un apartament. Deci, ea se mai interesase, până la urmă, de familia MacKenzie, își zise Mac, plăcut impresionat, cu toate că Teresa păstrase secretul.

— Deci Teri a trecut pe la tine? Ce drăguț, zise el, indiferent.

Emma aruncă șervețelele la coș, după care trase adânc aer în piept. Ușurat, aproape că văzu cum teama și furia dispăreau de pe chipul mamei. Se spălă pe mâini cu apă rece, și le șterse la nesfârșit cu un prosop de cârpă, după care se uită dojenitor la Mac.

— Tu ai fost fascinat de Teresa de când era o copiliță.

— Doamne, mamă, mă faci să semăn cu un pedofil. Când am cunoscut-o, avea șaisprezece ani.

— Ei, Jedediah Abraham, nu lua în van numele Domnului! Chiar dacă avea șaisprezece ani, era prea mică pentru tine.

— Da, știu. Și atunci o știam. Nu am început o relație cu ea până când n-a împlinit șaptesprezece ani și, oricum, atunci doar vorbeam și ne plimbam. Părea mai matură, nu de șaptesprezece ani.

— Iar tu ai simțit că te-ai îndrăgostit de ea. Eu mi-am dat seama, iar Hugh Farr a observat și el.

— Da, și-a dat seama și a încercat să ne despartă, dar Teri s-a furișat mereu ca să se întâlnească cu mine. El credea că eram… în fine, că făceam ceva necuvenit – dar, așa cum spuneam, în majoritatea timpului, stăteam de vorbă. Ne cumpăram coca-cola sau înghețată la cornet, în părculețul acela, la o clădire distanță de casa ei. După ce mama ei a fost trimisă la sanatoriu și apoi la mătușa sa, Beulah, iar Hugh a obținut ordinul prin care lui Marielle nu i se permitea să se mai apropie de Teri, ea a declarat că sunt singurul cu care poate vorbi și care o înțelege.

— A plâns foarte mult după mama ei și a zis că, îndată ce va împlini optsprezece ani, va pleca din casa familiei Farr ca să-și „salveze” mama. Așa cum nu-l plăcea pe tatăl ei, așa nu o plăcea nici pe mătușa Beulah. Pe chipul lui Mac apăru o umbră de tristețe. Dar Teri n-a reușit niciodată să-și salveze mama. Nici măcar nu a reușit *s-o vadă* înainte ca Marielle să dispară.

Emma începu să toarne brioșele în forme. Mac își dădu seama că ea se înfuriase din nou.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nimic, dragule, zise ea, pe un ton ușor alintat.

— Te cunosc. Ceva din ce am spus te-a supărat. Emma întinse și mai mult crema pe blat. Știi că nu poți păstra un secret față de mine.

Emma se uită într-o parte.

— O, asta așa e! Tu nu ai fost niciodată în stare să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. De mic, era obligatoriu să știi *tot* ce se petrece. Ești de-a dreptul enervant, să știi!

— Ador să fiu enervant, zise Mac, răutăcios, sperând să-i calmeze agitația. Acum, ia spune, de ce te-ai supărat atât de tare?

Emma oftă adânc, renunță definitiv la brioșe, conducându-l din nou în living. Îl împinse iar pe scăunel, după care se așeză fără fasoane pe canapeaua cu tapițerie din creton.

— Teresa și-a mai întâlnit mama o dată, înainte ca Marielle… să dispară.

Mac își îndreptă spatele pe scaunul tare ca piatra.

— Teri și-a văzut mama! Mie nu mi-a spus-o niciodată!

— Era un secret. Teresa chiar știe să păstreze un secret!

— Mdaa, știu. Și, după toate aparențele, și tu. Mac se aplecă încet și luă între mâinile lui mâna cu vene groase a mamei sale. Ei, ia spune-mi și mie când și cum și-a revăzut Teri mama.

Emma părea resemnată.

— Marielle a venit acasă la familia Farr cu o zi înainte de petrecerea în care Wendy a anunțat că e însărcinată. Marielle credea că Hugh și Wendy nu erau acasă. Hugh era plecat și nu urma să se întoarcă până seara. Wendy era acasă, dar mașina ei se afla în garaj, fiindcă tocmai fusese reparată. Oricum, eu am auzit acea bătaie slabă în ușă și, când m-am dus să deschid, în fața mea stătea Marielle. Eram așa uimită, că am rămas locului, uitându-mă la ea.

— Casa lui Beulah, mătușa lui Marielle, se află la trei kilometri distanță față de casa familiei Farr. Oare o adusese cineva cu mașina?

— Nu. A venit pe jos. Era epuizată, sărăcuța! Sănătatea ei era șubredă.

— Te referi la psihicul ei?

— Nu, la sănătatea fizică. A naibii Beulah! Emma își trase mâna dintre ale lui Mac, fluturând furios din braț. Nu-i păsa câtuși de puțin de Marielle, cu toate că erau rude de sânge. A luat-o în grijă doar pentru că primea bani de la Hugh. Ea nu a avut niciodată cu adevărat grijă de Marielle. Știu bine asta, fiindcă Beulah mi-a dat voie să o vizitez de câteva ori. Marielle era prea slabă – fiindcă nu era hrănită corespunzător –, iar Beulah nu m-a servit nici măcar cu o cană de cafea. Odată, m-am dus direct la bucătărie și mi-am pregătit chiar eu niște cafea. I-am pregătit și lui Marielle o felie de pâine cu unt de arahide și jeleu. Beulah avea numai niște vechituri pe acolo. Alunele măcar conțin proteine, iar Marielle chiar avea nevoie de o porție de mâncare sănătoasă.

— Doamne! Mirarea lui Mac era sinceră. Poate Teri știa că mamei ei nu i se dădea suficient să mănânce?

— Sunt sigură că nu. Marielle și-a motivat, probabil, într-un anume fel

greutatea precară, ori poate că a purtat niște bluze mai largi în zilele în care a fost vizitată de Teresa. Dacă biata fată ar fi știut că mama ei nu primea destul de mâncare, ar fi făcut ceva în acest sens.

— Cu siguranță, chiar dacă avea doar șaptesprezece ani. Mac nu-și putu ascunde admirația care-i răzbătea în voce.

— Beulah mi-a spus că Marielle își petrecea majoritatea timpului citind sau uitându-se la televizor, zise Emma mai departe. Beulah n-o supraveghea niciodată. Dormea în fiecare după-amiază, ca și cum ar fi avut cine știe ce activitate care ar fi ostenit-o. Probabil că nu curățenia. Cocioaba aia arăta de parcă n-ar mai fi fost curățată de câteva săptămâni, iar bucătăria – o podea rigidă și niște dulapuri murdare. Odată, am văzut acolo un gândac care se plimba ca pe propria lui moșie!

Mac își privi atent mama.

— Mamă, nu mi-ai spus niciodată că o vizitezi pe Marielle.

— I-am promis lui Marielle că nu voi spune nimănui despre aceste vizite. Îi era atât de teamă de Hugh, îi era teamă că, dacă află, mă va concedia. Îi era de asemenea teamă că el va afla că Teresa o vizita mai des decât îi permisese judecătorul. De Beulah nu ne temeam că ne va pârî – Hugh ar fi luat-o pe Marielle de acolo, iar Beulah nu și-ar mai fi primit banii pe care îi primea pentru că avea grijă de ea.

— Hugh știa, probabil, cum era tratată Marielle, dar nu făcea nimic în acest sens. Era un bătrân nemernic. Mama lui îl privi aspru, ca un repros, iar el se simți brusc ca la paisprezece ani. Scuze, voiam să spun că era un om… un om bătrân. Acum, mai povestește-mi despre vizita pe care a făcut-o Marielle la casa Farr.

Emma își feri din nou privirea.

— Cred că nu trebuia să-i permit să intre în casă, dar ca o mamă să nu-și poată vedea copilul… ei bine, era o adevărată cruzime! Când Marielle a venit acolo, i-am spus că n-ar fi trebuit să vină – că vom avea probleme. Dar ea m-a implorat s-o las s-o vadă pe Teresa. Lacrimile îi curgeau șiroi pe față și arăta palidă, slabă și îndurerată, așa că nu am putut rezista. I-am spus că Wendy era acasă, că va trebui să aștepte afară, că ar trebui să meargă într-o parte a casei, acolo unde vegetația era înaltă și se putea ascunde, până mă duceam eu s-o chem pe Teresa.

A avut noroc că fetița era acasă, iar Wendy se uita la televizor. Teresa s-a furișat afară. Mă bucuram pentru ele, dar eram un pachet de nervi, speriată

că Wendy mă va întreba unde e Teresa – Hugh o ruga să facă asta ca să o poată ține sub supraveghere dar că nu m-a întrebat nimic, slavă Cerului. Cel puțin la vremea aceea i-am mulțumit.

Apoi s-a întâmplat ceva și mai rău. Zece minute mai târziu, Hugh Farr a venit acasă! A târât-o pe Marielle în casă și i-a tras o mamă de bătaie, de credeam că o să mi se oprească inima. Teresa s-a repezit țipând spre el, iar el a pocnit-o atât de tare peste față pe biata copilă, că aproape a trântit-o la pământ. Iar pe Wendy o pufnise râsul! În vreme ce el era ocupat s-o pocnească pe biata fată, Marielle a profitat de moment și s-a furișat afară, făcându-se nevăzută.

După care Hugh s-a înfuriat pe mine. Wendy m-a văzut stând de vorbă cu Marielle, la intrare, și, în loc să spună ceva, a preferat să se dea în spectacol, sunându-l pe Hugh. Era o viperă și nu era potrivită ca mamă pentru micuța pe care urma să o trimită la o școală din străinătate, ca să nu-și mai bată capul cu ea. Oricum, Hugh stătea acolo în fața mea, țipând de ziceai că voia să dărâme casa. M-a speriat atât de tare, încât am scăpat jos bolul pe care-l aveam în mână, dar el a țipat și mai tare. Emma se opri, pe neașteptate, având o înfățișare buimacă. Fiule, credeam că ți-am spus toate astea, cel puțin partea aceea cu Teresa și cu faptul că el a țipat tare la mine.

— Mi-ai zis că a urlat la tine atunci când te-a concediat. Atâta tot.

Fața Emmei exprimă brusc o mare uimire.

— Dar tu erai foarte furios – ești sigur că nu am spus mai mult, de te-ai înfuriat atât de tare atunci?

— Nu aveam dreptul să fiu furios, din moment ce te concediase și țipase la tine? Ai spus atunci că te-a amenințat că nu te va mai angaja nimeni în orașul nostru, că va avea el grijă de asta.

Emma părea că se întoarce în sine însăși, concentrându-se.

— Da, da, exact așa a zis. Oricum, nu cred că m-ar fi acceptat prea mulți. Pe vremea aceea nu eram atât de pricepută.

— Erai minunată – deșteaptă și muncitoare. Ai făcut mai mult decât ar fi fost nevoie pentru familia Farr, chiar și după ce Hugh a divorțat de Marielle. Spune mai departe, mamii.

— Ei, l-am implorat să nu mă concedieze și el s-a apropiat de mine. Am crezut că o să mă lovească, dar Teresa l-a apucat de braț. Bărbatul acela laș s-a întors atunci spre ea și a pocnit-o iar peste față! Celeste a intrat în cameră, albă ca hârtia la față, dar Hugh și Wendy nici nu au băgat-o în

seamă. Hugh mi-a ordonat să ies afară, iar eu am luat-o la fugă spre ușa de la intrare, dar nu înainte de a-i spune lui Wendy că acum putea să râdă, găsind o scuză amărâtă pentru omul cu care s-a măritat, pentru că în curând Dumnezeu își va arunca pedeapsa Sa asupra lor, a amândurora!

Emma începu să plângă, iar Mac se mută pe canapea, mai aproape de mama lui și, punându-și brațul în jurul trupului ei slab încercă să o liniștească:

— Nu plânge, mamă. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Emma vorbi printre sughițuri:

— Hugh mi-a zis că se va duce la poliție să declare că i-ai făcut rău fiicei sale. În ciuda acestui lucru, tu ai vrut să-l înfrunți pe Hugh, dar eu ți-am spus să nu te apropii de casă. Hugh a mai adăugat că va declara și faptul că Marielle s-a prezentat acolo și că a încălcat ordinul judecătoresc, care-i interzicea să se apropie. A zis că poliția o va duce din nou la sanatoriu.

Emma își șterse lacrimile de pe față cu dosul palmei, ca un copil.

— Hugh chiar a rănit-o pe Teresa atunci când a pocnit-o a doua oară – fața ei era roșie ca focul, iar din buze îi curgea sânge, și asta doar pentru că încercase să mă apere. În afară de asta, nimeni, nici chiar Wendy, nu a băgat-o în seamă pe Celeste, care semăna cu o micuță stană de piatră. Nici măcar nu clipea.

— Probabil că era îngrozită.

— Probabil, zise Emma încet. Dar ea nu plângea. Stătea acolo și se uita la noi. Părea ireală, de-a dreptul ireală.

— În regulă, mamă, nu te mai gândi la asta. S-a întâmplat de mult.

— Da. De mult.

Emma scânci pentru prima dată a plâns, după care se ridică în picioare, privindu-l pe Mac cu o hotărâre pe care el nu o mai văzuse niciodată în ochii ei.

— Violența aceea a fost stopată acum mulți ani, pentru că Hugh și Wendy au fost opriți și ei, mormăi ea. Să mă ierte Dumnezeu, dar *trebuia* să-i oprească cineva înainte ca ei să ruineze viețile tuturor!

VI

1.

În drum spre club, Mac se trezi că strânge mâinile pe volan, după care le relaxă și, în numai câteva secunde, descoperi că îi sunt din nou crispate. Dădu drumul la muzică, cu sonorul tare, după care o dădu mai încet, ca la urmă să o închidă de tot. Vorbele mamei lui îi bubuiau în minte*: „Să mă ierte Dumnezeu*, *dar trebuia să-i oprească cineva înainte ca ei să ruineze viețile tuturor!*” În secunda în care o întrebase la ce se referă, ea replicase scurt:

— Unele lucruri trebuie să rămână nediscutate.

După ce repetase întrebarea a treia oară, ea îl privise cu niște ochii împăienjeniți, își trecuse palma prin părul lui drept, rostind trist și obosit:

— Fiule, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar acum aș vrea să rămân singură, pe cuvânt. Vorbim peste câteva zile. La plecare, ea nici măcar nu-și luase la revedere, întorcându-se absentă în bucătărie și începând să amestece cu putere ce mai rămăsese din compoziția pentru brioșe.

Se ascundea de propriile amintiri, gândi Mac. De aia se apucase cu atâta râvnă de afacerea cu produse de patiserie. Mama lui încercase mereu să uite de necazurile vieții, muncind cu asiduitate. Și, după toate aparențele, îi reușise, gândi el nemulțumit, până în clipa în care eu am forțat-o să readucă la suprafață trecutul, retrăind clipele celei mai dureroase zile din viața sa. Bineînțeles că se dusese la ea cu cele mai bune intenții, dar bunele intenții duc uneori la niște rezultate dezastruoase.

„Dumnezeu să mă ierte, dar *ei* trebuiau *opriți… ei* trebuiau *opriți… Să mă ierte Dumnezeu…*” Vorbele Emiliei răsunau în minte lui Mac. La ce naiba se referise? Oare credea că moartea lui Hugh și a lui Wendy se datorase intervenției divine? Ea credea oare că Dumnezeu trimisese în noaptea aceea pe altcineva în casă pentru a ucide cuplul pe care îl considera atât de rău? Îi cerea lui Dumnezeu să o ierte, fiindcă ea considerase că aceștia primiseră exact ce meritau? Sau voia ca Dumnezeu s-o ierte pentru ceva cu mult mai rău? Pentru ceva făcut de ea?

Ultima propoziție trimise o undă de șoc prin trupul lui Mac, care avu o revelație bruscă. El își aprinse rapid o țigară, cu toate că-și promisese că până la sfârșitul verii va renunța la fumat. Când era nervos sau preocupat, faptul că ținea o țigară între degete părea să-l calmeze, iar în secunda asta chiar era preocupat. De fapt, era la fel de îngrijorat ca acum opt ani, când realizase că moartea lui Hugh Farr nu o eliberase pe Teresa, ba, din contră, îi crease un imens neajuns, ea fiind acuzată de cele două crime.

La început. Mac se hotărâse să meargă în apartamentul lui, situat deasupra clubului, ca să încerce să se relaxeze puțin, dar acest lucru ar fi fost imposibil. Brusc, își dăduse seama care era cealaltă femeie pe care trebuia să o viziteze în seara aceea. El trecu pe lângă club, îndreptându-se spre nordul orașului, după care întoarse pe drumul îngust care ducea spre Farr Fields.

Trecând cu mașina prin dreptul câmpurilor acoperite cu iarba de nuanța smaraldului, amintindu-și cum arătau acestea cu patru ani în urmă – micuțe, pline de buruieni, uscate – realiză că totuși Teresa făcuse o muncă herculeană, transformându-le într-un pământ fertil și deosebit de frumos. Cu toate că pe vremea aceea nu comunicaseră, prietenii săi îi spuseseră că Teresa nu lăsase totul pe seama muncitorilor. Lucrase, acolo pe câmp, cu tot atâta îndemânare ca și bărbații.

Mac admirase întotdeauna tenacitatea lui Teri și inventivitatea ei, voința ei de a-și umple palmele de sudoare și noroi, pentru a da o mâna de ajutor, cât mai mult posibil. Nu era câtuși de puțin snoabă ori leneșă. Prin asta, îi amintea de mama sa. Dar exista, totuși, o diferență – Emma MacKenzie fusese întotdeauna timidă și ușor de combătut.

Pe de altă parte, Teresa era o fire încăpățânată, impetuoasă, ușor nesăbuită, iar din punct de vedere emoțional, cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată. Și, în secunda asta, chiar aceste calități, împreună cu refuzul ei de a admite că era o ființă care putea fi învinsă, la fel ca oricare alta, era acel ceva care-l înspăimânta pe Mac. Dacă părerea ei era că Roscoe Lee Byrnes spunea adevărul, va începe să facă cercetări în privința persoanei care-i ucisese pe Hugh și Wendy, nu din dragoste pentru cei doi, ci pentru a face lumină pentru ea și fratele său. Iar Mac știa că, răscolind trecutul, ar fi putut să sufere mai mult ca niciodată sau să pățească ceva și mai rău.

El văzu un chip palid care îl privea prin geamul de la ușă, în timp ce ușa

se deschise chiar înainte ca el să apese butonul de la sonerie. Teresa stătea în fața lui, înaltă și serioasă, întrebând cu o voce obosită și tărăgănată:

— Ai venit să-mi prezinți condoleanțe?

— Nu, am venit să-ți ofer ajutorul meu.

Teri îi făcu semn să intre. Imediat ce intră în casă, un vârtej de păr maroniu îl încercui, mârâind și lătrând feroce. Ochii căprui ai lui Mac se făcură mari, iar el se dădu înapoi spre ușă, până când Teresa strigă:

— Sierra, nu! Ajunge! Cățeaua nu se mai roti în jurul lui, dar îl privi mai departe feroce, cu părul lucios zburlit pe spate, mârâind înfundat. Teri se opri în dreptul ei, luând-o în brațe. E un prieten. Înțelegi? Teri se întinse, mângâind glezna lui Mac. *Prieten*. Sierra o privi întâi pe Teri, apoi se uită la mâna ei, așezată pe piciorul străinului, după care păru că se liniștește și se așează, deși continua să-l privească răutăcios pe Mac.

— Dumnezeule mare, zise Mac, pe jumătate uimit, pe jumătate ușurat. Se pare că ai un paznic pe cinste.

— O cheamă Sierra și e un excelent câine de pază. Uneori chiar prea zelos. Problema e că deși uneori pare foarte rea, de trei ani, de când o am, nu a mușcat pe nimeni, niciodată. Teri se opri. Ce-ai zice să-i spui pe nume și s-o mângâi pe cap sau să faci orice altceva, ca să-i dovedești că nu vrei să-mi faci niciun rău?

Mac, care iubea enorm câinii, zâmbi spre cățeaua care-l privea atent, zicând:

— Salut, Sierra! Ești o frumusețe, să știi. După care se aplecă, așezându-și palma, cu fața în jos, dedesubtul nasului ei. Eu sunt Mac, continuă el, în vreme ce cățeaua îl mârâia mai departe. Nu-i fac niciun rău stăpânei tale, promit.

Oarecum convinsă, Sierra se ridică, dându-se doi pași mai în spate, pentru a-i permite lui Mac să intre în încăpere. El îi mai zâmbi o dată, după care își roti privirea prin cameră. Nu mai fusese niciodată în casa lui Teri, astfel că admiră podelele strălucitoare din lemn de stejar, bârnele tavanului înalt, ferestrele mari care permiteau soarelui să strălucească pe pereții zugrăviți în galben și pe mobilierul în nuanță bej, decorat în stil country și cu perne cu tapițerie aurie. Încăperea emana un sentiment plăcut de confort rustic.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Mac. Mi-a spus cineva că ai redecorat de curând ferma.

— Da, așa intenționam, dar casa arăta mult prea rău. A trebuit s-o dărâm, iar un prieten, arhitect, m-a ajutat s-o amenajez. Mi-am dorit ceva romantic, în stil rustic. Teresa se hotărî, până la urmă, să surâdă ușor. Cred că ești de acord.

Privirea lui Mac trecu ușor peste cele două lustre-lampion care se aflau deasupra ușilor glisante ce dădeau spre terasă și peste șemineul mare, în stil franțuzesc.

— E minunat, superb, Teri. Pe bune! Știi, dacă mă uit bine la casa asta și la club, cred că ar fi trebuit să te faci arhitect.

Obrajii Teresei se îmbujorară.

— Ei, chiar sunt un arhitect *amator*, dar, după cum spuneam, am avut nevoie de ajutorul unuia adevărat. Am avut niște dispute ușoare – eu știam exact ce-mi doream, iar el spunea că are niște idei care vor da casei ceva mai multă distincție –, dar nu m-am dat bătută.

— Așa ai făcut mereu. Mac râse, cu toate că deja se întreba dacă acel arhitect era pentru ea ceva mai mult decât un amic. Odată ce Teresa Farr își pune ceva în cap, nu are cine s-o mai întoarcă din drum.

— Unii o numesc încăpățânare și nu li se pare prea atractiv.

— Eu o numesc știința de a nu da greș și o găsesc a naibii de atractivă.

— Ei… mulțumesc. Teresa se simți brusc rușinată, neștiind, într-un fel, ce să spună sau să facă. În final, reuși. Vrei niște limonadă rece?

— Sună ispititor, zise el, cu toate că băuse ceai la maică-sa acasă. Sierra o să mă lase să stau jos?

— Probabil. Dar să te miști încet și *cu maximum de prudență*.

Mac păstră pe chip un surâs rigid, adresat câinelui, apoi se îndreptă spre un scaun adânc, superb, cu pernă confortabilă. Din momentul în care se așeză jos, Sierra renunță probabil să-l mai considere o amenințare, pentru că o urmă pe Teri în ceea ce Mac consideră a fi bucătăria. Mac profită de avantajul singurătății, ca să studieze mai îndeaproape camera în care se afla. Niște obiecte din sticlă Fenton Art tronau pe polița șemineului, irizațiile lor aurii, de ferigă, bleumarin și rubinii strălucind în bătaia razelor de soare al după-amiezii. În mijlocul acelei polițe era așezat un vas, decorat manual cu elemente florale. Mac era sigur că mai văzuse acest vas în casa familiei Farr. Cu siguranță, fusese alegerea lui Marielle, nu a lui Hugh, gândi el, sec.

Mac se întoarse într-o parte, privind spre biblioteca încastrată în perete, lângă ușile franțuzești, glisante. Volume, legate în piele, de Thackeray,

Austen, Dickens, Stendhal, Melville, Hemingway și Bellow îi atraseră atenția. Avea și multe volume de Fitzgerald, desigur. Mac își aminti că Fitzgerald era scriitorul preferat al lui Teri, iar privirea ei devenea visătoare în clipa în care vorbea despre scrierile lui. Până s-o cunoască pe ea, Mac nu citise niciun autor clasic. Deși era adevărat că avea și el o colecție a volumelor lui Fitzgerald alături de câteva dintre cărțile lui Hawthorne și *Război și pace* a lui Tolstoi, un roman pentru care avusese nevoie de o vară întreagă ca să-l citească! Doamne sfinte, își zise el. Femeia asta îl transformase într-un cititor pasionat!

Continua să zâmbească, imaginându-se un maestru în ale literaturii, în secunda în care Teri reveni, aducând o tavă pe care se aflau paharele și carafa pentru limonadă. Așeză tava pe masa lată, de culoare bej, pentru cafea.

— Am adus și niște prăjiturele cu ciocolată. Le-am pregătit chiar eu, iar Daniel mi-a zis că nu le-am ars așa de mult ca altă dată, dar nu mă voi simți jignită, dacă vei renunța la ele.

— Ooo, ce compliment din partea lui Daniel, nu? râse Mac, luând imediat o prăjitură.

— E sincer. Teri se așeză pe canapea, în fața lui. După cum știi, gătitul nu e punctul meu forte.

— De unde să știu? Mie nu mi-ai gătit niciodată.

— Consideră că astfel ai fost binecuvântat.

Teri zâmbi din nou, iar Mac se simți pe loc mai relaxat. După care ea adăugă:

— Cu siguranță ai auzit despre Roscoe Lee Byrnes. Ce zici de prostiile pe care le spune?

— Tu ai o părere despre prostiile unui criminal în serie care mai are o săptămână până va fi executat și vrea să arunce „bomba”? Mac își dădu ochii peste cap. Nu l-aș crede nici dacă ar jura cu mâna pe toate Bibliile, chiar dacă spune că l-a descoperit de curând pe Hristos.

— Atunci de ce pretinde că nu i-a ucis pe tata și pe Wendy?

— Ca să atragă atenția. Vrea să plece făcând senzație – poate că cineva va scrie o carte despre el, așa că de ce să nu facă puțină agitație înainte de final? Nu e Einstein, dar știe să-i facă pe oameni să vorbească despre el, înainte să fie executat. Ooo, Doamne, vrea să se scrie despre el acum, la sfârșit!

— Asta e și părerea lui Kent. Teri sorbi din limonadă, privind fără țintă dincolo de el. Nu pot să cred că după toți anii ăștia în care am încercat, emoțional și mental, să uit de acea tragedie, vine și mă pocnește din nou peste față, acum, când încerc și eu să pun pe picioare o nouă afacere.

— Teri, unii se vor apuca să bârfească săptămâni întregi pe marginea acestui subiect. Dar mulți vor vedea povestea exact așa cum este, de fapt – o încercare ridicolă și crudă de a face puțină agitație, de a câștiga un strop de faimă. Pentru că, la urma urmei, cred că și Byrnes realizează că, după atâta amar de vreme, oamenii și-au cam pierdut interesul în privința lui, așa că vrea și el să obțină publicitate, agitând steguleț.

— Tu crezi că e în stare să gândească așa?

— Da, Teresa. El a comis cel puțin douăzeci de crime fără să fie prins. În mod cert e nebun, dar nu și prost. Majoritatea celor din Point Pleasant își vor da seama de asta și nu-și vor retrage colaborarea cu Farr Fields.

— Dumnezeule, sper să nu o facă, oftă Teri. Eu îmi fac speranțe foarte mari cu locul ăsta.

— E de-a dreptul minunat, Teresa. E unic în regiunea aceasta. Nu trebuie decât să-ți închipui că fiecare persoană care vine aici se așază în șa și galopează apoi spre dealuri. Cât despre părinți, eu nu cred că trebuie să-ți faci griji, pentru că niciunul n-ar vrea să-și audă copiii plângând și făcând scandal fiindcă nu mai sunt lăsați la lecțiile de călărie.

Teri se gândi la Daniel. După o singură întâlnire cu Caesar, copilul plânsese deoarece credea că mama lui nu-l va mai lăsa să-l vadă încă o dată pe căluț înainte de-a pleca acasă.

— Sper să ai dreptate, zise Teri, încercând să dea vocii un ton mai optimist decât se simțea în stare. Apoi îl privi mai îndeaproape. De asta ai venit azi să mă vezi, Mac? Ca să-mi spui să nu-mi plec capul, să gândesc pozitiv, să mă prefac că Roscoe Lee Byrnes nu e hotărât să devină un star în ultima săptămână de viață?

— Ei bine, în parte. Mac se aplecă într-o parte, privind-o cu ochii lui căprui, luminoși. Soarele strălucea în părul lui drept de culoarea mahonului, iar Teri nu se putu abține să nu bage de seamă că tenul lui avea nuanța aceea aurie, a bronzului, pe care femeile încercau s-o obțină cu ajutorul unei creme autobronzante. Fata realiză brusc cât de aproape îi studia chipul, așa că se retrase, fâstâcindu-se. Azi am fost să o vizitez pe mama și…

— Da? Ce face? întrebă Teri repede, sorbind din limonadă la fel de

repede cum întrebă, gata-gata s-o verse pe bărbie.

— Ahh… e bine. Încearcă o nouă rețetă. E un super secret, așa că să nu-mi ceri ingredientele, glumi Mac, uimit de stânjeneala evidentă a Teresei. Se întrebă dacă asta se datora prezenței lui, după care își zise că era un egoist idiot. E o rețetă de brioșe, zise el, pe neașteptate.

— Nu trebuie să-și facă griji că aș fi în stare să i-o fur, zise Teri, nemulțumită. După cum vezi, gustând aceste prăjiturele amărâte cu ciocolată, eu sunt cea mai proastă bucătăreasă din lume.

— Sunt delicioase. Mac băgă restul de prăjitură în gură, începând să-l mestece cu furie. Delicioasă, zise el cu buzele strânse.

Teri pufni în râs.

— Dooamne, Mac, nu trebuie s-o mănânci dintr-o răsuflare, doar ca să mă asiguri pe mine că spui adevărul! Tu și Sierra aveți aceleași maniere când vine vorba de mâncare!

El pufni de asemenea în râs, înecându-se. Sfârși prin a tuși în toată legea, în vreme ce Teri îl bătea pe spate.

— Ooo, *te rog*, să nu mori aici, se văicări ea. Și așa nu am o reputație prea bună în orașul ăsta, așa că nu mai e nevoie să mori și tu înecat cu o prăjiturică pe care am pregătit-o chiar eu!

Mac începu din nou să râdă, trase iar o porție zdravănă de tuse își luă paharul cu limonadă, după care îl goli pe nerăsuflate. Când își reveni cât de cât, ridică spre ea o față roșie ca focul și niște ochi plini de lacrimi.

— Voiam doar să-ți arăt că-mi plac prăjiturile.

— Foarte amabil din partea ta. Gura Teresei se strâmbă. Și chiar un gest de curaj.

— Doamne, Teri, aș face orice pentru tine!

Teri știa că glumea, dar simți că fața îi ia foc într-un mod de-a dreptul stânjenitor. Ar fi vrut ca Mac să nu mai râdă și să nu o mai privească în ochi. Ba, mai mult, ar fi vrut ca el să plece. Nu mai fusese de patru ani în preajma lui, dar și cu o seară în urmă și acum își dăduse seama că devenea încordată în preajma lui, mai rău decât dacă ar fi fost adolescentă. Se întoarse la scaunul ei, rostind cu o falsă nepăsare:

— Gata cu prăjiturile! Nu te descurci cu ele.

— Bine. Cum spui tu. Schimbară iar niște zâmbete ciudate, iar Mac își drese vocea, începând din nou să vorbească pe un ton serios. Am venit să te văd fiindcă mai devreme, când am fost să o văd pe mama, mi-a spus ceva ce

n-am mai auzit niciodată până acum. Ceva legat de mama ta.

Teresa simți cum chipul ei devine de piatră. Nu-i plăcea să vorbească despre mama ei, nici măcar cu Kent sau cu Carmen, darămite cu Mac MacKenzie!

Mac știa acest lucru, de aceea continuă rapid, înainte ca ea să-l poată opri:

— Mama mi-a spus cum a fost ziua în care tatăl tău a concediat-o. Tu mi-ai zis că Wendy o necăjea pe mama de luni de zile, fiindcă spărsese un vas de cristal, așa că Wendy a profitat de ocazie și l-a îndemnat pe Hugh să o concedieze pe mama. Dar nu s-a întâmplat *doar atât*.

Mac făcu o pauză.

— Marielle a venit la voi acasă în ziua aceea. Se emisese un ordin judecătoresc prin care ea nu se putea apropia de tine fără să anunțe, dar a venit totuși, iar mama a făcut în așa fel ca tu să te poți întâlni cu ea lângă casă, într-o parte a casei de fapt, acolo unde credea ea că Wendy nu vă vedea. Dar Wendy le-a văzut stând de vorbă pe mama și pe Marielle, la ușă. Wendy v-a văzut pe voi două împreună.

— Lui Wendy nu-i scăpa aproape nimic, zise Teresa, încruntată. Parcă avea un ochi în ceafă.

— Nu faptul că Wendy v-a văzut m-a afectat cel mai mult, ci faptul că nu mi-ai spus niciodată că ai revăzut-o pe mama ta în ziua în care s-au petrecut asasinatele. Mi-ai ascuns adevărul. De ce?

În momentul acela, Teresa era deja țeapănă, un amestec ciudat de agitație și de furie.

— Nu știam că trebuia să-ți spun ție adevărul, tot adevărul, îl repezi ea.

Mac închise ochii o secundă, după care îi deschise și se uită atât de adânc în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-i zărească sufletul.

— Teri, știu că tu abia dacă aveai șaptesprezece ani, dar credeam că ne-am îndrăgostit unul de altul. *Îndrăgostiți de-adevăratelea*, nu așa, ca doi copilași, din infatuare. Iar oamenii îndrăgostiți își împărtășesc lucrurile importante. Mi se pare foarte important faptul că mama ta a venit de bunăvoie la casa familiei Farr în ziua în care cei doi au fost uciși, ceva ce *tu nu ai considerat* suficient de important ca să vorbești cu mine despre asta. Teri se încăpățâna să tacă. Știai că Beulah nu urmărea fiecare mișcare a mamei tale, nu-i așa? întrebă Mac.

Teri îl privi sfidător, ridicându-și puțin bărbia.

— Beulah a făcut tot ce a putut, dar nu poți spune totuși că mama umbla brambura prin țară, fără să fie supravegheată.

— În realitate, nu trebuia să plece nicăieri nesupravegheată, mai ales la casa fostului ei soț și a soției acestuia, ce tocmai era gravidă.

— Perfect! zise Teri, repezindu-se. Mama a fost în casa aceea în ziua în care s-au petrecut asasinatele. Și ce-i cu asta?

— Și ce-i cu asta? se miră Mac, nevenindu-i a crede. Venirea ei a provocat un mare scandal, asta-i problema. A făcut-o pe Wendy să-l cheme pe Hugh, iar Hugh a venit acasă și a început să urle la mama. Când a dat semne că vrea s-o lovească, ai intervenit tu. În ziua aceea, te-a pocnit, și nu o dată, ci chiar de două ori! Nu e de mirare că nu te-ai întâlnit cu mine, nici în acea zi, nici a doua zi. Aveai buza crăpată, un lucru pe care nu aveai cum să-l ascunzi!

— Da, așa este. În noaptea aceea, am făcut o plimbare lungă. Nu m-a crezut nimeni că nu am fost cu tine – nimeni, cu excepția ta –, dar chiar am fost singură. Nu voiam să mă vadă nimeni. Nu voiam nici ca cineva să ghicească măcar de ce a fost în stare tatăl meu. Era dezgustător. În afară de asta…

— Ce?

— În afară de asta, nu voiam să știe nimeni de ce se înfuriase tatăl meu pe ea. Nu era vorba doar de faptul că am întrerupt jignirile pe care el le aducea bietei *tale* mame; era vorba de faptul că mama mea venise la noi acasă. Avea de gând s-o dea pe mâna poliției. Wendy a reușit să-l potolească, spunând că veștile rele legate de mama vor afecta petrecerea în care ea avea de gând să anunțe că era însărcinată. Tata avea de gând să o denunțe a doua zi – nu era în stare să se abțină multă vreme, nici când era vorba să-i facă pe plac lui Wendy. A declarat că avea de gând să anunțe că mama încălcase „eliberarea ei condiționată din sanatoriu”. Ea se opri. A mai spus că are de gând să anunțe că *tu* m-ai atacat. M-a amenințat că va susține că tu erai cel care-mi spărsese buza, nu el, și că oricând poliția avea să-l creadă pe el și nu pe tine, mai ales dacă Wendy îi confirma versiunea, ceea ce el știa că va face. Teresa inspiră lung și sacadat. Dar nu a avut vreme să anunțe la poliție vizita mamei sau să te acuze pe tine, pentru că exact în acea noapte a fost ucis.

Ea se uită lung la Mac, cerându-i înțelegere, dar fiind atentă și la furia din ochii săi, care nu voia să cedeze.

— Mac, tu nu pricepi de ce nu puteam să povestesc nimănui despre vizita mamei mele? Ba chiar am mințit poliția în legătură cu buza mea crăpată – am zis că m-am împiedicat și am căzut, lovindu-mă de măsuța de toaletă. Nu voiam ca polițiștii să afle că tata m-a lovit. Ar fi crezut că acest lucru mi-a dat, poate, și mai multe motive să-l ucid. Și, la urma urmelor, nu voiam să știe că el te amenințase. Toate aceste lucruri ne-ar fi dat la toți trei, mie, mamei și ție, niște motive și mai solide ca să-i omorâm pe el și pe Wendy atunci. Am încercat să-l protejez pe fiecare, inclusiv pe mine.

— Ai vrut să protejezi și pe altcineva.

Ochii Teresei se întoarseră imediat spre el.

— Teri, mama era supărată foc pentru ce se întâmplase în ziua aceea. Tăcu, iar Teresa realiză că el se gândea la ce-i spusese mama lui în după-amiaza aceea – ceva ce nu avea de gând să-i mărturisească nici măcar Teresei. Teri, tu ai văzut-o pe mama în răstimpul dintre concedierea ei și momentul în care s-au comis cele două asasinate?

— Să o văd? întrebă Teri, surprinsă. Nu, era complet dărâmată. Sunt sigură că s-a dus direct acasă, fără să îndrăznească să se mai întoarcă. După câteva zile de la comiterea crimelor, a venit acasă la Carmen, unde mă mutasem, dar a trebuit s-o rog pe Carmen s-o n-o lase înăuntru.

— Ai alungat-o? Doamne, parcă ai fi Wendy.

— Să nu mă mai compari cu Wendy! Teresa îl săgetă cu privirea, după care, văzând furia din privirea lui, realiză că păruse foarte arogantă, mai ales față de bărbatul care fusese o viață întreagă dat la o parte, pentru că nu fusese considerat suficient de capabil să socializeze cu „clasa de sus”. Am rugat-o pe Carmen s-o trimită acasă fiindcă, în momentul acela, credeam că e mai bine ca numele ei să nu fie asociat cu al meu, zise Teri pe un ton blând. Emma avea probleme de sănătate, iar eu *eram* principalul suspect în cazul acelor crime. Nu voiam ca ea să fie implicată și mai mult în mizeria aceea.

Privirea lui Mac se îmblânzi; el oftă, rezemându-se de spătarul scaunului și clătinând din cap.

— Biata Teri, rosti el, părând că o compătimește sincer. Știu că ai suferit atunci, dar nu mi-am dat seama cât de mult. Doamne, tu nu te apărai doar pe tine și apoi pe Marielle; o apărai pe mama și mai ales pe mine. El se opri, după care continuă blând și afectuos: Erai o fată pe cinste, Teresa Farr. Și ai rămas la fel.

Teresa privi în jos, nedorind să întâlnească privirea lui Mac, care devenise blândă, recunoscătoare, plină de admirație, ba chiar ușor prea familiară. Nu voia ca el să se simtă dator față de ea. Nu voia ca el să creadă că se putea folosi de complimente, de privirile afectuoase și de o voce profundă și sonoră, ca să o recucerească, mai mult dintr-un capriciu, mai mult pentru ea decât pentru el. Mai mult pentru ea. Simțea deja cum zidul acela de gheață pe care-l ridicase între ei doi se topea ușor-ușor. Teresa, în secunda asta, nu voia doar să-și deschidă brațele, ci să-l tragă pe Mac spre ea, să-i simtă pielea lipită de a ei, buzele lipite de ale ei…

Teresa sări însă imediat, aproape ca și cum ar fi fost lovită. Ce era în mintea ei? Avea de gând să-l lase pe Mac să se insinueze în viața ei, cu câteva vorbe blânde, priviri liniștitoare, tandre și un surâs aproape irezistibil? Oare Mac credea că, în ciuda trecutului lor, ea era atât de slabă încât nu putea să reziste farmecului său atât de bine exersat? El știa că, pentru ea, în trecut, fusese ca o flacără pentru o molie. Dar asta aparținea trecutului. El venise acum aici pentru că voise să-i facă o surpriză, își zise ea cu o vehemență aproape înfricoșătoare. *Nu* avea de gând să-i dea voie lui Mac MacKenzie să-i tulbure din nou universul. Nu avea de gând să-i dea nici *cea mai mică speranță* că ar putea să însemne cât de puțin pentru ea, chiar dacă pentru asta ar trebui să fie crudă.

Hotărârea readuse la suprafață o teamă mai veche, dar teama cea nouă îi permise Teresei să se uite în ochii lui Mac, cu ochii ei ca ebonită îngustați, cu o expresie dură. Se aplecă spre el, cu chipul întunecat, rostind pe un ton scăzut, dar ferm:

— Nu am mințit doar ca să te protejez pe tine, Mac. Am mințit fiindcă, la aproape o oră după cearta aceea, mama ta m-a sunat și *m-a implorat* să nu-ți spun ce se petrecuse. Îi era frică de reacția ta, după ce vei auzi că tata se purtase urât cu ea și de amenințarea lui că se va duce la poliție să te denunțe că ai sărit asupra mea. Mi-a mărturisit că-i era teribil de teamă de ce ai fi capabil să faci dacă ai afla întregul adevăr despre cele petrecute în ziua aceea. După expresia chipului tău, îmi dau seama că, astăzi, ea a omis partea asta din poveste. Dar e adevărat și trebuie să știi că n-am tăcut de dragul tău. Am tăcut mai ales de dragul Emmei, pentru că o iubesc. Teresa se apropie și mai mult de el, rostind cu malițiozitate: Dar am constatat, șocată, Mac, că ești capabil de violență.

Mac o privi pe Teresa aproximativ un minut, după ce află că mama lui o

sunase în seara crimelor. Apoi, se ridică, zicând:

— Mulțumesc pentru limonadă. După care ieși, trântind ușa de la intrare. În mai puțin de un minut, se auzi motorul de la mașină, care porni pe aleea din față și apoi coti spre autostradă.

— Nu poate să spună nimeni că nu știm să ne tratăm musafirii, îi zise veselă Sierrei, care sărise în picioare, lătrând, în secunda în care Mac trântise ușa. Nu-ți face griji, fetițo! Nu cred că-l mai vedem vreodată pe aici, slavă Domnului, și zău că mă bucur pentru asta. Sierra se așează jos, ridicând capul și privind-o intens pe Teri. Îi zâmbi și ea cățelușei și vru să mai adauge ceva pe un ton vesel și jovial, dar izbucni în plâns. Într-o secundă, fu pe podea, iar Sierra se urcă în poala ei, scheunând și îngropându-și capul în umărul ei.

2.

Ceasurile care urmară după plecarea lui Mac i se părură interminabile Teresei. Era fericită că-l expediase în felul acesta. Se ura pentru felul brutal în care îl concediase, dar se bucura că plecase, sperând că va fi pentru totdeauna. Însă se simțea goală pe dinăuntru pentru că el plecase și era posibil să nu-l mai revadă niciodată.

Până la urmă, obosită să-și tot analizeze propriile sentimente, Teri decise să lase baltă subiectul, ocupându-și mintea cu altceva în afară de Mac MacKenzie. Încercă să citească, dar nu reuși să se concentreze. Încercă să urmărească niște emisiuni la televizor, dar dădea mereu peste programe unde se vorbea despre Byrnes și povestea sa. Și pentru că nu găsi absolut nimic bun pentru cină, hotărî să sară peste ea, deși ziua aceea dură nu afectase deloc apetitul Sierrei. În cele din urmă, Teri își turnă un pahar de Chablis, își puse la combina Stereo un CD cu Ivy, rămânând apoi într-un întuneric aproape desăvârșit, plutind pe aripile muzicii până aproape de orele 22. Pe jumătate adormită și după două pahare de vin, Teresa tresări puternic în secunda în care sună telefonul. Se întinse spre aparatul de pe măsuță, care se afla lângă scaunul ei.

— Am auzit că bătrânul Roscoe Lee Byrnes este din nou în actualitate.

Carmen. Teresa răsuflă ușurată, până atunci nefiind conștientă că-și ținuse respirația.

— Chiar mă întrebam de ce nu am nicio veste de la tine azi.

— Am umblat prin oraș răspândind vestea că nu Roscoe i-a ucis pe Wendy și Hugh. Pare un oraș mic până ce nu vizitezi fiecare casă în parte.

— Carmen, nu e un subiect de glumă, o admonestă Teresa, sobră, deși nu-și putu înfrâna zâmbetul din colțul buzelor. Poate că Sharon și Kent nu apreciau umorul ei ușor deplasat, dar ea reușea s-o facă pe Teri să surâdă larg, fără să se poarte ca și cum viața ar fi un câmp minat și plin de pericole sau, și mai rău, un dezastru social.

— Uite ce e, fetițo, știu că e posibil ca ție să ți se pară că a venit sfârșitul lumii, dar nu-i chiar așa. Vocea lui Carmen era plată și liniștită, ca și cum ar fi discutat despre un subiect oarecare. Roscoe își dorește să fie vedetă, așa că va beneficia de câteva zile de publicitate, dar nu ai ce-i face. Am văzut și eu înregistrarea cu mărturia aceea sfâșietoare în care declara că nu i-a omorât el pe Wendy și Hugh. Crede-mă, n-are charisma lui Ted Bundy. Arată ca un criminal. *Vorbește* ca un criminal și, pe deasupra, unul idiot. Nimeni nu o să-l creadă.

— Ahhh, Carmen, nu știu ce să zic.

— Ei, eu știu. Oamenii nu se lasă momiți, Teri.

Teresa puse lucrurile la punct.

— Carmen Norris, tu *chiar* ți-ai petrecut toată ziua vorbind cu cei care ți-au ieșit în cale?

— Eu țin la părerea câtorva persoane, nimic mai mult.

— Ooo, nu! Dacă ai pomenit *cuiva* despre asta, Kent nu mai vorbește cu tine toată viața.

Carmen pufni în râs.

— Nu-mi pasă care e părerea lui Kent despre mine, Teri. Nu poate fi mai rea decât era deja, deși nu știu cu ce l-am deranjat și când. Ți-a spus vreodată ceva?

Teresa se străduise din greu să nu se mai gândească la Roscoe Byrnes, gândindu-se, în schimb, la felul rece în care Kent se purta cu Carmen.

— Cred că Kent își închipuie că femeile, mai ales cele trecute de treizeci de ani, trebuie să stea acasă și să gătească, ori ceva de genul acesta.

— Cât tact. Și cât de evaziv. Dar tu nu ești genul de femeie care „să accepte insultele”. Nu se știe de ce, dar vocea lui Carmen era mai veselă. Ce mai face Mac?

— Mac? De unde știi că a trecut pe aici?

— Nu știam. Dar aveam o bănuială, pe care tu mi-o confirmi. Teresa ar fi vrut să-și muște limba în secunda următoare. Ți-a oferit simpatia și sprijinul lui?

— Da, pentru început, dar nu prea m-am descurcat, s-a sfârșit rău.

— Ooo, Teri, mormăi Carmen. Să nu-mi spui că te-ai aruncat în brațele lui, declarându-i că-l iubești.

— Bineînțeles că nu! Teresa era indignată. În plus, nu-l iubesc!

— Așa crezi tu. Carmen devenise brusc sobră. Teri, nu sunt mama ta, iar tu ești o persoană matură, dar nu trebuie să te arăți disponibilă în fața lui. Știi bine ce s-a întâmplat ultima dată…

— Da, știu, Carmen. Doamne, tu ești cea care m-a târât până la Clubul Rendezvous…

— Te-am dus să vezi clubul. Nu să fii alături de Mac.

— Nici eu nu l-am invitat aici azi, sublinie Teresa, ca o continuare a ideii. Ce puteam face dacă a venit? Ce voiai să fac dacă s-a prezentat la ușa mea? Să mă ascund?

Teresa sorbi încă o dată din vin, așteptându-se ca prietena ei să continue să o certe. În loc de asta, Carmen zise pe un ton mieros:

— Ei bine, nu am auzit acel „tremur” în glas pe care-l aveai de câte ori vorbeai despre el. Ai spus că nu ai știut să faci lucrurile cum trebuie. Ce ai făcut?

— Chiar tu spuneai că eu nu sunt omul care să treacă cu vederea insultele. Te-ai înșelat. N-am putea să o lăsăm baltă?

— Și nu primesc niciun fel de detaliu?

— În seara asta, nu. Teri încă nu se putea gândi la frazele nemiloase pe care i le spusese lui Mac, cu toate că simțea că avusese motive întemeiate să descurajeze orice încercare viitoare de a se mai întâlni cu ea. Sunt prea obosită ca să povestesc despre scurta vizită a lui Mac. A fost o zi extrem de lungă și de deprimantă, cu Byrnes și cu toată povestea…, încheie ea cam confuză.

— Sunt convinsă că așa a fost. Cred că încercarea de a scăpa de povara crimelor Farr a fost ceva surprinzător, ca să nu mai zic dărâmător, explodând tocmai în secunda în care tu credeai că toată mizeria s-a terminat… în sfârșit. Cum te mai descurci în rest?

— Bine, având în vedere cele întâmplate. Nu mă așteptam să se dea în spectacol, acum că execuția lui e foarte aproape. Cred că a vrut să facă

senzație, înainte de a pleca de pe lumea asta.

Teresa goli dintr-o înghițitură paharul cu vin, ridică privirea și scoase un țipăt scurt și răgușit în secunda în care zări un chip palid care se uita la ea prin geamul ferestrei de la living. Ochii ei se întâlniră o secundă cu niște ochi mari pe care însă nu reuși să-i vadă prea bine din cauza umbrei. După aceea, Teresa clipi, iar chipul se făcu nevăzut.

— Teri, ai pățit ceva? Vocea lui Carmen se auzi ceva mai puternic în receptor. Teri, ce-ai pățit?

Teresa abia putea să vorbească din cauza vinului care părea că refuză să alunece pe gât.

— Am zărit un chip la fereastra din față.

— Era unul dintre băieții Gibbs, care lucrează pentru tine?

— Nu.

— Ziceai că doar l-ai zărit. În plus, ai băut.

— În ultimele două ore, am băut două pahare cu vin! replică Teri, înfuriată. Am uitat să aprind lumina pe terasă. Mă duc să mă uit afară.

— Teri, *nu*! Carmen aproape că țipă. Ți-ai pierdut mințile? Și dacă afară e chiar criminalul? Ce faci, deschizi și îl inviți înăuntru?

— Un criminal? Asta e de-a dreptul… Teri se opri brusc, realizând că deschiderea ușii nu ar fi fost decât un impuls prostesc și periculos. Poate că *era* într-adevăr beată, gândi ea. Carmen țipa mai departe în receptor. Carmen, nu mai țipa la mine. Nu mă duc la ușă, nu știu ce era în mintea mea. Dar mă duc să mă uit la fereastră.

— Teri, o să sun la 911.

— Nu, deocamdată nu! Așteaptă puțin.

Teresa trăgea, de obicei, draperiile la sufragerie, când se lăsa întunericul, dar în seara asta uitase. Își aminti însă că încuiase ușa. „Slavă Domnului”, mormăi ea către Sierra, care, alarmată, de teama pe care o simțise la Teresa, rămăsese în spatele ei, lătrând frenetic.

— Nu mai lătra! Teri țipă la câine, aproape fugind spre fereastra de la intrare. Se lăsă în genunchi, ghemuindu-se sub fereastră – un truc pe care-l zărise la televizor, atunci când un personaj nu voia să se dea de gol, în cazul unui pericol, și ridică încet-încet capul, privind prin noaptea de nuanță indigo, fiindcă nu era lună, și reuși să vadă jumătate din treptele din fața casei.

Teresei i se păru că aude o voce de bărbat. Brusc, deasupra capului ei se

ivi o lumină puternică. Se cutremură, căzând pe spate, cu inima bubuindu-i dureros, nemaifiind în stare să respire, în vreme ce Sierra se învârtea în jurul ei, lătrând cu putere. Lumina aceea continua să strălucească, învârtindu-se de colo-colo prin încăpere, pe deasupra mobilierului, luminând podeaua tare din lemn în vreme ce la telefon, pe deasupra lătratului Sierrei, Teresa auzea cum o striga Carmen.

— Teri! Teri!

Încă ghemuită pe podea, Teresa se agăță de Sierra, care sărea fără încetare în dreptul ferestrei, împrăștiind cu salivă pe sticla curată. Teresa reuși să-și pună brațele în jurul trupului musculos al cățelei, în secunda în care auzi din nou vocea aceea masculină, de data aceasta destul de puternică pentru a acoperi gălăgia din casă.

— Domnișoară Farr, sunteți bine? Teresa se făcu ghem pe podea, scuturată de o panică profundă. Sunt Josh Gibbs, domnișoară Farr! Josh! Domnișoară Farr!

Teresa simți că-i vine să leșine de ușurare. Nimeni nu o amenința cu pistolul. Joshua Gibbs era acolo, pe terasă, trimițând lumina puternică a lanternei lor mari în interiorul casei.

— Josh? strigă ea. Avea nevoie să-i audă din nou vocea ca să se asigure că era vorba de el. Sunteți amândoi, tu și tatăl tău?

— Nu, domnișoară, sunt doar eu, strigă Josh, la rândul lui. Ați pățit ceva, sunteți bine?

— Da, dar am văzut pe cineva la fereastră…

— Eu tocmai coboram de pe deal cu mașina, mă întorceam de la un prieten și am văzut și eu pe cineva. Nu aveați lumină pe terasă, dar l-am zărit la lumina farurilor. Am luat-o direct spre drumul care ducea spre casa dumneavoastră, dar el era totuși destul de departe față de mine. A luat-o spre pădure. Vreți să mă duc după el?

— Nu, nu te deranja. Vocea Teresei se frânse, iar ea realiză cât era de ridicolă, stând acolo, ghemuită pe podea, zbierând unul la altul. Sunt sigură că a plecat de mult din zonă, strigă ea, ridicându-se ușor-ușor. Vin la ușă.

Sierra țopăia mai departe, lătrând, dar mult mai încet acum, tăcând în secunda în care Teresa aprinse lumina de pe terasă și deschise ușa, dând cu ochii de bărbatul pe care-l cunoștea foarte bine. Josh, băiatul de douăzeci și doi de ani – înalt și cu trăsături colțuroase la fel ca și tatăl său, cu o față ascuțită și frumoasă, cum o avusese și Gus pe vremuri –, o privea cu ochii

săi mari de un albastru intens, fixând-o cu mai multă intensitate ca niciodată. Cu o înfățișare ce exprima calm, Josh o cercetă cu privirea, rapid, de sus până jos, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu pățise nimic, după care îi surâse scurt și reconfortant.

— La început, când nu ați răspuns, voiam să sparg ușa. M-am gândit să nu fiți cumva căzută, în stare de inconștiență. Sunteți sigură că sunteți în regulă, domnișoară Farr?

Chiar dacă le ceruse de nenumărate ori, atât lui Gus, cât și lui Josh, să-i spună pe nume, niciunul nu renunțase la acest „domnișoară Farr".

— Da, sunt în regulă, zise ea, încă având probleme cu respirația. Sunt doar speriată. Am ridicat privirea, și am zărit la fereastră fața aceea stranie… Ea se opri. Ai zis că l-ai văzut. L-ai recunoaște?

— Ei bine, nu. Băiatul privi în pământ, iar părul acela lung și blond-cenușiu, pe care tatăl lui îl voia tuns, străluci în lumina de pe terasă. Pare o nebunie, așa e. Dar nu semăna a bărbat. Și nici a femeie.

— Poftim?

— Adică nu am putut să-mi dau seama ce era după felul cum ființa aceea – probabil un *el* –, era îmbrăcată. De la distanță, părea că poartă o haină lungă, neagră, cu o glugă trasă pe cap. Nu prea ai nevoie de haină ori de glugă pe o noapte caldă ca asta, cu excepția cazului în care vrei să te ascunzi.

În mintea lui Teri apăru o haină lungă, neagră, cu o glugă enormă. O siluetă ascunsă de care se lovise pe coridor și care-i tăiase brațul cu un cuțit pentru corespondență. Amintindu-și, simți o ușoară amețeală și greață.

— Vă simțiți bine, domnișoară Farr? întrebă Josh.

— Da, zise ea repede. Nu am nimic. Doar m-am speriat, atâta tot. Am văzut fața aceea și parcă a trecut o oră până să strigi tu la mine.

— Îmi pare rău! Aproape că am luat-o la goană cu camioneta mea, dar mi-a luat câteva minute să ajung aici, la dumneavoastră.

— E în regulă. Cred că era un vagabond.

— Îmbrăcat așa? zise Josh, părând apoi că-i pare rău de ce a spus. E cald, ne apropiem de 4 Iulie, iar dumneavoastră știți cum sunt adolescenții de astăzi – caută mereu necazuri, zise Josh, ca și cum el nu mai era de mult un adolescent. Teri nu-și putu reține un zâmbet, dar Josh nu băgă de seamă. Se aplecase, luând ceva de jos, ceva ce zăcea pe terasă, chiar în fața ușii de la intrare. Ei drăcie, hmmm, zise el, întorcând lucrul acela de pe o parte pe

alta, de mai multe ori, privindu-l la lumina becului de pe terasă. Oare ce caută chestia asta aici? Credeți că a lăsat-o individul ăla?

Cu mișcări lente, în timp ce groaza se scurgea ușor în adâncul ci, asemenea unei ape înghețate, Teresa întinse mâna spre obiect, privindu-l cu o uimire fără margini. Era „Fulg de nea”, veioza de veghe, în formă de căluț, a lui Celeste, pe care nu o mai văzuse din noaptea celor două asasinate.

VII

1.

Teresa fusese surprinsă și zguduită când găsise biletul în mașină și după ce primise faxul acela, dar se calmase cât de cât. Recunoscând că măcar o singură persoană nu se putuse abține să nu o hărțuiască în săptămâna în care Byrnes urma să fie executat. După mărturia lui, ea se încurajă singură, așteptându-se și la alte fapte crude și pline de lașitate din partea cuiva care se bucura să trimită asemenea mesaje. Cu toate acestea, nu era pregătită pentru o hărțuire atât de îndrăzneață.

Teresa nu avea nicio îndoială că obiectul acela era „Fulg de nea”. Când o cumpărase, i se păruse rece și inexpresivă, așa că pictase cu grijă ochii cu un verde-maroniu intens, montând niște becuri aurii, după care adăugase niște gene lungi, negre și răsucite. Își amintise chipurile mohorâte al tatălui ei și al lui Wendy, în minutul în care Celeste chiuise încântată, dând cu ochii de veioza aceea pentru noapte, după ce mormăise un aproape politicos „Mulțumesc” pentru cadoul lor scump: o păpușă cu căsuță, cu multe ornamente și accesorii.

— Știți ce reprezintă, domnișoară Farr? întrebă Josh.

— Da, e o veioză de veghe. I-am dăruit-o unei fetițe, acum mulți ani. Ea a botezat-o „Fulg de nea”. Teresa realiză că vocea ei suna ca aceea a unui robot, iar ea spunea mult mai multe decât ar fi fost necesar, dar părea că nu poate să tacă.

— Mă întreb cine a lăsat-o aici. Să fi fost chiar fetița căreia i-ați dăruit-o?

— Poftim? Doamne, *nu!* Teresa se simți ca și cum aerul i-ar fi dispărut brusc din plămâni la gândul că Celeste Warner ar fi putut să fie prezentă în fața ușii ei, înapoindu-i veioza, pe „Fulg de nea”. Era imposibil dar, într-un fel, și înfricoșător. Încercă să vorbească cu calm. Nu, cred că cineva a păstrat-o, după care s-a gândit că ar fi distractiv să mi-o lase mie, bănuiesc… se opri, văzând că Josh o privea ceva mai de-aproape. Știa bine că părea tulburată.

— Vreți s-o arunc eu?

Teresa băgă de seamă că-i tremurau mâinile.

— *Nu*! Adică, vreau să spun că îmi doresc să știu cine a lăsat-o aici și să anunț că am fost vizitată de un hoț, așa că bănuiesc că o voi oferi poliției.

— Vreți să chemați chiar acum poliția? Stau cu dumneavoastră până la venirea lor.

Teresa aruncă o privire spre telefon. De la distanță, auzi cum Carmen urla practic în receptor:

— Teri! Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă?

— Ah, eu tocmai vorbeam cu prietena mea la telefon, zise ea repede. Bănuiesc că-și închipuie că am fost ucisă. Nu cred că voi suna la poliție în seara asta – oricum, tipul acela a dispărut. Mâine voi sta de vorbă cu ei. Se pregătea deja să închidă ușa. Mulțumesc, dar voi fi în siguranță, chiar dacă sunt singură. O să mă asigur că încui bine totul. Ai putea să vezi ce fac caii? Nu cred că au pătruns și în grajd, dar aș fi mai liniștită dacă aș ști că sunt în siguranță.

— Tata e acasă, zise Josh, tăcând semn către căbănuța în care locuia tatăl său, foarte aproape de grajd. Are încă auzul destul de bun și-i aude cum lovesc și se agită, dar sunt sigur că nu au pățit nimic. Vreți să vă sun după ce văd ce fac?

— Nu e nevoie. Te-am deranjat destul pentru seara asta. O să consider că, dacă nu suni, e semn bun.

— Nu m-ați deranjat. Sunt pur și simplu furios pe mine însumi că nu am ajuns mai devreme ca să pun mâna pe tipul acela.

— Ei, ai făcut tot ce ai putut. Mulțumesc că ai avut grijă de mine, Josh.

Ea închise ușa înainte ca el să mai rostească vreun cuvânt, grăbindu-se să încuie ușa și să pună zăvorul. Fără îndoială că Josh era nedumerit de bruscheța ei, dar nu voia ca el să știe cât era de supărată, fiindcă găsise pe terasă lampa „Fulg de nea” și pentru că trebuia să raporteze acest lucru la poliție. După atâția ani, încă o înspăimântau!

Inspiră adânc, fugind apoi spre telefon, oprind încă unul dintre țipetele lui Carmen.

— Sunt aici! N-am nimic!

— Și nu puteai să-mi spui mai devreme? Carmen vorbea la fel de tare. M-ai lăsat pe fir. Știi ce mi-am imaginat?

— Că am rămas surdă din cauza zbieretelor tale?

— Eu *nu* zbier! se răţoi Carmen. Apoi, după o scurtă pauză, pufni în râs: Eu ridic vocea, asta e.

— Asta e o declaraţie. Îmi pare rău că nu ţi-am spus nimic. De fapt, am uitat că ai rămas pe fir. Josh era cel de pe terasă.

— Îngrijitorul acela frumos, care vorbeşte şoptit, era cel care se uita pe fereastră?

— Nu. De fapt, da, fiindcă, în timp ce urca pe deal cu maşina, a văzut şi el pe cineva care se uita pe fereastra mea. A fugit înainte să ajungă Josh, aşa că habar nu am cine a fost.

Carmen vorbi pe un ton liniştitor:

— Cred că te-ai speriat de moarte, Teri. O fi fost vreun adolescent care dădea târcoale pe acolo ca să fure ceva, şi, într-o noapte caldă de vară, nu s-a putut abţine să nu arunce o privire pe fereastra ta. Nu cred că e vorba de altceva.

— Bine că eşti convinsă de asta, fiindcă eu nu sunt, zise Teresa, cutremurată. Carmen, Josh zicea că persoana aceea purta o haină neagră, lungă, cu o glugă imensă. Îţi spune ceva chestia asta?

— Ah, probabil s-a deghizat cineva care voia să se distreze, încercă prietena ei să insinueze.

— Cineva care era îmbrăcat exact ca persoana care i-a ucis pe tata şi pe Wendy şi care era să o ucidă şi pe Celeste a venit aşa, *întâmplător*, la fereastra mea, în seara asta?

Carmen ezită. După care zise pe un ton calm:

— Teri, să ştii că foarte puţini vor crede în declaraţiile lui Byrnes, şi anume că nu i-a omorât el pe Hugh şi Wendy. Adică, niciun om de bun-simţ nu-l va crede pe bărbatul acela înfiorător, dar nu toată lumea are bun-simţ. Şi chiar şi unii oameni de bun-simţ au un umor ciudat.

— Da, Carmen, ştiu, dar asta n-a fost tot. Josh a observat ceva care zăcea pe podeaua terasei, în faţa uşii. Era „Fulg de nea”.

— „Fulg de nea”? repetă Carmen, nedumerită.

— Veioza pe care i-am dăruit-o lui Celeste, de Crăciun. Nu ţi-aduci aminte că ţi-am povestit cât de mult o iubea şi cum tata şi Wendy s-au supărat că ea s-a bucurat aşa de mult pentru o simplă lampă de veghe, ignorând cadourile lor scumpe?

Abia după câteva clipe, Carmen adăugă:

— Da, acum că mi-ai povestit de ea, mi-am amintit. Nu mi-aduceam

aminte ca Celeste să o fi botezat.

— Ei, ba da. Era albă, de aceea i-a zis „Fulg de nea”. Teresa observă că vocea îi creștea în intensitate. Ea vorbea mereu despre faptul că-și dorea un cal, care să semene cu „Fulg de nea”, și acum „Fulg de nea” a fost adus în fața ușii mele!

— Nu te enerva, drăguța mea! Acum tu *ești* cea care țipă. După o secundă, Carmen continuă pe un ton calm: Da, acum mi-amintesc de veioza aceea, Teri. Cred că ai luat-o de la Trinkets and Treasures, după ce am achiziționat eu magazinul. O, Doamne, dar bănuiesc că au fost duzini la fel. Fostul proprietar nu prea credea în ideea de diversificare a mărfii. Avea câteva articole, din care deținea sute de bucăți. De aceea nu avea succes magazinul, până când a intrat pe mâinile mele capabile. Ei, oricum nu cred că în tot orașul acesta există doar o singură veioză de noapte albă în formă de căluț.

— Asta are ceva deosebit, o contrazise Teresa. Am vopsit ochii căluțului cu maro, ca aluna, și le-am dat un ușor luciu auriu – ții minte strălucirea din ochii lui Mac? Teresei îi veni să se pocnească fiindcă-l pomenise pe Mac. Celeste îl văzuse pe Mac și, ca fetiță, se îndrăgostise puțin de el, declarând că are niște ochi de vis, o prostioară de altfel. Teresa avea chef să-i dea un pupic lui Carmen pentru că se abținea de la comentarii. Oricum, i-am făcut niște gene lungi și întoarse, exact așa cum are *și* veioza despre care vorbeam. E „Fulg de nea”. Carmen. Sunt sigură.

— Oare nu e posibil ca altcineva… Carmen se opri. Am vrut să spun că poate cineva a pictat o altă lampă de veghe exact la fel, dar coincidența ar fi una mult prea mare. Deci hai să presupunem că asta *e* veioza lui Celeste. Dar dacă ea a iubit-o așa de mult, nu ar fi posibil ca cineva să o fi luat de acolo, din casă, ca să i-o ducă?

— Cum ar fi? Kent? Poliția?

— Sau tatăl lui Celeste, nu? Cum îl cheamă? Jason?

— Da, Jason, dar Celeste a fost dusă la spital, în noaptea crimelor. Ea nu s-a mai întors niciodată acasă. Și sunt convinsă că nici Jason nu a făcut-o.

— Și hainele lui Celeste? Cred că a fost cineva care le-a luat din casă și i le-a dus.

Teresa clătină din cap. Deși Carmen nu avea cum s-o vadă.

— Mi-a spus cineva că Jason nu a vrut să ia absolut nimic din casa aceea, inclusiv hainele și jucăriile lui Celeste. După ce Wendy s-a măritat

cu tata, i-a cumpărat alte lucruri lui Celeste, până și lenjeria de corp i-a schimbat-o. Mi-aduc aminte că Celeste mi-a mărturisit că-i plăcuseră mai mult vechile sale haine, dar Wendy le lăsase acasă la Jason. Celeste mi-a spus că în weekendurile pe care urma să le petreacă împreună cu tatăl ei, avea de gând să poarte fostele ei haine, deci știu bine că el nu le-a aruncat.

— Ei, eu nu mă refeream la hainele și la jucările pe care Hugh și Wendy le-au cumpărat fetei. Mă refeream la veioza aceea mică, dăruită de *tine*. Sunt convinsă că înainte de cele două asasinate, i-a povestit tatălui său cât de mult îi plăcea. Poate că pe vremea internării ei în spital, el s-a gândit că veioza o s-o înveselească, determinând-o să vorbească.

Teresa oftă.

— Sună tentant, dar nu-l văd pe Jason Warner furișându-se în dormitorul unde a curs sângele fiicei lui pentru a lua de acolo veioza pe care i-am dăruit-o, când aproape toată lumea credea că eu am încercat s-o ucid.

— Mi-am zis că Jason nu a fost printre cei care au considerat că tu ai fost criminala. Mi-aduc aminte că mama lui a fost cea care te-a trimis la închisoare pe viață, fără drept de apel. Teresa tresări și, ca și cum ar fi reușit s-o vadă Carmen, îi zise: Îmi pare rău, Teri. Nu trebuia s-o pomenesc pe doamna Warner. Dar eu voiam să subliniez că Jason nu te considera vinovată și dacă Celeste și-a dorit veioza, atunci poate că el a făcut cumva ca ea s-o aibă. Tu ai spus că el aproape că o divinizează pe fetiță. După un moment de tăcere, Carmen adăugă: Singura variantă care-mi trece prin minte e aceea că, după ce poliția a permis accesul în casă, cineva s-a furișat înăuntru și a furat veioza. Tu ai lăsat casa mobilată, nu?

— Da.

— Ai schimbat încuietorile?

— Le schimbase tata după ce s-a însurat cu Wendy. Din câte știu, ei dăduseră o singură cheie altcuiva – Emmei, deci ea era singura care putea să intre în casă fără să o trezească pe Wendy. Tata nu ne-a dat cheie nici măcar mie ori lui Kent. Poliția ne-a înapoiat cheile după ce casa nu a mai fost considerată un spațiu pentru anchetă.

— Habar nu aveam! Carmen părea șocată. Eu știu că poliția ne-a dat voie să luăm o parte din lucrurile tale, dar nu am știut că tu nu aveai cheie.

— Ei bine, nu aveam, și nici Kent nu avea, o lămuri Teresa. Mai târziu, poliția ne-a înapoiat cheile, dar niciunul dintre noi nu a avut curajul să intre în casă, ca să facem o selecție a lucrurilor care se aflau acolo. Amândoi

voiam să trântim ușa aia definitiv și să nu ne mai uităm în urmă.

— Ei, nimeni nu te-ar putea învinovăți pentru asta. Dar în condițiile în care casa era mobilată complet, e foarte posibil ca cineva să se furișat înăuntru, Teri, să fi furat de acolo diverse obiecte și pe urmă să se folosească de ele, ca să te scoată pe tine din sărite.

— Știu asta, dar…

— Dar ce?

— Carmen, când l-am auzit pe Byrnes, de dimineață, spunând că nu el i-a ucis pe tata și pe Wendy, am înțeles că hărțuirea va începe din nou și că va fi îndreptată mai ales împotriva mea. Teri se opri pentru o secundă, după care continuă: Dar nu cred că e doar răzbunarea unui nebun care dorește să-mi comunice ceva.

— De ce nu?

Teresa ridică puțin vocea și rosti pe un ton încordat:

— Fiindcă persoana care a stat pe terasa mea, cea care mi-a lăsat veioza în fața ușii, știa că lăsa acolo ceva care nu-*mi* era indiferent. Nu se știe cum, dar au aflat că eu am cumpărat acea veioză, iar eu am recunoscut-o imediat, deoarece eu am pictat fața căluțului pentru Celeste.

2.

— Kent, eu nu cred că e indicat ca Daniel să ia lecții de călărie. E prea mic. Prea timid.

Kent Farr stătea rezonat de nenumăratele perne care umpleau patul imens din dormitorul conjugal și se uita cum soția lui își pieptăna părul blond-roșcat și strălucitor. Părul acela fusese ceea ce-l atrăsese la ea acum zece ani și ceva, când o zărise stând în soare, în costumul de majoretă. Părul acela magnific îi ajungea până aproape de talie, încadrându-i chipul frumos în formă de inimă de albeața porțelanului, plin de pistrui și cu niște ochi mari și blânzi. Chiar nu arăta mai în vârstă decât la șaptesprezece ani, își zise el, uimit, privind-o. Dar se purta ca și când ar mai fi trecut încă douăzeci de ani de atunci.

Kent trase aer în piept, știind că vor avea o discuție aprinsă, pe care deja o mai avuseseră de cinci ori.

— Sharon, Daniel nu-i prea mic ca să ia lecții de echitație – ai auzit-o pe

Teri când spunea că are elevi mai mici decât el – iar copilul *nu* e timid. Nu din fire, oricum. *După* ce i-ai povestit despre copilul care făcea ce voia el și i s-a întâmplat o mare nenorocire, a devenit agitat.

Sharon trânti peria de păr pe măsuța de toaletă, după care se întoarse cu fața spre Kent, roșie ca focul.

— În primul rând, Teresa nu o face dezinteresat. Vrea să pună pe picioare o școală de echitație. Are nevoie de elevi.

— Are nevoie de elevi care să plătească o taxă. Dacă îți amintești, Daniel face gratis aceste cursuri.

— Și, în al doilea rând, continuă Sharon, ca și cum Kent n-ar fi scos niciun cuvânt, eu *nu* încerc să-l împiedic pe Daniel să facă activități specifice băieților de vârsta sa. *Chiar* m-am săturat ca tu să te porți ca și cum eu aș vrea să-l transform într-un copil nevrotic și rupt de realitate…

— Exact asta și faci. Și nu pricep de ce.

— Îl previn asupra pericolelor fiindcă vreau să-l știu *în siguranță.* Vreau să fie teafăr, nu un macho!

Kent pufni în râs.

— Crezi că eu vreau ca fiul nostru să devină un macho?

— Da, asta cred. Te porți cu el de parcă ar avea doisprezece sau treisprezece ani, nu șapte!

— Sharon, dar e ridicol! Chipul lui Kent nu mai reflecta chiar atât de multă veselie. Și cum îl încurajez să se poarte ca la treisprezece ani?

— Sexul, de exemplu.

Kent făcu ochii mari și se ridică în șezut.

— Sexul! Vrei să zici că-mi încurajez băiatul de șapte ani să facă sex?

— Nu chiar, dar săptămâna asta am cinat în oraș, iar când a trecut femeia aceea gravidă prin dreptul lui, el a zis: „Doamne, ce grasă e”, iar tu ai replicat: „Nu e grasă, fiule. Are un copilaș în burtică. Toți copiii vin pe lume din burtica mămicii lor”.

Kent se holbă la ea.

— Și, am greșit cu ceva? Ei vin cumva pe lume din altă parte?

Sharon își lăsă capul într-o parte, privindu-l extrem de stresată.

— Nu încerca să faci din asta o glumă. Daniel e prea mic ca să poată descoperi toate misterele actului sexual.

— N-am să mă leg de fraza asta, Sharon. Kent încercă fără succes să nu râdă. În plus, nu-i explicam care e treaba cu actul sexual – ci doar cum vin

copiii pe lume.

— N-are decât *șapte ani!*

— Știi de câte ori mi-ai spus că are șapte ani? Nu am uitat câți ani are fiul meu, Sharon, și nici nu-l îndemn să facă lucruri nepotrivite…

— Cum ar fi de exemplu să facă echitație!

— Cum ar fi să ia lecții de echitație pe un ponei din rasa Shetland. Unii dintre prietenii lui fac asta deja. Niște copii care sunt mai mici decât el. Au șase ani. Gândește-te, Sharon. Unii părinți cred că nu e nicio problemă să-și dea copiii de la șase ani la cursuri de echitație. Să înnebunești, nu altceva!

Acum un an, Sharon ar fi râs, auzind această propoziție. Acum șase luni, i-ar fi răspuns cu o frază sarcastică. În seara asta, se așeză pe marginea patului, privindu-l adânc în ochii de un albastru-închis – la fel că ai mamei lui.

— Kent, tu îți dai seama că Daniel e aproape la vârsta la care Celeste era să moară, când a fost înjunghiată?

Kent se trase ușor înapoi, după care se încruntă.

— Din cauza asta ești tu exagerat de grijulie? Fiindcă se apropie de vârsta pe care o avea Celeste când a fost înjunghiată? Tu crezi cumva că opt ani este o vârstă magică, la care începe să li se întâmple ceva rău copiilor?

— Sigur că nu! Doar nu sunt o cretină, Kent, cu toate că tu mă tratezi ca și cum aș fi o smintită. Dar nu pot să nu mă gândesc la asta. Celeste avea opt ani. Daniel are aproape opt. E… înfricoșător!

— Înfricoșător! Ce Dumnezeu e așa înfricoșător ca doi copii să împlinească opt ani? Majoritatea copiilor o fac, să știi. Sharon, ce se petrece cu tine în ultima vreme? Ești agitată; ești suspicioasă; exagerezi din orice fleac. Știu că faptul că lucrez atât de mult te face nefericită, dar nu am altă soluție. Am așteptat mult ca într-o bună zi să fiu în fruntea Companiei Farr Coal, dar nu mă așteptam să mă trezesc în fruntea ei la douăzeci și ceva de ani. A trebuit să muncesc de două ori mai mult ca altcineva, ca să dovedesc de ce sunt în stare. Dar munca asta m-a ținut departe de tine și de Daniel. Însă nu a fost vorba de o altă femeie. Ochii lui Sharon se îngustară. Așa crezi, nu? Că te înșel? Că sunt cu o altă femeie?

— Nu vreau să discut subiectul acesta.

— Îți mulțumesc pentru încrederea acordată, i-o întoarse Kent. Mă simt mai bine acum că știu că soția crede în fidelitatea mea.

Privind-o, realiză că urma să-i trântească o remarcă acidă, dar ea ridică privirea spre el și-l înfruntă cu răceală, ca și cum ar fi fost cea mai logică femeie din lume, iar el un irațional.

— Kent, cum crezi că-l va afecta pe Daniel povestea asta cu Roscoe Lee Byrnes?

— Roscoe Byrnes! Spui asta ca să schimbi subiectul. Cu toate acestea, Kent se încordă. Daniel habar nu are că Byrnes și-a schimbat declarația. De ce să-l afecteze?

— Daniel nu știe, dar alții da. Chiar dacă nu i se vor adresa lui, direct, vor vorbi față de copiii lor, care îl vor necăji cu povestea asta.

— Bănuiesc că aici ai dreptate, zise Kent, căzut pe gânduri, dar unica soluție ar fi să plecăm din oraș, altfel nu avem ce face, iar eu nu pot renunța, în secunda asta, la serviciu. Mai bine îi explicăm care e situația înainte ca el să afle de la alții.

— Ce să-i explicăm, Kent? Că bunicul și bunica vitregă au fost înjunghiați în propriul lor pat? Că o fetiță puțin mai mare decât el a fost înjunghiată și că, din cauza acestui lucru, ar fi putut să moară? Se opri, adăugând apoi emfatic: Că toată lumea o crede criminală pe mătușa lui Teresa?

— Nu toată lumea crede asta! Kent se ridică, dădu pătura la o parte, îndreptându-se apoi spre măsuța de toaletă. Sharon știa că se ducea să-și ia o țigară. Tu nu crezi asta; eu nu cred asta; tatăl tău nu crede așa ceva – niciunul dintre cei pe care-i cunoaște Daniel, oameni în care are încredere, nu crede așa ceva. Consider că el are încredere mai mult în opinia lor decât în cea a unor străini.

— O, e destul de inteligent ca să-și dea seama că cei pe care-i știe și care țin la Teri *vor* să creadă că nu-i adevărat.

Kent aprinsese un chibrit, dar îl lăsă să ardă aproape până aproape de degetele sale, fără a atinge țigara pe care o ținea între buze. În final, zise cu un calm aproape amenințător:

— Mie vorbele tale de adineaori mi se par incredibile. Tonul lui o înspăimântă ușor pe Sharon, iar ea rămase nemișcată, cu mâinile încrucișate la piept, cu ochii ațintiți asupra toracelui lui Kent, fără a-l privi în ochi. Sharon, spune-mi, te rog, adevărul. Atunci de mult, tu te-ai prefăcut că o crezi nevinovată pe Teri?

Sharon înghiți în sec.

— În casa aceea exista atât de multă încordare. Nici tu nu poți nega că Teri își ura tatăl și pe Wendy pentru cum s-au purtat cu Marielle. Și ca lucrurile să fie și mai rele, Teri a fost obligată să locuiască cu Hugh și cu Wendy, iar ea tocmai aflase că ei urmau să aibă un copil. Kent o privi cu duritate. Și, în ultimul rând, în după-amiaza producerii crimelor, pe Teri nu a văzut-o nimeni. Ea a spus apoi că a stat în casă și că a căzut și și-a spart buza. Dar, cu toate astea, a declarat că a fost plecată în noaptea aceea și că s-a întors târziu.

— Dacă ai fi avut o buză crăpată ai fi plecat afară în plină zi? Tu nu ai fost niciodată într-o situație imposibilă?

— Ei… cred că n-aș fi vrut să-mi vadă toată lumea buza crăpată și, da, cred că am stat până târziu în oraș, câteva nopți, dar nu mă aflam în aceeași situație. Am avut familia ideală. Mama l-a adorat pe tata, iar tata o credea pe mama o sfântă. Chiar dacă ea a murit de patru ani, tata nu s-a uitat la altă femeie, niciodată. Niciodată!

Kent rămase uimit la auzul vocii ei ridicate.

— Sharon, dacă cumva insinuezi că eu am pe altcineva…

— Mama și tata erau cuplul ideal – erau cuplul perfect – și am avut cu toții o viață minunată, continuă Sharon. Am fost o adolescentă fericită, într-un cămin plin de fericire…

— Sharon, și noi avem o familie fericită…

— Tu ești plecat aproape tot timpul, iar Daniel stă din ce în ce mai mult departe de mine. Nu-mi place lucrul acesta! Iar tata nici măcar nu mai trece pe aici la fel de des ca înainte, mai ales seara…

— Daniel crește, Sharon. Trebuie să accepți că nu mai stă agățat de mami a lui ca atunci când era mic. Cât despre tatăl tău, e plecat. Poate că-și vizitează și el prietenii sau…

— Sau ce? Sharon se holbă la Kent. Sau *ce?*

Kent ridică din umeri.

— Habar nu am. Să pescuiască?

— Nu fi tâmpit! Și nu încerca să mă îndepărtezi de subiectul referitor la Teri. Când era adolescentă, ea nu a fost ca mine. Nu o învinovățesc că era depresivă și că era supărată din cauza mamei tale, a lui Wendy și a întregii povești, dar Teri poate fi uneori atât de schimbătoare…

— Schimbătoare? Mai mult decât ai fost tu în ultima vreme, Sharon?

— Îl ura pe tatăl ei.

— Dacă-ți amintești, nici tu nu prea îl admirai pe tata. Îl detestai fiindcă voia să împiedice căsătoria noastră, mai ales că tu erai însărcinată.

— Hei, nu mai vorbi despre asta! se răsti Sharon, cât putu de încet. Și nu uita că și tu ai fost furios pe tatăl tău. Dar numai că nu-i stăteai prin preajmă. Erai plecat la școală, în Virginia. Iar eu – eu eram *eu,* zise Sharon, ca și cum asta ar fi explicat absolut totul. Dar Teri e cu totul altfel. Eu întotdeauna mi-am zis că Hugh a fost cel care i-a rupt buza. Tu ai văzut. Mie nu mi-ar fi spus nimic, desigur, dar sunt convinsă că ție ți-a mărturisit.

— Nu mi-a spus niciodată că tata a lovit-o. A zis că a căzut.

— Sunt convinsă că tu ai crezut. *Știu* că tu ai bănuit că a fost tatăl tău, iar *eu sunt* convinsă de asta. Sharon trase adânc aer în piept. Având în vedere cât de furioasă era deja pe el, cât de furioasă crezi tu că a fost ea în seara asasinatelor?

— Ea nu a mărturisit niciodată că tata a lovit-o, repetă Kent, mecanic.

Sharon părea exasperată.

— Kent, tu ai uitat cum te-a lovit tatăl tău când ți-a spus *să nu* te însori cu mine, iar tu i-ai zis că *te vei* însura? Au fost necesare cinci copci care să sutureze rana pe care ți-a provocat-o cu inelul acela butucănos pe care-l avea pe deget. Ea se duse lângă Kent, punându-și palmele reci pe mâinile lui. Dragul meu, tatăl tău era un bărbat pervers, egoist și care voia să controleze totul. Tu știi cel mai bine la ce îndemna pe cineva să facă prin felul lui de a fi. Mai ales pe cineva care avea deja o grămadă de resentimente și o furie imensă la adresa lui.

Kent își trecu degetul peste cicatricea fină pe care o avea pe maxilar. Tatăl său voise să-l lase fără cunoștință, și-l lovise cu afurisitul ăla de inel cu rubin lucrat cu atâta măiestrie, pe care îl cumpărase Wendy în luna lor de miere – îl cumpărase pentru Hugh, cu banii lui Hugh.

Kent își aminti cum clocotise de furie în noaptea aceea, când se prinsese cu mâinile de marginea biroului tatălui său, străduindu-se să rămână în picioare. Își amintea și hotărârea aceea de neclintit pe care o citise în ochii mici și răi ai tatălui său. Și Kent își reaminti totul, dându-și seama că, fără nicio îndoială, în cazul în care Hugh Farr ar mai fi fost în viață, el nu ar fi ajuns în fruntea Companiei Farr Coal și nu i-ar fi avut pe Sharon și pe fiul lor.

VIII

1.

Teresa se trezi înainte ca alarma de la ceas să se oprească, după care se ridică, cu sentimentul că azi urma să aibă loc un eveniment important. Sări repede din pat, se duse la fereastră, dădu draperiile la o parte, după care deschise puțin fereastra. Aerul rece și înțepător o lovi peste obraji. Soarele ca un glob de aur strălucea pe cer, pe un cer bleu-gri, înnorat. Josh și Gus îi antrenau deja pe Eclipse și Caesar. Caesar. Din acest motiv se trezise cu acea senzație de nerăbdare, de așteptare. Azi își începea Daniel lecțiile de echitație.

Sierra stătea întinsă pe pat, privindu-și cu mare grijă stăpâna, dar prea obosită ca să se trezească după seara precedentă, în care veioza aceea provocase atâta agitație. Oare cine o lăsase acolo? Spre frustrarea ei, Teresa își pusese acea întrebare de sute de ori deja, după ce se dusese la culcare, nereușind să adoarmă. Azi voia să pară entuziasmată și plină de încredere, nu obosită și cu ochii roșii. Ori îngrijorată. Sharon reușea să detecteze cât ai clipi îngrijorarea, iar Teri nu avea chef să-i povestească nici despre vagabond, nici despre lampa de veghe.

Teri se așeză în fața oglinzii, mormăind imediat ce dădu cu ochii de propriul său chip. Avusese iar o noapte grea, iar asta se vedea. Picăturile astringente îi ajutaseră ochii roșii, care nu avuseseră parte de odihnă. La asta se adăugase fardul, creionul anticearcăn și glossul de buze în nuanța piersicii, îmbunătățindu-i înfățișarea. Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată într-o pereche de blugi, o bluză turcoaz și purtând o pereche de cercei în nuanțe argintii și turcoaz, găsi că avea înfățișarea unui om care se odihnise foarte bine.

În momentul în care intră pe ușa biroului, se surprinse privind înspăimântată spre fax. Sunetul lui strident nu o avertizase, slavă Domnului, că primise și alte faxuri, cugetă ea. Cu toate acestea, nu reușea să-și alunge din minte faxul din seara precedentă: „NU AI SCĂPARE. NU AI SCĂPARE”. Coborând scara, se trezi că rostește mesajul cu voce tare,

întrebându-se cine expediase faxul, cine scrisese mesajul pe care-l găsise în mașină și, în cel mai rău caz, cine lăsase pe terasa ei lampa de veghe care aparținuse unei fetițe ce fusese la un pas de moarte. Cine voia s-o sperie atât de rău?

Mulți, își zise ea. Mulți o consideraseră o criminală depravată, înainte ca Roscoe Lee Byrnes să mărturisească. Acum, că-și schimbase mărturia, probabil că unii dintre ei reveniseră la părerea lor dintâi, declarând cu un aer triumfător: „V-am spus eu", gândindu-se că trebuia să fie hărțuită și chinuită, chin de care scăpase opt ani, fiindcă un bolnav psihic decisese să atragă atenția asupra sa.

Dar acest lucru nu explica cine intrase în posesia veiozei. Casa rămăsese goală ani de zile. Nu se raportase nicio spargere, dar poate că o persoană căreia agentul imobiliar îi arătase casa să o fi luat de acolo. Numai că acea persoană nu avea de unde să știe că Teresa fusese cea care i-o dăruise lui Celeste, hotărându-se apoi s-o enerveze definitiv, *înapoindu-i*-o după opt ani de zile.

— O, Doamne, zise ea cu voce tare. Parcă aș fi un copil care vrea să se înspăimânte singur. Se uită la cățeaua care stătea lângă ea, la baza scării. Avem nevoie de aer curat și de puțin soare, Sierra!

Fără să-și mai prepare obișnuita cafea de dimineață, Teri ieși repede din casa care, pe neașteptate, i se părea prea mică și aproape fără pic de aer. Sierra începu să alerge alături de ea, extrem de bucuroasă, într-o frumoasă dimineață de vară, Teresa îndreptându-se spre padocul unde Gus îl pieptăna pe Caesar cel ascultător.

— Îl faci să arate super tare pentru Daniel? îi strigă ea, urcându-se pe gard și așezându-se pe partea de sus a acestuia.

Gus se uită la ea, zâmbind. Părul lui scurt avea o nuanță de blond-cenușiu, cu multe șuvițe încărunțite, în vreme ce pielea îi era ridată de vreme, fiind însă la fel de suplu ca și fiul său, cu un surâs la fel de larg și de încântător. Probabil că în tinerețe arăta la fel ca Josh, își zise Teri. Frânsese probabil multe inimi, încă mai făcea asta, la cei cincizeci și șase de ani ai săi. Soția sa, Sarah, murise cu doi ani în urmă, după ce doi ani de zile se luptase cu cancerul și, după câte știa Teri, Gus nu se mai întâlnise, cel puțin în mod public, cu o altă femeie. Teri nu se îndoia că, în următoarele luni, Josh avea să plece din cabana pe care o împărțise cu părinții săi, mai mult timp decât și-ar fi dorit el, mai întâi din cauza bolii lui Sarah, iar apoi

pentru că lui Gus nu-i plăcea să stea singur.

— ’Neața, domnișoară Farr, zise Gus, surâzând larg.

— Mi-ar plăcea să-mi spui Teresa. Sau măcar Teri.

— Numai că nu mi se pare corect, din moment ce sunteți șefa mea și, de fapt, o doamnă în toată regula, replică el. Josh a zis că aseară ați avut parte de un musafir nepoftit.

— Da. Stomacul lui Teri se strânse, dar reuși să rostească cu nonșalanță: Cred că a fost vorba doar de un vagabond curios.

— Probabil. Gus își concentră din nou atenția asupra lui Caesar, aranjându-i delicat, cu degetele, coada. Totuși, Josh spunea că ați recunoscut obiectul acela mic care a fost lăsat pe terasa dumneavoastră. O veioză?

— Da, cel puțin așa am crezut. Dar una dintre prietenele mele mi-a spus că unul dintre magazinele din oraș au la vânzare zeci de articole ca veioza pe care am cumpărat-o eu. Cred că nu este cea pe care am făcut-o cadou. Teresa fu uimită de ușurința cu care rostise minciuna aceea. Deci Caesar e într-o dispoziție bună în dimineața asta?

— El e întotdeauna bine dispus. Gus începu să pieptene coada calului, aranjând-o cu mișcări lungi și puternice. O să fie un cal grozav pentru micuțul Daniel.

— Da, așa cred și eu. Cu toate astea, îmi fac griji pentru mama lui Daniel. Nu vrea ca el să ia lecții de echitație. A fost ideea lui Kent. A lui Kent și a lui Daniel.

— Dar când va vedea ce bine se descurcă băiatul ei în șa – și eu sunt sigur că așa va fi – o să-și schimbe părerea.

— Nu prea sunt sigură, dar sper că așa va fi. Daniel e chiar încântat și nerăbdător în privința lecțiilor.

— Josh o să-i dea lecții și știți bine cum se poartă el cu copiii. Băiatul ăsta va fi în viitor un tătic grozav.

— Sunt de acord. În vreme ce Sierra căuta cu nasul prin iarbă, adulmecând, Teresa trase adânc aer în piept, inspirând briza caldă și curată. Hotărî că nu era prea cald, cu toate că soarele era sus de tot pe bolta cerului, iar umiditatea era scăzută. Azi ar trebui să-l încalec pe Eclipse, îi strigă ea lui Gus. De o săptămână nu am mai exersat.

El dădu din cap în semn că era de acord.

— E o zi excelentă pentru echitație. O să vă placă. Se răsuci, zâmbindu-i

blând lui Teri. Sunteți un călăreț înnăscut, domnișoară Farr, știți asta. La fel ca și mama dumneavoastră. N-am văzut-o niciodată atât de fericită ca atunci când era călare.

Teri înlemni.

— Mama mea? Gus aprobă. Ai cunoscut-o pe mama?

— Parcă a trecut o veșnicie. Asta se întâmpla înainte să se căsătorească cu Hugh Farr. Gus nu se uită la ea, ci înmuie peria într-o găleată cu apă, după care începu să frece partea dreaptă a crupei lui Caesar. Am lucrat la grajdurile Point Pleasant. De câteva ori am galopat împreună. Am mers la film de câteva ori, am luat și cina de vreo două ori.

Teresa simți că deschisese ușa unei încăperi necunoscute și neașteptate.

— Tu ai avut *o relație* cu mama mea? Își dădu seama că se arătase mai mult decât șocată. Adică, am spus asta fiindcă ne cunoaștem de mulți ani și nu ai mai pomenit așa ceva până acum.

— Știu că încă suferiți din cauza mamei dumneavoastră și nu am vrut să vă trezesc niște amintiri dureroase, dar având în vedere declarația de ieri a lui Byrnes, m-am gândit la ea, fiindcă a dispărut chiar în seara comiterii acelor asasinate. Și mi-am spus că și dumneavoastră v-ați gândit la ea.

— Da. Teresa avea ochii plini de lacrimi, trezindu-se că rostește: O, Doamne, tu nu ești dintre cei care cred că mama i-a omorât pe tata și pe Wendy, nu-i așa?

Gus aproape că scăpă peria din mână, întorcându-se s-o privească.

— Marielle? Să ucidă pe cineva? E ca și cum ai zice că luna ar putea ateriza în capul cuiva, într-o noapte. Marielle pe care am cunoscut-o eu era cea mai blândă și mai bună ființă din lume. Nu vreau să sune asta ca o lipsă de respect față de Sarah, soția mea – și ea era o femeie bună, dar se înfuria foarte repede. Cred că unii ar zice că era autoritară. Nu era ca Marielle.

Sarah – soția încăpățânată și micuță a lui Gus, femeia ale cărui chip și voce se îndulceau doar la vederea fiului ei, Josh, pe care-l punea adesea la punct. Teri se uită din nou la Gus, care-l pieptăna pe Caesar. Se simțea ușor confuză din cauza mărturiei lui Gus că acum mulți ani avusese o relație cu mama ei, așa că rămase cocoțată pe gard, iar în minte îi bântuiau sute de întrebări. În cele din urmă alese una din ele, încercând să i se adreseze pe un ton indiferent:

— Ai spus *Marielle pe care am cunoscut-o eu.* Cum era acea Marielle?

— Ei, era frumoasă, bineînțeles. Gus se răsuci, o privi pe Teresa, după

care zâmbi. Semăna cu fiica ei. Teri îi întoarse zâmbetul, dar Gus se întorsese deja cu spatele, scuturând peria de apă, după care o așeză la baza gâtului poneiului, apoi o îndreptă ușor spre coama acestuia, pieptănând și netezind firele lungi de păr. La început, Marielle a fost tare timidă, însă sociabilă. După ce am cunoscut-o ceva mai bine, am observat că uneori, mai ales atunci când părinții ei nu erau de față, părea fericită. Oh, nu era veselă ori pusă pe șotii, ci mai degrabă cuprinsă de o fericire tăcută, mai ales atunci când era în șa.

— O, Doamne, Gus, eu nici nu știam că a avut un cal.

Bărbatul se întoarse cu fața la ea, extrem de uimit.

— Avea un cal grozav – arab, la fel ca al dumneavoastră. Eu credeam că de asta ați și ales să călăriți unul *la fel.*

— Nu, zise Teri, nehotărâtă. Nu, cred că a fost vorba de o simplă coincidență. Făcu o pauză. Ce nume i-a dat mama calului ei?

— Stați să mă gândesc… Cassandra! Ca în mitologia greacă, numele femeii care prezicea viitorul. Gus clătină din cap. Ce păcat că această Cassandra nu a putut să-i spună lui Marielle ce o așteaptă dacă se mărită cu Hugh Farr. Dar astea sunt niște vorbe triste și urâte. N-ar trebui să spun asta, având în vedere că Hugh era tatăl dumneavoastră.

— Nu mă jignești dacă vorbești astfel de tata, Gus, zise Teri, sec. Era un nemernic și jumătate.

Gus pufni atât de tare în râs, încât Caesar tresări, speriat. Gus puse palma ușor pe el, pentru a-l calma, vorbindu-i în șoaptă. Ea îl văzuse și pe Josh procedând la fel în cazul cailor nărăvași, iar ei se linișteau imediat. Carmen nu avea dreptate – nu doar Josh știa să vorbească cu caii, se gândi Teresa.

După ce Caesar se liniști, iar Gus îi termină de țesălat coama, ca și cum căluțul se pregătea de un concurs, Teri i se adresă din nou:

— Înainte să te las în pace, pot să mai spun ceva și să-ți mai pun o întrebare referitoare la mama mea?

— Bineînțeles că puteți, îi răspunse Gus.

— În primul rând, cred că alături de tine ar fi fost mai fericită decât a fost lângă tata.

Gus se întoarse brusc. Chiar și de la distanță. Teri își dădu seama că el era emoționat.

— Ei bine, e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

— Vorbesc serios. Poate tu nu ai fost îndrăgostit de ea…

Gus rânji.

— Ei, se pare că dumneavoastră nu aveți darul Cassandrei, domnișoară Farr, fiindcă altfel ați fi știut că eu am fost într-adevăr *îndrăgostit* de ea. Dar nu am avut niciodată curajul să-i mărturisesc.

În vreme ce Gus se uita la Teri, părea să nu bage de seamă că Josh tocmai ieșea din grajd cu Cleopatra, un ponei sur din rasa Connemara. Era evident că Josh auzise spusele tatălui său și, cu toate că niciodată nu se oprea din ce avea de făcut, miji ochii, privindu-l și pe Gus și pe Teresa, cu maxilarul atât de încordat, încât se vedea cu ochiul liber cum mușchiul îi pulsa sub piele. Deja știa, gândi Teresa, șocată. Josh știa că tatăl său a iubit-o odată pe mama și nu-i place deloc chestia asta.

Între timp, Gus continua să vorbească pe un ton ridicat:

— Credeam că și Marielle ținea cât de cât la mine. Ea nu mi-a spus niciodată nimic, dar uneori părea că-mi aruncă un fel de privire drăgăstoasă, o privire care arăta că-i pasă, dar poate că nu era altceva decât impresia mea plină de speranță.

— Sunt convinsă că nu a fost doar atât. Teresa nu era politicoasă ori plină de tact. Ea și-o imagina cu ușurință pe mama ei îndrăgostită de omul acesta bun, calm și inteligent – un bărbat care ar fi tratat-o cu dragoste și blândețe, un bărbat care fusese, probabil, în tinerețea lui, un bărbat frumos, așa cum era fiul lui acum, fiul său care părea că o piaptănă pe Cleopatra cu o vigoare neobișnuită. Teresa vedea cum, pe măsură ce Gus vorbea mai departe despre Marielle, furia lui Josh creștea, chipul lui devenind din ce în ce mai roșu sub soarele dimineții.

Teresa știa că ar fi trebuit să schimbe subiectul, dar nu era în stare să renunțe la întrebarea următoare.

— Mama nu ar fi fost niciodată o femeie interesată de avere, Gus, așa că nu înțeleg cum a ajuns ea să se mărite cu tata.

Gus se uită o secundă în altă parte, fixând gânditor dealul înverzit aflat dincolo de gardul fermei. Teresa își zise că, de fapt, se întreba dacă era cazul să răspundă ori ba.

— Da, Teresa, așa e – mamei dumneavoastră nu-i păsa nicidecum de bani – dar părinților ei le păsa, și erau un cuplu dur. Sigur că nu aveați de unde să știți asta, fiindcă ei erau bunicii dumneavoastră.

— De fapt, nu i-am văzut decât de câteva ori, când eram mică. Apoi au murit în accidentul acela de tren. Bunicul spunea mereu că trenurile sunt

mai sigure decât avioanele.

— Da, uitasem că erați foarte mică atunci când au murit. Ei bine, o conduceau pe Marielle cu o mână de fier. De față cu lumea, se purtau foarte drăguț cu ea, dar nu prea știu cum se purtau când nu era nimeni în preajmă.

Gus făcu o pauză, încruntându-se, după care izbucni:

— O, la naiba, ți-am spus deja „Teresa" și mi-am jurat că nu voi face niciodată asta, așa că acum aș putea să-ți spun totul. Ai dreptul să știi ce fel de om era mama ta. Lui Marielle îi era tare teamă de părinții ei. N-ar fi recunoscut-o niciodată, dar eu citeam asta în privirea ei, atunci când ei erau în preajmă. Și am observat cum chipul părinților ei s-a înseninat când l-au văzut pe Hugh venind la grajduri, într-o bună zi, ca să o vadă pe Marielle. Mi-am dat seama că Farr era atras de ea, iar ei erau în culmea fericirii.

Cu toate astea, Marielle nu era. Ea îmi spunea că el venea des la ei acasă, în vizită ori ca să cineze cu ei. Părea tulburată. Într-o zi, călăream împreună, iar ea făcea totul pe dos, îndreptând calul aiurea, după care a izbucnit brusc în lacrimi, spunând că ar vrea să nu mai vorbească în vecii vecilor. Asta e tot ce a spus. O săptămână mai târziu, așa, din senin, tatăl său i-a vândut calul, calul pe care ea îl iubea atât de mult, iar ea nu a mai venit pe la grajduri.

După aproape trei luni de zile, am citit în presă că urma să se căsătorească cu Hugh Farr. Sincer, Teresa, aproape că am plâns, crede-mă. Eu, om în toată firea. În ziar era o poză cu ei, *ca logodnici.* Chipul lui Gus se înăspri, ca și cum ar fi înghițit ceva amar. Hugh era tot numai un zâmbet, iar Marielle se străduia să facă la fel, dar nu reușea. Nu am văzut-o niciodată în halul acela și mi-am dat seama că logodna asta nu o făcea fericită, dar că se va căsători, până la urmă, cu el.

Gus oftă.

— Au trecut mulți ani fără să o văd, până în clipa în care a venit cu tine pe la grajduri de câteva ori, dar nu a făcut altceva decât să mă salute. La început, am fost foarte uimit, dar după aceea am realizat că nu ar fi vrut să se întoarcă la tatăl tău sau să vină la grajduri și, cu atât mai puțin să se certe cu mine.

— Nu, n-ar fi făcut-o, zise Teresa, nehotărâtă, surprinsă încă pentru că în doar zece minute aflase o grămadă de lucruri. Cu toate că pe Gus îl cunoscuse abia în adolescență, iar el lucrase la grajdurile Point Pleasant, ea nu-l mai văzuse niciodată vorbind atât de mult. Stătea acolo, nemișcată și

uimită, agățată de gard, neștiind ce să spună după ce aflase de la Gus despre „logodna” dintre Marielle și Hugh Farr și mărturisirea lui Gus că o iubise. În cele din urmă, Teresa rosti dintr-o suflare: Aș fi preferat să nu se fi măritat cu tata.

— În cazul acesta, tu nu ai mai fi fost aici, Teresa, și să știi că ești la fel de drăguță ca și ea. Dar ești mai curajoasă și asta te avantajează. În ultimii ani, ai avut mult de suferit și mi-a părut tare rău pentru tine, dar asta te-a întărit și mai mult. Gus, mulțumit de felul în care arăta Caesar, luă găleata cu apă în mâna dreaptă, în vreme ce cu cealaltă apucă frâul lui Caesar. După care, se întoarse iar spre Teri, zicând: Marna ta nu a fost la fel de puternică cum ești tu, Teresa. De-aceea mă tem pentru ea și în fiecare noapte mă rog ca Marielle să vină acasă într-o bună zi.

2.

Sharon sosi la ora stabilită, adică la zece, pentru prima oră de echitație a lui Daniel, ceea ce s-a dovedit a fi aproape un dezastru. Parcă mașina pe o porțiune mică de teren special amenajată, chiar lângă grajd, acolo unde așteptau Teri, Josh și Gus, care trebuiau să o asigure pe Sharon, cum știau ei mai bine, că totul este în ordine.

Sharon ieși repede din mașină, deja îngrijorată, ori chiar ușor înfricoșată. Daniel coborî ceva mai încet. Purta pălărie și cizme de cowboy, despre care Sharon îi declarase lui Teri că fuseseră cumpărate de Kent la insistențele lui Daniel. Copilul avea o înfățișare ridicolă cu pălăria aceea neagră, mult prea mare pentru fața lui micuță și pistruiată, și, în plus, nu se știe din ce motiv, el se chinuia să înainteze cu pași mari. Lui Josh îi scăpă un hohot de râs care era pe jumătate mârâit, dar tatăl lui îi dădu un ghiont în coaste.

— Ei, salutare, cowboy, îi zise Gus lui Daniel, plin de afecțiune.

— Bună ziua, domnule Gibbs, Daniel își atinse borul pălăriei, uitându-se mai întâi spre Gus, apoi spre Josh și la urmă spre Teresa. Am venit să-l încalec pe Caesar, zise Daniel, cu un calm sofisticat.

Dându-și seama că toți trei erau gata să pufnească în râs, Teri se grăbi să spună:

— Domnul Gibbs l-a aranjat și l-a pregătit pentru tine. Fiul lui, Josh, e cel care va face lecția de echitație cu tine. Caesar de-abia așteaptă să te

vadă.

Auzind ultima parte a frazei, chipul lui deveni tot numai un zâmbet, arătând strungăreață care ținea locul celor doi dinți din față care-i căzuseră, în vreme ce Teri spera ca lucrul acesta să se fi întâmplat în seara precedentă, astfel ca Zâna Măseluță să fi trecut deja pe la el, în vizită.

— O, vreau să-l văd pe Caesar! zise Daniel, bucuros. Domnule Josh, o să mergem călare până în centrul orașului?

Josh păru să reflecteze o clipă, după care zise:

— Având în vedere că e prima ta lecție, cred că ar trebui să rămânem aici. Dar o să ne distrăm pe cinste, promit. O să ne plimbăm în padoc, dar poate mergem și ceva mai departe, pe câmp.

Daniel se arătă încântat. Sharon făcu ochii mari.

— Poate ar trebui ca azi să stea doar în șa.

— Să stau doar *în șa*! Daniel arăta de-a dreptul oripilat. Mami, eu am venit aici să învăț să călăresc, nu să învăț cum să stau. Asta știu deja!

— Nu știi cum se stă în șa! se rățoi Sharon.

Teri simți că începe să se enerveze. Oare Sharon îl adusese aici pe Daniel doar ca să-i interzică să călărească, deși avea la dispoziție un antrenor experimentat, care avea să fie lângă el? Teri tocmai se pregătea s-o ia la rost pe Sharon în secunda în care interveni Josh. El îi oferi lui Sharon un surâs amical, apropiindu-se ceva mai mult de Daniel, așezându-și palma, protector, pe umărul încordat al copilului.

— Doamnă Farr, eu lucrez cu copiii cu foarte multă răbdare, pas cu pas. Vocea lui era blândă, liniștitoare, aproape o șoaptă. O să facem cunoștință ceva mai bine cu calul – Daniel deja a făcut cunoștință cu Caesar, dar azi trebuie să vorbească iar unul cu altul, așa, ca de la bărbat la bărbat, după care îi voi arăta cum se potrivește șaua; apoi îl voi ajuta să urce pe cal, arătându-i cum să țină hățurile și alte lucruri de genul acesta. Azi trebuie să ne concentrăm asupra felului în care stăm în șa. O să ne și plimbăm puțin pe aici, dacă Daniel se va simți bine sus, dar eu voi ține tot timpul de frânghie. O să am mare grijă de el.

Daniel îl luase deja pe Josh de mână și nu mai avea de gând să-i dea drumul, uitându-se la mama lui rugător și hotărât totodată. Sharon se uită o secundă la el, după care ridică iar privirea spre Josh, care zâmbea mai departe, inspirând încredere și calm. Sharon cedă în cele din urmă.

— Bine, dar să nu-l scapi din ochi nici măcar o secundă.

— N-aș face asta niciodată, doamnă Farr. Josh se uită în jos, spre Daniel, căruia îi alunecase pălăria într-o parte din pricina agitației, lăsând să i se vadă părul blond-roșcat și strălucitor și un ochi în care licărea deja o lacrimă. Daniel, hai să mergem să stăm de vorbă cu Caesar câteva minute. Am pregătit câteva feliuțe de măr pe care o să i le dai chiar tu. Știu că voi doi vă înțelegeți deja de minune, dar nu te-a mai văzut niciodată cu pălăria pe cap și s-ar putea să nu te recunoască. Ar fi tare supărat dacă și-ar imagina că e vorba de altcineva și nu de Dan Farr, care trebuia să vină să-l călărească în dimineața asta. Te așteaptă cu mare nerăbdare.

Gus îi făcu cu ochiul lui Teri, care era amuzată de scorneala lui Josh, evident în beneficiul lui Daniel, între timp, Josh făcuse stânga împrejur, conducându-l pe Daniel spre grajd, fără să mai aștepte o altă obiecție din partea lui Sharon. Josh continuă discuția și, în mai puțin de un minut, Daniel pufni în râs, ceea ce însemna că uitase că voia să plângă.

Teri o luă pe Sharon de braț.

— Tocmai am pregătit cafea proaspătă. Hai în casă. Putem să facem o vizită, fără să ne deranjeze Kent.

Sharon îi oferi, în cele din urmă, un surâs crispat.

— În ordine, Teri. Nu e nevoie să scoți cătușele. Mama cea mult prea protectoare te va urma ascultătoare.

În vreme ce Teri se agita prin bucătărie, turnând cafeaua, Sharon stătea acolo, la masă – ruptă de lume și, în mod evident, neinteresată de ceea ce-i povestea cumnata sa. Teresa îi povestea de alți doi elevi care se descurcau de minune în șaua lui Caesar, despre proprietarul căluțului Captain Jack, care venea rareori să-l încalece, despre făptui că auzise că focul de artificii din parcul Tu-Endie-Wei va fi cel mai grandios de până acum. Ea își asculta propria voce, care încerca să găsească subiecte pentru o conversație neutră, dar mintea ei nu putea să uite acele imagini referitoare la faxul pe care-l găsise, la biletul lăsat în mașina sa și, în cele din urmă, la „Fulg de nea”. Teri ar fi vrut să poată discuta cu cineva despre toate astea – cineva în afară de Carmen, care era ocupată la magazin –, dar Sharon nu era persoana potrivită, mai ales astăzi. Teri nu voia să tulbure atmosfera calmă de azi, de dragul lui Daniel.

Peste o jumătate de ceas, Gus o sună pe Teri de la telefonul din grajd.

— Domnișoară Farr, să știți că tocmai a sunat doamna Bailey, ca să anunțe că Polly nu poate veni astăzi la curs, spuse el. A zis că o să

telefoneze atunci când Polly va putea reveni la lecții.

— A sunat pe linia telefonică din grajd? întrebă Teri. Când mă anunță că Polly nu vine la curs, doamna Bailey mă sună întotdeauna aici, acasă.

— Da, așa mi-am zis și eu, dar ea spunea că linia aceea era ocupată.

— Eu nu vorbeam la telefon. Și a mai spus că va suna când Polly va veni din nou la curs? Nu a spus că vine săptămâna viitoare, la lecție, așa cum era planificat?

— Ah, daaa, așa a zis. Am întrebat dacă Polly e cumva bolnavă, iar doamna Bailey a zis că nu, iar apoi a răspuns că da, cât ai clipi.

— Adică a mințit, zise Teresa. Nu vrea ca Polly să mai ia lecții aici din cauza declarației de ieri a lui Roscoe Byrnes.

— O, nu, domnișoară Fam nu vă supărați. Gus încercă fără succes să adopte un ton vesel. Doamna Bailey e de multe ori cu capul în nori. Poate a hotărât să o trimită pe Polly în tabără sau pleacă cu toții în vacanță.

— Atunci de ce nu a zis așa? Era evident că Gus încerca să calmeze starea de spirit a Teresei, dar fata simțea că el nu era sincer. Iar lui Gus Gibbs nu-i era ușor să mintă. Doamna Bailey nu este deloc aiurită și, în plus, la sfârșitul lui iunie, mi-a mărturisit că nu are de gând să o trimită pe Polly în tabără și că nu vor pleca în vacanță, cu familia, până în luna august.

— Ei, atunci, poate a avut un alt motiv…

— Da, iar eu știu exact care. Teri trase adânc aer în piept, străduindu-se să nu se lase pradă unei crize nervoase doar fiindcă o elevă își contramandase lecția. O, cel puțin Cleopatra va avea parte de o zi liberă. Cum se descurcă Daniel?

— Foarte bine. Nu este deloc timid față de Caesar. Cu toate astea, nu vrea să urce în șa fără pălărie.

Teri nu se putu abține să nu zâmbească.

— Dacă pe Caesar nu-l deranjează pălăria aceea, atunci nici noi nu ar trebui să ne sinchisim de ea. Eu și Sharon vom veni să-l luăm pe Daniel peste o jumătate de oră.

Pe când Teri așeza receptorul în furcă, întorcându-se apoi spre ea, Sharon se ridicase deja de la masa din bucătărie.

— Daniel a stat suficient în compania calului astăzi. Cred că a venit timpul să-l duc acasă. Nu vreau să fie agitat fiindcă nu și-a făcut somnul de după-amiază.

— Agitat! *Să-și facă somnul de după-amiază*! Teri era conștientă că ridicase tonul, dar nu-și putea ține sub control indignarea. Sharon, are aproape opt ani. Doar nu vrei să spui că se culcă și acum după-amiaza! Doamne, Dumnezeule, la școală nu au în program așa ceva!

— Pe vremea când era la grădiniță…

— Exact. La grădiniță. Cât avea atunci – trei-patru ani? Vrei să-l duci acasă fiindcă mama lui Polly Bailey a anulat lecțiile!

Fața îngustă a lui Sharon deveni și mai aprinsă, dar vocea rămase la fel de înnebunitor de calmă:

— Teri, te rog, nu începe să fabulezi. Puțin îmi pasă mie de Polly Bailey. Pur și simplu cred că Daniel a stat destul în spatele calului ăluia. Poate că o să-l doară picioarele sau… sau…

— Sau ce? o repezi Teri. După care observă poziția țeapănă a lui Sharon, cum aceasta ținea bărbia ridicată, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare verbală, sau chiar de un atac fizic. Se poartă ca și cum i-ar fi *frică* de mine, se gândi Teresa, rănită, dar și șocată în același timp. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Scuza era una sinceră, dar până și Teresei i se păru că sună artificial. În mod cert nu-l voi ține ostatic pe Daniel, dacă tu dorești să-l iei acasă. Îngrozită, Teresa simți că nu mai poate să vorbească și că e pe cale să izbucnească în plâns. Numai că nu-mi place să știu că…

— Ce anume? întrebă Sharon, prevăzător.

— Că însăși cumnata mea își dorește să-și ducă copilul într-un loc sigur, adică să-l ducă cât mai departe *de mine*, și asta cât mai curând.

IX

1.

Nu trecuseră mai mult de douăzeci de minute din momentul în care Sharon îl târâse pe Daniel, care plângea, la mașină, demarând apoi cu o viteză neobișnuită, când sună Kent.

— Voiam să știi că am găsit un cumpărător pentru casă, zise el fără introducere.

— Pentru casă? repetă Teresa, derutată, încă afectată de plecarea intempestivă a lui Sharon.

— Pentru casa tatei. Cea pe care am încercat s-o închiriem aproape opt ani de zile? Agentul m-a sunat acum câteva minute și mi-a mărturisit că cineva e interesat s-o cumpere, oferind cu douăzeci de mii mai puțin decât suma pe care am cerut-o noi. Având în vedere câtă vreme a stat casa aceea fără nimeni în ea, cred că am putea să scădem prețul și scăpăm naibii de ea. Cel puțin eu așa-mi doresc. Tu ce zici?

— O, Doamne, da! Teresa era uimită. Atâta vreme crezuse că nimeni nu va cumpăra casa aceea unde fuseseră ucise două suflete. Cu doar câteva zile înainte, ea și Kent hotărâseră să mai aibă răbdare încă un an, după care să treacă la dărâmarea casei, urmând să vândă doar terenul, acesta fiind situat într-un cartier excelent. Știi cumva cine vrea să cumpere „Casa Morții”? Știi bine cât de mulți au sunat.

— Da. Știu. Mai ales adolescenți. Ei cred că acea casă e un loc de succes fiindcă are o poveste înspăimântătoare. Ei, în afară de asta, agentul imobiliar nu a oferit prea multe detalii, dar se pare că potențialii cumpărători sunt un cuplu din California, părerea lor fiind că acea casă are o poveste ce te intrigă – se pare că e mai mult o chestie care atrage vânzarea decât una care o împiedică, fiindcă soțul e scriitor de romane horror. Nu e o celebritate, dar a reușit să vândă câteva romane. Habar nu am de ce cuplul a decis să se mute în Virginia de Vest și, șocat fiind că vom reuși în sfârșit să scăpăm de locul acela, aproape că am și uitat cum îi cheamă, adăugă Kent pe un ton sec.

— Cui îi pasă? făcu Teresa, încântată la maximum că locul acela urma să fie vândut. De multe ori, îi auzise pe oameni spunând despre casa în care crescuse că era „oribilă”, nefiind un „loc în care și-ar dori să trăiască niște oameni normali”. Cu toate acestea, nu-i plăcuse ideea de a o dărâma, în ciuda istoriei tragice a acesteia, fiindcă mama ei iubise casa aceea, apreciindu-i lucrătura fină, iubind istoria ei, care data din 1925, atunci când fusese construită. În casa aceea nu se întâmplase nimic rău – nicio nenorocire, până în clipa în care Hugh Farr o cumpărase, declanșându-se apoi un lanț de evenimente, care culminaseră cu cele două asasinate.

— Deci e în regulă dacă-i comunic agentului imobiliar că-i acceptăm oferta? întrebă Kent.

— Îți mulțumesc că mai întâi m-ai întrebat, răspunse Teresa ușor ofuscată. Dar răspunsul este da, sunt de acord. Tot va trebui însă să scoatem de acolo mobilierul. Ce facem cu el?

— O să ne ocupăm și de asta, zise Kent, la repezeală. Du-te mâine și vezi dacă vrei ceva de acolo. Eu nu-mi doresc absolut nimic, și nici Sharon nu-și dorește. La urma urmei, Wendy a aruncat aproape tot ce i-a aparținut mamei. Oricum, o să-l anunț și pe Jason. Poate o să-și dorească ceva din fostul dormitor al lui Celeste.

— Mă îndoiesc, dar cine l-ar putea învinui? Fata lui era gata să moară în casa aceea, zise Teresa, simțind un fior de gheață, cu toate că după-amiaza era caldă. Dar poate că, după atâția ani, e de altă părere.

— Da, tot ce se poate. Kent părea grăbit și neatent. Oricum, am închiriat un depozit și cred că peste câteva zile putem muta mobila acolo.

— Dar nu pierzi deloc timpul, nu?

— Pur și simplu vreau să rezolvăm chestia asta o dată pentru totdeauna. Cred că și tu vrei același lucru, dar dacă m-am cam grăbit…

— Nu. Vreau să se rezolve, exact cum spuneai și tu. Mâine o să trec pe acolo și, dacă vreau ceva, o să apelez la oamenii angajați de tine, ca să-mi aducă lucrurile aici.

— Perfect. Kent făcu o pauză, iar Teresa avu senzația timp de o secundă că el nu mai răsfoia hârtiile, nu mai semna actele și documentele, ci părea că se gândește. Teri, voi fi așa fericit că scăpăm de casa aia. Vreme de opt ani, ne-am asigurat că e bine întreținută. Știu că trebuia să trec pe acolo regulat să văd dacă *e* bine întreținută, dar recunosc sincer că, de obicei, lăsam sarcina asta pe mâna unui om de încredere, pentru că nu voiam să mă

gândesc la casa aia, darămite să o mai și văd.

— Nici măcar nu am trecut pe lângă ea de aproape un an de zile și înăuntru nu am mai fost de la câteva săptămâni după ce s-au petrecut crimele. Acum nu trebuie să ne mai facem griji în privința ei. E, în sfârșit, grija altcuiva.

— Slavă Cerului! Ea nu-l mai simțise de mult pe Kent atât de fericit. Se pare că azi avem o zi bună. Hei, apropo, cum s-a descurcat fiul meu la prima lecție de echitație?

— Eh… Teresa nu voia să-i strice dispoziția lui Kent, dar nu avea de ce să-l mintă. Oricum ar fi aflat adevărul de la Daniel. Nu a făcut o oră întreagă.

— De ce? întrebă Kent, preocupat.

— Sharon a început să se agite, a spus că o jumătate de oră e suficientă pentru prima zi și…

— L-a forțat să plece acasă. Vocea lui Kent părea plată și furioasă în același timp.

Teresa regretă imediat că-i spusese ceva, în loc să-i declare că totul a decurs foarte bine. *Ar fi trebuit* să afle ce s-a întâmplat de la Daniel sau de la Sharon, nu de la ea. Ar fi vrut să îmblânzească situația puțin.

— Kent, noi doi știm ce părere are Sharon despre lecțiile de echitație. După aceea, la numai o jumătate de oră de la începerea lecției, am aflat că mama unei alte eleve a anulat cursul – probabil definitiv – și eu, ca fraiera, am făcut din țânțar armăsar. Oricum, cred că eu i-am dat lui Sharon un motiv pentru a-l lua acasă pe Daniel.

— Și el a fost fericit că a plecat mai devreme acasă? întrebă Kent, sarcastic.

— Daniel s-a simțit bine aici și, cum spuneam, poate că o jumătate de oră a fost suficient pentru el. Tu călărești, așa că știi că, dacă nu ești obișnuit cu asta și dacă stai în șa prea mult timp, te pot durea mușchii și…

— Nu ocoli întrebarea mea, Teri. Cum s-a purtat când l-a luat acasă?

— Nu era fericit.

— Definește-mi acest „nu era fericit”.

Teri se simți încolțită.

— A plâns, recunoscu ea, iar fratele ei înjură printre dinți. Dar și dacă ar fi stat mai mult, probabil că tot ar fi plâns când ar fi venit vremea să plece acasă. Iubește poneiul acela, Kent. Și era îmbrăcat corespunzător. Cred că

avea de când să-și petreacă toată ziua aici și a crezut că o poate convinge pe Sharon să facă la fel. N-ai de ce să te superi, Kent. Sharon își cunoaște copilul. Știe ce e mai bine pentru el, încheie Teri fraza, fără convingere.

— Habar nu ai tu, Teri, cum se poartă Sharon. Va trebui să discut cu ea cât mai curând posibil.

— O, Kent, nu exagera pentru o singură lecție. Știu că trebuie să se liniștească în privința cursului de echitație, dar are nevoie de timp. Călăritul *poate* fi periculos. Sharon nu știe cu câtă grijă se poartă Gus și Josh cu copiii.

— Eu nu sunt supărat pe ea doar în privința lecțiilor de echitație. Agitația asta pe care o creează în jurul lecțiilor e doar o parte a problemelor pe care le avem eu și Sharon de câteva luni, și a venit vremea să lămurim situația.

— Ce probleme? nu se putu abține Teri să nu întrebe.

Kent trânti receptorul, iar Teri deveni și mai deprimată. Era evident că fratele ei trebuia să discute cu Sharon despre atitudinea posesivă pe care o avea față de Daniel, dar nu și când era furios. Știa bine că în seara asta aveau să se certe, iar vina urma să fie a ei fiindcă-l ațâțase. Un cuplu cu probleme *nu* avea nevoie de un singur lucru, și anume de o rudă indiscretă…

Telefonul sună din nou și, în secunda în care Teresa se uită la numărul de pe ecran, observă că era linia telefonică de la grajd, dar nu prea avea chef să răspundă. Alte necazuri cu Sharon, gândi ea. Groaza îi invadă creierul ca un nor întunecat, iar Teresa răspunse:

— Ce-i, Gus?

— Ei, nu s-a întâmplat nimic! Teri recunoscu brusc vocea lui de o veselie falsă. Voiam să vă anunț că aveți doi oaspeți care au venit pe neașteptate.

Teresa așteptă un moment, crezând că urma să audă: *Au venit șeriful și un agent de poliție ca să vă interogheze în legătură cu noaptea crimelor* Ea auzi voci, una dintre ele părând să aparțină unei domnișoare; după care urmă hohotul de râs al lui Gus, unul puternic, care masca de obicei surpriza sau uimirea. Apoi se auzi un zgomot, aproape un chiot, iar Teresa întrebă:

— Gus, cine naiba e acolo?

— Ei bine, precis nu o să ghiciți, explodă Gus. Sunt domnul Jason și fiica dumnealui. Domnișoară Farr, Celeste Warner a venit să vă vadă!

2.

Celeste!

Teresa rămase locului, fără grai, cu gura căscată. Din momentul în care avuseseră loc cele două crime, nu trecuse o zi în care să nu se gândească la fetița aceea frumoasă, cu ochii mari, triști și albaștri, pe care Wendy o adusese cu de-a sila la ei acasă, după ce reușise să se mărite cu Hugh Farr.

La început, Teresa se gândise că trebuie să fie politicoasă cu fetița și nimic mai mult. După care observase cum Celeste dădea târcoale pe furiș casei, ca și cum ar fi vrut ca lumea s-o bage cât mai puțin în seamă, cum își evita tatăl vitreg și cum obișnuia să stea pe podeaua mult prea ornamentatului și sufocantului ei dormitor, strângând în brațe ursulețul ei mare de pluș și recitând poezioare pe care le inventa chiar ea.

Într-o bună zi, Teresa o auzise cum i se plângea ursulețului, Yogi, ce părea a fi unicul ei prieten, că e singură și nefericită. Impresionată, Teresa intrase în dormitorul ei, încercând să stea de vorbă cu ea, dar fetița era prea timidă ori prea precaută ca să-i răspundă surorii ei vitrege. După nenumărate încercări, totuși, Celeste începuse să vorbească ceva mai mult și, în mai puțin de o lună, ea și Teresa se jucau și se amuzau împreună cu regularitate, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Curând, Teresa își dădu seama că ajunsese s-o iubească pe fetiță ca și cum ar fi fost fiica lui Marielle și nu a lui Wendy.

Apoi, după acel eveniment tragic, rana serioasă suferită de Celeste o îndepărtase definitiv de Teri. Ea își imaginase că nu avea să o mai vadă niciodată, dar, în cele din urmă, în mod incredibil. Celeste venise să o vadă. O aștepta acolo, la grajd, ca un vizitator obișnuit, nu ca fetița despre care mulți crezuseră că fusese gata să moară de mâna Teresei.

După un moment de tăcere încremenită, Teresa zise:

— Spune-le lui Celeste și tatălui ei că pot veni sus, în casă. Nu! Celeste va dori probabil să vadă caii, așa că, pentru început, voi veni eu la grajd.

— Aveți dreptate, zise Gus, jovial. Este aproape hipnotizată de Eclipse. A declarat că vrea să cunoască înainte de toate, calul dumneavoastră, și abia apoi pe ceilalți.

— Ei, da, ne vedem în câteva minute!

Teresa fugi în living, se privi într-o oglindă ce stătea agățată deasupra

unei biblioteci lungi, aranjându-și părul cu palmele și vârându-și bluza în pantalonii de denim. Apoi se uită la Sierra, care aștepta nerăbdătoare lângă ușă. Cățeaua era cam urâcioasă când avea de-a face cu persoane necunoscute, dar Celeste iubea cățeii aproape la fel de mult ca și caii. Teresa se hotărî să riște, sperând că Sierra nu o va speria pe Celeste, după care îi legă cățelușei lesa.

Începură să coboare în viteză dâmbul din fața casei, iar când ajunseră în apropierea ușilor deschise ale grajdului, auzi murmur de voci. Având un auz foarte fin, Sierra recunoscu imediat că unele erau necunoscute și începu să latre zgomotos.

— Taci din gură, îi comandă Teresa. Celeste nu te cunoaște. Să nu o sperii.

De fapt, Teresa se simți stânjenită la vederea lui Celeste. Ele fuseseră foarte apropiate, dar această apropiere fusese valabilă cu opt ani în urmă, când Celeste era abia o copilă. Acum era adolescentă și, în plus, trecuse printr-o perioadă cumplită. În toți anii care se scurseseră de la terminarea colegiului, Teresa nu o întâlnise nici măcar o dată pe Celeste. Frânturile de informații pe care Teresa reușise să le afle în legătură cu Celeste o asiguraseră totuși că, în ciuda tăcerii fetiței, aceasta nu suferea de vreo boală psihică sau organică. După toate aparențele, tăcerea era un rezultat al șocului. Cu toate acestea, înainte de venirea ambulanței care s-o transporte pe fetița grav rănită, unul dintre ultimii oameni pe care-i văzuse Celeste în casa aceea în care se petrecuse carnagiul fusese Teresa.

Totuși, imediat ce intră în grajd, o fetiță zveltă se întoarse cu spatele la Eclipse, le privi o secundă pe Teresa și pe Sierra, după care zâmbi și alergă spre ele.

— Teri! O, Teri, ce dor mi-a fost de tine! exclamă Celeste, aruncându-se în brațele larg deschise ale Teresei. Vreme de câteva clipe, ele se îmbrățișară cu putere. După care fata făcu un pas în spate. Ești neschimbată!

— Ei, *tu* cu siguranță te-ai schimbat! Teresa zâmbi, măsurând-o rapid pe Celeste, apreciind că acum avea o înălțime de aproape 1,70 m. Avea părul blond-deschis al mamei ei, dar nu semăna deloc cu Wendy, care, datorită tinereții, a hainelor provocatoare și a unui machiaj excesiv, fusese o femeie de o frumusețe picantă și sexy. Celeste era o adevărată frumusețe, cu pielea de un alb translucid, cu ochii albaștri, cu irizări în nuanța porumbului, cu

gene lungi, cu nas subțire și cu buze perfect conturate, într-o nuanță naturală, roz-deschis. Purta o rochie de un roz aproape copilăresc, Teresa ghicind de îndată că fusese făcută de Fay, bunica lui Celeste. Părul lung al fetei era prins la spate cu o panglică roz din catifea, iar pe față nu avea nici urmă de machiaj. Celeste, tu erai o fetiță frumoasă, zise Teresa cu sinceritate, dar, ca domnișoară, ești și mai faimoasă.

Celeste o îmbrățișă din nou. Sierra lătră iarăși strident, iar Teresa fu recunoscătoare acestui moment de neatenție, fiindcă simțea că i se umpleau ochii de lacrimi.

— Celeste, ea e Sierra, adăugă repede. Face gălăgie multă, dar nu a mușcat niciodată pe nimeni. Sper că nu ți-e teamă…

Dar Celeste era deja în genunchi, scărpinând-o pe Sierra după urechile mari și drepte, în vreme ce cățelul flutura din coadă, de plăcere.

— Nu mi-o teamă de ea. Din secunda în care am zărit-o, mi-am dat seama că e un câine blând, zise Celeste, fericită, după care se aplecă și vorbi aproape de fața cățelușei. Un cățel bun, prietenos și *drăgălaș*, nu-i așa, Sierra? Câinele o linse pe nas, iar Celeste chicoti.

— Sper că nu te superi că am venit așa, neanunțați. Jason Warner se apropie de Teresa, întinzându-i brațul. Când Teresa îl întâlnise ultima dată, era un bărbat frumos, de treizeci și doi de ani. Acum, la patruzeci de ani, părul său castaniu avea șuvițe încărunțite, iar liniile de pe frunte îi dădeau înfățișarea unui bărbat de cincizeci de ani. Era încă zvelt și cu alură puternică, ca și cum s-ar fi menținut în formă prin exerciții fizice, în vreme ce zâmbetul lui era plin de căldură. După ce Celeste ne-a surprins pe toți vorbind iar… rosti Jason, și surâsul începu să-i tremure pe buze, de parcă l-ar fi copleșit emoția. El înghiți în sec și încheie la repezeală fraza: Voia să te viziteze cât mai repede. Iar bunica ei era… ocupată.

Da, pun pariu, își zise Teri. Fay Warner era convinsă că Teresa o înjunghiase pe Celeste și, chiar și după mărturia lui Byrnes, că el îi omorâse pe soții Farr, întorcea capul în altă parte, atunci când o întâlnea pe Teresa, în centru orașului, la supermarket.

— Așa că Celeste mi-a dat telefon la birou și am hotărât să luăm prânzul mai devreme. Ne-am hotărât așa, dintr-odată. Am dat telefon, dar suna ocupat.

— Da, vorbeam la telefon, zise Teresa, fără să fie nevoie, după care adăugă: Dar nu-i nicio problemă. Sunt încântată s-o revăd pe Celeste. Pe

amândoi, de fapt.

Jason zâmbi din nou, dar nu mai fu nevoit să răspundă, deoarece Celeste arătă spre cal.

— Cum îl cheamă?

— Conquistador. Teresa se duse lângă Celeste, mângâind amândouă armăsarul respectiv. E al fratelui meu, Kent. Eu doar îi găzduiesc pe cai, dar cel negru, calul arab, Eclipse, Caesar și Cleopatra sunt ai mei.

Celeste intră în fiecare boxă în parte, făcând cunoștință și mângâindu-i pe Captain Jack, pe Sir Lancelot, pe Bonaparte și pe cea mai nouă achiziție, un cal care purta numele de Fantasia. În vreme ce fata vorbea și cu caii și cu Teresa în același timp aproape, Teri observă că felul de a vorbi al lui Celeste era mult mai tineresc decât cel al altor adolescenți care făceau cursuri la școala Farr Ficids. Teri ghici că, în ultimii ani, Celeste nu avusese parte de un contact social normal cu persoane de vârsta ei, de aceea se purta și vorbea ca și cum ar fi avut mai puțin de șaisprezece ani.

— Cred că ești cea mai fericită fată de pe pământ fiindcă ai șansa să trăiești alături de toți acești cai, îi spuse Celeste Teresei, după ce studie cu atenție fiecare cal. Eu iubesc caii. Teri, unde e calul care stă într-un alt padoc, cel pe care m-ai lăsat să-l încalec mai demult?

— Din păcate, a murit acum vreo doi ani. Surâsul lui Celeste dispăru imediat. Dar era bătrân, Celeste, și să știi că a avut o viață bună. Și mie îmi lipsește, e adevărat, dar veterinarul mi-a spus că a murit brusc și mai mult ca sigur fără dureri. Cred că venise vremea să plece de pe lumea asta.

— O, zise Celeste, cu glas tremurat. Deci nu a fost rănit, ori ucis, ori ceva de felul ăsta.

Nu, nu a fost ucis, reflectă Teresa. Nu, n-a fost ucis, așa cum s-a întâmplat cu mama ci și cu Hugh.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta, o asigură Teresa pe fetiță cu toată căldura. Nici măcar nu a fost bolnav înainte să moară. Părea obosit, atât. Apoi, într-o bună zi, s-a lăsat jos și nu s-a mai ridicat de acolo. E îngropat chiar aici, la fermă. Deasupra mormântului își întinde crengile un măr frumos înflorit, iar el are chiar și o piatră funerară. Îi duc flori la mormânt de fiecare dată de 7 august, ziua lui de naștere.

Celeste avea aceeași înfățișare îndurerată.

— Da, știu că fiecare ființă moare la un moment dat, dar nu-mi place deloc ideea asta. Însă, oricum, e drăguț din partea ta că-i duci flori la

mormânt. Anul ăsta pot să te ajut și eu?

Teresa se uită rapid la Jason, care dădu din cap, aprobator.

— Bineînțeles, Celeste. Cred că el ar aprecia gestul tău.

Celeste se întoarse spre Gus și spre Josh, aceștia străduindu-se din răsputeri să pară ocupați, dar urmărind acea întâlnire tensionată dintre Teresa și Celeste.

— Nu v-ar plăcea ca ei, caii, să trăiască veșnic?

La început, Gus păru speriat, dar răspunse imediat:

— O, de ce nu, sigur că ne-ar plăcea, nu-i așa, Josh?

Josh aprobă ascultător.

— Mmdaa. Pentru totdeauna. Dar, oricum, ei trăiesc mai mult decât… Teresa știu că urma să spună „câinii”, dar, se abținu, adăugând: Decât alte animale.

— Da, știu. Celeste se opri și privi o secundă în zare. După care întrebă brusc: Teri, tu o mai ții minte pe „Fulg de nea”?

Teresa înțepeni, auzind numele veiozei pe care cineva o lăsase în fața ușii ei, o persoană care purta glugă, nu mai demult decât seara trecută. Încercă să se relaxeze și să zâmbească cu lejeritate.

— Sigur că da.

— Ce mi-ar plăcea s-o mai am pe „Fulg de nea”, zise Celeste, cu speranță în glas. „Fulg de nea” și Yogi, ursulețul meu, îmi purtau mult noroc. „Fulg de nea” mi-a arătat unde e cutia pentru jucării – cutia aceea în care m-am ascuns în noaptea în care mami a fost ucisă. Și Yogi m-a ajutat. Doctorul a declarat că dacă cuțitul acela n-ar fi intrat mai întâi în el și ar fi pătruns direct în corpul meu, aș fi murit. Dar pe Yogi l-am pierdut. A ajuns la lada de gunoi.

Pe chipul lui Celeste apăru o undă de tristețe, iar Teresa zise:

— Îmi pare foarte rău pentru Yogi, dar cred că el e fericit că ți-a fost de folos, că ți-a salvat viața.

— La fel spune și tati. Brusc, Celeste se uită cu atenție la Teresa. Sper că „Fulg de nea” n-a dispărut pentru totdeauna, totuși. Avem nevoie de „Fulg de nea” ca să ne poarte noroc, mai ales *acum*.

— Ahhh? Teresa fu uimită de vehemența neașteptată a fetei. Dar de ce avem nevoie de noroc mai ales acum?

Celeste se apropie de Teresa, cu niște ochi imenși pe chipul palid, rostind, apăsat:

— Pentru că creatura aia care a omorât-o pe mami vrea să mă ucidă și pe mine. Asta nu are legătură cu tine, dar tot vrea să mă omoare și să te ucidă și pe tine.

X

1.

Toată lumea din grajd păru să înlemnească la auzul vorbelor lui Celeste. Cu toate că Teresa nici nu îndrăzni să se uite spre Celeste, mintea ei vâjâia de atâtea întrebări. Cine? De ce? De unde știi tu așa ceva? Dar nu îndrăzni să deschidă gura. Pentru că întrebările ar fi prins viață, într-un șir lung și terifiant.

Jason rupse, în cele din urmă tăcerea, mergând lângă fiica sa și înconjurându-i eu brațul umerii încordați.

— Draga mea, ce lucru dramatic și înspăimântător poți să spui. Chiar crezi asta?

— O *știu,* zise Celeste, cu hotărâre.

Jason întrebă calm:

— Cum de știi tu lucrul ăsta?

— Moartea a vrut să mă ia și data trecută, dar Yogi și „Fulg de nea" nu i-au dat voie să mă găsească. Și nici Teri nu a lăsat-o. Știu că unii cred că Teri a încercat să mă ucidă – oamenii puteau să spună tot felul de lucruri în preajma mea, crezând că nu-i aud, fiindcă nu pot vorbi –, dar nu Teri m-a înjunghiat. E o tâmpenie! Teri nu a lăsat Moartea să mă ia. Așa că acum Moartea e furioasă și vrea s-o ucidă și pe ea. Asta e singura explicație.

Teresa vorbi și ea:

— Scumpo, tu ai fost înjunghiată de o *persoană* și poate că persoana aia a dispărut de mult de pe aici. Poate că a fost un străin care a intrat în casă în noaptea aceea, ori a fost vorba de cineva care s-a speriat și a fugit sau…

Teresa nu-și mai găsi cuvintele, văzând cum Celeste scutura violent din cap.

— Nu, Moartea e încă aici. Știu fiindcă am simțit un parfum, am auzit un zgomot și chiar am zărit o secundă un chip. Nu prea e clar, dar peste câteva zile, mi-l voi aminti mai bine. Da, *sunt sigură*… Ei, eu nu am vorbit atâta timp fiindcă nu voiam să vorbesc despre noaptea aceea. Toată lumea îmi punea întrebări despre noaptea aceea, iar eu nu voiam să-mi amintesc.

Am reînceput să vorbesc însă când mi-am dat seama că Moartea este încă aici. La început, m-am înfuriat pe mine însămi fiindcă vorbeam din nou. Apoi, m-am bucurat, deoarece trebuia să-ți spun să fii foarte atentă, și trebuia să le spun asta și celor care ne vor în viață, ca să ne ajute. Celeste se uită mai întâi la tatăl său, după care se răsuci pe călcâie privindu-i pe Gus și pe Josh. Trebuie să aveți grijă de Teri, că altfel va veni Moartea și o va lua!

Zguduită până în adâncul ființei, Teresa se strădui să o asigure pe Celeste că va fi cât se poate de grijulie. Peste zece minute, se despărți cu cordialitate de cei doi oaspeți – Celeste și tatăl ei – care, alb ca varul și vizibil încordat, declarase că trebuia să se întoarcă la birou. După plecarea lor, Gus părea neliniștit, întrebând-o pe Teresa dacă fusese amenințată și dacă avea vreun motiv să-i fie teamă. Ea îl minți, spunându-i că nu avea nicio problemă, cu toate că nu era sigură dacă o crezuse sau nu, dar, înainte ca el să-i mai adreseze și alte întrebări, se îndreptă, în grabă, spre casă, în vreme ce Sierra o luase la fugă pe lângă ea, după care se învârti în jurul ei, încercând să o provoace pe stăpâna ei la un joc de-a urmărirea.

După ce intrară în casă, Teresa închise cu hotărâre ușa în urma ei, o încuie, apoi merse direct în bucătărie, dându-i Sierrei să bea apă dintr-un bol, și își pregăti un pahar mare cu limonadă. Se duse în sufragerie și se trânti pe canapea, mormăind:

— Oare ziua asta poate fi și mai rea de atât?

Curând află că era posibil.

Nici nu terminase limonada, că telefonul sună din nou. Cu mișcări nehotărâte, se ridică de pe canapea și luă receptorul de la aparatul care se afla lângă un balansoar. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, Sharon o întrebă caustic:

— Ei, ești mândră de tine?

— Poftim? întrebă Teresa. Mândră de ce?

— Pentru că ațâți, pentru că te bagi și pentru că ai provocat și mai multe probleme între mine și soțul meu?

— Dar eu nu am…

— Tu nu ai făcut ce? Nu ai sărit la telefon ca să-i spui lui Kent că l-am luat pe Daniel mai devreme de la ora de echitație? Nu te-ai văitat, și nu ai mormăit, și nu l-ai umplut de nervi, declarând că nebuna aia de cumnată-ta te-a jignit?

— Sharon, îți jur că nu asta a fost intenția mea. Știi că n-aș fi capabilă

de așa ceva!

— A, da? Hai să-ți spun ce știu eu despre tine. Știu că întotdeauna ai apelat la ajutorul fratelui tău, că te-ai bazat pe el, chiar și în adolescență, provocând necazuri la voi acasă, atunci când sperai că va sări să-ți ia apărarea în fața lui Hugh, ceea ce Kent și făcea, și astfel Hugh l-a urât la fel de mult ca pe tine.

Teresa simți cum din adâncul sufletului îi urca încet-încet furia.

— Nu știu dacă tata *m-a urât* pe mine *ori* pe Kent, dar dacă a făcut asta, nu a făcut-o din cauză că fratele meu, Kent, îmi lua uneori apărarea. Asta se întâmpla fiindcă tata chiar nu știa să iubească pe nimeni. Știa doar să corecteze și să intimideze.

— Pe Wendy a iubit-o.

— Nu este adevărat și tu o știi foarte bine! Sharon, ce e cu tine? Ești atât de furioasă pe mine doar pentru că i-am spus soțului tău că ați plecat mai devreme de la lecția de echitație și nu mai ești în stare nici să privești limpede spre trecut? Pentru tata, Wendy nu a fost decât o jucărie sexy – cineva care-l făcea să se simtă mai tânăr și mai viril. Iar biata Celeste nu a însemnat absolut nimic pentru el. Mama mea nu a însemnat nimic pentru el.

— Și nici *tu* nu ai însemnat nimic pentru el, așa că ai vrut ca el să simtă același lucru și pentru Kent. De-aia nu voia ca noi să ne căsătorim. De-aia Kent era gata să nu mai… o, n-are importanță.

— Nu, te rog să-ți termini fraza. Teresa se simți cuprinsă de un calm de gheață. De-aia era Kent gata-gata să nu… ce? Să nu se mai însoare cu tine? Adică gata să te părăsească, deși erai însărcinată?

— Teresa!

— O, nu mai face pe îngrozită, Sharon. Nu știu de ce credeți voi, tu și Kent, că nu și-a dat nimeni seama că tu erai gravidă cu Daniel când el te-a luat de nevastă. Oamenii știu să numere, ce Dumnezeu, și femeile nu pot naște la șase luni un copil în greutate de 3,5 kilograme.

Teresa simți că ar fi trebuit să pună capăt conversației, dar stresul dimineții părea că dezlănțuise valul de emoție pe care, de obicei, ea reușea să-l țină în frâu, dar acum nu era în stare să-și țină gura. Închise ochii, auzindu-se vorbind mai departe pe un ton tăios:

— Faptul că fratele meu mi-a luat apărarea de câteva ori în fața tatii nu are nimic de-a face cu amenințarea tatii de a-l scoate definitiv pe Kent din testament, trecând Compania Farr Coal doar pe numele meu, zise ea mai

departe. Tata voia s-o facă din cauza acelei idei ridicole că tu nu ești suficient de bună pentru Kent. Și nu uita că am spus *ridicolă.* În plus, Wendy plănuia ca Farr Coal să fie moștenită de copilul pe care ea avea să i-l dăruiască tatălui meu. Oricum, recunosc că fratele meu, Kent, și-a arătat colții în momentul în care tata a declarat că schimbă testamentul dacă el se va însura cu tine. Da, îl înțeleg pe fratele meu, zise în continuare Teresa, incapabilă să se oprească. Știu că el s-a străduit o viață întreagă să fie cel mai bun, ca să crească în ochii tatălui meu sau pentru a prelua compania. Când a văzut că i se ia morcovul pentru care se pregătise, pe care-l urmărise o viață întreagă, a izbucnit.

— Teresa! Sharon se înecă iar.

— Da, a făcut valuri. Nu știu de ce era Kent atât de țâfnos cu o lună înainte de moartea tatii, dar în seara zilei în care s-a născut Daniel, iar el a băut ceva mai multe pahare din șampania dedicată sărbătoririi evenimentului, a recunoscut ce-l amenința tata că face dacă el te lua de soție. Tata tăcuse presiuni, țipase, amenințase, dar Kent nu a făcut altceva decât să șovăie ușor, oricum, chiar și pentru atâta, Kent nu a putut să și-o ierte. Doamne, Sharon, Kent e și el om. Te iubește, dar…

— Iubește mai mult Compania Farr Coal?

— Nu asta am spus, o puse Teri la punct, enervată la culme. Dacă te-ai calma și m-ai asculta câteva minute…

— Pentru azi îmi ajunge. Poate că mi-ajunge pentru o viață întreagă. Ești la fel ca tatăl tău, Teresa. Ai aere de lider, te amesteci peste tot și provoci tot felul de necazuri. Tu crezi că totul îți aparține, că toți sunt supușii tăi. Ce ți-ar mai plăcea să-mi distrugi familia! Nu m-ai plăcut niciodată și te-ai alia cu oricine ca să-mi ruinezi fericirea. Ei, dă-mi voie să te avertizez că nu-i va lua nimeni pe cei dragi de lângă mine. *Nimeni,* indiferent ce ar trebui să fac ca să împiedic una ca asta!

Sharon închise telefonul cu zgomot. Teresa rămase câteva secunde cu receptorul în mână, prea șocată și prea zguduită ca să se miște. Închise și ea telefonul, vru să sune din nou, dar realiză că Sharon avea nevoie de timp ca să se calmeze. Avea nevoie de ceva mai mult timp ca să se calmeze, fiindcă ea nu era supărată pentru că soțul ei era furios pe ea pentru că-l luase pe Daniel mai devreme de la lecția de echitație, ci era supărată pentru cele petrecute acum opt ani, înainte de cele două asasinate, când ea fusese tânără, îndrăgostită și însărcinată, gândindu-se că visul ei de a deveni

doamna Kent Farr și mama mândră a fiului lor iubit se va destrăma, din cauza unui bărbat egoist, irascibil și extrem de crud, pe care lumea nu avea să-l regrete niciodată.

Teresa nu putea s-o învinovățească pe Sharon fiindcă avea astfel de resentimente și accese de furie când venea vorba de Hugh. La fel simțea și Teri. Ceea ce era rău era că Sharon o asemăna pe Teresa cu firea îngrozitoare a lui Hugh și punea pe seama Teresei tacticile lui de manipulare cele mai groaznice. Cu toate acestea, acum un an, își zise Teri, Sharon nu părea să fie de aceeași părere. Dar în secunda aceea, Teresa credea că Sharon începea s-o urască la fel de mult cum îl ura pe Hugh Farr.

2.

După-amiaza fusese una extrem de tristă pentru Teresa. În primul rând, pierduse una dintre cele mai bune eleve ale sale, pentru că se îndoia că doamna Bailey avea s-o mai lase vreodată pe Polly să reia lecțiile de echitație. După aceea, Sharon îi distinsese sufletul lui Daniel, luându-l cu forța de la lecția pe care el o așteptase săptămâni întregi. Apoi Teri avusese o conversație lungă și supărătoare cu Kent. Pe neașteptate, Celeste trecuse pe la ea, ca să-i comunice că cineva le dorea amândurora moartea, chiar după atâta vreme. Ceea ce pusese capac la toate fusese telefonul scurt și înfiorător din partea lui Sharon, căreia-i declarase niște lucruri pentru care cu siguranță Sharon nu avea s-o ierte în vecii vecilor.

— Îmi pusesem mari speranțe în ziua asta, zise Teri cu voce tare propriei imagini din oglindă. Ce dracu' s-a întâmplat, unde am greșit?

Neputând să se detașeze de tot ce se întâmplase rău astăzi, Teresa avea obiceiul să disece conversațiile și întâmplările care nu se desfășuraseră așa cum sperase, încercând să vadă cum și unde începuseră lucrurile să meargă aiurea, hotărâtă să descopere unde greșise, de se ajunsese acolo. În trecut, Mac o tachina pe marginea acestui obicei, spunându-i că nu era altceva decât o autoflagelare inutilă, dar ea nu fusese în stare niciodată să renunțe la a despica firul în patru. Cu siguranță că nici în ziua asta haotică nu era capabilă să o facă.

Restul după-amiezii Teresa și-l petrecu fâțâindu-se prin casă, reflectând de nenumărate ori la conversația pe care o avusese cu Kent, după aceea la

cea cu Sharon, gândindu-se că cei doi se vor certa în seara aceea foarte rău din cauza ei. Teresa își repetase iar și iar că vina nu-i aparținea. Kent fusese cel care se interesase de lecție. Ar fi trebuit să-l mintă? Nu. Dar ar fi trebuit să-l lase să afle totul de la Daniel și de la Sharon. Adevărul ar fi ieșit la lumină, iar ea nu ar fi avut niciun amestec.

Dar nu provocase probleme doar între Kent și soția sa; cu o zi înainte îl insultase pe Mac, când el nu făcuse altceva decât să-i ofere tot ajutorul de care era în stare. Ce aiurea din partea ei să creadă, cu aroganță, că el avusese alte intenții, mai mult decât să-i spună că-i pare rău că Byrnes încercase să atragă atenția asupra lui și că el credea mai departe în ea Fața îi ardea aproape ca focul la gândul că își închipuise că el voia să reînnoade povestea lor de dragoste. Se autoumilise și-l rănise și pe el. Doamne, își zise ea, îi declarase că însăși mama lui îl crezuse capabil de violență!

Se simțea rău din cauza necazurilor pe care le pricinuise între Kent și Sharon, dar, oricât nu i-ar fi plăcut Teresei să admită acest lucru, suferea mult la gândul că-l rănise, probabil, pe Mac. Pe la ora opt seara, îi venea să moară de rușine din cauza a ceea ce-i spusese cu o seară în urmă. Faptul că trecea printr-un moment greu nu-i dădea dreptul să se repeadă astfel la el, se admonestă ea.

— Va trebui să-mi cer scuze față de el, îi zise ea Sierrei, care o urmase cu loialitate în rătăcirile ei de după-amiază. Diseară mă duc la el, la club, ca să-i cer scuze! Ca apoi să adauge: Și nu mă va împiedica nimeni!

După aceea. Teri se uită în jos la cățelușa loială și obosită, la cățelușa uimită și maronie, cu urechile mari ciulite, recunoscând că, în ultimele patruzeci și opt de ore, nu făcuse altceva decât să se lase copleșită și dărâmată de cele declarate de Roscoe Byrnes. Ar fi putut foarte bine să ignore cele declarate de el. Carmen avea dreptate – Byrnes voia, pur și simplu, să atragă atenția asupra lui în ultimele zile de viață. Și poate că, dacă era un tip inteligent, voia să sădească îndoială asupra persoanei care îi omorâse pe Wendy și Hugh Farr, ca să amărască viața celor care fuseseră considerați principalii suspecți.

Ei, în cazul acesta, Byrnes chiar își îndeplinise dorința, se gândi Teresa, asta fiindcă ea îi permisese așa ceva. Ea, nu Byrnes, își pierduse controlul, și rănise sentimentele celorlalți fiindcă era înspăimântată și șocată. Acum, gândi Teri, trebuia să repare, măcar în parte, răul făcut.

Își luă repede rucsacul bej, își căută cheile înăuntru – jurând că a doua zi

avea să arunce mulțimea de porcării care se strânsese acolo – după care o porni grăbită spre ușă. Se opri în momentul în care observă că Sierra o urma, privind-o cu ochii aceia plânși, fiindcă lipsa lesei era un semn că nu avea să plece împreună cu stăpâna.

— Regret, dar în seara asta nu te pot lua cu mine, zise Teri. Dar promit să-ți aduc câteva bunătăți.

Luna strălucea pe cerul gri-cenușiu, părând un cerc de argint. Mai devreme, auzise că pe la ora zece se prevedea o furtună, dar ea nu o simți în aer. Caii reușeau, era convinsă, s-o simtă. Ei erau foarte sensibili la schimbările climatice.

Teresa se duse direct la Club Rendezvous. Parcarea era mai mult decât plină, ba era foarte aglomerată, având în vedere că noaptea abia începuse, și mai era și o zi din mijlocul săptămânii, ceea ce dovedea că popularitatea clubului era destul de mare.

Când coborî din mașină. Teri își dădu seama că ar fi fost bine dacă s-ar fi schimbat, dacă ar fi renunțat la blugi și la bluza turcoaz, pe care le purtase toată ziua, dar, când intră în club, observă că peste jumătate dintre clienți purtau blugi. Era ușor de observat că atmosfera era cu siguranță mai relaxată decât în weekend, ascultându-l pe John Mayer care cânta „Waiting on the World to Chance”, o melodie care o învălui pe nesimțite. Merse la bar și întrebă de Mac.

— E în biroul său, îi zise barmanul cel tânăr. Vreți să-l chem?

— Nu, sunt Teresa Farr, o prietenă. Știu unde e biroul.

— Domnului MacKenzie nu-i place ca oaspeții clubului să intre în biroul lui…

Teresa se întoarse, aruncându-și privirea prin club, localizând holul de lângă intrare și îndreptându-se apoi într-acolo.

— Hei, domnișoară Farr, strigă barmanul. Nu aveți voie să intrați acolo. Domnișoară Farr…

Ea trecu pe lângă ringul de dans, auzind din spate protestele barmanului. Ori renunțase să strige, ori vorbea cu Mac la telefon, în momentul în care ea ajunsese la capătul holului unde, cu multe vreme în urmă, ea și Mac plănuiseră să așeze biroul. Acesta se afla exact acolo. Dintr-un motiv pe care Teri nu-l putea identifica, se bucura în mod absurd pentru că Mac nu schimbase planurile inițiale ale clubului, pe care le făcuseră împreună. Chiar dacă pe ușă fusese așezată o plăcuță de alamă, pe care era scris

PRIVAT, deasupra având notat numele lui, ea ciocăni de două ori, după care deschise larg ușa. Evident surprins, cu toate că avea receptorul în mână – la capătul firului aflându-se, fără îndoială, barmanul care îl anunțase că o femeie nerăbdătoare o pornise spre biroul lui Mac se ridică în picioare, iar Teresa zise rapid:

— Îmi pare rău!

El se holbă la ea o secundă, din spatele biroului de mahon. Pe trăsăturile lui dure și puternice nu se zărea nici urmă din surâsul cald de bun venit. Rămăsese, pur și simplu, nemișcat, îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă verde cu mâneci lungi, rulate până la jumătatea brațelor lui bronzate și puternice. Într-o secundă, băgă de seamă părul negru care strălucea la lumina becului din tavan, ochii căprui-verzui licărind și bătând ușor în auriu, în vreme ce maxilarul îi era extrem de încordat. În cele din urmă, mormăi în receptor:

— E în ordine, după care îl așeză în furcă. Rămase locului, în spatele biroului, privind-o fix.

Teri închise ușa și începu apoi să vorbească foarte repede, aproape cu respirația tăiată:

— M-am simțit îngrozitor toată ziua. Ei bine, la fel m-am simțit și aseară, după plecarea ta. A fost îngrozitor ce ți-am spus. În seara aceea, mama ta chiar m-a sunat și mi-a spus că a fost concediată, după care m-a implorat să nu-ți spun că tata m-a lovit și că a amenințat că va merge la poliție să te denunțe, declarând că se teme de reacția ta, dar ieri am lăsat să se înțeleagă că ea te credea un om capabil de o reacție violentă…

— Nu ai sugerat, ai afirmat, o întrerupse Mac, rece.

— Da, *am* spus-o. Dar știu că ea nu credea așa ceva. Mama ta se temea de o eventuală altercație fizică – că ai fi putut fi arestat pentru că l-ai fi atacat pe tatăl meu.

— Și avea dreptate. Și dacă aș fi știut ce ți-a făcut ție, l-aș fi bătut măr. O merita cu vârf și îndesat. Dar eu nu meritam vorbele tale de ieri – din care se înțelegea că mama mea m-ar considera un ucigaș. E o lovitură sub centură, Teri, și nu-mi dau seama de ce, numai dacă nu cumva tu vrei să mi-o plătești și azi pentru că m-am sărutat cu o altă femeie, pe vremea logodnei noastre.

— Nu este adevărat! În capul lui Teri se aprinse parcă un senzor, forțând-o să mărturisească adevărul. Adică da, într-un fel, dar nu așa cum

îți închipui tu.

— Poftim? Mac ridică dintr-o sprânceană. Dar de ce nu-mi spui chiar tu *ce-mi închipui?*

— Mac, nu face lucrurile și mai dificile, te rog. Teresa simți cum picături de transpirație se prelingeau din păr, în timp ce ea se apropie și mai mult de biroul lui, întinzând mâinile parcă în semn de rugă. Nu pot să-ți explic exact ce se petrece în mintea mea, dar…

— Adică *nu ai de gând* să-mi explici cu exactitate ce-ți trece prin minte.

— Da, la naiba, nu o să-ți explic chiar în secunda asta. Nu de asta mă aflu aici. Am venit să-mi cer scuze și să-ți spun că sunt sigură, așa cum am fost sigură și cu opt ani în urmă, că mama ta nu te-a considerat un criminal. O, Doamne, dacă te-aș fi crezut un criminal, m-aș mai fi logodit cu tine, după numai un an?

— Ooo, asta n-am de unde să știu, zise Mac încet, după care se aplecă peste birou, pe chip apărându-i o expresie sardonică. La urma urmei, ucisesem doi oameni pe care-i urai.

Pentru o clipă, între ei se lăsă o liniște mocnită, înainte ca Teri să se aplece deasupra biroului și să-l lovească pe Mac peste obraz. Având în vedere poziția ci, palma aceea nu fusese altceva decât un plici neînsemnat, dar ochii căprui ai lui Mac se deschiseră larg din cauza surprizei, iar el își duse mâna la obraz. Teresa se răsuci pe călcâie și ieși în fugă din birou. În vreme ce traversa alergând coridorul, îl auzi strigând:

— Teri! Stai!

Dar ea nu se opri.

În câteva secunde, sau cel puțin așa i se păru ei, fu în mașină, ieșind deja din parcare. Cu toate că voia să se uite doar drept înainte, privirea îi alunecă doar o clipă – și îl observă pe Mac, care stătea în fața intrării de la Club Rendezvous, ținându-și palma mai departe pe obraz, având pe chip o expresie șocată și încordată.

3.

Teresa conduse orbește și cu furie, ieșind din parcare, dar, abia când ajunse la jumătatea drumului care ducea spre oraș, realiză că avea pielea acoperită cu broboane de sudoare rece. Condusese cincisprezece kilometri,

depășind limita de viteză. Încetini brusc, inspiră adânc de câteva ori, simțind o lacrimă ce-i aluneca pe obrazul drept. O șterse cu podul palmei – un gest care-i aminti de un Daniel foarte supărat, din momentul în care fusese luat cu folia de la ea de acasă și de la padoc – și o altă lacrimă apăru pe obrazul ei.

Îl pocnise pe Mac. Îl lovise drept în față! Nu mai făcuse așa ceva și era oripilată. Fusese furioasă și uimită la culme în secunda în care tatăl ei o lovise, cu opt ani în urmă, iar ea procedase acum la fel ca el! Oare nu era cu nimic mai bună decât Hugh Farr? Oare înclinația asta de a lovi și a răni era ereditară?

— O, Doamne, mormăi ea cu voce tare, sfâșiată de ceea ce făcuse. Se dusese la Mac să-i ceară scuze. Ah, ce mai scuze! mormăi ea iar. Mai întâi îi spui că mama lui nu a avut încredere în el, după aceea îl pocnești. Are noroc că ați rupt logodna până să-i provoci cine știe ce rană serioasă.

Teresa deschise radioul exact la momentul potrivit, auzind-o pe crainică anunțând că, din cauza furtunii ce se apropia, intensitatea vântului era în creștere. Ea introduse un CD în aparat, după care porni muzica, deoarece reușea, de obicei, să o calmeze și să-i îndepărteze mintea de la probleme. Conduse o vreme în liniște, dându-și seama că mai avea puțin până acasă. În stânga drumului, erau o farmacie și o bancă, iar în dreapta apăru, în cele din urmă, cimitirul. În față se zăreau luminile puternice ale unui magazin alimentar. Uitându-se la indicatorul de benzină, observă că mai avea foarte puțină. În afară de asta, îi promisese câteva bunătăți Sierrei.

Teri parcă în apropierea magazinului, trăgând mașina lângă o pompă de benzină. Mâinile îi tremurau în timp ce scoase furtunul de la locul lui și îl introduse în orificiul special al rezervorului. Vizavi, două adolescente, într-un automobil ceva mai vechi, făceau gesturi largi, rânjind sau dându-și capul pe spate și râzând în hohote. În cele din urmă, în mașină se urcară doi adolescenți și, judecând după chiotele care urmară după ce împărțiră paharele cu coca-cola, Teresa ghici că cineva le făcuse rost de niște băutură. Un bărbat rotofei și cu început de chelie, cu cel puțin treizeci de ani mai în vârstă decât Teri, trecu repede prin dreptul ei și-i strigă:

— Ce bine arăți în seara asta, scumpo!

— O, mulțumesc, dulceață, zise ea amabil. Ce-ți fac soția și copiii? În dreptul lor se opri un SUV ca vai de el, la volanul căruia se afla o femeie care părea foarte grăbită, urlând la cei cinci copii ce se agitau în spate.

O pală de vânt aspru răscoli părul Teresei, dându-i-l peste față, iar ea își aminti de crainica de la radio care anunțase o creștere a intensității vântului. Își dădu părul după urechi, simțindu-se atât de obosită, de fragilă și de supărată, că nici nu mai avea chef să umple rezervorul. După aceea, ca și cum vreun sfânt i-ar fi citit gândul, pompa sări automat din rezervor. Rezervorul se umpluse, în sfârșit.

Oftând recunoscătoare, intră în magazin, alese două conserve din mâncarea preferată a Sierrei, și un pachet cu rulouri de vită, altă mâncare preferată a cățelușei, luând și un tub de frișcă pentru cafeluța sa de dimineață, și se așeză apoi la o coadă neobișnuit de lungă. Se pare că în seara aceea, cei care se deciseseră să nu meargă la Club Rendezvous aleseseră să intre la magazinul Speedway. În momentul în care ajunsese la casa de marcat, adăugă și o pungă de M&M și un tabloid.

Și acum? își zise Teresa, după ce ajunse în mașină. O seară petrecută în fața televizorului? Ori citind ceva? Ascultând muzică sau bând un păhărel? Un joc cu Sierra?

Încadrându-se din nou pe șoseaua care ducea spre casa ei, simți cum vântul se întețește, aplecând crengile smochinilor, măturând pământul, în vreme ce o pisică albă și durdulie îi tăie calea, traversând pe partea opusă a drumului. Puse frână pentru a evita pisica, după care ridică privirea spre cer – acesta avea o nuanță pământie din cauza norilor amenințători și cenușii care se înghesuiau unii în alții, venind dinspre vest.

Teresa știa că foșnetul ierbii și al frunzelor va da cailor o stare de agitație. Gus și Josh erau niște îngrijitori foarte pricepuți când era vorba să-i calmeze armăsarii. Aplecându-se, zări cabana lui Gus și a lui Josh, uitându-se să vadă și luminile de la ferestre și SUV-ul lor vechi, dar în clipa aceea pe șosea apăru ceva.

Teresa apăsă tare pe frână. Farurile păreau că luminează o siluetă înaltă care purta o haină lungă, neagră. Impermeabilul acela lung se învolbură, iar silueta se roti într-o parte și o privi atent. Teri zări un chip palid și doi ochi larg deschiși – niște ochi albaștri, înconjurați de niște cearcăne mari – după care părul negru îi acoperi obrajii precum un voal. Pe neașteptate, apariția aceea alergă spre pâlcul de arbori de pe partea stângă a drumului, dispărând în noapte.

Timp de câteva secunde, Teresa rămase ca vrăjită în mașină. Nu, nu se poate, își zise ea. Era un vagabond. Era un puști care căuta un adăpost

împotriva furtunii. Nu, nu era posibil…

Teri aproape că smulse centura din dispozitiv, ieșind repede din mașină.

— Hei, cine ești? strigă ea cu o voce tremurată.

În vreme ce crengile foșneau aplecându-se la pământ, iar ea auzi primul tunet care pocnea în depărtare, simțind o senzație stranie în măruntaie, ca un val uriaș și înghețat care o copleșea, strigă cu o disperare necontrolată:

— Mamă! Mami, vino aici!

XI

1.

Teresa rămase pironită în diurn, privind la pâlcul de copaci, unde dispăruse silueta stranie, dorindu-și, dar și temându-se s-o urmărească pe ființa aceea despre care credea că era posibil să fie mama ei. Mintea îi fu invadată de tot felul de gânduri. Dacă mama ei era în viață? De ce se întorsese după opt ani de zile? Oare auzise și ea declarația lui Roscoe Byrnes că nu el fusese cel care-i ucisese pe Hugh și Wendy Farr, dându-și seama că Teresa va fi din nou considerată suspectă? Dar dacă Marielle era autoarea asasinatelor, avea ea destul discernământ, voință și putere ca să-și apere fiica? Venise acasă ca să facă o mărturisire?

Nu, își zise Teresa, cu hotărâre. Mama ei era moartă. *Trebuia* să fie moartă. Nu putea să fi dispărut așa, deodată, de pe fața pământului timp de opt ani. Nu, nu era posibil. Sau era? Cât de greu era să-ți asumi o nouă identitate? După cum știa toată lumea, Marielle nu luase cu ea bani sau cărți de credit atunci când dispăruse. Nu avusese cum să utilizeze cărți de credit fără să i se dea de urmă. Era posibil ca cineva să-i fi dat o sumă suficient de mare de bani, astfel încât să plece departe de Point Pleasant? Dar cum rămânea cu actele de identitate? Marielle avea nevoie măcar de un certificat de naștere, de un permis de conducere, de un număr de la carnetul de asigurat. Dată fiind starea în care se afla în momentul comiterii asasinatelor, cu siguranță nu reușise să și le procure singură. Probabil că o ajutase cineva. Dar cine? Era evident că fusese vorba de cineva care ținea foarte mult la ea.

În timp ce vântul se întețea, răvășind părul Teresei, înfiorându-i pielea pe sub bluza subțire de bumbac, ea realiză că stătuse afară în ultimele cinci minute. Farurile străpungeau întunericul, drept înainte, luminând drumul, într-un fel de eliberare deplină, lipind lumina de copacii care străjuiau drumul. Chiar dacă persoana care fugise între arbori, căutând adăpost, făcea zgomot alergând, Teri nu reușea să audă nimic din cauza foșnetului de frunze și de crengi care se unduiau, lovindu-se unele de altele, și, pe

alocuri, trosnind. Picăturile reci și apăsătoare ale ploii începură să o deranjeze. Nehotărâtă, dar trăind în același timp o senzație de ușurare, Teresa se urcă, ușor buimacă, în mașină, îndreptându-se spre casă.

Își parcă Buick-ul în garaj, după care apăsă pe butonul telecomenzii care încuia automat ușa. Ușa grea a garajului se închise în urma ei cu un pocnet liniștitor. Încă tremurând, Teresa deschise ușa care ducea din garaj spre un mic coridor care se afla chiar lângă bucătărie. Sierra auzise scârțâitul ușii de la garaj, așa că era deja în așteptarea lui Teri, mișcându-și coada dintr-o parte în alta, lătrând zgomotos, exprimându-și astfel bucuria. Simțind starea de spirit a stăpânei sale, cățeluța se mai liniști totuși puțin.

— Bravo, îi strigă Teresa. Acum nu pot să mă joc cu tine, dar nu am uitat de bunătățile promise. Scoase rulourile de vită din punga de cumpărături, rupse repede pachetul, aruncându-i câteva pe jos.

Pe când Sierra se aruncă bucuroasă asupra mâncării, Teresa se duse la intrarea în casă, aprinzând cele trei lumini puternice, montate în plafon, chiar deasupra terasei. Dealul care pornea din dreptul casei, coborând spre câmp, prinse viață deodată. Imaginea ploii pe firele de iarbă nu era cine știe ce, se gândi ea, dar, cel puțin, terenul din fața ei era gol, nu dezvăluia prezența niciunei alte ființe umane – cineva îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung, cu glugă.

Teri trase adânc aer în piept și, după ce se asigură că ușa de la intrare este încuiată și cu zăvorul tras, se îndreptă, cât de stăpână pe ea era în stare, spre telefon. La celălalt capăt, Kent răspunse, cu o voce aspră și furioasă:

— Kent, reuși Teresa să spună. Kent…

— Teri? Dacă Sharon e cumva acolo, dă-mi-o și mie la telefon, chiar în secunda asta, îi ceru el.

Cererea lui o luă prin surprindere. Pentru câteva secunde, Teresa rămase complet nedumerită, după care mintea începu să-i funcționeze din nou.

— Sharon nu e aici. Ce s-a întâmplat? Daniel e bine?

— Nu, Daniel nu e bine. Kent inspiră profund. Eu și Sharon ne-am certat – o, la dracu', pe cine păcălesc eu aici? – eu și Sharon ne-am certat rău de tot fiindcă l-a luat pe Daniel de la ora de echitație.

— Kent, nu trebuia să-ți spun…

— Tot aș fi aflat. Ideea e că a plâns toată ziua fiindcă a fost dezamăgit că nu și-a terminat lecția – a plâns până i s-a făcut rău, a avut grețuri, iar eu nu am să permit ca fiul meu să aibă probleme de sănătate fiindcă mama lui îl

protejează exagerat de mult.

— Îmi pare rău, zise Teri, automat.

Kent continuă:

— Sharon l-a transformat într-un copil nevrotic. Și, colac peste pupăză, e furioasă pe tine pentru că mi-ai povestit că ea l-a luat mai devreme cu o jumătate de oră de la lecție.

Teri tăcu un moment. Toată ziua se admonestase că nu ar fi trebuit să se implice și mai mult în conflictul dintre Kent și Sharon. Deja o enervase pe Sharon și, indiferent ce ar fi spus Kent, Teri știa bine că era parțial vinovată pentru cearta, în mod cert oribilă, dintre fratele și cumnata ei.

— Poate că rezolvați problema dacă discutați despre asta, nu dacă vă certați, zise Teresa, precaut.

— Sharon nu *discută*. Ea *urlă* pur și simplu! Teri ar fi vrut să-i spună lui Kent că și el se descurcă foarte bine la capitolul urlete, dar știa că nu era momentul pentru a-i sublinia defectele care-l caracterizau. Ei, cred că s-a dus acasă la tăticu', își dădu cu părerea Kent. El e inițiatorul necazurilor dintre noi. Dacă Gabe n-ar fi răsfățat-o atât de mult pe Sharon, ea nu ar mai crede că totul trebuie să se petreacă după voia *ei.* Nu-și dă seama că am și eu ceva de spus în privința educării lui Daniel, pentru că nu-l consideră ca fiind fiul *nostru*, ci fiul *ei!*

— Cred că, de data asta, purtarea ei se datorează mai mult mie, și nu neapărat faptului că a fost răsfățată, se aventură Teri, în cele din urmă. Da, e adevărat că față de Daniel e hipergrijulie, dar, sincer, cred că îi e foarte teamă să-l știe în prezența mea, pentru că ea nu a fost niciodată convinsă că *eu nu* i-am omorât pe tata și pe Wendy, iar bomba de ieri a lui Roscoe Byrnes nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Kent inspiră cu putere.

— E… ridicol! Sharon nu poate să creadă… așa ceva.

Respirația aceea, tonul, ezitarea îi dăduseră de înțeles lui Teri că atinsese un punct sensibil. Sharon nu mai era sigură de nimic și își exprimase îndoiala și în fața lui Kent, care încerca acum, stângaci, să-și mângâie sora.

— Ei, poate că e ridicol, zise Teresa, de dragul lui Kent.

— Da, răspunse Kent prompt, cu o undă de ușurare în glas. Dar hai să nu mai vorbim despre Sharon, pentru moment. Teri, când ai sunat, păreai necăjită, dar nu te-am lăsat decât să-mi rostești numele, ca apoi să mă apuc să-ți debitez propriile mele necazuri. Ia spune-mi – *la tine* acasă care-i

problema?

— Ei… Teresa își pierduse brusc curajul, iar acum regreta că îl sunase pe fratele ei, mai ales că era deja preocupat de altceva și, în afară de asta, ar fi considerat-o nebună.

— Ei, *ce?* Vocea lui Kent deveni mai blândă. Da, știu că tu crezi că ai greșit că mi-ai dat telefon, și mai ales după ce m-am certat cu Sharon. Dar eu și Sharon ne certăm destul de mult și, până la urmă, rezolvăm, așa că nu te mai simți vinovată ori răspunzătoare. Și să știi, Teri, că, cu toate că ești cea mai puternică și cea mai independentă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea, eu tot fratele mai mare am rămas, așa că, te rog, spune și tu acum ce ai de spus.

— Bine. Ești tare drăguț, Kent, Dar să nu mă întrerupi. Mă întrerupi mereu și asta îmi dă o stare de…

— Nu te voi întrerupe, declară Kent.

— Bun, fie ce-o fi.

Kent oftă iar.

— Da, ai dreptate, zise el, apărându-se. Promit să nu scot o vorbă până ce nu-mi dai tu voie.

— Ar fi pentru prima dată, mormăi Teri, sec, dar hai să încep.

Teresa îi povesti cele petrecute mai devreme, lăsând la o parte povestea cu Mac și cu Clubul Rendezvous, după aceea îi mărturisi că o luase pe drumul spre casă, chiar înainte ca vântul care prevestea furtuna să se întețească.

— Copacii se aplecau până aproape de pământ, iar eu conduceam încet. Brusc, mi-a apărut cineva în față – o persoană înaltă și slabă, care purta un impermeabil negru cu glugă. I-am zărit chipul o secundă, înainte ca vântul să-i aducă tot părul pe față. La un moment dat însă am văzut foarte clar – atât cât mi-a permis vremea, de fapt, zise Teresa sincer. Persoana avea un ten palid, niște ochi parcă adânciți în orbite – ochi albaștri, de asta sunt chiar sigură – și un păr negru, lung, des și drept, la fel ca mine.

Teri se opri o clipă.

— Ființa aceea se uita direct la mine, dar apoi a dispărut în păduricea de lângă șosea. Am coborât din mașină, dar nu am urmărit-o. Nu am avut curaj. Dar, Kent, *știu* pe cine am văzut în seara asta. Era mama!

2.

Teresa se chirci în ea însăși. Kent ori avea să declare că era posibil ca ea să fi văzut-o pe mama lor, ori avea să spună că era nebună și pusă pe șotii, bătându-și joc de ea. Dintr-un motiv anume, ea nu-și luă ochii de la ceasul de pe polița căminului, un ceas luat la mâna a doua. După treizeci de secunde, Kent rosti încet:

— Teri, unde spuneai că ai văzut-o pe mama?

Ea închise ochii. Vocea fratelui ei era șoptită și calmă, era glasul acela pe care-l folosești când te adresezi unui bolnav psihic.

— Pe drumul de lângă casa mea, așa am spus, rosti ea cu voce ridicată. A fugit înaintea mașinii. Era să dau peste ea.

— Și după aceea a fugit.

— Da. A fugit imediat în pâlcul de copaci de la marginea drumului.

— Și tu nu te-ai dus după ea?

— Nu.

— Păi, de ce nu, dacă erai convinsă că era mama?

Întrebarea aceea o lovi în plin. Ce putea să spună? Că îi era teamă că, dacă nu era Marielle, ar fi fost dezamăgită? Nu, Kent nu era omul subtilității și al ambiguităților. Motivele pe care le avusese Teresa ca să nu urmărească persoana aceea nu l-ar fi convins pe Kent.

— Totul s-a petrecut foarte repede, zise ea, încercând să pară stăpână pe sine. Eu eram tot cu piciorul pe frână, temându-mă să nu o lovesc, și, în secunda aceea, i-am zărit chipul. Furtuna stătea să înceapă și am coborât din mașină. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns…

Încă o pauză, după care Kent zise:

— Teri, știi că, dacă ai fi fost într-adevăr convinsă că ai văzut-o pe mama, ai fi urmărit-o, indiferent cât de surprinsă ai fi fost sau oricât de tare ar fi plouat. Acum, ori nu ai văzut pe nimeni…

— *Ba da!*

— Bine. Liniștește-te! Teri strânse din dinți. Ai văzut pe cineva, dar, indiferent de ce-ți spui tu acum, știi, din instinct, că e posibil să nu fi fost mama și că puteai să te pui în pericol, urmărind ființa aceea… ființă… femeie, ce-o fi fost ea.

— Mama, zise Teri, cu încăpățânare.

— Nu, Teri. Poate că semăna cu mama noastră, deși eu nu prea cred că cineva care semăna cu ea ar fi apărut brusc în fața mașinii tale, ca apoi să dispară, dar nu era *mama.* Adolescenții vagabonzi obișnuiesc să hoinărească în serile calde de vară. Poate că parbrizul tău era cam încețoșat. Sau poate că te gândeai la mama. Ori… în fine… ai băut ceva?

Ultima întrebare o transformă pe Teresa într-o stană de piatră.

— O, am băut toată seara. Eram beată criță. Cred că până acasă am accidentat cinci persoane. Mâine, vei citi despre toate în ziar.

— Hei, Teri, zise Kent, cu o voce mult prea răbdătoare, cea pe care o folosea în conversațiile cu Daniel, nu reacționa așa. Nu te supăra!

— Ba, dacă am chef, mă supăr! Teri își dădu scama repede că vorbise exact ca un copil. Nu era de mirare că fratele ei, Kent, îi vorbea ca și cum ar fi fost fiul lui. Uite, cineva a apărut în fugă în fața mașinii – cineva îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung și cu glugă, cineva care era la fel de înalt și de slab ca mama, care avea trăsăturile feței ca ale mamei, care avea ochii mamei și părul lung, la fel ca al mamei. Am văzut asta clar în lumina farurilor. Apoi, persoana a fugit și s-a ascuns printre copaci. Te-am întrebat, pur și simplu, care-i părerea ta. Nu trebuie să fii nici sarcastic, nici să te porți de parcă ai avea de-a face c-o nebună.

— Teri, eu nu spun că ești nebună, dar când ai sunat, ai zis că ești sigură că ai văzut-o pe mama, care a alergat în fața mașinii tale, nu ai spus că ai văzut pe cineva îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung și cu glugă, care apoi s-a făcut nevăzut printre copaci. Și încă ceva, *nu* m-ai întrebat ce părere am. Ai spus clar că ai văzut-o pe mama, pe care nu am văzut-o sau despre care nu am auzit nimic de opt ani de zile, și la fel și poliția. Ca atare, nu cred că ai dreptul să te înfurii pe mine fiindcă sunt sceptic.

Era adevărat ce spunea Kent. Și, în plus, aveai impresia că citează dintr-o carte destinată persoanelor isterice. Teresa era furioasă, dar, fir-ar să fie, nu avea de gând să se certe în continuare cu fratele său și să-l lase s-o trateze ca pe o instabilă psihic sau ca pe una care își imagina tot felul de chestii.

— Nu mai contează! Fu surprinsă de tonul rece al vocii ci, în comparație eu bubuitul inimii. Ai dreptate. Probabil că n-a fost decât un adolescent. La fel ca cel care a lăsat-o, aseară, pe „Fulg de nea”, își zise ea, ușurată că în dimineața aceea se concentrase mai mult asupra calmării lui Sharon, în loc să-i mărturisească că-i lăsase cineva la intrare veioza lui Celeste, un mesaj

Morse, pe care Sharon l-ar fi transmis de îndată lui Kent, atunci când el i-ar fi reproșat că-l luase pe Daniel mai devreme de la ora de echitație. Probabil că m-am gândit la mama și de aceea mi-am lăsat imaginația să zboare.

— Ești sigură?

— Ooo, da, acum mă simt mult mai bine, minți ea.

— Eu nu sunt prea sigur de asta, Teri. Tu nu prea pari… Cineva bătu la ușa Teresei, iar ea aproape că țipă.

— Ce-*i asta?* întrebă Kent.

— La ușă… Stomacul Teresei se făcu ghem, iar ea strânse receptorul între degete. Cineva a ciocănit la ușă…

— O, Doamne, parcă vor s-o dărâme! strigă Kent la urechea ei. Băieții aceia mai sunt acolo?

— Nu… nu mai sunt.

Brusc, ea auzi vocea familiară, puternică a lui Mac MacKenzie, vocea care semăna cu o sirenă atunci când o striga, indiferent cu ce ocazie.

— Teri, vino la ușă! Teri, eu sunt – Mac.

— E Mac MacKenzie? întrebă Kent poruncitor.

— Teri, deschide ușa! Unul dintre caii tăi este liber. Zici că a înnebunit…

Unul dintre cai? Liber? *Alergând?* Teresa își dădu seama că îl speriase ceva, așa că frica ei se risipi ca prin farmec.

— Unul dintre cai a pățit ceva, Kent, zise ea. Trebuie să plec.

Kent punea tot felul de întrebări în clipa în care ea trânti cu zgomot receptorul în furcă. Sierra lătra deja la ușă. Mai târziu, Teresa își zise că fuseseră un cuplu înfricoșător – cățeaua care lătra tare în semn de apărare, sărind, iar Teri cu ochii larg deschiși și legănându-se – în clipa în care deschise ușa, iar Mac care stătea ud leoarcă în ploaie, cu pumnul ridicat, pentru a ciocăni încă o dată. Teresa se retrase pentru ca pumnul lui să n-o nimerească, iar el intră cu pași mari în încăpere.

— Doamne, eram gata să te pocnesc! bubui Mac.

— Calul! țipă Teresa, pe deasupra lătratului agitat al Sierrei. Care cal a scăpat?

— L-am văzut bine o singură dată. Cred că cel mare și negru…

— Eclipse! oftă Teresa.

— Se învârtea în jurul padocului cu lanțuri – sau cum îi ziceți voi. Părea scos din minți.

— Este calul meu. Teri se duse să-și ia o haină de vânt, agățată în cuierul-pom de lângă intrare. Gus și Josh încercau să o prindă?

— Gus și Josh?

— Angajații mei.

— Nu era nimeni acolo. Doar calul. Teri trecu repezindu-se pe lângă Mac, pe terasa udă de ploaie. Hei, doar nu te duci să prinzi singură calul! explodă Mac.

— Nu. O să mă ajuți tu.

— Să te ajut! Habar n-am cum…

Mașina lui Mac era afară, pe alee, cu motorul pornit, farurile aprinse străpungând întunericul.

— Du-mă la grajd, strigă Teresa, în vreme ce el o urmă la mașină. Să mergi încet, dar când ajungem acolo, să lași farurile aprinse.

Teresa mătură cu privirea câmpurile ce se deschideau în fața grajdului. Casa familiei Gibbs avea luminile aprinse, dar grajdul era cufundat în întuneric. Nu reușea să înțeleagă. Dacă Eclipse scăpase din mâna lui Gus sau Josh, atunci de ce nu încercase niciunul dintre ei să o prindă? Să o fi scăpat-o ei? Eclipse nu era prea cuminte, dar nici nărăvașă nu era. Ba, mai mult, i-ar fi fost teamă să fugă așa, la întâmplare…

Ei, până în seara asta. Teri făcu ochii mari când își văzu calul negru, un pursânge arab, alergând liber pe iarba udă, apropiindu-se periculos de mult de marginile padocului din lanțuri, dând din capul ca de ebonită în ploaia aceea grea care cădea necontenit.

— Doamne, mormăi Teri. Uite-o acolo, Mac. Oare ce a apucat-o?

— Pe mine mă întrebi? Întrebarea lui ar fi putut să pară rea, dar nu era. Teresa își dădu seama că, în afară de faptul că Mac nu se pricepea la cai, era aproape la fel de șocat ca și ea, uitându-se la calul acela superb care alerga de colo-colo, cuprins de panică – o panică ce se putea încheia cu un picior fracturat sau mult mai rău, dacă se lovea de gard. Oare ce-ar trebui să facem?

— Nu te agita, îi zise Teresa, în vreme ce se apropia încet-încet de grajd. Să nu țipi la ea, ordonându-i să stea pe loc. Mă duc înăuntru să iau un căpăstru.

Alergară spre ușile mari de la grajd, una dintre ele fiind parțial deschisă. Pe Teresa o cuprinse frica. Gus și Josh nu ar fi lăsat niciodată ușile deschise, mai ales că se anunța o noapte cu furtună, iar caii se presupunea

că vor fi nervoși. Ba, mai mult, Teri știa că, în nopțile cu furtună, unul dintre ei obișnuia să doarmă acolo, pentru a calma vreun cal care devenea agitat sau neascultător. În seara asta însă nu era nimeni. Grajdul era într-un întuneric de nepătruns, iar singurele zgomote care se auzeau erau cele ale cailor care fornăiau sau dădeau agitați din copite.

Teresa se uită la Mac.

— Știu că nu te omori cu caii. Poți să mă aștepți aici, sub copertina de la intrare.

Mac o privi, clătinând din cap, iar stropii săriră în toate părțile de pe părul său ud.

— Nu te las să intri singură în grajdul acela întunecat. În sufletul ei, Teresa se simți ușurată, cu toate că nu ar fi arătat-o niciodată. Prezența masculină și impunătoare a lui Mac o făcea să se simtă mai puternică și mai calmă, cu toate că habar nu avea să potolească un cal care scăpase și alerga liber. În afară de asta, eu nu urăsc caii. Pur și simplu nu știu nimic despre ei.

Mac o apucă de braț. Gestul pani firesc, ca și cum ar fi făcut-o în fiecare zi, iar ea simți cum frica i se mai potolește puțin. După care Teresa intră în grajdul acela uriaș, cu tavanele înalte de aproape cinci metri, și înțepeni brusc. Simțea tensiunea din atmosferă, în timp ce caii fornăiau, se agitau, loveau cu picioarele în pereții boxelor. Fii calmă, își zise ea, aprinzând becurile cu vapori de mercur. Erau mult mai puternice decât becurile fluorescente, așa că le aprinse unul câte unul, astfel ca lumina lor puternică și bruscă să nu-i sperie și mai rău pe cai.

— Ce ar trebui să fac? șopti Mac.

— Nu trebuie să vorbești în șoaptă, ci doar să vorbești încet, mormăi Teresa. Și nu te uita în ochii cailor. Asta i-ar putea enerva.

— Glumești.

— Nu trebuie să fii așa șocat, la fel se întâmplă și cu oamenii, zise Teresa, încet. Caii sunt deja supărați, Mac. Așa că ai grijă să nu faci vreun zgomot puternic; mergi cu grijă și ține capul în jos. Poartă-te ca și cum totul e în ordine. Pe peretele din dreapta e montat un telefon. Mașina familiei Gibbs lipsește, dar la ei acasă este lumină. Mă duc să-i sun. Avem nevoie de ajutorul lor.

Dar telefonul sună de patru ori, înainte ca robotul telefonic să o informeze că ei nu erau acasă, dar o vor contacta cât mai curând. În sufletul

Teresei speranța pocni ca un balon de săpun. Din câte știa, cei doi lăsau o lampă mică aprinsă când plecau amândoi de acasă. Dacă erau aprinse mai multe lumini în casă, însemna că unul dintre ei era acolo. Dar în seara asta se pare că nu era așa.

Ea închise telefonul, revenind la Mac.

— Ghinion. N-am idee unde ar putea fi pe o vreme ca asta.

— Furtuna stă să izbucnească dintr-o clipă-n alta, îi aminti Mac. Poate că nu au avut vreme să revină acasă.

— Dacă-i așa, sper să ajungă cât mai repede. Avem nevoie de ajutoare. Dar, până atunci, suntem doar noi doi.

Cu Mac urmând-o încet, Teri o porni spre locul unde ținea uneltele. Mirosea peste tot a cal și a fân proaspăt și, în plus, simțea cum frica devine din ce în ce mai mare, frică pe care i-o induceau caii care fornăiau, ciulind urechile, și loveau podeaua cu copitele, uitându-se speriați în jurul lor.

— Conquistador, nu s-a întâmplat nimic! Cleopatra, fata mea cuminte! Sir Lancelot, acum ești în siguranță. Teri și Mac vor avea grijă de voi așa cum trebuie, încerca să-i liniștească. Tonul moale și cântat, pe care-l deprinsese de la Gus și Josh, calma de obicei caii, dar, în seara asta, nu avu niciun efect. Teresa înțelegea de ce. În adâncul sufletului ei, avu senzația aceea îngrozitoare și intangibilă că a greșit; pe care o mai avusese și altă dată. Știa, fără urmă de îndoială, că asupra grajdului plutea amenințarea, așa cum plutise asupra casei ei, cu opt ani în urmă, când se trezise și-i găsise pe cei doi morți.

Teresa se strădui să alunge amintirea aceea îngrozitoare. Acum grajdul era luminat puternic. Aprinsese toate luminile. Nu se furișa nimeni pe acolo, cu un cuțit în mână, bâjbâind pe întuneric. Dar cineva îi dăduse drumul lui Eclipse – calul *ei.* Să fi fost o coincidență?

Privi spre boxa calului ei. Ușa era pe jumătate deschisă, dar nu era ruptă. Orice om care se pricepea la cai știa că un cal putea deschide o ușă care era zăvorâtă cu un simplu lanț. De aceea Teresa insistase ca la fiecare boxă să fie montate yale. Gus îl învățase pe Josh să nu plece niciodată până nu se asigura că ușa era bine încuiată, după ce fiecare cal se afla în boxa lui. Verificarea încuietorilor devenise pentru ci o a doua natură, iar Teri, uitându-se repede la fiecare boxă, observă că toate rămăseseră încuiate, cu excepția uneia.

— Caii scapă de obicei? întrebă Mac, aproape de urechea ei.

Teresa înălță capul, observând cutele dintre sprâncenele lui, preocuparea din ochii lui ca aluna.

— Aici nu s-a mai întâmplat niciodată. Gus și Josh sunt doi oameni în care poți avea încredere deplină. Numai că nu înțeleg…

Bonaparte, calul roșcat din rasa Morgan, scoase un sforăit puternic, lovind cu copita în ușa boxei. Teri și Mac tresăriră.

— O, Doamne, Bonaparte a fost întotdeauna unul dintre cei mai răi cai ai mei. De aceea îl țin lângă Conquistador, care este unul dintre cei mai calmi. Caii se influențează unul pe celălalt, să știi.

— Ei, nu știam. Eu nu știu decât că au patru picioare și că sunt mari, mormăi Mac.

Teresa verifică yala de la boxa lui Bonaparte, după care reveni lângă Mac.

— Cred că se va calma, până la urmă, dacă Conquistador nu va începe să se agite.

Merseră în partea din spate a grajdului, iar Teresa apăsă pe ivărul unei clanțe.

— Locul în care ținem uneltele, declară ea. Înaintea lor se deschise o încăpere lungă în care se țineau echipamente destinate cailor, toate aranjate cu o precizie aproape militară, pe rafturi și pe etajere. Pe podea nu rămăsese niciun loc liber, cele două ferestre fiind atât de curate, încât păreau transparente, cu excepția picăturilor de ploaie care loveau geamul ca niște cerculețe.

— Gus păstrează aici curățenia ca într-o sală pentru intervenții chirurgicale, zise Teri, luând repede un frâu de pe etajeră. Ea îl privi apoi pe Mac. Ești gata să prinzi un cal cuprins de panică?

Traversară în grabă grajdul, ieșind apoi în ploaia nemiloasă și grea, închizând ușile de la grajd în urma lor. Eclipse continua să alerge, pocnind cu copitele în bălțile care se formaseră deja, venind încă o dată mult prea aproape de gardul padocului. Teri inspiră adânc, cuprinsă de teamă și gata să strige calul pe nume. Dar se abținu. Trebuia să-și păstreze calmul, aceasta era soluția. Știa că, dacă se enerva și începea să țipe, Eclipse nu va face altceva decât să fugă și mai mult de ea.

— Ce trebuie să facem? întrebă Mac, stând lângă ea, cu apa curgându-i pe frunte.

— Cel mai important e să nu o speriem mai tare. Eclipse aleargă, dar se

pare că e ceva mai liniștită. Poate că, deși este speriată de moarte, s-a mai calmat puțin, văzându-mă aici.

— De aceea nu-ți pui gluga pe cap?

— Exact. Ea nu e obișnuită să mă vadă cu gluga pe cap. Vreau să mă recunoască. Deocamdată, rămânem unde suntem și nu ne apropiem până ce nu o vedem puțin mai liniștită.

Teresa știa că nu trebuia să o piardă din ochi pe Eclipse, dar îi era atât de teamă că acest cal frumos va suferi un accident foarte grav, încât închise ochii, începu să numere încet până la douăzeci. Tocmai ajunsese la optsprezece, în secunda în care Mac o înghionti puțin.

— S-a oprit din alergat.

Teresa deschise ochii și văzu calul puțin mai liniștit, înaintând la pas. După aceea, de parcă cineva ar fi răsucit un buton, Eclipse se opri de tot. Rămase aproape nemișcată, cu excepția capului, pe care-l coborî de două ori până la pământ, înainte să întoarcă fața spre Teri și Mac.

— Bun, trebuie să ne apropiem, dar *foarte* încet, zise Teri. Tu ia-o pe partea dreaptă, iar eu pe stânga. Dar ține privirea în jos, te rog.

Îndreptându-se cu grijă spre cal, Teri se ruga în gând ca Eclipse să nu intre în panică, și s-o ia din nou la goană. Din fericire, iapa rămase nemișcată, chiar și atunci când Teri și Mac veniră lângă ea, stând fiecare pe o parte. Teri îi vorbi blând iepei, punându-i frâul pe cap cu mișcări rapide. Eclipse fornăi, mișcând o dată din cap. După ce Teri o porni cu pas liniștit spre grajd, iapa o urmă fără să protesteze.

Înăuntru, caii se liniștiseră destul de mult. Se uitau cu interes la Eclipse, iar Bonaparte fornăi, însă frumoasa iapă arabă nu reacționă. Teri tocmai se felicita pentru cât de bine se descurcase cu calul, aruncând un zâmbet în direcția lui Mac, care venea cu precauție după ea.

Când ajunseră în dreptul boxei lui Eclipse, aceasta făcu un salt, fornăind lung și dându-și ochii peste cap. Speriată. Teri fu gata să scape frâul din mână. Din cauza oboselii, iapa fusese liniștită cu doar câteva clipe în urmă. Acum părea gata să alerge din nou, nebunește, pe câmp. Mac apucă, la rândul său, frâul ajutând-o să o țină pe loc și vorbindu-i blând, exact așa cum o văzuse făcând pe Teresa, puțin mai devreme. Dacă n-ar fi fost el acolo, Teresa s-ar fi pierdut iar cu firea. După câteva secunde. Eclipse se mai potoli. Teresa simțea că se întâmplase un lucru cumplit – fiindcă Eclipse nu reacționase niciodată așa. Cu o mână tremurândă, Teresa

deschise larg ușa boxei.

Înăuntru, zăcea Gus, sprijinit de perete, într-un colț, cu capul dat pe spate, cu maxilarul lăsat, cu ochii albaștri ieșiți din orbite, având în pieptul lui plin de sânge adânc înfipți dinții ascuțiți, din metal, ai unei furci folosite de obicei la grajduri.

XII

1.

După primul șoc pe care-l avu când îl văzu pe Gus în halul acela, Teresa abia îl auzi pe Mac care tocmai o întreba:

— Teri? Ce se petrece? Teri!

— Du-o pe Eclipse în boxa de lângă ușa grajdului, zise ea cu un glas ca de lemn, fără să se întoarcă cu fața spre el. Nu o grăbi. Fii atent, doar atât. Să te asiguri apoi că ușa boxei este încuiată.

— Teri, *ce* se petrece?

— Mac, în secunda asta, fă, pur și simplu, ce te-am rugat. Vei afla cât de curând.

O să vezi brutal și cu ochii tăi imaginea morții, își zise Teresa, ascultând cum Mac o ducea pe Eclipse în boxa liberă. O să vezi ce însemnă moartea, crima – o moarte, o crimă violentă și plină de sânge. O imagine pe care nu o vei uita în vecii vecilor.

Teresa simți cum o cuprinde brusc o senzație de fierbințeală, cu toate că în urmă cu câteva minute îi era frig din cauza ploii. Capul lui Gus părea să fi coborât puțin; ochii lui păreau că o fixează în clipa aceea, ca într-o implorare profundă și patetică. Iar în secunda aceea, gura lui se mișca – încerca să-i spună ceva – să-i mărturisească că e în agonie, că are nevoie de ajutorul ei…

Teresa auzi cum Mac închide ușa celeilalte boxe, apoi cum o încuie, după care veni lângă ea. Se uită în boxa iepei, a cărei ușă rămăsese deschisă, șoptind apoi, îngrozit:

— Doamne, Dumnezeule!

Exclamația lui o readuse pe Teri, pe neașteptate, la realitate. Gus nu se mișca. Capul lui era tot dat pe spate, iar maxilarul era în continuare țeapăn. Nu încerca să-i vorbească. Alungă impresia că el ar putea fi în stare de șoc, încordat la maximum, încercând să vorbească, deoarece Gus nu avea să mai vorbească niciodată.

— Cine e? întrebă Mac, privind corpul rănit și lipsit de viață al lui Gus.

— E Gus Gibbs, administratorul grajdului meu, explică Teresa, cu o stăpânire de sine incredibilă. Părea că-și părăsise propriul corp, rămânând neafectată, într-un mod rece, analitic și ciudat. Chestia aceea înfiptă în pieptul lui e o furcă pentru grajd. Cu ajutorul ei se face curățenie în grajduri. Unii folosesc furci de plastic. Eu folosesc furci de lemn cu dinți de metal. Niște dinți foarte ascuțiți, din metal.

Rămaseră acolo, transfigurați, privind cu atenție la corpul însângerat al lui Gus, iar lui Teri timpul acela i se păru o eternitate. Puțin mai târziu, ea începu să tremure. Ba chiar și capul i se aplecă ușor într-o parte. Cu toate acestea, făcu un pas înainte.

Înainte ca ea să mai facă încă un pas, Mac își puse brațele în jurul taliei ei.

— Teri, nu trebuie să-l atingi.

— Dar poate că reușim să mai facem ceva. Teresa fu luată prin surprindere de tonul propriei voci, ridicată și subțire, ca a unui copil speriat. Poate că…

— Nu mai putem face absolut nimic pentru el, Teri, spuse Mac, pe un ton ferm, întorcând-o cu spatele la cadavru și conducând-o spre ieșire. O să sun la 911. Nu avem voie să atingem absolut nimic. E locul în care s-a comis o crimă.

— Locul în care s-a comis o crimă… repetă Teresa, ca intrată în transă.

— Numai dacă nu cumva crezi că angajatul tău, Gus, a căzut cu fața în furcă, efectiv. Cineva a intrat la tine în grajd, a dat drumul iepei și apoi l-a ucis pe Gus; habar nu am cine; habar n-am care a fost motivul. E treaba poliției de acum încolo. Hai să ieșim afară și să mergem să dau telefon.

— Nu vreau să-l las, Mac. E singur și rănit…

— Teri, el nu se simte singur și nici nu suferă… zise Mac cu blândețe. O trase cu hotărâre afară din boxă, o răsuci în direcția opusă, după care o conduse spre ușă. Chiar pe partea dreaptă se afla o băncuță îngustă și paradită, iar deasupra, pe perete, era agățat un aparat telefonic. Așază-te aici, te rog. Vocea lui Mac era rece, profesională. Eu o să sun la 911.

Teresa aproape că se prăbuși pe bancă, cu suficientă forță, astfel încât își simți dinții clănțănind. Nu prea înțelegea bine ceea ce spunea Mac, doar că părea calm, puternic și capabil să țină situația sub control. Slavă Domnului, rosti ea în gând. Slavă Domnului că nu era singură.

Abia dacă era atentă la ce spunea el în receptor ori atunci când se

așezase lângă ea. Amețeala îi provocă o senzație de greață. Închise ochii și se aplecă, sigură că avea să vomite. Teresa simți cum Mac o masa pe spate ca să o liniștească. Ea se concentră asupra unui punct pe care-l zărea prin pleoapele întredeschise, un punct luminos care se mări din ce în ce mai mult, până ce fu singurul lucru pe care îl mai văzu. După o secundă, se lăsă pe spate, trăgând adânc aer în piept.

— Te simți mai bine? întrebă Mac, încet. Ea aprobă, iar el îi înconjură iar umerii cu brațul, trăgând-o mai aproape de el. Știu că ți-e frig, dar trebuie să așteptăm să vină poliția.

— Credeam că ai sunat la 911. Nu e vorba de numărul de la Salvare?

— E centrala dispeceratului. Le-am spus ce am descoperit. O să trimită o ambulanță *și* o patrulă de poliție. Îmi pare rău că ești udă și ți-e frig, dar trebuie să așteptăm aici.

— Tu ești mai ud decât mine, mormăi Teresa, privind în treacăt spre blugii lui uzi leoarcă și la cămașa verde la fel de udă. Se apropie și mai mult de el, rezemându-se de umărul lui. El îi luă mâna într-a lui, lipindu-și obrazul de capul ei. La fel obișnuiau să stea, seara, în parc, pe vremea când ea era adolescentă, astfel că fata se cuibări în aceeași poziție, ca și cum ar fi făcut-o constant, începând din anii inocenți ai adolescenței. O să răcești în hainele astea ude, Mac.

— N-am nimic, zise Mac. E o scară caldă. Nu voi răci. Eu nu răcesc niciodată.

— Țin minte. Mama ta se lăuda mereu cu asta.

Mac râse.

— O, Doamne, e ceva demn de luat în seamă, nu? Orice mamă ar fi mândră că fiul ei nu poate fi răpus de viruși.

— Avea și alte motive să fie mândră de tine. Multe, multe, multe motive! Teresa înălță capul, privindu-l în ochi. Mi-e atât de rușine, Mac. După ce am aflat despre declarația lui Byrnes că nu i-a omorât pe tata și pe Wendy, tu ai venit să-mi oferi tot sprijinul. Și eu ce-am făcut? Ți-am spus că mama ta te credea capabil să ucizi. După aceea, am venit la tine ca să-mi cer scuze, dar am sfârșit prin a te lovi.

— Iar eu am venit la tine acasă pentru că ți-am acceptat grațios scuzele, la mine la birou, și, până la urmă, am ajuns să prindem un cal care alerga nebunește și am dat și peste un cadavru. N-ar putea spune nimeni că suntem un cuplu care se plictisește, Teri.

Fețele lor erau atât de apropiate, încât Teresa simți respirația caldă a lui Mac pe obraz. Lumea părea să fie compusă doar din lumina ochilor lui căprui-aurii, cu liniile care apăreau când râdea și cu licărul lor imprevizibil, care o făcea să se simtă ca și cum s-ar fi cufundat în ea. Așa se simțise ea la șaisprezece ani. Iar la douăzeci și șase, se simțea exact la fel. Își coborî repede pleoapele, lăsându-și capul pe umărul lui, temându-se că dacă el nu o va săruta, ea o va face.

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând respirația zgomotoasă a cailor, încă agitată, încă încordată, pentru că simțeau mirosul sângelui. Sângele lui Gus, își zise Teresa. Dragul de Gus, care nu avea să-i mai zâmbească ori să-i mai spună „domnișoara Farr”.

După un timp, care îi păru o veșnicie, Teresa se trezi spunând:

— Se pare că Gus a iubit-o pe mama.

— Poftim? făcu el, nedumerit.

— Mi-a mărturisit chiar în dimineața asta. Oftă. În dimineața asta. Parcă a trecut deja o lună. Ei, el a lucrat la grajdurile din centrul orașului și mama avea un cal acolo. Un pursânge arab, negru, la fel ca Eclipse. Nu-i ciudat? Gus zicea că eu am cumpărat-o pe Eclipse pentru că semăna cu calul mamei, cu Cassandra, dar eu habar nu aveam că mama a avut vreodată un cal al ei. Nu a pomenit niciodată de asta. Nu am văzut nicio poză de-a ei.

— Deci, Gus a cunoscut-o pe mama ta la grajduri, zise Mac, brațul lui strângându-i mai tare trupul, care continua să tremure. I-a mărturisit că o iubea?

— Nu, dar cred că ea bănuia.

— Ți-a spus cumva că sentimentele au fost reciproce?

— A spus vag că ea îl privea uneori într-un anumit fel. Cred că a fost în perioada în care tata a apărut în viața ei.

— Iar că s-a îndrăgostit nebunește de puiul acela de drac, care era plin de farmec.

— Hai să ne rezumăm la puiul de drac. După aceea, părinții i-au vândut calul, iar mama nu a mai trecut pe la grajduri. După care Gus i-a văzut într-un ziar fotografia care anunța logodna. Teri făcu o pauză. Când vorbea de mama, glasul lui era plin de tandrețe. Știu că i-a fost întotdeauna fidel soției lui, Sarah, care, în mod evident, nu mă plăcea – dar nu cred că a renunțat vreodată să o iubească pe Marielle a lui.

— Era la fel ca fiica ei, murmură Mac. O, sigur că nu a încetat niciodată

s-o iubească. Nu ar fi fost în stare.

Teresa era fericită că Mac nu reușea să-i vadă roșeața din obraji, fiindcă ea știa că Mac voia să spună că el nu renunțase s-o iubească pe Teri, exact așa cum Gus nu renunțase la iubirea pentru Marielle. Dar Teresa se temea încă de faptul că Mac ar putea s-o rănească, de puterea emoțională pe care o avea asupra ei și nu voia ca în secunda aceea să-și trădeze slăbiciunea, numai pentru că se temea și se simțea pierdută.

Brusc, Teri auzi sunetul sirenelor în depărtare. Poliția era pe diurn. Venea și echipajul de la Salvare. Nu aveau cum să-l mai ajute pe Gus. Doar că urmau să-i scoată furca aceea îngrozitoare din torace, îl vor așeza pe o targă și apoi îl vor lua de acolo. Sau, mai bine zis, vor lua cu ei carapacea aceea rece care altă dată găzduise spiritul plin de afecțiune și blândețe al lui Gus Gibbs.

În clipa în care ambulanța parcă în fața grajdului, Teresa își aminti conversația dintre ea și Gus, referitoare la mama ei. Ultimul lucru pe care îl declarase despre ea fusese: „Mă tem pentru ea și mă rog la Dumnezeu, în fiecare seară, ca biata de ea să se întoarcă, într-o bună zi, acasă”.

Ei, Gus, măcar nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mama, gândi Teresa, supărată. Și nu trebuie să te mai rogi în fiecare seară ca ea să se întoarcă acasă, fiindcă tu nu vei mai avea cum să vezi momentul acela.

Echipajul de poliție ajunse la două minute după ambulanță, iar Mac o rugă cu blândețe pe Teri să rămână acolo unde era – se va ocupa el de absolut tot. Ar fi putut să-l sărute chiar în clipa aceea, fiindcă deja simțea cum gâtul i se strânge, iar lacrimile fierbinți de durere stăteau să izbucnească și să-i curgă pe obraji. Își căută degeaba o batistă în buzunarul de la impermeabil, în clipa în care în mintea ei apăru, pe neașteptate, o idee, care avu foita unui șoc electric.

Dar dacă persoana aceea care se repezise în fața mașinii era într-adevăr mama ei? În cazul acesta, Marielle *chiar se întorsese* acasă, dar adusese din nou moartea odată cu ea.

2.

Peste numai o jumătate de oră. Mac o conduse pe Teresa în casă, acolo unde Sierra o întâmpină în extaz, rotindu-se în cerc, lătrând și schelălăind.

Teri îngenunche și îmbrățișă cățeluța care părea atât de bucuroasă.

— Am nevoie să-mi dai o parte din bucuria ta, draga mea. Am avut o noapte cumplită.

— Cu siguranță. Mac rămase în picioare, lângă Teri, privind prin ușa deschisă la luminile roșii care se îndepărtau, dispărând dincolo de deal, luând cu ele echipajul de poliție și pe cei de la ambulanță, dar și pe Gus. Închise ușa trântind-o cu putere. Trebuie să scapi de hainele astea ude, Teri, zise el, autoritar. Blugii tăi sunt plini de apă.

— La fel sunt și ai tăi.

— Nu eu sunt cel care tremură. Du-te să te schimbi. Eu o să pregătesc o cafea.

Teresa nu știa sigur dacă tremura pentru că hainele sale erau ude sau pentru că se afla în stare de șoc. Oricum ar fi fost, ideea de a se schimba în niște haine uscate și călduroase și de a bea o cană cu cafea suna de-a dreptul minunat.

— Cafeaua se află într-o cutie din dulap, deasupra filtrului pentru cafea, zise ea.

— Le găsesc eu. Mac îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice, iar ea îi acceptă sprijinul. Corpurile lor aproape că se atingeau. Privirile li se întâlniră, se uitară fix unul la altul și, timp de o secundă, Teri crezu că o va trage lângă el. Dar el o împinse încet spre scară. Du-te să pui altceva pe tine și să-ți usuci părul. Cad picături din el.

Teresa îi urmă ordinele ca un copil, urcând treptele, schimbându-se apoi de hainele ude, după care dădu impulsiv drumul la duș, potrivind apa atât de fierbinte cât putea să suporte. Sub jetul de apă, Teri închise ochii, încercând să uite ultimele ore, dar încercarea se dovedi inutilă. Fiecare detaliu îi reveni în minte cu o claritate care o orbea.

Cu toată că șeriful știa că ferma care se ocupa cu creșterea cailor îi aparținea Teresei, când venise, îi adresase aproape toate întrebările lui Mac. Cred că așa fac bărbații, își zise Teri, cu mintea încețoșată. Ei credeau că bărbații pot să răspundă mai clar și mai coerent decât femeile. Dar, în cele din urmă, șeriful se întorsese spre ea, întrebând-o ce căuta Gus în grajd, cine mai fusese cu el acolo, cine ar fi avut intenția să-l ucidă – întrebări la care Teresa nu avea cum să dea un răspuns.

Chiar în momentul în care șeriful o interoga, ajunsese și Josh Gibbs. La aflarea veștii uciderii tatălui său fusese extrem de uimit, apoi îl cuprinsese o

furie care aproape îi sperie pe cei aflați în preajmă. La urmă, se întorsese cu un pumn rapid spre Mac, străinul pe care Josh, furios, îl crezuse, nu se știe de ce, responsabil de moartea lui Gus. Mac îi văzuse pumnul și reușise să-l pareze. Poliția îl reținuse pe Josh în secunda în care voise să lovească a doua oară, dar în acel moment stăpânirea de sine a Teresei dispăruse complet. Spre umilința ei, fata izbucnise într-un plâns necontrolat.

— O s-o conduc pe domnișoara Farr acasă, îi spusese Mac șerifului, pe un ton care nu permitea niciun fel de protest. Îi ajunge prin câte a trecut astăzi.

Șeriful, cu toate că nu voia să se dea bătut, fu de acord, deși Mac nu-i ceruse permisiunea. Mac o condusese pe Teresa afară din grajd. Fără să-și dea seama ce face, ea se urcase în mașină, iar el se îndreptase încet spre casa ei.

În clipa asta, ieșind de la duș. Realiză că scăpase, în sfârșit, de tremuratul acela, dar, în adâncul sufletului încă tremura. Își îmbrăcă niște bikini și un halat greu de molton, pe care obișnuia să-l îmbrace iarna. Folosi uscătorul de păr vreme de cinci minute, după care, într-un acces de nerăbdare, îl opri, deși părul îi era încă ud.

Când ajunse jos, la capătul scării, Mac apăru lângă ea, aducând cu el două căni, pline cu cafea fierbinte. Îi întinse una, și, după ce luă o gură, zâmbi.

— Doar o linguriță de frișcă și puțină scorțișoară, dar fără pic de zahăr. Ți-ai amintit.

Mac râse și el.

— Singura persoană pe care o știu că bea cafea cu scorțișoară este Teresa Farr. Ești unică, Teri, chiar în mai multe privințe!

— Ei, nu știu dacă în sensul bun sau în cel rău. Teresa simți cum obrajii i se încălzesc, iar ea se uită în fugă spre cana cu cafea. Privirea lui Mac părea mult prea familiară și intimă, ca ea să-l privească cu nepăsare. Și hainele tale sunt la lei de ude ca ale melc, zise ea. Dacă le scoți, o să ți le duc la uscătorie.

Mac ridică dintr-o sprânceană, iar un colț al gurii surâse insinuant.

— Sus, pe partea dreaptă, este camera de oaspeți, în sertarul de sus de la măsuța de toaletă vei găsi o pereche de blugi și două cămăși. Cred că ți se potrivesc, zise Teri. Și termină cu zâmbetul ăsta ironic. Sunt hainele lui Kent. După serviciu, trece câteodată pe aici ca să-l încalece pe

Conquistador.

— Ce explicație convenabilă, Teri, zise Mac, vesel.

— Nu am nevoie de explicații, dar dacă ar fi hainele unui iubit, nu cred că s-ar afla în camera de oaspeți. Teresa îl ocoli, făcând semn spre scară. Hai, du-te și te schimbă, înainte să-mi strici mobila cu blugii tăi uzi.

În timp ce Mac urcă în fugă scară, Teresa se plimbă prin living, sorbind din cafea și gândindu-se cât de ciudat era să-l știe acolo, cu ea, să-l lase să pregătească cafeaua, să-i spună că se poate îmbrăca cu blugii lui Kent, ca să-i pună hainele la uscat. Era straniu, dar, în același timp, familiar. Și așa trebuia să fie, gândi ea. Se cunoșteau de ani de zile. Fuseseră iubiți. Acum multă vreme fuseseră și logodnici.

Da, asta era ceea ce nu trebuia să uite, își zise Teresa. Iubirea și logodna aparțineau trecutului. Ea nu trebuia să se încreadă în senzația de siguranță pe care i-o dădea prezența lui Mac în seara asta. Trebuia să ia în considerare circumstanțele. Suferise al doilea mare șoc din viața ei, iar Mac fusese alături de ea. Spre deosebire de noaptea în care tatăl ei și Wendy fuseseră uciși, nu fusese singură, el apărând-o, în realitate, ca un scut, de barajul acela de întrebări și priviri indiscrete, după care reușise s-o ia de acolo, în clipa în care se săturase de câte îndurase. Mac trecuse alături de ea prin experiența aceea cumplită, dovedindu-se protector și grijuliu, dar protecția nu însemna iubire. Teresa nu știa exact ce simțea Mac pentru ea. Iar în secunda aceea, nici ea nu știa ce simțea pentru el.

Mac coborî la parter îmbrăcat în blugii lui Kent, care-i veneau puțin mai sus de gambă, și într-o cămașă de poloist, care-i strângea toracele. Râse:

— Ei, cred că-s mult mai masiv decât Kent – sper că nu o să-i stric cămașa. După aceea Mac insistase să-și ducă singur hainele ude în uscătorie, nelăsând-o pe Teresa s-o facă. În cele din urmă, se așezară la masa din bucătărie, turnându-și fiecare încă o cană cu cafea. Sierra fusese recompensată, pentru buna purtare dovedită mai devreme, cu un nou rulou cu carne de vită.

— Cred că nu ar trebui să beau atât de multă cafea, având în vedere că nervii mei sunt deja excitați, zise Teri.

— E fără cofeină. Sper că nu te superi, dar am scormonit prin dulapuri până am dat de cafeaua fără cofeină.

— Nu mă supăr deloc. Te-ai gândit foarte bine.

Teresa realiză că vorbise pe un ton extrem de rigid, iar în secunda în care

Mac se aplecă, așezându-și palma peste mâna ei, aproape că și-o smulse din strânsoare. Mac i-o reținu, privind-o fără să clipească.

— Știu că nu ți-e ușor, dar în asemenea clipe nu trebuie să fii singură, iar eu sunt unica variantă disponibilă, rosti Mac pe un ton egal. Știu că ai putea să-i suni pe Carmen, pe Sharon ori pe Kent, dar, în cazul acesta, ar trebui să le povestești ce s-a întâmplat în seara asta, iar acum chiar nu ai nevoie de așa ceva. Suportă-mă o vreme. La urma urmei, s-ar putea să ai nevoie de mine. Șeriful a zis că nu a încheiat discuția cu tine. O să te cheme ca să vorbească cu tine, dar atâta vreme cât sunt eu aici, discuția nu se va transforma într-un interogatoriu.

— Nu-i de mirare că vrea să mă interogheze, zise Teri, sec. Cine altcineva ar putea fi suspectul principal în cazul de față? Faimoasa Teresa Farr.

— Nu am să-ți spun că ești prostuță. Sunt sigur că poliția te consideră unul dintre suspecți, deși nu știu ce motiv ai fi avut să-l ucizi pe unul dintre angajații de la ferma ta.

— Pe Gus, zise Teresa. Numele lui e Gus Gibbs, iar eu aveam foarte mare încredere în el. Era un om bun, onest, simpatic, grijuliu și… Ochii i se umpleau încet-încet de lacrimi.

Mac îi zâmbi înțelegător.

— Bineînțeles că tu i-ai spus mereu pe nume. Nemernicul tău de tată îi spunea mereu „ajutorul”, dar tu și mama ta nu procedați la fel. Voi erați sincer interesate de cei care lucrau pentru voi. Știu că mama mea o considera pe a ta cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată. Totdeauna i-a dus dorul lui Marielle.

Teresa se înroși la față imediat ce îl auzi vorbind despre mama ei. Doamne, ce bine ar fi ca fratele ei. Kent, să aibă dreptate, se gândi ea. Fie ca imaginația mea s-o fi luat-o razna, și de aceea am crezut că cea care a fugit în fața mașinii mele a fost mama. Te rog, fă în așa fel încât să fi fost vorba de un adolescent pus pe glume.

— Teri, la ce te gândești? întrebă Mac.

— La nimic important, la seara asta și… Pentru o secundă păru absentă, după care spuse: Habar nu am de ce nu am văzut-o pe Eclipse alergând după ce m-am întors de la club. Cred că atunci era deja afară.

— Eu am venit imediat după ce ai ajuns acasă?

— Nu. Cred că au mai trecut aproximativ douăzeci de minute.

— Atunci e posibil să i se fi dat drumul iepei exact în intervalul acela de timp. Ori poate că era deja liberă când ai ajuns tu acasă, dar e posibil să fi fost prin spatele grajdului sau pe undeva pe acolo.

— Tot ce-i posibil, zise Teresa, nefericită. Dar dacă mă opream pe la grajd, în loc să mă duc direct acasă, poate că împiedicam uciderea lui Gus.

— Ori poate că ai fi fost și tu ucisă. În plus, e mult mai bine că pot să declar că tu erai aici, în casă, eu fiind apoi cel care te-a condus la grajd, fiind lângă tine în clipa în care l-ai descoperit pe Gus. Nu ai fost din nou… singură.

— Nu ca data trecută, când am găsit cele două cadavre, zise Teresa, cu amărăciune. Nu cred că poliția și-ar fi putut imagina că a fost o simplă coincidență. Nici eu nu aș fi crezut așa ceva dacă nu aș fi fost chiar eu cea care a descoperit cele două cadavre mutilate.

Mac tăcu, iar ea înghiți în sec, după care ridică ceașca de cafea cu o mână tremurândă, sorbind încetișor. În cele din urmă bărbatul o întrebă:

— Teri, cum de te-ai decis să te întorci și să te stabilești aici? Asta s-a datorat mărturisirii lui Byrnes și faptului că ți-ai închipuit că totul va reveni la normal?

— Tu crezi că înaintea acelor asasinate eu am avut o viață minunată? Mama era o femeie profund nefericită chiar și în vremea copilăriei mele. Pe tata nu l-am plăcut niciodată și cu cât era el mai exigent cu mine, cu atât mai rebelă deveneam eu, așa că în secunda în care a fost ucis, eu aveam deja reputația unei fete neascultătoare, a unei persoane care provoca tot felul de necazuri, adică rușinea familiei. Nu eram nici pe jumătate atât de neastâmpărată cum mă credea lumea, dar niciodată nu am încercat să lămuresc lucrurile. M-am bucurat că nu semănăm cu tata.

— Cred că multă lume știa deja acest lucru, Teri. Sunt convins. Cei care reușeau să te cunoască ceva mai îndeaproape își dădeau seama că nu erai o zvăpăiată și o vagabondă.

— Ooo, să nu uiți termenul „imorală”.

— Cred că „vagabondă” include și pe „imorală”. Mac râse. Iar relația cu mine nu era deloc bine văzută tocmai pentru că te făceam să devii imorală, iar eu eram un pervers fiindcă mă întâlneam cu o fată de șaptesprezece ani. Numai că eu nu sunt un pervers și în mod sigur tu nu erai o imorală, când venea vorba de sex ori de viață, în general. De fapt, tu ești una dintre cele mai onorabile persoane pe care o cunosc, și să știi că am cunoscut multă

lume înaintea ta.

Teresa simți cum roșește.

— Onorabilă! Nimeni nu a mai folosit epitetul ăsta referindu-se la persoana mea.

— Fiindcă nimeni nu te-a cunoscut la fel ca mine, zise Mac cu blândețe. După aceea zâmbi. Mai ții minte cum ne-am cunoscut – stăteai la fereastra camerei tale și ai vorbit cu mine despre melodia lui Billy Idol, „Sweet Sixteen”. Ai flirtat la greu în ziua aceea.

— Și mi-era al naibii de teamă că mă purtam cu prea multă „îndrăzneală”, cum ar fi spus mama ta. Teresa schiță și ea un zâmbet. Parțial am făcut-o fiindcă știam că tata era la etaj și mă putea auzi. Voiam să-l înfurii. Dar, în mare parte, am insistat atât de tare, fiindcă eram într-adevăr înnebunită după tine. Voiam să crezi că eram îndrăzneață când venea vorba de bărbați. O femeie de lume în adevăratul înțeles al cuvântului. Teresa izbucni brusc în hohote de râs. Ce mai femeie de lume! Nici măcar nu mai fusesem sărutată până atunci!

— Exact asta te făcea atât de atrăgătoare – încercai să te porți ca și cum ai fi flirtat fără perdea cu orice bărbat, cu toate că știam de la mama și de la prietenii mei că erai foarte timidă în privința bărbaților. Fata roși, amintindu-și cum adoptase un ton mai profund pentru că îl considerase irezistibil de sexy, lăsându-și părul lung să alunece peste umerii goi. Cred că dacă aș fi urcat treptele care duceau la camera ta, ai fi leșinat, domnișoară Teri.

Teresa pufni în râs.

— Ooo, cu siguranță! Cincisprezece minute mi-am exersat seducția înainte să am curajul să te strig. Și, cu toate că ai reacționat exact așa cum îmi doream – interesat, deosebit de atras de mine –, inima mea era pe undeva prin stomac pentru că eram un ghem încordat de emoții. Pentru prima dată în viața mea am respirat ușurată fiindcă l-am auzit pe tata traversând coridorul, având astfel o scuză ca să pot pleca de la fereastră. Uau, ce mai femeie fatală!

— Chiar erai, chiar dacă tu nu-ți dădeai seama!

Își zâmbiră unul altuia. Teresa îi aruncă absentă Sierrei un alt rulou – probabil că a doua zi avea s-o doară stomacul, pentru că mâncase prea mult. După aceea, Teri se ridică și turnă cafeaua rămasă în cana ei și a lui Mac, după care se așeză, simțindu-se de-a dreptul extenuată, așa cum nu se mai

simțise de mult.

— De ce nu te duci la culcare, Teri? zise Mac. Arăți ca și cum ai avea mare nevoie de somn. Eu mai stau o vreme pe aici, în caz că șeriful e un om ambițios și vrea să-ți facă o vizită. Ai nevoie de odihnă.

— Da, știu că am nevoie de odihnă, dar, în afară de asta, simt nevoia să răspund la ce m-ai întrebat mai devreme. De ce m-am întors aici? Teresa trase aer în piept, vorbind pe un ton scăzut: M-am întors fiindcă fratele și nepotul meu locuiesc aici – ei doi sunt singurele mele rude în viață, Mac, și nu am vrut să le țin la distanță din cauză că mi-eră teamă de gura lumii. În plus, am vrut să arăt locuitorilor acestui oraș că nu am nimic de ascuns, că nu aveam de ce să fug din Point Pleasant. Ezită, după care se hotărî să-i spună lui Mac întregul adevăr: Și am crezut că mama e încă în viață, că e posibil să se întoarcă aici…

— Și nu putea să se ducă la Kent acasă?

— Kent o iubea, dar eu am iubit-o mai mult. În afară de asta, Kent e însurat, are familie, pe când eu sunt singură, mă pot concentra doar asupra ei. Eu voiam ca ea să vină la mine… sau, cel puțin, așa îmi imaginam eu, că ea își dorea să vină la mine. Dar acum…

Mac se încruntă, aplecându-se spre ea.

— Acum *ce*?

Teresa se încordă. Din cauza șocului produs de uciderea lui Gus și din cauză că Mac se dovedise atât de atent și de grijuliu, ea lăsase garda jos, vorbise mult prea mult. Dar din secunda aceea avea de gând să înceteze. Nu avea să-i povestească lui Mac că în seara aceea, cu câteva ore în urmă, văzuse o femeie grăbită și cu privirea rătăcită despre care crezuse că era mama ei, care alerga de-a curmezișul șoselei, poate fugind de la grajd, unde era posibil să fi dat drumul iepei care semăna leit cu Cassandra, calul pe care-l avusese cu mulți ani în urmă. Poate că Gus tocmai intrase în grajd, surprinzând momentul în care Marielle îi dădea drumul calului. Poate că el o recunoscuse și voise s-o ajute, s-o țină pe loc, să „o prindă”, un lucru pe care Marielle cea instabilă psihic nu și l-ar fi dorit niciodată. Așa că, decât să fie captivă, să fie arestată pentru crimele comise cu opt ani în urmă, Marielle comisese…

Teresa închise ochii. Marielle îl străpunsese pe Gus cu furca, omorându-l.

XIII

1.

O sonerie. În depărtare, se auzea o sonerie, chemând-o – dar chemând-o spre ce? Spre cine? O mamă tristă și disperată, care-și iubise mult și cu disperare copiii, avea nevoie de ea, ori o mamă ucigașă care voia să-și folosească fiica pe post de scut ori poate chiar mai rău…

Teresa se trezi brusc, scăldată în sudoare. Soneria se auzi iar, iar ea își dădu seama că nu fusese o parte din visul său. Era chiar soneria de la ușă. Se uită repede la ceasul de alături: 7:30. Se culcase pe la trei dimineața.

Sierra coborâse deja scara, lătrând furioasă în fața ușii închise, în vreme ce Teri cobora din pat, îmbrăcându-și halatul de casă. Se duse ezitând la ușa de la intrare, așteptându-se să-l vadă acolo pe șerif. În schimb, cel care se afla pe terasa ei era Josh Gibbs, cu ochii roșii și cu tenul palid.

— Ooo, Josh, intră, te rog, zise Teresa, cuprinsă de emoție, luându-l apoi de braț și trăgându-l înăuntru. Aseară nu am avut ocazia să stau de vorbă cu tine. Îmi pare foarte-foarte rău pentru tatăl tău. Nici nu îndrăznesc să-ți mărturisesc ce groaznic mă simt. Nu-mi vine să cred că cineva a fost capabil să-i facă rău lui Gus…

Teresa tăcu imediat, realizând că se bâlbâia, în vreme ce chipul lui Josh rămânea ca de piatră. Mâna ei alunecă de pe brațul lui.

— Vrei o ceașcă de cafea? întrebă ea.

— Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, zise el, fără pic de emoție.

— Da, sigur. Teresa se simți brusc vinovată, ca și cum ea l-ar fi ucis pe Gus. Îmi pare rău că aseară nu am putut vorbi, dar totul era atât de confuz, iar noi eram atât de șocați…

Josh aprobă cu o mișcare a capului, ca și cum ar fi trebuit să răspundă, fără ca gestul să fie unul natural.

— Șocați, da, așa e. El înghiți în sec. Cred că aș bea o cană de cafea.

— În zece minute e gata. Nu vrei să mergem în bucătărie?

— Rămân aici, doamnă, în sufragerie, cu câinele.

„Doamnă”. „Câinele”. Nu „domnișoară Farr” sau

„Sierra”. Teresa observă că lumea lui Josh devenise mai dură, începând din seara trecută. Cu toate astea, purtarea lui dură o enerva. Își făcu de lucru cu filtrul pentru cafea și cu boabele răspândite pe dulap. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă la Josh, să stea de vorbă cu el până când cafeaua avea să curgă în vas, dar, în loc de asta, se învârtea prin bucătărie. Peste doar trei minute, aducea în sufragerie o tavă pe care erau așezate cănile pline cu cafea, zahărul și frișca, făcând o adevărată artă din pregătirea fiecărei căni. După aceea, se strădui, totuși, să se așeze și să-l privească în ochi pe Josh.

— Ai spus că vrei să vorbim, zise ea. Bănuiesc că vrei să știi cum l-am găsit pe tatăl tău, adică în ce circumstanțe. Josh clătină din cap, aprobator, iar ea începu cu momentul în care Mac bătuse la ușa ei, anunțând-o despre calul care scăpase din grajd, despre cum reușiseră să-l prindă după care descoperiseră în boxă cadavrul lui Gus. Habar nu am cine i-a dat drumul iepei sau cine a… i-a făcut rău tatălui tău, încheie Teresa, abia vorbind, gândindu-se că părea mai degrabă interesată să-și sublinieze propria nevinovăție decât să-i aline suferința lui Josh.

El se uită în cana cu cafea ca și cum pe fundul ei ar fi putut afla niște răspunsuri. În cele din urmă, începu să vorbească, mai degrabă ca pentru sine decât adresându-i-se fetei:

— Unul dintre prietenii mei și-a cumpărat o nouă combină stereo, așa că m-am dus să o văd. A venit să mă ia, fiindcă era posibil ca tata să aibă nevoie de mașină.

— Pentru ce? întrebă Teri cu asprime.

— Nu mi-a spus. De fapt, cu nici nu am băgat de seamă când mi-a zis că s-ar putea *să aibă nevoie* de mașină. Șeriful mi-a atras atenția aseară asupra acestui aspect. Nu cred că are vreo importanță. Cred că tata a spus asta, fiindcă nu-i plăcea să se certe cu mine, și cred că voia să-mi arate că dacă aveam să mă mut, după cum plănuisem, nu-mi va fi atât de ușor să stau singur. Josh zâmbi. Nu voia să rămână singur după ce locuise cu mine și cu mama atâția ani, cu toate că ei nu s-au înțeles niciodată prea bine. Cred că știți deja totul despre ei, de fapt.

— Nu, Josh, nu știu nimic despre relația părinților tăi, zise Teresa cu grijă, aducându-și aminte ce privire avusese Josh atunci când Gus povestea despre tinerețea lui cu Marielle.

— Ei, nu a fost fericit alături de ea, dar a încercat să ascundă lucrul acesta, fără a reuși însă. Mama era într-adevăr plină de resentimente.

Amărâtă. Rănită. Josh evită privirea Teresei. Nu o învinovățesc.

Teresa se simți rușinată, ca și cum ar fi fost martoră la o ceartă între Gus și Sarah, soția lui. Nu înțelegea de ce-i povestea Josh toate astea. Poate că nu o făcea cu un scop anume. Poate că Josh, încă în stare de șoc, vorbea ca într-un delir.

După care se aplecă brusc spre ea.

— Credeți că persoana care a fost alaltăieri-seară pe terasa casei dumneavoastră, ca să lase acolo veioza de veghe, e cea care l-a ucis pe tata?

Teri avu impresia că Josh voia să-i provoace o mărturisire, speriind-o – dacă nu una verbală, atunci măcar una fizică, trădând astfel faptul că ea știa ce se întâmplase cu Gus. Dar ea nu știa – știa doar că avea o grămadă de îndoieli și îi era cumplit de teamă.

În clipa aceea, când Josh stătea aplecat intenționat spre ea, Sierra începu să sară și să latre zgomotos, făcându-i pe cei doi să tresară. Peste câteva secunde, se auzi din nou soneria de la intrare. Teresa surâse agitată spre Josh.

— Sierra mă avertizează din vreme, ca o alarmă. Se ridică și se duse spre ușă, gândindu-se: „Doamne, de n-ar fi șeriful. Nu sunt în stare să-i fac față.”

Dar în fața ușii se afla Kent, cu o expresie încordată și stranie pe chip. O împinse pe Teresa într-o parte, intrând în fugă înăuntru și întrebând poruncitor:

— Ce dracu’ se petrece aici? De ce nu m-ai sunat? Gus Gibbs a fost *omorât*? Aici? În grajd?

Teresa simți că se face albă ca varul. Făcu un semn spre Josh, care stătea țeapăn pe canapea.

— Kent, Josh, fiul lui Gus, e la mine. Te rog, calmează-te – ne superi pe amândoi.

— Vă supăr, *eu pe voi?* bubui Kent. Dar *cu mine* cum rămâne?

— Ce-i cu tine? îl repezi Teresa. Nu tu ești cel care a pățit ceva. Tuni și fulgeri numai pentru că nu ți-am dat telefon aseară și acum nu avem timp să ne facem griji în privința ta! Nu ai auzit când am spus că el e fiul lui Gus, în numele Cerului?

Kent păru că-și revine într-o clipă. Se înroși brusc, apoi coborî privirea în pământ, încercând, evident, să se stăpânească; după aceea, se îndreptă spre Josh, cu mâna întinsă.

— Josh, permite-mi să-mi exprim compasiunea pentru ce i s-a întâmplat tatălui tău. Nu voiam să dau buzna așa… ca un… Pur și simplu m-a șocat vestea și mi-am făcut o grămadă de griji pentru Teri. Și pentru tine, bineînțeles.

Kent ar fi putut să renunțe la ultima parte a frazei, își zise Teresa, îndurerată, fiindcă era evident că nu-i păsa deloc de Josh. Dar el îi mulțumi, totuși, lui Kent pentru grija arătată, cu un aplomb de care ea nu ar fi fost capabilă, dată fiind situația.

— Cred că acum ești ocupat cu înmormântarea, zise Kent.

— Cred că cei de la Medicină Legală nu vor elibera cadavrul tatei decât peste două zile, zise Josh, cu răceală.

— O, Doamne! Așa este. Kent se înroși și mai tare. Credeam că de aceea vorbeai cu Teri, că puneați la punct amănuntele înmormântării.

— Pot să mă descurc și singur, continuă Josh pe același ton distant și stăpânit. Sunt aici fiindcă am venit să o întreb pe domnișoara Farr despre persoana care a fost aseară aici, chiar pe terasa casei ei. El se uită la Kent care părea nedumerit. Cea care a lăsat în seara aceea și lampa de veghe în formă de căluț.

Ooo, nu, își zise Teresa, în timp ce Kent o privi intens. Ea evitase intenționat să-i povestească despre vizitatorul nocturn care i-o înapoiase pe „Fulg de nea”. Fratele ei era și așa destul de imprevizibil după ce Roscoe Byrnes declarase că nu el fusese cel care-i ucisese pe Hugh și pe Wendy.

— Despre ce vorbește? o întrebă Kent pe Teri.

— M-a vizitat un vagabond. Teresa încercă, pe cât posibil, să adopte un ton nepăsător.

— Un vagabond? repetă Kent, ca și cum ar fi zis „un violator”.

— Daa. Ei, cred că a fost un tânăr pus pe glume.

— Care purta un impermeabil negru cu glugă și care a lăsat în fața intrării veioza aceea, adăugă Josh.

Kent se repezi la Teresa.

— La fel ca ființa aceea despre care spuneai că ai zărit-o aseară? Cea despre care ai crezut că era *mama?*

Josh o privi acuzator.

— Aseară ați văzut pe cineva care dădea târcoale fermei? Persoana aceea care a fost și pe terasă și a lăsat veioza aici?

— Despre ce veioză tot vorbești? Kent aproape că urla.

Sierra începu să latre, speriată de cearta lor, iar Teresa ridică brațele în aer, sătulă de toți trei.

— Gata, ajunge! Terminați cu toții! Sierra tăcu, dar Kent deschise gura ca să o bombardeze din nou cu un tir de întrebări. Kent, mă refer și la tine! Teri inspiră adânc. Da, așa e, am văzut pe cineva care se afla pe terasă, alaltăieri-scara. Mi-a lăsat ceva. Un fel de jucărie, zise ea, vag. În plus, Josh, aseară, când veneam spre casă cu mașina, am văzut pe cineva. A fugit mai întâi în fața mașinii și apoi s-a pierdut în pădurice. Poate că era aceeași persoană, ori poate că nu… N-am văzut bine…

— Ai văzut o față palidă, o ființă cu ochii mari și cu părul lung și negru, interveni Kent. Așa mi-ai spus. Ai zis că era vorba *de mama*!

— Ei, da, o secundă, am zis că e vorba de mama, recunoscu Teresa. Dar cum ai subliniat și tu, Kent, eram tare necăjită, mă gândeam la mami, și nu am văzut-o decât o clipă, în fugă…

— Dar ați văzut *pe cineva.* Josh era deja în picioare, tremurând din tot corpul. Aseară nu i-ați spus nimic șerifului! Ce ascundeți?

— Nu ascund nimic, Josh. Aseară eram atât de supărată și de obosită că am stat aproape jumătate de noapte în grajd, cu băiatul acela!

Kent se răsuci spre ea.

— Ce băiat?

— M-Mac.

— Mac MacKenzie? Pentru o secundă, Teresa se simți lașă în fața celor doi bărbați furioși care se aflau în livingul ei, holbându-se la ea. După aceea, încet-încet, simți cum focul se aprinde în adâncul ei. Cum de îndrăzneau aceștia doi masculi să se prezinte la *ea* acasă și să-i pună atâtea întrebări, făcând-o să se apere, *țipând la ea*, Doamne Dumnezeule? Nu greșise cu absolut nimic. Ba, mai mult, ea fusese mult mai șocată decât Kent și aproape la fel de rău ca Josh, iar ei doi păreau foarte hotărâți să o facă să-i fie rușine și să se simtă vinovată. Era scandalos, iar ea nu voia să permită așa ceva nici măcar o secundă în plus.

Teresa trase adânc aer în piept, după care se uită cu atenție și duritate mai întâi spre Josh, după aceea spre Kent.

— Chiar mă supără foarte tare comportamentul vostru, zise ca pe un ton ferm. Josh, sunt devastată de ce i s-a întâmplat tatălui tău și e adevărat că aseară am văzut pe cineva care alerga pe aici, iar în grajd nu am pomenit de asta, însă astăzi aveam intenția să le povestesc acest lucru. Cât despre Mac,

Kent, a venit până aici fiindcă ne-am certat la el, la club. Am plecat în grabă, iar el s-a hotărât să mă viziteze ca să lămurim lucrurile. Și, în drum spre casă, a văzut-o pe Eclipse alergând. Când vorbeam cu tine la telefon, el era cel care ciocănea la ușă. Am prins-o pe Eclipse și după aceea am dat peste Gus. Eram complet dărâmată. Mac a stat cu mine până când am crezut că mă va lua somnul, ceea ce nu s-a întâmplat decât după câteva ore. Nu trebuie să-ți dau explicații în privința prezenței lui Mac în casa mea, dar totuși am făcut-o și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta cu agresivitățile și nu te-ai mai purta la fel ca tata!

Ultima frază a Teresei îl lovi din plin pe Kent. Părea speriat, după aceea ușor rușinat ca și cum ar fi admis în tăcere afirmația ei. Totuși, nu reacționă în niciun fel. Se uită la ea, pur și simplu.

Josh, pe de altă parte, păru că se înmoaie aproape cu totul. Pumnii i se desfăcură, furia îi dispăru de pe chip, iar umerii i se lăsară.

— Îmi pare rău, domnișoară Farr, zise el pe un ton anemic, ca și cum nu ar mai fi avut pic de energie. De-abia dacă pricep ce spun, dar asta nu-mi servește drept scuză. Tata m-ar pocni în secunda asta, iar eu chiar aș merita-o.

— E în ordine, Josh. Teresa îi oferi un surâs discret, înțeleg că ești supărat.

— Mddaa, ei… Josh se opri, stânjenit. Trebuie să plec. După cum ziceam, nu pot face niciun aranjament în privința înmormântării până nu voi primi avizul poliției. Trebuie să se facă autopsia… Brusc, păru aproape bolnav. Trebuie să mă ocup de cai și, în plus, voiam să vă amintesc că Bobby Loomis și Susan Woodward trebuie să ajungă la curs, dar grajdul e închis pentru cercetări. Nu putem ține orele până nu se va ridica sigiliul.

— Bineînțeles, zise Teresa, amintindu-și momentul în care casa familiei Farr fusese supusă anchetei și, din această cauză, ea fusese obligată să aștepte două zile ca să-și poată lua de acolo hainele și alte obiecte. O să anulez orele până la sfârșitul săptămânii. Și-ți mulțumesc că ai și astăzi grijă de cai.

— Nu pot să stau degeaba și să mă gândesc la ce a fost. Tata-mi spunea că, atunci când ți-e greu, trebuie să-ți găsești ceva de făcut, așa că exact asta o să fac și eu. Polițiștii mi-au spus să mă ocup doar de strictul necesar – nu vor să intru în grajd mai mult decât este nevoie dar eu sunt aici, dacă aveți nevoie de ceva.

Zicând toate astea, aproape că zbură pe ușa de la intrare. Teresa se uită după el pe geam, văzându-l cum o ia la fugă spre grajd, știind că urma să-și cheltuiască puțina energie rămasă hrănind și îngrijind frumoasele animale, înainte de a se duce la căsuța unde cu nici douăzeci și patru de ore înainte luase probabil micul dejun împreună cu tatăl său.

Teresa se întoarse spre Kent.

— Ia spune, mai ai și alte întrebări? Alte acuzații, plângeri…

— Teri, îmi pare și mie la fel de rău, o întrerupse Kent, în maniera lui obișnuită. Trebuie să înțelegi cât de șocat am fost în momentul când cineva m-a sunat azi de dimineață, punându-mi tot felul de întrebări legate de crimă, iar tu nu-mi spuseseși absolut nimic despre asta. După aceea vin aici și aflu că ai fost cu Mac.

— Parcă ești mai preocupat de Mac decât de Gus, Kent.

— Nu am încredere în el, Teri. Nu mi-ai zis niciodată de ce ai rupt logodna cu el, dar sunt convins că te-a rănit el cumva. Apoi și-a ales femeile ca pe bomboane, după care le-a aruncat de-ai fi zis că nu-s altceva decât niște gunoaie…

— Ei, e cazul să te întrerup și eu, zise Teri cu asprime. Cum de știi tu așa de multe lucruri despre viața amoroasă a lui Mac MacKenzie?

— Am auzit tot felul de chestii. Toată lumea, de fapt, știe lucrurile astea.

— De la cine ai aliat tu toate lucrurile astea? Și cum de numai eu nu știu despre *toate* aceste femei pe care se presupune că le-ar trata atât de cavalerește? Eu am vorbit cu Carmen, iar ei *chiar nu-i scapă* nimic, dar nu mi-a spus niciodată că Mac s-ar purta urât cu femeile.

— Nici nu ți-ar fi spus. Ea ține la tine. Nu vrea să suferi.

— Eu credeam, însă, că tu nu aprobi prietenia noastră și că o consideri un fel de bârfitoare care repetă tot ce află.

— Ei, n-am zis niciodată că ea ar fi total lipsită de tact. Adică dacă ar fi astfel, nu cred că ar mai fi fost atât de bună prietenă cu mama noastră. Mama o aprecia foarte mult, deci eu cred că nici Carmen nu e complet lipsită de calități.

— Da, așa e. Și cred că tu nu o placi fiindcă nu o agreează Sharon. Nu știu de ce nu o poate suferi Sharon pe Carmen, dar neînțelegerea dintre ele începe să devină intolerabilă. Teresa se opri. Subiectul discuției nu era totuși Carmen. Era Mac. Vreau să spun doar atât: nu am o relație cu Mac, dar, dacă aș avea, ar fi treaba *mea.* Nu accept ordine de la fratele mai mare,

ordine bazate pe mulțimea de zvonuri care i-au ajuns la ureche.

Kent miji ușor ochii. Teri știa că nu-i convenea tonul adoptat de ea. La Farr Coal se obișnuise să facă pe șeful, ca oamenii să-i execute ordinele date. Nu-i plăcea că Teresa se răzvrătea. Dar, cu toate astea, știa că avea un caracter rebel, că nu se lăsa ușor intimidată.

Kent își schimbă aproape instantaneu atitudinea.

— Teri, eu cred că Mac te vrea înapoi. Poate că ține sincer la tine. Dar totuși nu cred că poate accepta ideea că tu ai renunțat la el, cea care *l-a lăsat* baltă, și nu-mi zice că ați rupt logodna de comun acord. Ai spus că v-ați certat la club, iar el a venit la tine ca să lămuriți lucrurile. Tu ai venit direct acasă, iar el a ajuns imediat în urma ta?

— Nu văd legătura.

— Răspunde-mi la aceste două întrebări și promit să te las în pace.

— Bine. Nu, nu am venit direct acasă. M-am oprit la supermarketul din colț. Și Mac nu a venit imediat după mine, dar asta știi deja, fiindcă vorbeam de zece minute cu tine la telefon, când a bătut el la ușă.

— Atunci, ia gândește-te la asta, Teri, zise Kent încet, aproape sobru. Mac a avut vreme și înainte, dar și după ce ai ajuns tu acasă să-i dea drumul lui Eclipse. Poate a vrut doar să creeze o situație care să vă apropie din nou, ceva care *să-l ajute* să-ți intre iar în grații, dar ceva nu a mers cum era plănuit. Gus l-a prins asupra faptului. Poate că s-au certat și, luați de val, enervându-se… Ridică brațele, în mintea lui apărând deja imaginea lui Mac care-l străpungea pe Gus cu furca în piept. Mac este temperamental. Teri. Toată lumea e convinsă de asta – poate că Gus habar nu avea, pentru că altfel ar fi știut ce i se poate întâmpla dacă-i ieșea în cale lui Mac MacKenzie.

2.

După ce Teresa Farr făcu un duș, bău încă două căni cu cafea și se strădui să mănânce două felii de pâine prăjită, își aminti că locuința familiei Farr fusese în sfârșit vândută, iar Kent ordonase ca mobilierul să fie strâns și apoi aruncat și, prin urmare, ea trebuia să meargă acolo chiar azi, să-și ia lucrurile pe care dorea să le păstreze. Credea că mersul acolo avea să fie ceva groaznic, mai ales acum, a doua zi după moartea lui Gus. Aproximativ

o oră încercă să se încurajeze zicându-și că nu avea niciun motiv să meargă prin fiecare cameră. Nu-și dorea nimic de acolo.

După aceea își amintise de ceasul de la bunicul din partea mamei care îl adusese ca dar pentru mireasa lui. Marielle îl moștenise la moartea părinților ei, și îi era nespus de drag, dorindu-și să-l recupereze imediat ce avea să se așeze la casa ei. Cu toate acestea, nu reușise niciodată să facă acest lucru, iar ceasul rămăsese în toți acești ani în casa familiei Farr, ca și cum ar fi așteptat clipa aceea. Teresa știa că mama ei îl iubise și că și-ar fi dorit ca ea să-l aducă aici, acasă, la Farr Fields.

Timp de câteva minute, Teresa se gândi să-l sune pe Kent și să-l roage să le dea ordin muncitorilor să aducă ceasul bunicului la ea acasă, dar amintirea acelui ceas o făcu să se gândească și la alte lucruri ale mamei ei care era posibil să mai fi existat în casa aceea. Marielle plecase în grabă, după aceea fusese internată la spitalul de boli psihice, dar Teresa nu-și amintise ca cineva să fi sortat cu adevărat lucrurile care aparținuseră mamei ei. Unele lucruri ale lui Marielle poate că mai erau și acum în casa aceea și, indiferent despre ce era vorba, Teresa voia să le vadă și să hotărască apoi dacă aveau sau nu o valoare sentimentală. Trebuia să meargă acolo, gândi ea. Chiar dacă ar dura doar o oră. Urma să controleze în grabă casă, după care va pleca cât mai repede posibil. Nu era mare lucru.

Cu toate astea, Teresa luă câteva cutii pentru lucrurile mici pe care ar fi vrut să le ia din casa în care copilărise, după care căută fără să se grăbească o cheie de la casă. Când o găsi, o puse în geantă și o porni spre ieșire, dar simțea cum o cuprinde groaza. Aproape că scoase un țipăt de ușurare în secunda în care auzi soneria telefonului, întârziindu-i astfel plecarea.

— Alo? strigă aproape bine dispusă.

— Teri? Tu ești?

— Bineînțeles că sunt eu, Mac.

— Pari atât de veselă. După seara trecută, m-ai luat prin surprindere.

— Ooo, aproape că-s la fel de veselă precum par, zise ca, revenind la un timbru normal. Mă duceam la fosta mea casă. În sfârșit, am reușit s-o vindem, iar Kent a aranjat să fie golită și mâine să se transporte totul într-un depozit. Azi trebuie să fac un tur și să mă decid ce anume vreau să aduc aici, acasă.

— Nu vrei să te însoțesc?

Teresa își dorea foarte mult să spună „da”, dar se temea ca lucrurile

dintre ca și Mac să nu evolueze prea rapid. Cu o seară în urmă, el se purtase minunat – cu blândețe, încercând s-o mângâie și să-i fie aproape, fără pic de agresivitate. Ea simțise că poate, doar „poate”, ea și Mac ar mai avea o șansă, dar doar dacă avansau încet și cu grijă.

— Cred că ar trebui să mă ocup singură de asta, zise Teresa cu simplitate.

— De ce?

— Eu… încercă să găsească o replică plină de tact, dar sfârși prin a fi sinceră. *Vreau* să mă duc singură, Mac. Nu prea vreau să intru iar în casa aceea, dar nu am mai fost acolo de opt ani de zile și nici nu îmi pusesem în cap să mai calc vreodată pe acolo. Dar trebuie să mă duc de una singură ca să-mi iau un ultim rămas-bun de la casa unde am avut parte de cea mai groaznică experiență a vieții mele.

— Bine, spuse Mac, indulgent. Nu prea înțeleg raționamentul tău, dar știu că odată ce te-ai hotărât, este inutil să ți se opună cineva. Numai că te rog să ai grijă.

— Să am grijă? Ce crezi că mi s-ar putea întâmpla?

— Păi, având în vedere tot ce mi-ai povestit aseară – despre biletul din mașină, despre lux, despre lampa de veghe – cineva s-ar putea să te sperie din nou.

— Ei bine, doar tu și Kent știți unde mă duc, așa că nu mă aștept la farse.

— Eu nu aș numi moartea lui Gus o farsă.

Teresa parcă primise brusc o palmă.

— În mod sigur nu am comparat moartea lui Gus cu biletul care a vrut să mă scoată din sărite!

— Ei, acum te-am scos eu din sărite. Nu voiam să minimalizezi importanța acestei crime. Dar te rog să nu stai prea mult în casa aceea. Nu-mi place să te știu acolo.

— Mulțumesc pentru grijă, dar nu voi păți nimic, zise Teresa pe un ton rece, hotărâtă să adopte o atitudine stăpânită atunci când va căuta lucruri care să-i fi aparținut mamei ei. *Singură*. Vorbim mai târziu, Mac.

Teresa închise înainte ca el să mai scoată o vorbă. Știa bine că se purta copilărește – că nu trebuie să meargă acolo singură chiar dacă simțea că nu avea să i se întâmple nimic – dar se simțise jignită de critica implicită din vorbele lui Mac. Nu voia ajutorul lui. Nu avea nevoie de ajutorul lui. Putea

să-și poarte singură de grijă.

Teresa aruncă cutiile în mașină și, în mai puțin de un sfert de oră, parcă în fața fostei sale case situate în Mourning Dove Lane. O vreme, rămase cu privirea ațintită asupra siluetei grațioase a casei din cărămidă construite în stil georgian. În fața casei se înșirau tufișurile, gardul viu ordonat, iar razele strălucitoare ale lui iulie băteau în geamurile curate ale ferestrelor cu ramă de culoare albă. Persoana angajată de Kent pentru întreținerea reședinței făcuse, după toate aparențele, o treabă excelentă. Chiar și peluza fusese curățată și tunsă de curând. Orice trecător ar fi fost de părere că acea familie era norocoasă fiindcă locuia într-o casă atât de mare și de frumoasă.

Teresa coborî din mașină, apoi luă cutiile de pe bancheta din spate. Le luă în brațe la întâmplare și se pregăti să dea buzna împleticindu-se spre ușa de la intrare, în secunda în care auzi o voce care îi striga vesel:

— Iuuuhuu! Salutaree!

Teresa întoarse capul într-o parte, privind la femeia minionă care alerga spre ea, călcând parcă pe vârfuri. Teresa aproape că se aștepta ca femeia să arunce o privire peste umăr, vrând să vadă dacă era urmărită.

— Ești de la compania imobiliară sau ești noul proprietar? întrebă doamna.

— Niciuna, nici alta. Sunt Teresa Farr. Aceasta a fost casa familiei mele.

— Farr, repetă femeia. Zâmbetul ei îngheță. O, *Teresa* Farr. Nu mi-am dat seama. Evident. Ea chicoti nervos, sunetul emis semănând la propriu cu nechezatul unui cal. Eu locuiesc în casa de alături. Eu și soțul meu am cumpărat casa acum șapte ani. Pe vremea aceea copiii erau mici. Acum sunt la colegiu.

Teresa își aminti de vecinii lor de alături – cei care în noaptea asasinatelor sunaseră la 911 după care, la doar două luni, puseseră casa în vânzare. Spre deosebire de casa familiei Farr, casa lor fusese vândută în mai puțin de un an de zile.

— Soțul meu m-a rugat să nu mă amestec, dar eu cred că trebuie să vă spun că am văzut luminile aprinse înăuntru două seri la rând. Nu erau niște lumini puternice, ci unele blânde, difuze. De fapt, o singură lumină, care se muta dintr-o cameră în alta, acolo, la etaj. Nu se mișca prea repede, ca și cum ar fi fost cineva cu o lanternă care căuta ceva. Aproape o oră a rămas în aceeași cameră. Dar nu am văzut nicio mașină care să vină sau să plece. Aseară, am rămas trează până la ora trei, supraveghind casa. Soțul meu a

fost de părere că, dacă se mai întâmplă la fel și în seara asta, atunci pot să telefonez la agenția imobiliară, să-i las pe cei de acolo să rezolve problema. El chiar susține că nu trebuie să mă amestec.

Teama se cuibări din nou într-un colțișor al minții Teresei. O lumină difuză la etaj? În ultimele *două* nopți? Cei de la agenție nu aveau cum să facă o prezentare a casei la primele ore ale zilei și nimeni nu ar fi stat în același loc aproape o oră. Era mai mult decât ciudat – era clar că se întâmplase ceva ciudat, chiar dacă cineva dăduse pur și simplu un tur prin casă, așa, din curiozitate. Nimeni nu ar fi trebuit să aibă cheie, în afară de Kent, de Teresa și de cei de la compania imobiliară.

— Poate că îți închipui că exagerez sau că inventez tot felul de chestii, dar eu știu ce am văzut, zise femeia, apărându-se, ca și cum Teri ar fi contrazis-o. Eu sufăr de insomnie și în fiecare noapte nu adorm până spre ora patru. Soțul meu e de părere că o să mor fiindcă dorm atât de puțin, dar n-am altă soluție. Oricum, cât stau trează, petrec majoritatea timpului privind pe fereastră, zise femeia, făcându-i o confidență. Cred că oamenii ar fi șocați să afle câte se petrec pe strada asta! Am văzut tot felul de lucruri stranii, crime petrecute în miez de noapte, oameni care scot din casă tot felul de ciudățenii, simțindu-se protejați de întunericul nopții. E adevărat! O, câte aș avea de povestit! Dar nu o să povestesc *chiar tot.* Ci doar despre casa *dumneavoastră.* Restul voi păstra doar pentru mine, o vreme – de dragul siguranței, mă înțelegeți.

Pe neașteptate, Teri simți cum frica ei se dizolvă, îndată ce femeia se răsuci pe călcâie, traversând din nou peluza, după care deschise ușa casei și se strecură înăuntru, ca și cum ar fi fost în pragul unui pericol iminent. Era paranoică și avea o carență evidentă de somn, își zise Teresa. Biata femeie își petrecea noaptea la fereastră, imaginându-și că vede tot felul de activități stranii pe strada pe care Teresa nu asistase decât o singură dată la un eveniment cu adevărat violent. Femeia auzise cu siguranță de crima petrecută în acea casă – deoarece știuse cu precizie cine era Teresa – și își petrecuse, fără îndoială, multe nopți inventând tot felul de lucruri despre casa de alături.

Teresa clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să risipească tulburarea provocată de femeia aceea, urcând cu hotărâre și curaj cele două trepte ale terasei. Așează jos cutiile, vârî cheia în broască și apoi deschise ușa și intră.

Pentru o clipă, Teresa se simți copleșită de sentimentul că era o intrusă,

ca și cum ar fi tulburat singurătatea acelei case. Se gândi o secundă că, dacă s-ar fi putut, casa aceea ar arunca-o afară, trimițând-o de-a rostogolul pe peluză. Știa că gândul era ridicol, dar senzația persista, făcând-o să rămână, țeapănă și cu respirația tăiată, în cadrul ușii, luptând cu impulsul de a fugi înapoi la mașină și de a porni cât mai repede în direcția de unde venise, fără să se uite înapoi.

Închise ochii și respiră profund, spunându-și că trebuia să se calmeze, să se stăpânească și să-și folosească rațiunea. Nu era decât o casă – o îmbinare intimă de cărămidă și lemn, fără suflet și fără memorie. Ea era cea care simțea că locul ei nu era acolo, nu casa. Casa aceea nu simțea nimic, iar amintirea acelor lucruri oribile care se petrecuseră acum opt ani exista numai în mintea ei.

Dar urcând încă două trepte care duceau înăuntru, Teresa fu convinsă că, și după opt ani, aura aceea de teamă, violență și moarte încă persista acolo. Se opri lângă cămin, sub candelabrul de cristal, privind la ceasul bunicului, la cifrele de alamă în relief, la imaginea lunii, care se afla într-o anumită fază, la ecranul de sticlă proeminent al acestuia. Își aminti că, în acea noapte de groază, ceasul bătuse de trei ori, în timp ce ea traversase tiptil casa, descoperind cadavrele lui Hugh și Wendy și pe Celeste care scăpase, printr-un mare noroc, cu viață. Poate că era ceva normal ca ceasul să reprezinte simbolul îngrozitorului eveniment petrecut în acea seară, dar îl iubea de prea multă vreme ca să nu-l mai vrea.

Teresa își mută privirea în partea stângă. Sub pragul în formă de arcadă se deschidea livingul larg și răcoros, cu covoare gri foarte groase, cu tapițeria moale în nuanțe de auriu cu roz care acoperea sofaua veche și balansoarele, măsuțele strălucitoare din lemn de nuc și șemineul imens, acoperit de o poliță din marmură. Wendy voise să schimbe mobilierul de aici, la fel cum procedase cu dormitorul matrimonial, dar Hugh nu fusese de acord, insistând că încăperea avea un aer „clasic”, chiar dacă decoratorul fusese Marielle. Dacă ar fi trăit, Wendy și-ar fi impus părerea, până la urmă, se gândi Teresa.

Teri încercă să-și îndrepte atenția spre celelalte camere. Dacă Marielle își lăsase într-adevăr o parte din lucruri în casa aceea, Teresa era convinsă că nu le va găsi la parter. Hotărâtă, luă cu ea cutiile lăsate pe terasă, și le duse înăuntru. Se strădui să închidă ușa, lăsând departe căldura de afară, confortul unei zile calde și normale de iulie. Era ca și cum s-ar fi închis cu

mâna ei în cavoul familiei, își zise ea, cutremurându-se la acest gând. Avea să lase ușa întredeschisă, decise ea, chiar dacă aveau să intre o grămadă de muște și țânțari. Nu avea de ce să-și facă griji în privința lor – avea să plece cât de repede putea.

Teresa începu să urce scara care ducea spre dormitoare. Când ajunse pe la jumătate, își aminti de imaginea siluetei îmbrăcate în negru care se strecura ușor pe scară, coborând. Roscoe Lee Byrnes nu părea capabil să se strecoare în felul acesta. Gândindu-se la constituția lui masivă, la capul lui exagerat de mare, la mâinile grăsuțe, putea doar să-și imagineze cum o asemenea persoană se strecura pe drumul vieții, cu dificultate, desigur.

Dar Byrnes nu putea să fie chiar atât de împiedicat și încet pe cât părea, își reaminti ea. El comisese toate crimele acelea, intrând atât de silențios în casele victimelor, fără să-l simtă cineva, astfel încât luase prin surprindere cel puțin douăzeci de persoane. Douăzeci și două de persoane, dacă el îi ucisese într-adevăr pe Hugh și pe Wendy.

În clipa în care Teresa ajunse la capătul de sus al scării, rămase iar locului, nemișcată, neputându-se decide în care dintre dormitoare să intre prima dată. În dormitorul ei, se hotărî ea. Acolo nu fusese nimeni ucis și rănit. Nu se știe din ce motiv, fusese scutită – nu mai fusese considerată suspectă pentru atacarea altei persoane din casă.

Intră în dormitorul ei, cel pe care-l părăsise în urmă cu opt ani. A doua zi după comiterea asasinatelor, se întorsese aici împreună cu Carmen pentru a-și lua câteva haine și cosmetice personale. O luase amețeala rătăcind prin cameră, nefiind sigură de ce anume avea nevoie, deschizând și închizând sertarele, uitându-se, fără să vadă nimic, în dulap, până ce Carmen preluase inițiativa, împachetând suficiente lucruri cât să-i ajungă pentru următoarele două săptămâni.

După arestarea lui Byrnes, când Carmen o invitase să locuiască cu ea, până avea să termine colegiul, în septembrie, ea și prietena mamei ei veniseră încă o dată acolo, ca să ia și restul de lucruri ale Teresei. De atunci, nu mai intrase acolo, dar dormitorul ei arăta aproape la fel, cu măsuța de toaletă din cireș, cu sertarele bombate de la noptiere, cu cuvertura de pat verde-deschis și câteva postere cu niște formații rock, care nu prea se potriveau eu tablourile lui Degas alese de mama ei. Teresei nu-i mai plăcuse nicio secundă camera aceea și nu o mai considerase un loc sigur după ce tatăl ei se însurase cu Wendy. Acum, i se părea o cameră pe care parcă o

zărise o secundă în cine știe ce revistă – o încăpere pe care o ținea minte, dar care nu-i trezea nicio emoție.

Dormitorul lui Wendy și al lui Hugh era cu totul altceva. Teresa rămase în prag, uitându-se la patul unde fuseseră înjunghiați de mai multe ori cei doi încât nu doar cuverturile și salteaua trebuiseră schimbate, dar chiar și covorul – covorul acela oribil roz și gros – care trebuise scos de acolo și distrus. După ce casa fusese scoasă de sub supravegherea poliției, iar mătușa Beulah prelinsese că nu vrea să aibă de-a face cu o casă unde avuseseră loc două crime, Teresa și Kent îi ceruseră ajutorul lui Carmen, iar ea apelase la o companie specializată în curățenie, cerându-le acestora să nu se dea în lături de la nimic, când era vorba să curețe dovezile acelei nopți groaznice. Cu toate acestea, niciun detergent și produs de curățat special nu reușise să înlăture definitiv toate petele de sânge. Tapetul fusese scos de pe pereți, iar aceștia fuseseră zugrăviți într-un alb precum coaja de ou.

Dar Teresa își imagină că încă mai putea detecta mirosul metalic al sângelui – o cantitate enormă de sânge încât adulmecă mirosul acelei nopți în care intrase încet de tot în camera aceea, punând palma pe ce mai rămăsese din abdomenul lui Wendy. Poliția se întrebase cum fusese posibil ca doi oameni să fie înjunghiați de atâtea ori, fără să scoată aparent niciun sunet. Credeau că unul dintre ei se trezise în timp ce celălalt fusese înjunghiat. Pe vremea aceea, Teresa crezuse că, deși era însărcinată, Wendy luase cel puțin un somnifer, deoarece era dependentă de ele. Probabil că ucigașul îi tăiase mai întâi beregata lui Hugh, ca el să nu poată striga, după care îl mai înjunghiase în gât și în torace. Teresa își închipuise că ucigașul se ocupase apoi de Wendy, care cu siguranță dormise buștean, înjunghiind de mai multe ori la rând zona în care se afla uterul, acolo unde se dezvolta bebelușul, apoi toracele, după care îi mutilase chipul pomădat și foarte atrăgător.

Teresa nu mai spusese și altora teoria ei legată de cele două crime, pentru că ar fi părut mult prea familiarizată cu mecanismele de comitere a unei crime, ca și cum ar fi știut că Wendy dormise mai profund decât ar fi fost normal, pentru ca tatăl ei să fie eliminat primul. Mai târziu, raportul celor de la toxicologie demonstrase că Wendy înghițise două somnifere. Când poliția anunțase că Hugh Farr fusese ucis primul, în timp ce soția lui dormea dusă, Teresa respirase ușurată fiindcă nu spusese nimic despre teoria sa.

Deși Teresei nu-i plăcuse niciunul – detestându-i chiar –, fusese oripilată, văzându-i pe cei doi oameni care stătuseră întinși acolo, fără să știe nimic, vulnerabili fiindcă dormeau, loviți cu sălbăticie până ce sângele lor, semnul vieții, îmbibase covorul și se împrăștiase pe pereți. Tatăl său o rănise și o umilise pe mama ei, la fel cum Wendy îl ofensase pe Jason luându-i fiica, dar niciunul dintre ei nu meritase să moară, își zise Teresa, surprinsă de lacrimile care-i invadaseră ochii. Oare ce fel de monstru fusese atât de fericit ucigându-i pe cei doi cu o furie sălbatică?

Teresa ieși glonț din dormitor, privind la veioza Tiffany a mamei ei ce stătea și acum pe măsuța de lângă baie, notându-și în minte că va trebui s-o ia înainte de a pleca de acolo. Apoi se duse în camera lui Celeste, care se afla la capătul coridorului, cu fața spre ieșire. Și aici fuseseră scoase covorul și cuvertura de pe pat, la fel ca și cutia cu jucării în care se ascunsese fetița, încercând să scape de ucigaș.

Privirea Teresei zbură îndată spre locul unde stătea „Fulg de nea”. Dar veioza nu mai era nicăieri. Credea că Jason o luase de acolo de dragul fetiței, ori că o luase altcineva ca pe o amintire nevinovată, dar era convinsă că persoana care i-o lăsase pe terasă voise să-i stârnească niște amintiri dureroase, voise ca Teresei să-i fie teamă.

Se gândi că nu trebuia să-și mai piardă vremea cu niște camere din care nu o interesa nimic. În plus, casa avea un miros neplăcut de gol, care era aproape toxic. Teresa ar fi vrut să deschidă ferestrele, astfel ca aerul curat și soarele să pătrundă în acest monument al tragediei. Dar casei nu i-ar fi plăcut asta, gândi ea. Acum opt ani, casa se închisese în ea însăși, păstrând amintirea groazei și a carnagiului, și nu-și dorea să fie deranjată.

Teresa tresări ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

— Semeni cu femeia nebună de alături, Teri Farr, își zise ea cu voce tare, cumva liniștită de vocea aceea umană, chiar dacă era vorba de propria ei voce. Am treabă.

După ce Hugh se însurase cu Wendy, Kent refuzase să locuiască cu ei, când se întorcea acasă de la colegiu, o dată la trei săptămâni, pentru a o vedea pe Sharon. El stătea în casa unui prieten, iar Wendy îi transformase neoficial dormitorul într-un depozit. Chiar și acum, ușa dormitorului era închisă. Teresa o deschise, iar aerul umed și mucegăit îi invadă nările. Ușa ar fi trebuit să fie lăsată deschisă, iar casa aerisită mai des, zise ea, nemulțumită, aproape căzând când intră, împleticindu-se. Probabil că cei de

la compania imobiliară știau că mucegaiul nu făcea casa mai atrăgătoare pentru posibilii cumpărători. Cu toate acestea, se părea că mucegaiul și mirosul lui nu păreau să-l deranjeze pe noul proprietar, scriitorul de romane de groază. Ea era fericită fiindcă el cumpărase casă, dar faptul că o parte din „farmecul" casei era reprezentat pentru el de tragedia petrecută acolo îi provoca repulsie.

Teresa fu surprinsă de numărul mare de cutii care se aflau în încăperea aceea. După ce Wendy o transformase în depozit, Teresa nu mai deschisese niciodată ușa dormitorului lui Kent, așa că habar nu avusese cât de multe lucruri fuseseră depozitate acolo. Acum se apropie în mod intenționat de primul rând, observând că fiecare cutie avea ceva scris pe ea. Ea recunoscu de îndată scrisul rotund și aproape copilăresc al lui Wendy: EVENIMENTA CURENTE. Teresa nu se putu abține să nu arunce o privire înăuntru, descoperind o colecție de tabloide și reviste, populare la vremea respectivă, pline de bârfe legate de celebrități și conținând fotografii cu casele impunătoare ale vedetelor de cinema. Deci astfel de lucruri considera Wendy că trebuie păstrate, își zise Teresa, gândindu-se că gestul ei era atât ridicol, cât și demn de milă. Într-o altă cutie pe care scria haine erau înghesuite câteva topuri care lăsau talia descoperită și niște blugi cu talie joasă, haine pe care Wendy le purtase înainte de a se mărita cu Hugh, dar pe care nu fusese în stare să le arunce, cu toate că după aceea purtase haine care să se potrivească mai bine noului ei statut social.

Teresa cercetă alte douăzeci de cutii, până ce ajunse în dreptul uneia pe care era notat doar un *M.* Marielle, își zise ea.

— Ei, mami, Wendy te-a redus la un simplu *M,* zise Teresa. Ce păcat și ce mult seamănă cu stilul ei!

În cutie se găseau niște cărți. Marielle fusese o cititoare avidă. Faptul că citea constant îl deranja pe tatăl lui Teri, care o întreba mereu pe soția sa dacă nu avea ceva mai bun de făcut decât să stea cu nasul în cărți. Teresa se uită rapid pe coperțile tari ale romanelor lui Jane Austen și pe coperțile a doua romane polițiste, pline de mister, care nu erau mai vechi de nouă-zece ani. Teresa duse cutia în hol, intenționând s-o ia acasă.

Se aștepta să mai găsească cel puțin încă o cutie plină ochi cu cărți. Pentru că nu mai găsi niciuna, se înfurie deodată. Wendy fie le aruncase, fie le donase la Goodwill, făcând pe marea doamnă și prefăcându-se că erau ale ei cărțile.

Următoarea cutie pe care era notată litera *M* conținea extrase din ziare și fotocopii ale unor articole ce făceau referire la diverse evenimente petrecute în oraș. Răsfoindu-le, realiză că acestea reprezentau materialul documentar pentru cartea pe care mama ei dorise s-o scrie. Doctorul ei considerase că proiectul respectiv i-ar fi făcut bine, iar ea se aruncase în acest proiect cu o fervoare aproape maniacală, care durase aproape șase luni. Teresa își aminti că fusese îngrijorată de entuziasmul anormal al mamei ei, dar, în același timp, fusese și ușurată, fiindcă, pentru prima dată în viață, Marielle păruse fericită. După aceea Hugh anunțase că are de gând să divorțeze, iar proiectul lui Marielle, ca și fericirea ei se risipiseră brusc.

Mama Teresei își dorise întotdeauna să scrie, fascinată de istoria orașului Point Pleasant – de evenimentele petrecute acolo, dar și de locurile aproape nepământene din zonă, care-i creaseră orășelului reputația de „loc bântuit”. Se decisese să scrie o carte despre orașul acela și istoria lui.

Teresa luă din teanc un articol legat de liderul Shawnee, Chief Cornstalk, cel care încercase să apere teritoriile de vânătoare ale tribului său de invadarea virginienilor, conducând un grup de luptători Shawnee și Mingo în bătălia de la Point Pleasant, care avusese loc pe teritoriul de astăzi al Virginiei de Vest. Mai târziu, în 1777, Cornstalk vizitase Fortul Randolph din Point Pleasant. Comandantul Foitului îl arestase și, în momentul în care unul dintre milițienii americani ai Foitului fusese ucis de indieni, soldații îi executaseră pe Cornstalk și pe Elinipsico, fiul acestuia. Se presupunea că Cornstalk blestemase regiunea, iar oamenii credeau că blestemul acela fusese responsabil de numeroasele tragedii care se petrecuseră mai târziu în Point Pleasant.

O parte dintre extrase povesteau despre prăbușirea lui Silver Bridge în 1967, un dezastru care curmase patruzeci și șase de vieți. Dar cele mai multe dintre articole vorbeau despre „Mothman”, creatura pe care mulți localnici pretinseseră că o văzuseră în 1966. Aceasta era descrisă ca fiind înaltă de peste doi metri, și întruchipa un bărbat care avea aripi și doi ochi mari și ieșiți din orbite, despre care se credea că-și găsise refugiul într-o cabană din zona deșertică foarte vastă, în care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fusese fabricat TNT-ul – trinitrotoluenul –, celelalte explozibile fiind depozitate în adevărate „igluuri”. Locul acela avea pe sub pământ o adevărată rețea de tunele, despre care oamenii credeau că erau folosite de acea creatură pentru a nu fi văzută de nimeni.

Teresa își aminti că mama ei se amuzase pe marginea poveștii lui Mothman și se gândi că i-ar fi plăcut deosebit de mult pelicula intitulată *Profețiile lui Monthman,* care îl avusese ca vedetă pe Richard Gere. Marielle fusese fascinată de toate poveștile din regiunea Point Pleasant. Ea îi vorbise adesea lui Carmen despre vizitele pe care le făcuse acolo, în regiunea cunoscută ca Zona TNT-ului, care aparținea acum Rezervației Naturale „McClintic". Teresa își aminti și de niște fotografii pe care Carmen i le făcuse lui Marielle chiar lângă unul din acele igluuri care nu fuseseră sigilate, un iglu pe care Marielle îl vizitase cu mare drag, insistând ca Teresa, Kent și Sharon să o însoțească în această inspecție. O duruse foarte mult reacția lui Kent și a lui Sharon față de locul acela, astfel că, mai târziu, Teri și Mac aproape că o imploraseră să-i ducă acolo, iar în momentul în care îl cercetaseră, se arătaseră atât de încântați, încât ai fi spus că tocmai vizitau Mormântul lui Tutankhamon. Ba chiar consumaseră un întreg film făcând fotografii care-i prezentau pe toți trei uimiți și extaziați, ori plini de teamă, în fața acelui loc de-a dreptul fascinant.

Teresa deschise cea de a treia cutie care purta inițiala *M*. Aceasta conținea albume de fotografii și casete video înregistrate chiar de Marielle. Chiar și în perioada de depresie, Marielle găsise suficiente resurse pentru a-și lua cu ea camera video să filmeze momente și evenimente importante din viața copiilor ei. Fiecare casetă purta scrisul elegant și „săltat" al lui Marielle: Kent când învățase să meargă pe bicicletă; momentul în care Kent absolvise liceul; Teresa și Kent la Disneyland, în una dintre rarele lor vacanțe de familie; recitalul Teresei la concursul de dans al școlii; fiecare dintre petrecerile copiilor care primiseră aprobarea lui Hugh, și de care Marielle se ocupase să le organizeze.

Teresa căută caseta video de la cea de a șaisprezecea aniversare, favorita ei pentru că Hugh era plecat din oraș, iar ea invitase mai mulți prieteni ca de obicei. Dansaseră afară, în curte, până seara târziu, iar Emma și Marielle păruseră, la rândul lor, relaxate și fericite, distrându-se aproape la fel de mult ca tinerii invitați. Din nefericire, caseta aceea părea că dispăruse. Teresa mai cercetă o dată întreaga colecție.

— La naiba, mormăi ea. Sigur, caseta mea favorită era musai să lipsească.

Teresa voia să ia cu ea tot ce găsise în cele trei cutii. Putea să ducă într-un singur drum cutia cu casete și cu albumele foto și pe cea care conținea

extrasele din presa din acea perioadă, hotărî ea. O să le duc chiar acum la mașină, gândi Teri, mărind pasul, astfel încât să i se pară mai ușoare toate cutiile. Nu avea de-a face cu impresia aceea a ci în legătură cu casa care părea că-și ține respirația, așteptând să se întâmple *ceva.*

Teresa luase deja cele două cutii în brațe, fiind aproape de ușa dormitorului, în secunda în care zări cu coada ochiului ceva viu colorat. Se retrase câțiva pași și văzu o eșarfă galben-oranj căzută lângă șifonierul lui Kent. Tresărind, Teresa își aminti că era cadoul pe care i-l făcuse mamei la ultima ei aniversare. Teresa aproape că vizualiza momentul în care mama ei o purtase în timpul unei vizite supravegheate pe care o făcuseră la mătușa Beulah, chiar înainte de comiterea celor două asasinate.

Încet-încet, Teresa lăsa cutiile pe podea, se duse până la eșarfă, luând-o apoi de jos. Dăduse o grămadă de bani pe ea, fiindcă era făcută de un designer. Numele acestuia era scris pe tivul eșarfei. Micuțul obiect era moale, nu rigid, ca și cum ar fi zăcut acolo ani de zile, colectând praful din aer. Cu mâini tremurânde, Teresa ridică eșarfa și o duse la nas.

Aroma de santal, cald și proaspăt, se răspândi din faldurile de mătase ale eșarfei.

XIV

1.

Teresa ieși în fugă pe ușa de la intrare, sărind peste una dintre treptele terasei, nimerind exact în brațele lui Mac.

— O, Doamne, strigă ea, speriată, dar și din cauza șocului.

— Nu, sunt doar eu. Mac o îmbrățișă câteva clipe, după care o îndepărtă de el. Ochii lui căprui o studiară intens, cu sprâncenele unite din cauza încruntării. Ești albă ca zăpada, zise el. Ce se întâmplă? Ce ai pățit?

— Eșarfa mamei! A-a-mm găsit eșarfa mamei!

— Ei, ea a locuit în această casă. Ai zis că nu a luat nimic atunci când a plecat.

— Nu, tu nu înțelegi. Teresa respira precipitat. Era curată și avea parfumul mamei. Și e *proaspătă*, Mac. Ultima dată când am văzut-o pe mama, purta eșarfa asta. Acum ca zace în dormitorul lui Kent, pe jos, acolo unde o parte din lucrurile mamei au fost depozitate în cutii. Dar eșarfa aceea nu este acolo de opt ani, Mac. *Nu*!

— Bine, bine, zise el liniștitor, trăgând-o iar la pieptul său. Ea se prinse fără rușine de trupul lui fierbinte și masiv. Tremuri, Teri.

— Bineînțeles că tremur. *Eșarfa*…

— Vreau să văd și eu eșarfa.

Teresa se smulse de lângă el.

— Vrei să intri în casă?

— Acolo se află eșarfa. Nu ai luat-o cu tine, nu?

— Nu. Am scăpat-o și… și am fugit ca un iepure speriat. Începea să-i fie rușine. A fost un șoc extraordinar. Și, când am ajuns aici, vecina de alături mi-a povestit că a văzut o lumină la ferestrele de la etaj, în ultimele două seri.

Sprâncenele lui Mac se înălțară.

— A sunat la poliție?

— Nu. Spunea că soțul ei nu-și dorea ca ea să se implice în povestea asta. În plus, părea puțin ciudată, adăugă Teresa, nesigură. A zis că a văzut

tot felul de ciudățenii și lucruri suspecte care se petreceau pe strada asta, în timpul nopții.

— Ahhh! Mac schiță un zâmbet spre Teri. Ei bine, suntem în plină zi. Haide înăuntru, să verificăm.

— Stai. Teresa se dădu înapoi, privindu-l atent. Cum se face că în ultima vreme, când mi se întâmplă ceva important, tu ești lângă mine, în preajma mea?

Zâmbetul lui Mac se ofili brusc.

— Mă acuzi de ceva anume?

— Nu. Aparițiile tale întâmplătoare îmi stârnesc, pur și simplu, curiozitatea. Ce cauți aici?

— Ți-am spus că nu-mi place ideea ca tu să vii singură aici. Mi-am tot făcut griji pentru tine, așa că m-am hotărât să vin și să verific dacă ești bine. Vocea lui Mac era aspră și ridicată. Îți convine sau ești în continuare la fel de supărată și bănuitoare?

— Nu sunt supărată pe tine, zise Teri, apărându-se. Aveai dreptate – nu trebuia să vin aici de una singură. Nu am simțit că i-am spus cu adevărat „la revedere acestei case", ca și cum aș fi reușit să-mi iau cu adevărat la revedere de la trecut. Eu am vrut doar să demonstrez că nu mi-e teamă. Dar nu am dovedit că nu-mi este teamă – ci contrariul. Îmi pare foarte rău dacă te-am jignit. În plus, nu știu sigur dacă voi mai intra înăuntru.

Furia de pe chipul lui Mac se risipi.

— Eu nu cred că ar fi cineva atât de îndrăzneț încât să dea târcoale casei ori să intre înăuntru, chiar în ziua în care agentul imobiliar putea veni să facă o prezentare a casei. În afară de asta, cred că ai găsit deja ceea ce-ți doreai.

— Da. Trei cutii. Tocmai le aveam în brațe când am dat cu ochii de ești.

Teresa insistă să lase ușa de la intrare deschisă atâta vreme cât aveau să stea înăuntru. Mac o luă de mână, iar ea se simți mult mai în siguranță decât în momentul în care intrase acolo de una singură. Chiar își imaginase că acea casă voise s-o dea afară? Că-i viola intimitatea, că-și ținuse respirația? Doamne, ce absurd, pe bune! Un gând nebunesc de-a dreptul. Fata strânse și mai tare mâna lui Mac.

— Până acum totul este în regulă, zise Mac pe un ton normal, în momentul în care ajunseră lângă scară. În clipa aceea, orologiul bunicului

bătu de două ori – scoțând niște sunete puternice, cu ecou, pe care Teresa avu impresia că le resimte în stomac, făcând-o să ofteze și să gâfâie. Văd că cineva a avut grijă ca ceasul ăsta să meargă, observă Mac. Știu că cei de la agenția imobiliară au vrut ca locul acesta să arate cât mai bine, dar văd că s-au întrecut pe ei înșiși.

— Cu siguranță, zise Teresa, cu o voce slabă. Kent a angajat pe cineva să aibă grija de casă. Am văzut că peluza a fost aranjată de curând. Poate că băiatul acela a fost cel care a uns ceasul.

— Mmmda, poate. Mac părea căzut pe gânduri. Cu toate astea, mobilierul din sufragerie avea deasupra un strat de praf. A avut grijă ca ceasul să meargă, dar nu s-a ocupat și de praf. Ce ciudat! El se întoarse spre ea, zâmbindu-i. Ei, lasă ceasul. Ești gata să mergi la etaj pentru a doua oară?

Teresa încercă să râdă nepăsător, dar nu scoase decât un ușor vaiet. Își drese glasul:

— Condu-mă acolo!

Dar când ajunseră la treapta de sus a scării. Teri preluă rolul de lider, trecând pe lângă dormitorul conjugal, fără să privească înăuntru, oprindu-se apoi atât de brusc în dreptul dormitorului lui Kent, încât Mac se lovi de ea.

— Hei, aveți nevoie de niște faruri la frână, doamna mea. Mac pufni în râs.

Teresa abia dacă-l luă în seamă.

— Uite-o, zise ea, arătând spre eșarfa pe care o lăsase să alunece pe podea, ca și cum ar fi fost un șarpe veninos.

Mac o ridică de jos, prinzând-o de o margine, și privi atent la cutele strălucitoare și fine pe care le făcea materialul moale.

— Pare aproape nouă, Teri.

— Dar *nu* este, insistă ea. Asta *e* eșarfa pe care chiar eu i-am dăruit-o mamei. Uită-te la colțul ei. Nu prea mă pricep la brodat, dar am reușit să cos un M în colțul ei. Privește-l.

Mac ridică mai sus eșarfe și în cel de-al treilea colț descoperi un *M* brodat cu ață maroniu-aurie.

— Vezi! zise Teresa cu un aer triumfător. Acum miroase-o.

Mac duse eșarfe în dreptul nasului.

— Lemn de santal, zise el imediat.

— Ți-am spus eu. Santalul era unul dintre ingredientele parfumului pe

care îl folosea mama. Dar aroma parfumului nu e una veche, imprimată acolo demult. Miroase de parcă eșarfa asta a fost purtată la gât cu o zi sau două în urmă.

— Da, așa este, zise el absent, privind spre ferestre.

— Ce e? întrebă Teresa.

Mac ezită, după care spuse:

— Încerc să-mi amintesc unde am simțit, mai exact, aroma asta în ultimele două săptămâni.

2.

Emma MacKenzie mormăi, oftă, după care se trezi brusc. Câteva clipe, se simți completamente pierdută. Se ridică în șezut pe canapea, privind în jur la sufrageria aceea mică și curată, decorată cu mobilier de calitate în culori vișinii și bleumarin. Se uită și la televizor. Nu-și aducea aminte să-l fi pornit în ziua aceea, dar dădu cu ochii de o femeie cu părul lung și închis la culoare care plângea cu sughițuri, în vreme ce un bărbat ieșea ca vântul pe ușă, strigând: *„S-a sfârșit!*”.

— Domnule Farr? se adresă Emma bărbatului de la televizor. Unde m-ați adus? Vreau acasă. Marielle? Plângi. Marielle? Iar te-a făcut să suferi. Emma privi cruciș. Nu, e Teresa. Teresa, draga mea. Emma se uită cruciș, începând să lăcrimeze. Nu, e doamna Norris. Doamna Norris? Nu, nu poți fi doamna Norris. Ce am? Ce se întâmplă? Hei, vreau să merg acasă, ați înțeles? Băiatul meu vine și mă ia acasă. Unde-i Jedediah Abraham?

Încet-încet imaginea fiului său, care voise să-și spună „Mac”, o făcu să-și aducă aminte de ziua în care vizitaseră acest apartament, iar ea fusese încântată, în timp ce Jedediah spusese că era mult prea mic. Cu toate acestea, ea se încăpățânase. Nu voia ceva scump, pentru că fiul ei era cel care-l achita.

— Sunt la mine acasă, zise Emma, ușurată. Sunt chiar în casa mea și tocmai am tras un pui de somn. Se uită buimacă spre ecranul televizorului, care nu era pornit. Și tocmai am avut un vis despre unul dintre serialele acelea lungi despre care îmi povestea doamna Beemer, de la apartamentul 5, azi-dimineață, lângă tomberonul de gunoi! Doamne, ce femeie!

Emma se ridică și se întinse. În ultima vreme fusese foarte obosită.

Noaptea nu reușea să doarmă, dar asta i se întâmplase dintotdeauna. Cum punea capul pe pernă, acesta i se umplea de tot felul de neliniști legate de viitor și de amintiri triste și întunecate din trecut.

În ultima vreme, trecutul ocupa o mare parte din gândurile Emmei – perioada în care lucrase în casa Farr, pentru biata Marielle, care o tratase pe Emma ca pe o prietenă, nu ca pe o menajeră; drăgălașa de Marielle care fusese alungată de Hugh; cea care cedase în fața presiunii, ajungând într-un azil de boli mintale. Ahhh, ei nu-i spuseseră azil, iar Marielle se simțise extrem de umilită.

Dar cea mai groaznică amintire pe care o avea Emma era legată de ziua aceea oribilă în care Marielle – fragilă, slăbită și epuizată – venise acasă să o vadă pe Teresa – iar *ea,* Emma, aranjase o întâlnire secretă între mamă și fiică, acolo, între tufele înflorite de rododendron și fucsia, într-o laterală a casei. Emma crezuse că mama și fiica vor fi în siguranță, dar șmechera de Wendy văzuse totul și-l chemase pe furiș pe Hugh, telefonându-i, iar acesta venise acasă plin de furie, o concediase pe Emma, o lovise pe Teresa, amenințându-l apoi pe Mac și determinând-o pe Marielle să cadă în acea stare de melancolie, din care nu-și mai revenise niciodată.

Emma nu avea să-l uite niciodată pe Hugh Farr cu fața congestionată și urlând, în timp ce boita aia de Wendy stătea acolo și râdea… *râdea!* Erau doi diavoli, niște belele ale pământului, sortiți să distrugă alte familii.

Respirația Emmei deveni sacadată, iar ea simți un fel de greutate în piept. Încercă să se relaxeze și să reducă ritmul respirației, amintindu-și că acea ultimă zi în care lucrase în casa Farr, ziua aceea tragică, se petrecuse cu multă vreme în urmă. Dumnezeu trimisese un om ca să împlinească justiția divină. Dumnezeu voise ca Hugh și Wendy să fie anihilați. În momentul acela, Emma crezuse că ar fi fost mult mai bine dacă fetița lui Wendy ar fi murit și ea, dar poate că Dumnezeu nu voise ca pământul să scape și de Celeste – acesta fiind cu siguranță motivul pentru care Teresa reușise s-o salveze.

Dar după ce fetița începuse să vorbească din nou, spunând niște grozăvii despre moarte și despre Teresa – legându-le pe una de cealaltă, ca și cum Teresa *adusese* moartea în casa aceea, Emma realizase că Celeste chiar *ar fi trebuit* să moară în noaptea aceea. Cineva întrerupsese voia lui Dumnezeu. Celeste semăna cu mama ei, așa cum Teresa îi semăna lui Marielle. Da, în noaptea aceea Celeste păcălise moartea, fiindcă Teresa îi venise în ajutor,

dar ar fi trebuit să moară, exact ca mama ei.

— Poate că greșeala ar trebui corectată, zise Emma, mergând ca prin vis spre dormitor, acolo unde, în mijlocul fotografiilor celor trei copii ai ei, se afla fotografia înrămată a lui Marielle. Se uită atent în ochii ei, niște ochi triști, cu toate că femeia tânără din fotografie zâmbea. Da, Marielle ar trebui să fie răzbunată pe deplin, iar fiica ei ar trebui apărată. Așa era *corect*, iar Emma știa că ea era singura care putea înțelege pe deplin care era voința Domnului.

Se uită la imaginea ei reflectată în oglindă și observă că rochia îi venea cu mult mai largă decât acum două săptămâni, că avea parcă ochii duși în fundul capului, pierzându-se printre cearcănele imense. Nu era, totuși, de mirare. Săptămâna asta dormise atât de puțin! Iar în secunda asta simțea că e gata să cadă covrig pe podea.

Nehotărâtă, femeia se întinse pe pat, căzând iar într-un somn bântuit de coșmarul în care apăreau Hugh, Wendy, Celeste, Teresa și Marielle cea dispărută.

3.

Mac o ajutase pe Teresa să adune toate cutiile și să le așeze în mașină. Când terminară, o întrebase dacă ar vrea să iasă cu el în oraș, iar ea acceptase cât ai clipi. După toate cele ce i se întâmplaseră în ziua aceea, nu avea chef să se joace cu ea. După ce ieșise împleticindu-se din casă, ar fi fost în stare să strige de fericire în secunda în care el o strânsese în brațe, dar nu numai fiindcă fusese fericită să dea cu ochii de cineva. Într-o secundă, realizase că doar Mac putea să-i ofere senzația aceea de siguranță, astfel încât să aibă curajul să intre din nou în casa aceea. Doar Mac reușea să-i insufle curajul de a ține din nou în mână eșarfa. Mac reușea să o facă să se simtă în siguranță chiar și atunci când totul părea că se prăbușește în jurul ei. Era paradisul siguranței ei, fiindcă că era îndrăgostită de el și era suficient să-l privească pentru a-și da seama că și el o iubea.

După ce se întoarse acasă, Teri își petrecu o parte din timp făcând un duș, alegând apoi o rochie fără mâneci, la care adăugase un lanț și o pereche de clipsuri de aur. La urma urmei, Gus murise abia cu o seară în urmă. Întorcându-se acasă, nu zărise SUV-ul familiei Gibbs. Josh se

hotărâse ca în dimineața asta să aibă grijă de cai și să dea lecții elevilor, în ciuda suferinței lui, iar Teresa își imagina că lucrul acesta îl ajuta probabil să nu se mai gândească la tatăl său. Acum spera că el plecase să se întâlnească cu prietenii lui.

Ea intenționa să anuleze restul lecțiilor din acea săptămână – măcar asta putea să-i ceară și ea lui Josh –, dar azi îi era recunoscătoare pentru faptul că el se ocupase de absolut tot, pentru că, nefiind vorba de o situație de urgență, ea nu își imagina că va reuși să intre prea curând în grajdul acela, mai ales după evenimentele din seara trecută. Teri spera ca a doua zi să-și schimbe optica despre acel loc.

În momentul de față, caii erau pe pajiște. Niciunul nu părea agitat sau nevolnic când era vorba de hrană. Păreau calmi în timp ce smulgeau cu gura smocurile bogate de iarbă, mestecându-le apoi la nesfârșit.

— Dacă aș reuși să fiu și eu la fel de calmă, oftă Teri.

În timp ce-l aștepta pe Mac, observă că beculețul de la robotul telefonic clipea intermitent. Primul mesaj era de la Josh:

„Domnișoară Farr, nu erați acasă, așa că nu am avut cum să vă anunț că voi lipsi o zi-două. Să nu vă faceți griji în privința cailor. Am doi prieteni care știu despre cabaline aproape la fel de mult ca mine și ca tata și vor avea ei grijă de cai în locul dumneavoastră. Ei cunosc bine caii, dar eu le-am arătat deja cum vreți să se facă toate cele necesare și că nu au voie să umble la zona care e anchetată de poliție. Nu vor locui la cabană. Sper să nu vă supărați și să știți că regret că nu v-am cerut mai întâi permisiunea, dar chiar trebuie să plec. O să mă întorc pe 6 iulie. Dacă o să decideți să mă concediați, înțeleg situația”.

— Ooo, nu, mormăi Teresa. Ea nu avea încredere să lase caii pe mâna altcuiva, în afara lui Gus și a lui Josh, dar înțelegea dorința lui Josh de a pleca departe de acolo. Nu înțelegea cum ar fi fost în stare să se întoarcă de dimineață în grajd pentru a hrăni caii, dacă și-ar fi văzut tatăl străpuns cu furca. Pe ea imaginea aceea o făcea *să se înfioare.* Își închipuia ce efect ar fi avut acea imagine asupra lui Josh. Certându-se singură pentru egoismul de care dăduse dovadă. Era cu siguranță mult mai bine pentru el să plece din locul acela unde tatăl său tocmai fusese omorât. În afară de asta, băieții care îl vor înlocui pe Josh erau prietenii lui. El nu ar fi dat caii pe care-i adora pe mâna unor nepricepuți care nu știau să le poarte de grijă. Probabil că urmau să vină în mai puțin de o oră că să le dea porția de hrană de seara

și să facă curat. Mâine de dimineață avea să știe deja dacă le putea încredința sau nu caii.

Cu toate acestea, Teresa simți că Josh nu mai avea de gând să stea la Farr Fields. Nu avea să-și mai dorească să lucreze în continuare în locul unde tatăl lui fusese omorât, iar ea nu avea cum să-l învinovățească pe Josh. Va trebui să angajeze alți grăjdari, dar va fi greu să ajungă la o situație la fel de convenabilă ca cea pe care i-o oferiseră cei doi Gibbs.

Cel de-al doilea mesaj îi aparținea șerifului care o informa că trecuse de două ori pe la ea pe acasă, dar nu o găsise. Îi reamintea că vrea să o interogheze ceva mai amănunțit în legătură cu moartea lui Gus Gibbs, și spera că vor putea discuta a doua zi. Gândul legat de interogatoriul poliției o umplu de o teamă irațională – la urma urmelor, ea nu făcuse absolut nimic și nici nu știa cine-i dorise moartea lui Gus, dar ea fusese nevinovată și în cazul uciderii tatălui ei și a lui Wendy, însă poliția o tot încolțise, până ce, de frică, abia dacă mai fusese în stare să vorbească. Cu siguranță nu avea să mai fie supusă unui astfel de interogatoriu, se gândi ea. *Nu i se putea* întâmpla și a doua oară.

Dacă nu cumva era chiar posibil, își zise ea, uimită.

Plecând de lângă robotul telefonic, auzi telefonul sunând.

— Bună, Teri, se auzi Carmen. Cum te-ai simțit astăzi?

— După moartea lui Gus? Bine.

— Ooo, Doamne, Teri, nu pot să cred că cineva l-a ucis pe bietul om. În ediția de seară a ziarului se precizează că poliția are *mulți suspecți,* azi mi-au spus cel puțin opt persoane că a fost înjunghiat cu o furcă folosită la grajduri.

— Așa e. E o furcă metalică, cu niște dinți groși și foarte ascuțiți care se folosește la curățenia în grajduri. A fost îngrozitor, Carmen. Bineînțeles că eu l-am găsit.

— Bineînțeles. Se pare că ai căpătat această dubioasă binecuvântare – talentul de a descoperi cadavre. Oare e posibil să fi fost un accident?

— Nu prea cred. Nu era înfipt în furcă cu fața în jos. Stătea într-un colț al grajdului, cu furca aceea înfiptă în piept. Auzi cum Carmen oftă oripilată. Poliția a trimis cadavrul în Charleston, ca să i se facă autopsia, deși cauza morții e una evidentă.

— Dar asta e procedura. La fel au procedat cu Hugh și cu Wendy. Carmen își ține respirația. Îmi pare rău că ți-am adus aminte. De ce nu mi-

ai telefonat aseară? Pentru că Mac a fost acolo? Am văzut în ziar că era și el menționat printre cei care l-au descoperit pe Gus.

— Daa. M-am dus la el la club să-i spun ceva, ne-am certat și în final l-am pocnit…

— L-ai *pocnit*!

— Da. Eram furioasă. Am plecat în fugă de la club și el a venit după mine. Când a apărut în fața ușii, mi-a zis că Eclipse alerga ca o nebună prin ploaie. M-a ajutat s-o prind și s-o duc înapoi în grajd. Atunci am dat de Gus.

— Ce îngrozitor! Măcar iapa se simte bine?

— Da, e bine. Nu-mi dau seama cine i-a dat drumul, dar cred că în cazul în care Gus i-a surprins pe făptași, ei l-au străpuns cu furca. Nu cred că a venit cineva aici în mod intenționat ca să-l ucidă pe Gus Gibbs. Omul ăsta nu avea dușmani.

— Măcar tu știi asta, Teri. Tu chiar ai fost apropiată de Gus, dar nu avem cum să cunoaștem firea omului în totalitate.

Are dreptate, își zise Teri. Până mai ieri, ca habar nu avea că Gus și mama ei avuseseră o relație. Teresa nu și-ar fi imaginat niciodată una ca asta. Dar se pare că totuși, după atâția ani, Gus se gândea încă la Marielle.

— Poliția are vreo idee în privința ucigașului? întrebă Carmen.

— Chiar dacă ar avea, nu cred că mi-ar spune și mie care e, zise Teresa, sec. Totuși, am găsit un mesaj de la șerif, pe robotul telefonic. Vrea *să vorbim* despre asasinat. Aseară nu mi-a dat prea multe informații. Mac l-a cam repezit, tăindu-i elanul, văzând că eu eram gata-gata să leșin din cauza șocului și a epuizării.

— Atunci, trebuie să fii fericită că Mac a fost alături de tine.

— M-a ajutat extrem de mult, Carmen. Fără el nu cred că aș fi făcut față. A fost mai mult decât protector.

— Bravo lui! A rămas cu tine peste noapte?

— Numai câteva ceasuri, până am adormit.

— Ahhh! făcu Carmen părând ușurată. Ei, măcar a fost acolo când ai avut nevoie de el. Pe la ora prânzului am încercat să te sun, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Am fost la vechea noastră casă. A fost vândută, iar Kent m-a rugat să mă duc și să iau de acolo tot ce vreau, înainte ca oamenii să ducă mâine ce a mai rămas într-un depozit.

— Ce bine că ați reușit în sfârșit s-o vindeți! Și ce frumos din partea lui Kent că te-a anunțat. Femeia se opri. Teri, ar fi trebuit să-mi dai telefon, în loc să te duci de una singură acolo.

— Magazinul tău s-a deschis astăzi. Nu puteam să te iau de la serviciu.

— Sunt convinsă că s-ar fi descurcat și fără mine timp de câteva ore. Carmen făcu o pauză. Cum te-ai simțit, intrând din nou în casa aceea?

— M-au trecut fiorii, răspunse Teresa cu sinceritate. N-am găsit decât trei cutii în care se aflau lucrurile mamei. Câteva cărți, casete video pe care le-a filmat cu ocazia aniversării zilelor noastre de naștere sau cu alte ocazii speciale și materialul documentar pentru cartea pe care intenționa s-o scrie, legat de toate acele evenimente înfricoșătoare care s-au petrecut în Point Pleasant, cum ar fi Blestemul lui Cornstalk și Mothman.

— Oooo, Mothman! Carmen râse încet. Doamne, uitasem de proiectele ei. Am fost în Zona TNT – la Centrul Mothman – și am hoinărit pe acolo împreună de vreo două ori. Pe ea o fascina locul acela. Eu am călcat, odată, pe un șarpe și eram gata să leșin. Nu prea eram un asistent de nădejde. Și. Bineînțeles, Hugh era împotriva acestor excursii.

— Eu eram fericită să știu că era entuziasmată de o temă anume, dar nu m-am arătat interesată pe cât ar fi trebuit, iar acum reproșurile nu-și mai au rostul. Pe vremea când lucra la carte era fericită. Oricum, casa aceea m-a copleșit astăzi. M-am simțit aiurea. Teresa nu pricepea de ce nu avea curaj să-i povestească lui Carmen despre eșarfa. Poate fiindcă știa că i-ar fi pus o sută de întrebări sau fiindcă nu voia să recunoască faptul că în mintea ei se temuse că Marielle, dominată de instabilitatea psihică, revenise în Point Pleasant?

— Am ieșit ca o furtună din casă și am dat nas în nas cu Mac, zise ea, pe un ton grăbit. Îi spusesem deja că mă duc acolo. A venit să mă ajute la cărat cutiile.

— Daaa? A venit să te ajute la cărat *cutiile*. Măi, măi, ce drăguț din partea lui!

Teresa își dădu ochii peste cap.

— Nu ai de ce să fii ironică. Chiar a cărat acele cutii.

— Și?

— Și ce?

— Teri, eu te cunosc mult prea bine.

— Ah, OK, zise Teresa, doar ușor exasperată. Diseară luăm cina

împreună. Cina, nimic altceva.

— De când se rezumă Mac MacKenzie *la o cină în oraș* când vine vorba de o femeie?

— Ei, eu sper că se rezumă doar la asta dacă e vorba de o minoră, zise Teresa, cu nepăsare și umor. O cină nu e egală cu o relație, Carmen. E doar… o cină!

— Bine spus, Teresa. Tocmai mă întrebam ce reprezintă o invitație la cină. Carmen se opri, iar Teresa se pregăti sufletește pentru predica ce avea să urmeze. În loc de asta, Carmen zise pe un ton vesel: Tu ești fetiță mare, Teri. Dacă tu crezi că invitația la cină e chiar ceea ce-ți dorești, ceva care-ți convine, atunci nu-ți voi strica chiar eu ploile.

Uimită la culme, Teresa mormăi:

— Ei bine, îți mulțumesc frumos.

— Cu toate astea, am să-ți cer o favoare.

— Știam eu că-i o capcană, zise Teresa, pe un ton jucăuș.

— Mâine e 4 Iulie. Tu nu mergi de fiecare dată în parc ca să asiști la concert și la focul de artificii, însoțită de Kent și de Sharon?

— Ba da.

— Perfect. Anul acesta, Gabe, tatăl lui Sharon, îi va însoți, și m-a invitat și pe mine cu el. Crezi că e bine?

Teresa clipi de două ori.

— Te-a invitat Gabe, nu Sharon?

— Sharon nu m-ar invita nicăieri, deși cred că m-ar ruga totuși să mă așez în mijlocul șoselei ca să mă calce cu mașina.

— Ei, exagerezi. Dar numai puțin, își zise Teresa. Bineînțeles că eu nu am nimic împotrivă. Gabe știe că ea consideră că participarea la focul de artificii este un eveniment de familie? Nu-mi aduc aminte să fi participat vreodată cineva care nu face parte din familie.

În receptor urmă un moment de liniște. După care Carmen îi adresă următoarea întrebare:

— Teresa, tu ești în stare să ții un secret, un secret important?

— Un secret? A, da, cred că da, dacă e vorba despre tine, zise ea cu precauție.

— Gabe m-a cerut de soție!

— Poftim? Teresa aproape că scoase un strigăt. Gabriel ți-a cerut *ție* să-i devii soție?

— Teri, șocul total pe care îl simt la tine nu mă flatează deloc, să știi, zise Carmen, sec.

— Oh, nu am vrut să spun că nu *ai* fi persoana potrivită. Ești un om minunat, Carmen. Ești frumoasă, inteligentă, amuzantă și… Dar habar nu aveam că tu ai o relație cu Gabe O'Brian. Când a început relația voastră?

— Acum aproape un an de zile, așa că nu-ți închipui că mă grăbesc sau ceva de felul acesta.

— Dar de ce nu ai spus nimic?

— Tu o știi pe Sharon. Ea ar vrea ca tatăl ei să se comporte ca și cum ar fi murit odată cu mama ei.

Teresa era obligată să recunoască faptul că Sharon se dovedea la fel de posesivă cu tatăl ca și cu fiul ei.

— Înțeleg de ce nu i-ai spus lui Sharon, dar mie de ce nu mi-ai spus?

— Eu nu aș fi vrut să-i ascund absolut nimic. La urma urmei, e cumnata ta. Sper să accepte măcar pe jumătate, dar, dacă nu o va face, vreau ca măcar tu să ai la îndemână o scuză plauzibilă.

— O, Doooamne, ar trebui să devii consilierul președintelui, spuse Teresa, pufnind în râs. Apreciez totuși grija pe care o porți relației mele cu Sharon. În ultima vreme a devenit un teren alunecos.

— Așa auzisem și eu. Ea îi povestește lui Gabe toate problemele prin care trece, iar tu i-ai stricat planurile în privința lecțiilor de echitație.

— Ca și cum nu aș ști! Lui Kent nu-i place deloc că, ori de câte ori au vreo problemă, ea dă fuga la tăticu'. Poate că atunci când voi doi vă veți căsători, își va da seama că nu e singura grijă a lui Gabe și o să se poarte cu ceva mai multă maturitate. Teresa se opri. Deci, când vă căsătoriți și când ai de gând să-i spui lui Sharon?

— Aici intervine favoarea pe care ți-am cerut-o. Vrem să ne căsătorim la mijlocul lui septembrie – Gabe are un mic concediu și vrem să mergem în New England, în luna de miere, până nu se face frig. Asta înseamnă că va trebui să ne anunțăm curând familiile. Nu am vrea să o facem în caz că ne-ar fi rușine de gestul nostru sau dacă ne-am teme de reacția celorlalți. Vreau să organizez o petrecere intimă, așa că mă întrebam dacă nu ai putea să-i inviți la tine acasă după focul de artificii. Eu o să aduc prăjiturile și alte produse de patiserie, plus o sticlă de șampanie, și cu ocazia asta, vom face anunțul.

Timp de o secundă, Teresa vru să se opună. Carmen nu-i cerea părerea,

tăcând o propunere, ci, dimpotrivă, plănuise deja acest anunț și se aștepta ca Teri să fie de acord.

— Carmen, nu cred că e o idee bună, zise Teri, în cele din urmă. Știu că Sharon se va supăra. Poate că nu e cinstit să afle vestea cu alții de față.

— Dar asta e ideea, Teri. Știu că nu va fi fericită, dar măcar nu va face un scandal monstru de față cu toată lumea.

— Oricare ar fi situația, nu cred că va face scandal.

— Atunci nu cred că o cunoști atât de bine cum îți închipui, zise Carmen cu asprime. Pe ea nu o interesează nimic care ar putea să-l facă fericit pe Gabe, ci doar ceea ce ar putea s-o facă *pe ea* fericită.

— Carmen, Kent o iubește!

— Dar Hugh nu a fost de acord să se însoare cu ea. Sunt sigură că l-ar fi convins pe Kent să renunțe și poate că fratele tău nu ar mai fi vrut atât de tare să o ia de soție dacă Sharon nu ar fi fost însărcinată. Iar Sharon a știut chestia asta.

În realitate, Teresa se gândise mai demult la același lucru, neavând însă curajul să o spună cu voce tare și nici nu-i plăcea să se gândească la asta ori să-i audă pe alții abordând acest subiect.

— Carmen, poate că sarcina lui Sharon a grăbit căsătoria cu un an-doi – dar el tot ar fi luat-o de nevastă.

— Acum eu sunt cea care te-a ofensat, zise Carmen. Unu la unu. Îmi pare foarte rău. Nu mă privește relația dintre Kent și Sharon. Acum singura mea grijă e Gabe. Mă preocupă situația mea și a lui Gabe. O, Teri, îl iubesc *atât de mult*! L-am iubit și pe primul meu soț, dar nu ca pe Gabe. E ca și cum viața mea s-ar fi derulat până acum doar în alb-negru. După ce m-am îndrăgostit de Gabe, a căpătat cea mai minunată culoare posibilă – și a luat proporții 3D!

Furia Teresei se aprinse și se stinse la fel de repede. Carmen vorbea ca o adolescentă, fermecând-o și emoționând-o în același timp. Părea, de asemenea, extrem de sinceră. Chiar îl iubește pe omul ăsta, gândi Teresa. A fost singură atâția ani, iar soțul ei, înainte să moară, a fost bolnav ani de zile. Femeia asta merita din plin să fie iubită și fericită.

— În regulă, reluă Teresa. Încă mă tem de ce se poate întâmpla…

— Ce va fi, va fi, dar cel puțin voi ști că am încercat să-i ușurez misiunea lui Gabe. Dacă ar fi obligat să o înfrunte de unul singur pe Sharon și să-i dea vestea… ei bine, nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. În

afară de asta, vreau să sărbătorim. Chiar merită un party!

— Bine, am înțeles. Dar de ce vrei să o organizezi la mine acasă?

— Sharon ar refuza să vină la mine după focul de artificii. Și la tine e mult mai șic decât la mine, cu dealul și cu luminile care se zăresc de pe terasa ta. Noaptea, parcă ai fi într-o poveste cu zâne.

— Parcă ai exagera puțin, dar îți mulțumesc. Și cum procedăm cu meniul? Vrei să pregătesc niște plăcințele și un tort?

— Nu! Carmen părea de-a dreptul îngrozită, așa că Teresa zâmbi. Adică nici nu îndrăznesc să-mi imaginez că ai rata tu vreo activitate recreativă, de vacanță, ca să stai în casă și să gătești, zise Carmen pe un ton ceva mai domol, părând să nu sesizeze că Teresa glumise. Am să aduc după-amiază pachetele și am să le las la tine în bucătărie – mare parte dintre ele pot fi puse în frigider –, dar dacă îți dai întâlnire acasă la Kent și la Sharon, atunci Sharon nu are cum să dea cu ochii de ele. Mai pe seară, vin și eu în parc și mă alătur vouă. Și trebuie să pară că mă întâlnesc *cu tine*, Teri, nu cu Gabe. Ca să nu cumva s-o înfuriem pe Sharon.

Teresa nu-și putu abține un hohot de râs.

— Carmen, mă simt ca un agent CIA care pune la cale o misiune secretă.

— Ei, ar fi posibil să fim și așa ceva, spuse Carmen. Numai că Sharon e un inamic mai tare decât orice alt „subiect” cu care au avut de-a face vreodată cei de la CIA!

XV

1.

Teresa tocmai închisese telefonul în clipa în care Mac ajunse la ușa ei. Fata îl întâmpină aproape timid, ca o adolescentă care se întâlnea pentru prima dată cu un bărbat. Teresa știa că era ridicolă – ea îl cunoștea pe Mac de când era adolescentă – dar evoluaseră diferit, până când ajunseseră să rupă logodna, părând că și-au început relația cu stângul.

— Arăți minunat, zise Mac, zâmbind apreciativ.

— Am de mulți ani rochia asta. Nu e pretențioasă, zise Teresa în grabă, ca el să nu creadă că se străduise să arate excepțional. În ultima vreme, nici n-am purtat-o.

— Ei, ar trebui să o faci. Ai niște picioare grozave! Îndrăzneala replicii sale fu „îmblânzită" de un zâmbet poznaș și copilăresc. Mie mi-e o foame de lup. Ție?

— N-am mâncat nimic toată ziua. Am uitat – chiar dacă am un apetit de fiară. Vreau să merg undeva unde se mănâncă *mult.*

Cincisprezece minute mai târziu, parcară în fața unei case renovate și transformate într-un loc plăcut și relaxant de a lua masa, ascunsă în spatele unui deal abrupt și înverzit.

— Gloria's Lighthouse Café, zise Mac.

— Am auzit de localul ăsta, dar n-am fost niciodată înăuntru, spuse Teresa.

— Atunci chiar meriți această invitație.

Intrară, dând cu ochii de un bar lung, așezat cu fața spre stânga, după care urcară două trepte și pătrunseră într-o încăpere primitoare. O podea de lemn bine întreținută și strălucitoare te conducea spre un șemineu din cărămidă, care avea în față un grătar pentru lemne. Pe pereții zugrăviți într-un verde palid atârnau numeroase tablouri, unele dintre ele fiind chiar opera proprietarului localului. Din tavan, deasupra clienților, atârnau niște ventilatoare sub formă de evantai cu becuri. Teresa alese o masă care dădea cu fața spre ferestrele largi, prin care putea privi bolta cerului, care căpătase

o nuanță albastru-gălbuie, ca bobul de porumb, cu fața la orhidee, corali și heliotropi.

Teresa și Mac comandară amândoi friptură cu cartofi copți, salată și rulouri. Teresa se bucura că restaurantul nu era chiar atât de aglomerat. În realitate, în sală se mai aflau doar patru persoane, la o masă destul de îndepărtată de a lor, și oamenii conversau în șoaptă.

Teri își tăcu de lucru, așezându-și șervețelul în poală, după care se întinse iar să-și ia paharul, când sosiră băuturile. Se simțea ca și cum nu ar mai fi avut niciodată o întâlnire, cu toate că era sigură că se comporta întocmai ca la o întâlnire.

— Îți mai amintești ultima noastră ieșire în oraș? întrebă Mac, pe un ton scăzut și romantic.

— Nu.

— Nici eu. Teresa îl privi atent, după care pufni în râs. Mac făcu o grimasă. Te așteptai la o descriere seducătoare și lungă a acelui moment, nu?

— Ei, da.

— Ei, îmi pare rău, dar dacă s-a întâmplat ceva important la ultima cină pe care am luat-o împreună, nu-mi mai amintesc, prin urmare, nu pot să te gratulez cu amintiri sentimentale.

În ciuda tonului glumeț al lui Mac, Teresa se simțea ciudat și ar fi vrut să găsească un subiect interesant care să le ia gândul de la ceea ce părea în mod periculos o întâlnire romantică. Luă o gură de apă, după care, frământându-și mintea, găsi, în sfârșit, ceva adecvat:

— Clubul tău nu se deschide peste o oră? Cine are grijă de toate când tu ești plecat?

— Am un director adjunct excelent. E un om foarte ambițios, dar nu poate să-mi ia locul decât dacă cumpără clubul. Cred că, în mai puțin de un an, va dori să plece de la mine, ca să se ducă în unul din cluburile unui mare oraș, pe un post important.

— Nu vor exista filiale ale Clubului Rendezvous?

— Poate peste doi sau trei ani. Depinde de cum merge economia.

— Oare nu de asta depinde absolut totul? Teresa încercă un chicot lejer, dar sunetul părea împietrit. Speram să extind Farr Fields – să cumpăr și alte terenuri, să construiesc un nou grajd –, dar după tot ce s-a întâmplat nu știu dacă pot păstra pe linia de plutire măcar ceea ce am acum. Realiză imediat

că părea mult prea preocupată de bunăstarea proprie. Nu mă refeream la… moartea lui Gus. N-am să-mi iert niciodată faptul că i-am pus viața în pericol.

— Cum anume?

Teresa îl privi surprinsă.

— Ai uitat întâmplarea de acum opt ani? Jumătate din oraș nu a uitat-o cu toate că Roscoe Lee Byrnes susținea sus și tare că mărturisirea lui era purul adevăr. Dar acum și-a revizuit declarația – în fine, știi bine că vechile suspiciuni legate de persoana mea au revenit la lumină. Și ți-am povestit despre bilețel, despre fax, despre lampa de veghe – sunt stigmatizată, așa că oricine are de-a face cu mine e în pericol. Poate că Sharon a făcut foarte bine când l-a luat pe Daniel de la lecția de echitație.

— Adică ție ți se pare că ești un fel de Typhoid Mary, un pericol pentru cei aflați în preajma ta.

— Așa se pare.

— Și blestemul acesta pe care îl întruchipezi a avut o pauză de opt ani? Mai întâi Wendy, apoi tatăl tău și Celeste, după care nu s-a petrecut nimic ani de zile, iar acum recent i-a venit rândul lui Gus.

— Ai uitat-o pe marna, zise Teresa, încet. Mama… a dispărut.

— Pentru că a fost și ea ucisă? Sau mai întâi a dispărut și abia apoi a murit? Mac făcu o pauză, după care rosti emfatic: Sau a dispărut doar pentru o perioadă? Teresa se uită în altă direcție. Teri, tu chiar crezi că mama ta trăiește și că e în oraș?

Întrebarea care-i stătuse pe buze toată după-amiaza era una la care Teresa nu-și dorea să răspundă. Se uită o secundă la chipul lui Mac pe care se citea onestitatea – un chip pe care îl iubise – și-și dădu seama că nu era capabilă să-l mintă.

— Nu-mi pot închipui că mama e încă în viață, că ar fi fost în stare să stea departe atâți ani. Știa cât de mult o iubim eu și Kent. N-ar fi fost în stare de o asemenea cruzime.

Teresa tăcu.

— Cel puțin, dacă ar fi în toate mințile, n-ar da dovadă de o astfel de cruzime. Dar nu era într-o stare bună, nici fizic, nici psihic. I-au dat drumul din sanatoriul de psihiatrie, dar poate că n-ar fi trebuit, în ziua aceea, ultima, când am întâlnit-o la noi acasă – când ne-a prins tata – era vai de ea și foarte speriată. Sincer, nici prea coerentă nu era. Mi-a cerut să fugim

împreună.

— Da? Mac păru șocat. Nu mi-ai spus niciodată.

Fură aduse salatele, așa că Teresa era bucuroasă că nu trebuia să-i dea un răspuns prompt lui Mac. El repetă totuși întrebarea, imediat ce chelnerița plecă.

— Nu ți-am povestit nici faptul că am văzut-o în ziua aceea, zise Teri. Mama ta m-a implorat să nu o fac, ții minte? Oricum, mama repeta întruna: „În orașul ăsta nu-mi pot reveni. Fără tine nu mă pot face bine, iar tu trebuie să te îndepărtezi de tatăl tău și de Wendy. Mă tem că ți-ar face rău."

— Ce credea ea că ți-ar putea face Hugh și Wendy?

— Habar n-am. Oricum, eu urma să plec la colegiu în septembrie – trebuia să reușesc să trec peste primăvară și vară –, iar ei puteau avea răbdare până la plecarea mea. Tata ar fi luptat pentru custodia mea doar ca să-i facă rău mamei. Teresa oftă. Poate că îi era teamă că tata are să mă bată. Dacă analizez trecutul, cred că și pe ea a lovit-o de mai multe ori. Și, în ziua în care a venit mama acolo, m-a pocnit de două ori.

— Deci ea se temea pentru tine, dar și pentru că el putea să obțină custodia, îndepărtându-te de ea, zise Mac, căzând brusc pe gânduri. Îți dai seama că acesta era un motiv extrem de puternic pentru a-i ucide pe Hugh și pe Wendy?

— Da. Teresa vorbi aproape în șoaptă. Mi-am dat seama chiar din noaptea cumplitelor asasinate. Dar asta nu explică motivul pentru care ea a atacat-o pe Celeste.

— Ai spus că nu stătea bine cu sănătatea. Poate că suferea de nervozitate și dereglare psihică.

— Persoana de care m-am lovit în hol – cea care mi-a tăiat brațul – nu era în mod clar o fire agitată. Persoana aceea s-a dovedit de un calm înspăimântător.

Marc ridică dintr-o sprânceană.

— Nici asta nu mi-ai spus.

— Ei bine, de-a lungul anilor, am păstrat multe lucruri doar pentru mine. Acum cred că ți-am spus absolut tot. Mac nu spuse o vorbă, așa că Teresa continuă: Ideea e că niciodată nu am fost convinsă că nu mama a fost cea care i-a ucis pe tata și pe Wendy. Mama a dispărut imediat după cele două crime, dar chiar dacă ar fi murit, cadavrul ei nu a fost niciodată găsit. Chiar s-a crezut că cadavrul lui Jane Doe, care a ieșit la suprafață, era al mamei.

Acum Roscoe Byrnes și-a revizuit declarația, iar suspiciunile au căzut iar asupra mea și, pe neașteptate, mi s-a părut că o văd pe mama în mijlocul șoselei, venind din direcția casei mele – fugind dinspre grajdul în care fusese ucid Gus Gibbs. Iar azi, am descoperit în fosta casă o eșarfă care a fost purtată recent, una ce aparținuse mamei.

Mac se încruntă.

— Vreau să te gândești la două aspecte. Unu, poate că eșarfa a fost a mamei tale și probabil că a fost purtată recent, dar nu avem nicio dovadă că *ea* este cea care a purtat-o. Doi, eu înțeleg de ce mama ta nu-și dezvăluie prezența, în cazul în care e autorul crimelor comise cu opt ani în urmă, dar de ce să-l fi omorât pe Gus?

— Poate că ea era în grajd, lângă Eclipse, care seamănă leit cu calul ei din tinerețe, și chiar în secunda aceea a sosit Gus. A recunoscut-o. Ea nici acum nu vrea să-și deconspire prezența, în afara cazului în care ar vedea că există pericolul ca eu să fiu arestată pentru asasinarea tatei și a lui Wendy, așa că a luat furca și l-a lovit pe Gus, după care a fugit. Sunt convinsă că nu a vrut să-l ucidă.

— Păi, dacă voia ca prezența ei să rămână un secret, atunci ar fi *trebuit* să-l omoare. Și nu uita că el stătea pe jos. Teri. Ochii ei se măriră. Pe fân se observau două dâre, lăsate de călcâiele lui Gus, când fusese târât într-unul din colțurile grajdului. Se pare că tu nu ai observat, așa că eu, aseară, n-am pomenit nimic despre asta, dar cred că trebuie să afli.

— O, Doamne, cum de nu am observat?

— Nu te supăra, Teri. Ai fost atât de șocată când ai dat cu ochii de el, apoi te-am luat de acolo. Când a pomenit poliția despre asta, tu stăteai deja pe băncuță. Treaba era deja suficient de groaznică și fără să-ți închipui că Gus a fost târât într-un colț mai întunecat, astfel încât tu să-l vezi doar după ce deschizi complet ușa boxei.

— Deci mama nu și-a dorit să fie descoperit imediat. Poate că a crezut că, fiind descoperit mult mai târziu, se va da vina pe altcineva. Ca de exemplu pe Josh, despre care aflase, probabil, că nu era acasă, dar că avea să ajungă mai târziu.

Mac închise ochii, după care o privi cu compasiune.

— Teri, tu auzi ce spui? O dată spui că mama ta nu e în toate mințile, că se poartă ca un om nebun, după care îi atribui o atitudine extrem de calculată. Nu are logică.

Teresa coborî privirea, oftând.

— Ai dreptate. Mac. Nu are logică. Numai că eu tot caut răspunsuri, indiferent cât de ilogice, pentru că mă simt de-a dreptul neputincioasă. Mi-e îngrozitor de frică, atât pentru mine, cât și pentru mama.

— Știu. Vocea lui Mac era tandră și plină de înțelegere. Și mai știu că ți-e greu să admiți că ești îngrozitor de speriată. Tu nu ai vrut niciodată ca oamenii să-și închipuie că ți-e teamă de ceva. De-aia mi-am luat libertatea de a-ți cumpăra ceva despre care cred că reprezintă un cadou valoros.

— Un cadou? întrebă Teresa, în vreme ce Mac se căuta în buzunar. Sper că nu-i vorba de *un pistol*!

— Taaaci! șopti Mac. Bineînțeles că nu port în buzunarul pantalonilor un pistol, cu toate că nu cred că ar fi ceva grav dacă aș purta asupra mea o armă.

— Ei bine, eu nu am așa ceva. Și ca să cumpăr una tocmai acum – când sunt suspectată că aș fi ucis trei oameni – nu cred că e cazul.

— Ți-am anticipat ideea. Ți-am luat ăsta. Mac întinse spre ea un tub auriu.

— Un ruj? întrebă Teresa. Crezi că un ruj mi-ar putea fi de folos?

— E un ruj special. Mac zâmbi. E un spray paralizant sub formă de ruj. E perfect legal – nu ai nevoie de permis ca să-l cumperi ori ca să-l porți și nu-i nicio problemă dacă-l ții ascuns ca pe o armă cu electroșocuri.

— Cine ar vrea să aibă *asupra lui* o armă cu electroșocuri? întrebă Teri.

— Habar n-am. Asta e problema cu armele astea. Trebuie să le ții mereu la vedere, altfel ai putea fi arestat pentru că ai asupra ta arme despre care nu vrei să se știe nimic. Oricum, spray-ul paralizant și condimentat umflă mucoasele și atacă ochii, astfel că atacatorul abia dacă va reuși să respire ori să vadă, ca să nu mai spun că provoacă o usturime groaznică. Micuțul acesta face față unuia de 1,90 metri.

Teresa luă tubul cu grijă și îi scoase încet capacul pentru a-i vedea pompița.

— E suficient să apăs o singură dată?

— Ei, eu, ca să fiu sigur, aș apăsa de trei ori la rând. Și ține minte, trebuie să fii aproape de atacatorul tău. Nu poți să-l anihilezi dacă ești în colțul opus al camerei. Teresa privi nedumerită la acel tub, iar Mac vorbi mai departe: Uite ce e, Teri, eu știu că asta nu e cea mai periculoasă armă pe care ai putea să o ai asupra ta, dar tu nu deții o armă, iar acum nu e cel

mai potrivit moment pentru a cumpăra o armă. Să-l ai mereu cu tine. E micuț – va încăpea întotdeauna în buzunarul de la blugi. Dintr-aceia strâmți, așa cum porți tu de obicei. Ea se strâmbă la el, iar el râse. Vreau să-mi promiți că-l vei purta mereu cu tine.

Teresa aruncă încă o privire dubioasă obiectului aceluia micuț, după care își luă poșeta.

— Din păcate, rochia nu are buzunare, așa că momentan va sta în poșetă. Dar mai târziu, ori de acum încolo, voi purta doar vestimentație cu buzunare, iar el va sta acolo.

— Promiți?

— Promit.

În secunda aceea le fu adusă și mâncarea comandată, iar Teri făcu ochii mari, observând porțiile impresionante, uitându-se la cartofii copți, porumbul la care nu se așteptase și rulourile uriașe, în timp ce chelnerița așeză platourile pe masă, întrebându-i dacă mai doreau și altceva, Teresa puse spray-ul paralizant în geantă, chiar în partea superioară, ca să nu uite de el. Avea de gând, într-adevăr, să-și țină promisiunea față de Mac, purtând mereu asupra ei tubulețul-spray paralizant, și deja se simțea ceva mai în siguranță.

2.

Mâine nu voi putea mânca absolut nimic, ca să pot digera tot ceea ce am înfulecat astăzi, mormăi Teresa, când urcau împreună treptele din fața terasei ei. Dar a fost o cină de-a dreptul delicioasă.

— Am observat că, după ce ai declarat că nu vei fi în stare să mănânci atât de mult, practic ai golit farfuria, zise Mac sec.

— Nu m-a acuzat nimeni până acum că aș avea un apetit scăzut.

Mac îi oferi surâsul acela ușor și leneș pe care ea îl adora.

— Ăsta e un alt motiv pentru care te ador, Teri Farr.

— Fiindcă mănânc atât de mult!

— Că nu te prefaci, nici măcar în cazul în care mănânci ceva mai mult. Desigur că, la cât de subțirică ești, n-ai de ce să-ți faci griji. Ești la fel de înaltă și de zveltă ca și mama ta. La fel ar fi rămas și ea, chiar dacă ar fi luat cinci mese pe zi. Se opri, după care rosti încet, lângă obrazul ei: Vei

rămâne mereu la fel de frumoasă, Teri. Mereu.

După ce terminaseră cina și ajunseseră din nou la Teresa acasă, ea voise să-și ia la revedere de la Mac chiar de la ușă, sărutându-l de noapte bună, după care să se culce la o oră acceptabilă – *singură.* Dar imediat ce Mac o trăsese în brațele lui, sărutând-o ca și cum n-ar mai fi sărutat pe nimeni de ani de zile, Teresa uită hotărârea luată. Voia – voia cu disperare – cel puțin încă o sărutare. Dar nu acolo, sub luminile puternice ale terasei. Josh nu era acasă, dar era posibil ca plimbărețul acela adolescent să dea târcoale casei. Nu-i plăcea să se știe expusă în felul acela.

— Să intrăm în casă, murmură ea, în timp ce buzele lui Mac alunecau încet pe gâtul ei. Mac, oprește-te. Nu pot să bag cheia în yală.

Bărbatul luă brelocul din mâna Teresei, băgă în broască cheia aleasă de ea, după care deschise ușa. Sierra se repezi spre ei, lătrând cu furie.

— Hei, fetițo, și eu sunt fericită să te revăd, zise Teresa, aplecându-se pentru a mângâia câinele în semn de salut.

Dar Sierra continuă să fornăie, să latre și să mârâie, fără să se liniștească așa cum făcea de obicei când stăpâna ei se întorcea acasă. Teresa observă imediat că în încăperea aceea se mai auzeau și alte zgomote. Zgomotele proveneau de la televizor, pe care în mod clar nu-l lăsase pornit în momentul în care ea și Mac plecaseră în oraș.

— Televizorul, rosti ea, apropiindu-se ceva mai mult de el. Mac, privește.

Simți cum vine în spatele ei, în timp ce ea se holba la imaginile de pe ecran. Nu urmărea programul TV al unei seri de miercuri. Se uita la propria ei imagine, purtând cea mai bună pereche de jeanși pe care o avea și o bluză strălucitoare care îi lăsa mijlocul gol, râzând și zbenguindu-se pe lângă niște oameni, ca apoi să se aplece pentru a stinge lumânările de la un tort aniversar.

Teresa urmărea caseta video care dispăruse, înregistrată cu ocazia sărbătoririi a șaisprezece ani.

XVI

1.

Poate că în după-amiaza asta nu ai observat caseta, rosti Mac, forțându-se să-și păstreze calmul.

— Nu e adevărat! îl repezi Teresa. M-am uitat în mod special după caseta care conținea imagini de când am împlinit șaisprezece ani, fiindcă a fost probabil cea mai fericită zi din viața mea. Am căutat înainte să dau cu ochii de eșarfa, așa că nu poți spune că n-am observat-o fiindcă eram speriată!

— Bine, bine. Nu te mai agita atât, zise Mac, răbdător. Importantă nu e caseta, ci faptul că în momentul acesta ea se derulează. Tu nu o urmăreai înainte de venirea mea și, chiar dacă ar fi fost așa, până acum trebuia să se termine. Casetele astea nu au repornire automată, astfel încât să meargă la nesfârșit. Mă duc să verific încuietorile. Rămâi aici.

Mac se duse la ușa de la intrare, cercetând cu mare atenție încuietoarea acesteia.

— Asta e intactă, zise el mai mult pentru sine. În vreme ce se îndreptă spre ușa din spate, Teresa urmări mai departe caseta aniversară, fiind atentă la felul cum arăta acolo – o fată de șaisprezece ani, neafectată de cine știe ce nenorocire. O văzu pe mai tânăra Teresa care luase camera video, îndreptând-o apoi în direcția mamei ei, care zâmbise rușinată și-și ridicase palmele în dreptul chipului său frumos. După aceea Teresa o filmase pe Emma, înaltă și subțire, părul ei des fiind strâns la spate. Emma, care ura să i se facă fotografii, ieșise din cameră ca vântul, ca și cum Teresa ar fi aruncat spre ea o făclie, făcând-o pe ea și pe invitații ei să pufnească într-un râs adolescentin. „Îmi pare rău, Emma. Nu te supăra”.

Mac intră în sufragerie, se așeză între Teresa și imaginea de pe caseta video și îi luă telecomanda din mână, apăsând pe stop După care-și așeză palmele pe umerii ei.

— Poate că încuietoarea de la ușa din spate a fost „aranjată”, dar nu sunt sigur. Nu sunt un expert. Dar ca să fii în siguranță, trebuie să schimbi

încuietorile.

— Grozav, replică Teresa, defensiv. Mâine, pe 4 Iulie. Nu o să găsesc pe nimeni care să vrea să lucreze.

— Poate că nu vei găsi un lăcătuș profesionist, dar îți pot instala eu, draga mea, niște yale noi. La articole de fierărie va fi deschis mâine, și promit că ușile și încuietoare vor fi iar în siguranță până la prânz. Acum trebuie să fac un tur al casei ca să mă asigur că nu mai e nimeni înăuntru în afară de noi.

— Asta însemnă că pe ziua de azi ești chiar la al doilea tur al casei, căutând posibili intruși, zise Teresa. Poate că nu ar fi rău să devii detectiv particular.

— Bănuiesc că ăștia sunt obligați să îi urmărească pe unii și pe alții, să stea de pază pe afară, să cerceteze conturi bancare. Nu-i de mine meseria asta, zise Mac pe un ton lejer. E mai bine să-i urmăresc pe indivizi înăuntru și să-i pun la pământ, bătându-i măr.

— Vin și eu cu tine, dar nu bat măr pe nimeni, să știi. Sunt prea deprimată.

Verificară fiecare cameră și fiecare dulap, fiind urmați cu conștiinciozitate de Sierra. Nu lipsea nimic și nu găsiră nici măcar un lucru deranjat de la locul lui, darămite să găsească pe cineva care să bântuie pe acolo. Reveniră în living, iar Teresa luă caseta din videorecorder, după care se trânti dezolată pe canapea. Se uită apoi pe textul notat pe eticheta casetei:

FRUMOASA PETRECERE A TERESEI LA VÂRSTA
DE ȘAISPREZECE ANI

Scrisul era al mamei ei, pe caseta pe care o realizase ea însăși – o casetă pe care Teresa nu o mai vizionase din ziua care urmase acelei petreceri, o casetă pe care nu o mai văzuse, ca obiect, de opt ani de zile, o casetă care nu era în cutia pe care o găsise în ziua aceea în fosta ei casă.

— De unde a apărut? îi zise ea lui Mac, aproape văicărindu-se. Cine a adus-o aici?

— Nu știu, dar de un lucru sunt convins, și anume că ar fi cazul să anunțăm poliția. Ea îl privi alarmată. Teri, cineva a intrat prin efracție la tine în casă. Nu au luat nimic…

— Nu, au lăsat ceva.

— Nu are importanță dacă au luat sau lăsat ceva. Au intrat neinvitați.

Trebuie să anunți poliția. Nu trebuie să-i înfrunți de una singură pe cei de la poliție. Nu te voi părăsi.

Nu te voi părăsi. Cuvintele acelea simple o zguduiră pe Teresa. Oare voia să spună că nu o va părăsi când va avea de înfruntat poliția sau că nu are s-o părăsească niciodată? Ori se referise la ambele situații? Oh, era prea obosită pentru a analiza tot ce spunea Mac! Pentru moment, nu putea decât să se concentreze asupra situației prezente, fericită că el nu o va lăsa de izbeliște.

La fața locului fu trimis un polițist tânăr. Teresa recunoscu cu greu că era vorba despre unul din polițiștii șerifului care fuseseră acolo seara trecută, când găsiseră cadavrul lui Gus. Polițistul luă o mulțime de notițe și dădu sârguincios din cap, fiind de acord că era foarte ciudat ca cineva să intre în casă hoțește, ca să lase acolo o casetă video, verificând apoi și cele două intrări, exact cum procedase și Mac. Apoi Teri îi povesti polițistului despre cel care lăsase lampa de veghe pe terasa casei ei. Nu fu prea impresionat de acel amănunt până în clipa în care ea îi povesti că văzuse pe cineva care semăna cu acesta alergând pe mijlocul șoselei, în noaptea în care Gus Gibbs fusese ucis. Polițistul îi ceru o descriere completă a persoanei, după care, mijind ochii, o întrebă de ce nu pomenise despre astă seară trecută.

— Eram extrem de șocată și pur și simplu nu m-am gândit la chestia asta, zise ea, pe un ton jalnic. Nu am văzut persoana aceea venind dinspre grajd, ci din direcția proprietății mele. Azi voiam să-i povestesc despre asta șerifului, dar nu m-am întâlnit cu el. Totuși voi discuta cu el mâine.

Mac nu-i lăsă timp polițistului pentru a o întreba de ce nu vorbise cu șeriful chiar astăzi.

— Având în vedere că persoana asta se tot învârte pe aici îmbrăcată într-un impermeabil lung, negru și cu o glugă mare, lasă diverse obiecte pe terasa domnișoarei Farr, venea alergând dinspre proprietatea ei în seara când a fost ucis domnul Gibbs, nu credeți că ar trebui să beneficieze de protecția poliției? întrebă Mac.

— Deja avem o mașină de patrulare care vine aici de patru ori în douăzeci și patru de ore și o mașină a poliției statale care vine în control de două ori pe zi, declară polițistul. Știu că nu pare suficient, dar deocamdată dispunem de personal puțin – unul din polițiștii noștri e bolnav, iar altul e plecat în vacanță – așa că nu putem oferi, momentan, supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar o să verific dacă putem

mări numărul patrulărilor. Domnișoară Farr, ar fi bine să locuiți împreună cu o prietenă, cu un amic.

După plecarea lui, Teresa i se adresă lui Mac:

— O mașină care vine în patrulare o dată la aproximativ patru ore ar trebui să bage în sperieți și cel mai puternic suflet.

Mac pufni în râs.

— Nu am cunoștințe în domeniu, dar e mai mult decât nimic. Măcar am raportat intrarea prin efracție.

— Și nu va mai îndrăzni nimeni să repete gestul acum că s-a făcut o plângere oficială.

— Ei, nu mai vorbi pe tonul ăsta, glumi Mac. Ai făcut bine că ai anunțat poliția.

— Va fi o mare consolare pentru mine data viitoare, când va intra cineva aici și ne va ucide pe mine și pe Sierra.

— Nu va avea nimeni ocazia să facă una ca asta, spuse Mac, fiindcă, până la rezolvarea acestei probleme, nu vei mai fi singură.

— Mac, eu nu pot părăsi casă, așa cum mă statuia polițistul. Prietenii lui Josh vor veni să hrănească caii, dar băieții nu vor locui aici, iar eu nu am de gând să dau bir cu fugiții, lăsând caii neprotejați.

— Nu-i poți plăti pe prietenii lui Josh, ca ei să rămână la grajduri și să aibă grijă de cai?

— Grajdul e considerat loc al asasinatului, și nu poate fi deranjat, cu excepția momentului în care sunt hrăniți caii. În afară de asta, habar n-am cine sunt băieții ăștia – nu am luat încă legătura cu ei și nu știu unde a plecat Josh. Nu pot lua legătura cu ei.

Teresa trase adânc aer în piept.

— Nu pot *să las* caii, Mac. Unii sunt ai mei. Dar majoritatea aparțin altcuiva, și sunt doar cazați aici. Chiar dacă nu mi-aș face griji pentru ei, fiindcă-i iubesc, mi-a luat ani de zile ca să pun afacerea asta pe picioare și nu pot distruge totul. Siguranța lor e responsabilitatea mea și n-ai decât să-mi spui că mă port prostește sau copilărește, ori aiurea, ori ca o tâmpită, dar *nu pot* să-i părăsesc!

— Nu am de gând să-ți aplic niciunul dintre aceste epitete, îi replică Mac calm. Știu că nu ești în stare să lași prea multă vreme caii neprotejați, mai ales când cineva a pătruns *pe bune* în grajd și a dat drumul iepei tale. Teresa observă că el avu grijă să nu pomenească de asasinarea lui Gus. Dar în seara

asta *trebuie* să pleci de aici, până când încuietorile vor fi înlocuite. Așa că, domnișoarelor, vreau să vă faceți valizele, pentru că veți petrece noaptea la mine acasă.

— Acasă *la tine!*

— Da, Teresa. Am un apartament chiar deasupra clubului și e chiar unul șic.

Să-și petreacă noaptea cu Mac? Fărâma de rațiune care-i mai rămăsese Teresei o îndemna să spună nu. Dar toată ființa ei își dorea cu disperare să accepte oferta lui.

— Mac, nu sunt sigură că-i o idee prea bună, zise ea, observându-și lipsa de convingere din voce.

— Hei, Teri, doar nu vrei să-ți petreci noaptea într-o casă care nu mai are o încuietoare, iar cineva a intrat înăuntru ca să-ți lase o casetă video?

— Nu, bineînțeles că nu!

— Ei bine, eu îți ofer o alternativă. Poți, desigur, să alegi un hotel, dar acolo va trebui să le plătești. Mie nu. În afară de asta, cele mai drăguțe hoteluri din oraș, două la număr, nu permit accesul cu câini.

— Pot să o iau și pe Sierra la tine acasă? Fiindcă nu am de gând să o las singură să înfrunte pe cine știe cine ori mai știu eu ce.

— Eu v-am spus amândurora să vă faceți bagajul, doamnelor. Și cum în cameră sunt doar două doamne… tu și micuța cu blană castanie și urechi mari și ascuțite. Teresa surâse. Teresa, știu că nici pe Sierra nu ai lăsa-o singură. Mă duc să dau telefon unui tip de la club care-i un fel de detectiv sub acoperire, și-o să-l rog să-și petreacă noaptea *în fața* grajdului tău. E o scară caldă. Va păzi el caii în locul tău.

— Crezi că va accepta? întrebă Teresa, neîncrezătoare.

— Pentru niște bani în plus, sunt convins că da. Voi suna și la poliție, ca să le spun să nu sară la el când or să-l vadă. Acum du-te și fă-ți bagajul. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Și eu mă simt oarecum înfricoșat, știind că cineva a pătruns aici cu doar zece minute înainte de venirea noastră. Probabil că au așteptat până ce mi-a zărit mașina îndreptându-se spre casă, pentru că din casetă nu erau derulate decât primele cinci minute, nu mai mult. Hai, fugi, zise Mac, pe un ton alert. Și amintește-ți că e vorba doar de noaptea asta. Nu pleci într-o călătorie peste Ocean.

— Ba mi-ar plăcea să plecăm peste Ocean, mormăi Teresa către Sierra,

care o urma peste tot, în timp ce ea punea în valiză o cămașă de noapte, niște lenjerie intimă și câteva articole de uz personal. Încep să mă simt în casa asta la fel de bine cum mă simțeam și în cea din Mourning Dove Lane.

2.

Bere, floricele și *The African Queen* – pe DVD, zise Gabriel. Ce-și mai poate dori un bărbat?

— Pe mine, sper. Carmen stătea lângă el pe canapea, ținând în poală un bol cu floricele de porumb proaspăt pregătite. De mâine încolo, nu va mai fi nevoie să ne ascundem în casa unuia sau a celuilalt. Ne putem duce împreună la teatru ori chiar la cinema.

— Mie îmi place să mă uit la filme acasă. Poți să le pui pe „așteptare", dacă-ți vine vreo poftă. Gabe se aplecă spre Carmen, sărutând-o pe gât. Ai priceput ce vreau să zic?

— Era atât de subtil, că nu cred că am priceput, chicoti Carmen. Și chiar dacă îți vine vreun chef, va trebui să aștepți, sir, fiindcă doar de dragul tău am pregătit aceste floricele, iar ele sunt de-a dreptul grozave.

Gabe vârî mâna în bol.

— Miros delicios! zise el și-și aruncă floricele în gură. Și au un gust la fel de delicios, rosti el cu gura plină.

— Bravooo! Am cumpărat și cea mai bună marcă de bere, oftă Carmen. Gabe, ai idee cât îngrașă chestiile astea?

— Vrei să spui că ar fi cazul să mai slăbesc?

— Nici gând. Ești perfect așa. Dar pentru mine e suficient să beau o sticlă de bere și să iau una până la opt floricele de porumb, și s-a zis cu silueta mea. Ei, s-a zis deja cu ea, dar nu vreau s-o pierd și mai mult de atât.

— Ți se pare că ți-ai pierdut silueta? Cu tot cu dieta pe care o ții și cu multele exerciții pe care le practici?

— Pe vremea când eram fotomodel eram mai slabă.

— Înseamnă că atunci erai mult prea slabă. Ba chiar și acum riști să fii prea slabă. Adică vreau să spun că ai o siluetă frumoasă, dar îmi imaginez că ai pierdut câteva kilograme în două săptămâni, nu?

Carmen își frecă abdomenul și talia suplă, după care oftă:

— Nu, nu e doar imaginația ta. Chiar am slăbit cinci kilograme. Chiar am fost îngrijorată.

— În legătură cu ce?

— Cu noi, prostuțule. Credeam că tu te vei încăpățâna și acum să nu ne anunțăm logodna.

— Dar nu fac asta. Le vei comunica chiar tu marea veste, mâine-seară. Sau nu mai e valabil?

— O, ba da, zise Carmen repede. Am vorbit cu Teri mai devreme. După-amiază merg să duc mâncarea la ea acasă – s-a oferit să facă niște plăcințele, dar e cea mai nepricepută bucătăreasă, biata de ea –, iar ea se duce la Kent acasă, ca să plece împreună cu el, cu Sharon și cu Daniel. Bănuiesc că vei fi și tu acolo, ca de obicei. Gabe aprobă. În concluzie, voi cinci vă duceți mai întâi la concert. Eu o să mă întâlnesc cu voi ca din întâmplare. După care mergem cu toții la Teri acasă și acolo vom face anunțul. Ce spui?

— Perfect.

Carmen îl privi atent.

— Nu pari prea entuziasmat.

— Iubito, o să te stresezi cumplit dacă o să analizezi clipă de clipă tonul vocii mele. Ba chiar mă voi simți ușurat făcând acest anunț. Pe cuvânt.

— Ei, mă așteptam la ceva mai mult decât „ușurat”. Dezamăgirea se simți din plin în vocea lui Carmen. Speram să fii fericit.

— *O* să fiu. Bineînțeles că voi fi fericit. Numai că nu sunt la fel de expresiv ca tine, Carmen. El îi zâmbi, dar ea nu era convinsă că surâsul acela se reflecta în privirea lui. Vrei să nu-ți mai faci atâtea griji? Nu cred că am mai cunoscut pe cineva care să-și facă griji așa ca tine.

— Dar obsesia lui Sharon în privința lui Daniel, despre asta ce părere ai?

Imediat ce rosti fraza, observă cum surâsul lui Gabe dispare, iar între sprâncene i se formează o cută, și-și dădu seama că greșise. Gabe nu avea să admită ca cineva să-i critice fiica, cu toate că era vorba de o critică indirectă.

— Oooo, ce știu eu despre cum ar trebui să se poarte o mamă perfectă? spuse Carmen cât de repede putu, pe un ton aiurit, căutând cu disperare un strop de umor autodepreciativ. Mama a fugit cu un alt bărbat când eu aveam treisprezece ani și după aceea mi-a acordat din ce în ce mai puțină atenție. La fel și tata. Eu nu am avut propriul meu copil, ceea ce a însemnat o mare dezamăgire. Dar dacă l-aș fi avut, ar fi fost destul de mic când s-a îmbolnăvit soțul meu, așa că tot răul spre bine, bănuiesc.

Carmen vorbise atât de repede, încercând să treacă peste greșeala făcută, încât, la un moment dat, rămase fără aer. Fu fericită în clipa în care Gabe zise pe un ton aproape obosit:

— Tu ai cunoscut-o pe Marielle. Nu era o mamă bună?

— Ah, s-a străduit cât a putut. Dar având în vedere problemele ei psihice, a făcut chiar o treabă excelentă. Copiii ei o adorau și în mod special Teri, dar erau afectați de starea ei depresivă și de nefericirea sa. E foarte bine că Sharon are o perspectivă sănătoasă asupra vieții – i-o poate insufla și lui Daniel, încheie ea de-a dreptul lamentabil.

— E o mamă excelentă, zise Gabe cu hotărâre. Daniel e totul pentru ea. Daniel și Kent.

Și tu, își zise Carmen, dezamăgită. Sharon orbitează în jurul vostru și nu *te* va lăsa atât de ușor să scapi, la fel cum ar proceda cu fiul și cu soțul ei.

— Hai să ne uităm la film, zise Gabe, întinzându-se să-și ia berea.

— Desigur. *The African Queen* e de când mă știu unul dintre filmele mele favorite. Carmen luă telecomanda, apăsă pe buton, iar DVD-ul porni. Privi spre profilul sobru a lui Gabe, sorbind o gură de bere, dându-și seama că avea să bea mai mult de un pahar.

3.

După ce Teresa luă destulă mâncare pentru Sierra, ca să-i ajungă și pentru micul dejun, plecară cu toții la Club Rendezvous. Sierra, încântată de toate aceste clipe incitante care rupeau monotonia vieții ei liniștite, stătea în picioare pe bancheta din spate a mașinii, vârându-și capul pe lângă al lui Teri, gudurându-se fericită.

— Trebuie să ierți exuberanța Sierrei. De ani de zile nu am mai dormit în casa altcuiva.

— Mă bucur să știu acest lucru.

Teresa își dădu seama că fusese ca și cum i-ar fi dat de înțeles lui Mac că nu-și mai petrecuse de foarte multă vreme noaptea în compania unui bărbat. Presupunerea era adevărată, dar ea nu voia ca Mac să se prindă că în viața ei nu mai existase nicio altă relație.

— Nu o iau pe Sierra *peste tot* pe unde merg, replică ea aproape sfidător.

Parcarea clubului era ocupată aproape pe jumătate.

— E grozav, dacă te gândești că suntem în mijlocul săptămânii! comentă Mac, zâmbind, după care parcă undeva în spatele clădirii înalte, într-o parcare privată. Fetelor, preferați să intrați străbătând localul sau folosind intrarea separată?

— Cea separată, zise Teresa prompt, apucând punga de hârtie și bagajul de noapte al Sierrei.

Sierra sări pe scaunul din față, de teamă să nu o uite acolo, iar Teresa apucă lesa, scăpând bagajele din brațe.

— Ah, la naiba! exclamă ea.

Mac veni repede pe partea opusă a mașinii și adună bagajele de pe jos.

— Teri, de ce nu te-ai gândit să iei o valiză?

— N-am vrut să pierd vremea luând din partea din spate a dulapului valiza. Sierra, bucuroasă foc datorită aventurii lor nocturne, sări și se învârti încolo și încoace, încercând să scape, în vreme ce Teresa ținea cu toată forța de lesă. În afară de asta, știi ce greu e până faci rost de niște pungi din hârtie la magazin? Trebuie să le ceri, că altfel îți dau pungile astea oribile din plastic, în care abia dacă încap două-trei articole.

— În cazul acesta voi avea mare grijă de pungile astea *două*. Mac luă ambele pungi într-o mână, după care descuie o ușă, în spatele căreia se iviră câteva trepte. Sierra o luă înainte, ei după ea și, când ajunseră sus, Mac descuie o altă ușă. Intrați în regalul meu, spuse el, tăcând un gest larg cu brațul.

Teresa și Sierra intrară pe un coridor de serviciu care ducea spre o bucătărie strâmtă, dotată cu dulapuri din aluminiu, și cu accesorii tot din aluminiu. Lângă bucătărie se aflau locul unde se lua masa și sufrageria, amândouă decorate în nuanțele pământului, ceea ce le dădea o înfățișare caldă în comparație cu aerul rece și steril al bucătăriei. Covoarele din lână maro sau în tonuri de bronz acopereau pardoseala de granit, iar la ferestre atârnau niște jaluzele bej-deschis.

— Uauu, exclamă Teresa, privind în jur la mobilierul cât se poate de modern, un amestec de sticlă, oțel, piele naturală și piele de antilopă. Acum mulți ani, nu am alcătuit și design-ul acestui living.

— Pentru că ne imaginam că ne vom căsători și că vom locui într-o casă care să fie pe placul acel puțin doi copii. Teresa clipi pe neașteptate, amintindu-și. La nouăsprezece ani, când se logodise cu Mac, sperase să devină doamna Teri MacKenzie, soție și mamă la vârsta de douăzeci și

șase de ani. Nu-ți place, spuse Mac, fără ocolișuri.

— De regulă, nu mă dau în vânt după mobilierul modern și în vogă, dar, într-un fel, ți se potrivește.

— Nu știu dacă e neapărat un compliment, zise Mac, sec. Acest „în vogă" face aluzie la nivelul meu intelectual?

— Nu. Voiam să spun doar că pare decorul perfect pentru un bărbat singur care locuiește în oraș.

Mac râse scurt și zgomotos.

— „Un bărbat singur care locuiește în oraș" înseamnă „un burlac din Point Pleasant"?

— Pentru Dumnezeu, Mac, spuse Teresa, exasperată. Apartamentul este aranjat cu mult bun-gust și are stil. Și, la urma urmei, de ce-ți pasă așa mult de părerea mea?

Mac oftă.

— Ești încordată. Mereu adopți tonul ăsta când ești încordată. Teresa vru să-i arunce o privire sfidătoare, dar el se îndrepta deja spre o altă încăpere, îți duc *bagajele* în dormitor.

— Mac…

— Nu intra în panică. Eu voi dormi în living. Canapeaua e și pat de zi.

Teresa se îndreptă spre canapeaua aceea din piele de antilopă care era și pat de zi. Sierra, întotdeauna timidă într-un spațiu necunoscut, nu se despărțea de Teri. În niciun minut, Mac reveni, aducând cu el cele două vase de aluminiu ale Sierrei și pachetul cu hrană uscată pe care Teresa îl luase cu ea pentru noaptea aceea.

— Ce spui dacă o servim pe Sierra cu o porție de apă marca Périer, iar noi doi bem câte un pahar de vin alb? întrebă el, ducându-se spre bucătărie.

— Nu o să mai accepte niciodată apa obișnuită, dar sunt de acord. Iar eu chiar aș bea un pahar de vin. Teresa luă revista *Time* care zăcea pe masa mare pentru cafea cu blat de sticlă, răsfoind-o nervoasă, după care o trânti la loc și începu să o frece pe Sierra în spatele urechilor. În clipa în care sesiză sunetul hranei uscate care îi umplea castronelul, cățeluța fugi, totuși, la bucătărie. Trădătoarea, gândi Teresa, admonestându-se că-și acorda atâta atenție, încât își ținea ocupate propriile palme neliniștite cu scărpinatul și alintatul Sierrei.

Mac reveni lângă ea, aducând paharele și o sticlă de vin alb.

— După cum țin eu minte, nu-ți place vinul alb sec. Îți place cel cu

aromă dulce.

— Da, dar te rog să nu-mi ții acum o prelegere pompoasă legată de soiurile de vin, îl repezi Teresa.

— Nici nu visez să fac așa ceva. Mac turnă vinul în pahar, oferindu-i-l. Dacă observase cumva tremurul mâinii ei, atunci îl ignoră. Mac ridică apoi propriul pahar. Pentru vremurile bune care ne așteaptă, spuse el, fără să mai aștepte ca ea să ridice, la rându-i, paharul. Fata realiză instantaneu că el observase într-adevăr că-i tremurau mâinile.

El sorbi o înghițitură; ea luă două, bucurându-se de senzația creată de vinul acela rece alunecând încet în spatele limbii și apoi pe gât, care părea la fel de uscat ca deșertul.

— Ahhh, ce bun e! exclamă ea.

— Așa se pare. Mac se strâmbă ușor. M-am gândit că o să-ți placă. Că o să te ajute să te relaxezi.

— Dar de unde ideea că aș avea nevoie să mă relaxez? întrebă Teresa, neliniștită. Credeam că acea casetă a fost ca o urare de bun venit în propria mea casă. Ea se încruntă. Mac, până acum nu m-am gândit la asta, dar persoana care a intrat forțat la mine probabil că știa că va trebui să treacă de rezistența opusă de Sierra. Chiar dacă nu știa că am câine, cu siguranță că a auzit-o lătrând înăuntru.

— Adevărat.

Teresa îi condamnă tonul neutru.

— De aceea ai crezut tu că nu a intrat, de fapt, *nimeni!* Că nu existau semne care să ateste că ea ar fi atacat pe cineva. Tu ai crezut că eu am pus caseta în aparatul video!

— Teri, nu mai fi atât de defensivă. Am anunțat poliția și chiar dacă aș fi crezut că tu ai fost cea care a pus caseta acolo, asta nu explică de ce mergea chiar în momentul în care am ajuns noi la tine acasă. În privința Sierrei… nu am idee de ce nu l-a mușcat zdravăn pe intrus.

Teresa oftă.

— Ei bine, cred că am o idee. Pentru că ea nu face niciodată așa ceva. Ea latră, mârâie și se comportă ca cel mai periculos dintre animale atunci când are de-a face cu cineva străin, dar n-a mușcat *niciodată* pe nimeni. E doar gura de ea.

— Dar un străin n-are cum să știe asta.

— Nu. Și poate că persoana aceea a luat ceva cu ea, în caz că avea să dea

peste un câine cu adevărat periculos. Poate un spray paralizant, ca cel pe care mi l-ai cumpărat tu. Dar probabil că și-a dat seama cât ai clipi că Sierra nu mușcă. Totuși, era neobișnuit de agitată când am ajuns noi. La urma urmei, ea deja te cunoștea – tu nu erai un străin. În seara asta, mai devreme, s-a petrecut ceva care a înfuriat-o.

— Intrusul care a intrat în casă, zise Mac direct. Teri, eu chiar cred că tu nu știai de casetă. Te cred când spui că nu o aveai. Crezi că te invitam să înnoptezi la mine dacă nu credeam că acolo nu ești în siguranță? Da, sigur, aș fi fost fericit, gândindu-mă că aveam șansa de a petrece o noapte cu tine, dar nu stând în dormitorul meu împreună cu câinele, în timp ce eu voi dormi pe canapea. Știu cum se vor petrece lucrurile, dar nu vreau să pleci. Asta ar trebui să te asigure că am cele mai bune intenții.

Teresa mai sorbi o gură de vin, după care rosti încet:

— Ce ușor îți găsești tu cuvintele, Mac.

El deveni brusc rigid, aruncându-i o privire ofensată.

— Adică?

— Adică, pe vremea când eram foarte tânără, mi-ai promis câte în lună și-n stele. Mi-ai promis atâtea și când ne-am logodit – că mă vei iubi veșnic și că-mi vei fi mereu fidel. Și nu ți-ai ținut niciuna dintre promisiuni.

— N-am trădat promisiunea că te voi iubi mereu, în privința fidelității… ei, chiar am fost astfel. Teri ridică privirea spre el, privindu-l extrem de atent. *Am fost.*

— Oare roșcata aceea cu care te-am surprins sărutându-te cu pasiune ar fi de aceeași părere?

— Dacă ar fi un om sincer, ar recunoaște că nu m-am culcat niciodată cu ea, Teri. Pe cuvânt, n-am făcut-o. Dar… am fost cât pe ce.

Teresa simți că îi vine să plângă, dar luă repede o gură de vin, reușind să întrebe pe un ton cât de cât stăpânit:

— Mac, de ce ai făcut-o? De ce ai avut o aventură cu alta când noi eram pe punctul de a ne uni destinele?

— După ce m-ai surprins în compania ei, ai țipat și mi-ai aruncat în față tot felul de acuzații, ai rupt logodna, dar nu m-ai întrebat *de ce.*

— Te întreb în clipa asta.

Marc se ridică brusc, îndreptându-se spre una dintre ferestre, acolo unde jaluzelele erau deocamdată ridicate, lăsând să se vadă întunericul de afară.

De-a lungul anilor, m-am gândit mult la asta. Nu știu dacă mi-am înțeles pe deplin propriile gesturi, dar cred că mă simțeam prins în capcană.

Teresa tresări ca și cum ar fi pocnit-o cineva.

— Prins în capcană? De mine?

— De întreaga mea existență. Când ne-a părăsit tata, eu am devenit capul familiei. Aveam unsprezece ani. Aveam o mamă gata să cedeze psihic și două surori gemene în vârstă de doi ani. Am început să mă gândesc la orice slujbă care s-ar fi putut ivi, iar mama a lucrat într-un magazin de mărunțișuri, în fiecare seară revenind de la serviciu un pachet de nervi, până ce mama ta, Dumnezeu s-o binecuvânteze, a angajat-o ca menajeră. Mama și fetele au început să lucreze la voi, iar eu m-am îndrăgostit de tine când eram abia un tânăr de douăzeci de ani. Mă întâlnisem și cu alte fete, dar cu fiecare dintre ele nu reușisem să ies decât de câteva ori la cinema – ca din întâmplare. Când te-ai făcut suficient de mare, am început să mă văd cu tine. Chiar înainte de nuntă, începusem și eu să pun câțiva bănuți deoparte, descoperind ce înseamnă să ai parte de câteva ore libere și… în fine… ce înseamnă să ai femei care-și doresc să fie cu tine. Eram tentat, bănuiesc. Nu puteam să mă leg de gard tocmai când descoperisem și eu *în sfârșit* ce înseamnă libertatea pe care nu o avusesem de mic copil. Cât despre roșcata aia – Dolores ea nu reprezenta nimic pentru mine. Dar tu ne-ai surprins împreună și apoi ai plecat. Nu te învinuiesc. Într-un fel, măcar așa, puțin de tot, m-am simțit eliberat aproape un an. Dar după aia m-am potolit, mi-am dat seama că nu pot trăi fără tine și aș fi dat orice să te recuceresc. Însă era prea târziu. Am acceptat lucrul acesta. Și l-am regretat întotdeauna.

— Dar nu te-ai purtat ca atare, zise Teresa cu amărăciune. Mereu am auzit povești care aveau legătură cu Mac Mackenzie, Don Juanul orașului.

— Nu am dus o viață singuratică. Ca un celibatar. Sunt un om normal, Teri. Te așteptai să stau închis în turn și să plâng toți anii ăștia? Dar asta nu înseamnă că am încetat să te iubesc.

— Să mă iubești? murmură Teresa.

— Da, *să te iubesc!* Vrei să spui că nu știai?

— Da, pentru că ăsta e adevărul. Nici nu îmi închipuiam că tu te mai gândeai la mine. De când m-am întors în Point Pleasant, n-ai venit măcar o dată să mă vezi, nu m-ai sunat. Ce trebuia să cred în cazul ăsta?

— Că eu credeam că nu vrei să *mai auzi* de mine. De aceea credeam că

îți respect dorința. Nu te-ai purtat prea amical față de mine, știi bine. Ba, mai mult, ziceai că nu vrei să mă mai vezi cât vei trăi.

— Eram furioasă.

— Dar ai încetat să fii așa vreodată?

— Acum cinci minute, când mi-ai explicat ce simțeai atunci, demult, recunoscu Teresa. Nu spun că la douăzeci de ani aș fi primit toate astea cu grație și că nu aș fi avut nevoie de o vreme ca să nu mă mai simt trădată sau decepționată. Dar în clipa asta…

— Dar în clipa asta?

— Am nevoie de un alt pahar cu vin. Teresa se ridică de pe canapea. O să mi-l torn chiar eu.

Sierra o urmă în bucătăria aceea îngustă și ultramodernă. Teresa își lipi o clipă fruntea de ușa rece metalică a frigiderului, simțind cum emoțiile se rotesc nebunește înăuntrul ei. După ce-i prinsese sărutându-se și simțise că lumea întreagă se prăbușea, Teresa își imaginase că Mac îi fusese infidel de mai multe luni de zile, înșelând-o nu doar cu Dolores – patroana barului în care lucra ci și cu alte femei.

Teresa nu-i ceruse niciodată socoteală pentru aceste presupuse aventuri. Și nici nu l-ar fi crezut, oricât ar fi negat el totul. Dar acum realiză că nu-i dăduse nici măcar o șansă. Și auzindu-l acum povestind, realizase că, pe vremea aceea, el nici nu și-ar fi dorit o asemenea șansă. Doar mult mai târziu el ajunsese la concluzia că iubirea lor fusese neprețuită și mai degrabă de nerecuperat – nu una dintr-acelea la care renunți, ca să o poți recupera apoi după doi-trei ani. Poate chiar niciodată. Cu toate acestea, după ce își dăduse seama cum stăteau lucrurile, el nu o mai căutase, pentru că voise să-i respecte dorințele. În toți acești ani stătuse departe, considerând că asta era ceea ce-și dorea ea. Trebuia să țină cont de faptul că el îi respectase sentimentele, se gândi ea.

Își turnă paharul cu vin, revenind fără grabă în living. Mac stătea lângă una dintre ferestre, privind afară. El trase jaluzelele verticale, întorcându-se apoi s-o privească în lumina aceea voalată pe care o făceau becurile veiozei înalte și grele.

— Ți-a luat ceva vreme, zise el.

— Nu m-am grăbit, răspunse ea calm. Aveam nevoie de un moment de reflecție.

— Gândindu-te la ce? La noi?

— La ce altceva? Teresa lăsă paharul pe măsuța de cafea. Înainte ca ea să se așeze pe canapea, Mac traversă camera și o cuprinse în brațe. Mac, eu…

— Ce? murmură el, respirația sa fierbinte gâdilându-i urechea, apropiind-o și mai mult de el.

— Nu sunt sigură că ar trebui să facem asta. Noi am fost logodiți, dar asta a fost demult. De-abia dacă am început să vorbim de mai puțin de-o săptămână. E pur și simplu…

— Ceea ce trebuie. Buzele lui fierbinți alunecară încet pe gâtul ei.

— Poate pentru o partidă de sex. Dar eu nu vreau doar sex. Adică…

— Ce-ți dorești, Teresa?

Mac trase ceva mai la dreapta decolteul rochiei Teresei, sărutându-i ușor și ademenitor clavicula. Pe Teri o invadă un val de căldură, dar se forță să remarce:

— Vreau ceea ce aveam înainte – iubire.

— Nu putem avea ceea ce am avut. Mac nu o mai sărută, privind-o însă intens în ochi, privirea lui fiind de asemenea seducătoare, profundă, sinceră. Putem avea ceva mult mai bun decât ce a fost, Teri. Poate fi ceva cu mult mai reușit, fiindcă acum suntem mult mai maturi, avem amândoi mai multă experiență și suntem mult mai siguri de ceea ce ne dorim.

— Și ce ne dorim amândoi? întrebă Teresa, simțind cum respirația lui caldă îi învăluia întregul corp, încetul cu încetul, făcând ca brațele ei să se înfășoare strâns în jurul gâtului lui Mac, îmbrățișându-l cu putere. Simți că ar vrea să-l țină așa pentru vecie, ca să nu piardă nicicând forța lui, bunătatea, șarmul și senzualitatea lui copleșitoare și captivantă.

— *Amândoi* ne dorim iubire, Teri, zise el, vorbind aproape în șoaptă.

Teresa simți cum ultima fărâmă a rezistenței ei se evaporă brusc. Nimic nu ar fi putut s-o convingă în secunda aceea să-i spună o minciună. Dându-și capul pe spate pentru a-i permite să o sărute apăsat pe buze, ea îi spuse în șoaptă:

— Da, ah, ai dreptate, Mac. Iubire e ceea ce-mi doresc.

XVII

1.

A doua zi, Mac le conduse din nou acasă pe Teresa și pe Sierra, și tocmai termină de instalat noile încuietori la fiecare ușă, în clipa în care sosi și Carmen. Teresa se înarmă cu multă stăpânire de sine, închipuindu-și că oricine s-ar fi uitat spre ea și-ar fi dat îndată seama că petrecuse o noapte plină de pasiune în compania lui Mac. Cu toate acestea, Carmen părea cam îngândurată. Teresa era bucuroasă fiindcă prietena sa era preocupată de momentul anunțului logodnei, nemaiavând cum să-și concentreze atenția asupra lui Teri și Mac.

Ea și Carmen duseră înăuntru tortul nemțesc de ciocolată, o prăjitură cu alune și mere, niște tarte pentru cafea și o tavă cu pișcoturi. Carmen adusese, de asemenea, și două sticle cu șampanie de calitate, dar și câteva sticle cu suc și altele cu limonadă.

— Carmen, ai cumpărat cât pentru douăzeci de oameni, râse Teresa.

— Sper că toată lumea va fi de acord cu o petrecere pe cinste.

Teresa o studie mai îndeaproape pe Carmen. Părea „pusă la patru ace” în perechea aceea strâmtă de blugi și cu bluza crem croșetată, ce se vedea de minune pe talia ei subțire, punându-i în valoare părul castaniu lung până la umeri, dar tenul ei era palid, iar sub ochi se ghicea urma unor cearcăne. Probabil că în noaptea trecută nu dormise tocmai bine, iar Teresa îi dădea dreptate. Viitorul mariaj era extrem de important pentru Carmen și, în afară de asta, avea de înfruntat un adversar care avea o armă mult mai puternică decât un revolver – iubirea și pretențiile unei fiice posesive.

Teresa o îmbrățișă pe neașteptate pe Carmen.

— Liniștește-te, Carmen, îi șopti ea. Nu te aștepta ca Sharon să țopăie de bucurie diseară. În cel mai bun caz, nu va scoate o vorbă. Iar în cel mai rău caz, va face o declarație răutăcioasă. Dar dacă Gabe te iubește cu adevărat, și sunt sigură că așa este, atunci va insista ca Sharon să te accepte ca soția sa.

Timp de câteva clipe, îngrijorarea păru să dispară din privirea lui

Carmen, iar ea zâmbi.

— Poți să-mi mai spui asta și înainte de a face așteptatul anunț al căsătoriei?

— O să-ți repet fraza asta cât e ziua de lungă, cu excepția momentului în care mă voi duce să discut cu șeriful.

— Ah, uitasem! exclamă Carmen. Vrei să merg cu tine?

— Mulțumesc, dar nu e cazul. Vreau să înfrunt sigură acest moment și să nu mă ascund în spatele *nimănui*.

*

Ceva mai târziu în aceeași după-amiază, când Teresa se întoarse acasă de la întâlnirea cu șeriful, și-ar fi dorit să nu se fi prefăcut atât de puternică și să nu fi mers singură la acesta. Șeriful o obligase să repete de trei ori la rând cele ce se petrecuseră în seara în care Gus fusese ucis. Voise să afle de ce nu spusese încă din seara trecută despre vizitatorul care-i lăsase pe terasă, în fața ușii, lampa de veghe, care părea să fie una și aceeași persoană cu cea care alergase în fața mașinii sale, cu mai puțin de o oră înainte de a-l găsi mort pe Gus, în boxa calului ei.

Chiar dacă Teresa răspunsese sincer la toate întrebările șerifului, răspunsurile i se păruseră și ei evazive și începătoșate. Intrase plină de încredere în biroul lui, cu umerii trași înapoi și cu capul sus. Nu se mai simțea ca adolescenta aceea speriată și bleagă de acum opt ani de zile pe care o interogaseră la nesfârșit.

— Observ că interogatoriul nu a mers deloc bine, îi zise Mac, imediat ce ajunse acasă. Ți-a pus cumva becul în ochi și a folosit bastonul de cauciuc?

— Ei, într-un fel. Dacă îmi făceam ieri timp pentru întrebările lui, n-ar mai fi fost chiar atât de rău. Evitându-l, am făcut mult mai rău.

Mac o sărută pe frunte.

— Ei, cel puțin l-ai înfruntat. Gata, asta a fost tot.

— Pentru astăzi. Încă nu au nicio pistă în legătură cu ucigașul lui Gus. Dacă Roscoe Lee Byrnes nu minte în privința faptului că nu i-a ucis el pe tata și pe Wendy, atunci nici în privința lor nu știu cine a fost, astfel că eu devin principalul suspect. *Iar*, rosti Teresa, disperată. O altă persoană a fost ucisă, de această dată, chiar sub nasul meu.

— Ce motiv ar avea șeriful să-și imagineze că tu l-ai ucis pe Gus Gibbs?

— Cred că mă consideră, pur și simplu, nebună. O criminală nebună.

Mac se încruntă.

— O criminală maniacă ce a așteptat opt ani ca să ucidă iar? Și încă una care locuiește chiar acolo unde comite asasinatele, ca să poată fi prinsă? Iartă-mă, iubito, dar eu nu cred așa ceva.

— Dar tu nu ești șeriful.

— Dar nu te-au arestat, nu-i așa? Teresa clătină din cap. Așa că nu mai fi așa speriată.

— Nu știu dacă voi reuși.

— Trebuie, de dragul lui Daniel. Azi va avea loc focul de artificii, ai uitat? Ce-ar zice dacă mătușa lui ar arăta ca și cum s-ar pregăti de ghilotinare?

Teresa mormăi:

— Din cauza panicii, am și uitat. Da, ai dreptate. Trebuie să mă stăpânesc.

— Sigur că am. Întotdeauna. Ochii lui Mac sclipiră, iar el o sărută din nou, după care o cuprinse în brațe. Nici măcar nu ai observat. Angajații lui Kent au adus ceasul bunicului tău și veioza de la fosta voastră casă. Le-am spus să ducă veioza la tine în dormitor. Nu știam unde vrei să așezi ceasul, așa că l-am pus chiar acolo. Dacă nu-ți place, îl mutăm în altă parte, mai târziu.

Teresa înălță capul în direcția ceasului. În casa ei părea cu mult mai mare decât în fosta lor casă – dar la fel de frumos, datorită carcasei încrustate și cu cadranul care înfățișa o jumătate din discul Lunii.

Rămăsese nemișcat, limbile nu se mișcau, pendula nu se balansa, ticăitul orologiului nu număra clipele.

— Vrei să-l reglăm acum?

— Nu, poate să mai aștepte. Poate chiar până mâine, zise Teresa. Poate până mâine, când ochii aceia gri, pătrunzători și duri și glasul lui neobosit nu aveau să mai fie atât de proaspete în mintea ei, când nu va mai avea în gând acele amintiri dureroase legate chiar de acest ceas frumos, care stătuse ani de zile în casa aceea îngrozitoare din Mourning Dove Lane.

— Bine, zise Mac, oarecum neîndemânatic, deși era sigură că el pricepuse de ce nu prea voia ea să-l pună iar în funcțiune. Prietenii lui Josh au fost aici și au dat de mâncare cailor, dar cred că vrei să verifici cu ochii tăi dacă sunt în regulă. O să te însoțesc. După aceea mă duc să o iau pe mama – vrea să vadă și ea concertul și focul de artificii –, iar tu trebuie să te pregătești să mergi acasă la Kent. Te las singură vreo două ore, cât încă e

ziuă afară.

— *Nu voi păți nimic*, îl liniști Teresa. Am un câine de pază feroce, un telefon fără fir pe care-l pot lua cu mine peste tot, spray-ul paralizant și, dacă vrei, îmi pun și un cuțit la brâu.

Mac înălță capul, zâmbind larg.

— Ei, îți dau voie să folosești cuțitul. Dar dacă-l iei cu tine, *te asigur* că șeriful o să te aresteze!

2.

Credeam că nu mai ajungi, mătușă Teri, strigă Daniel, stând în pragul ușii de la intrare. Te-am tot *așteptat*!

— Cred că am ajuns exact la timp, răspunse Teresa, uitându-se la ceas.

Sharon își făcu apariția în spatele fiului ei.

— Așa e. El e gata de o oră. Nu-l putem convinge că artificiile vor avea loc doar după ce se înserează.

Intrând în casă, Teresa își aminti că ultima dată când stătuse de vorbă cu cumnata ei, Sharon era furioasă pentru că ea îi spusese lui Kent că Daniel fusese luat contra voinței lui de la ora de echitație. Se pare că Sharon își imaginase că Teresa căutase în mod intenționat să provoace discordie între ea și soțul ei. Teri aproape că se temuse să vină în această casă, înfruntând resentimentele și furia lui Sharon, dar femeia părea s-o întâmpine cu bunăvoință, cu un surâs plin de afecțiune. Teresa se întrebă dacă o iertase ori dacă era vorba doar de un act teatral din partea lui Sharon, care nu-și dorea să aibă iar necazuri cu Kent, fiindcă se purta distant cu sora lui.

— Am văzut pe alee automobilul tatălui tău, spuse Teresa.

— A venit de vreo douăzeci de minute, zise Sharon, conducând-o pe Teresa înăuntru. Cred că e la fel de nerăbdător ca și Daniel să urmărească artificiile. Ori e vorba de asta, ori de altceva care-l face să se plimbe încolo și încoace. O, Doamne, Gabriel O'Brien era la fel de nervos ca și Carmen din cauza anunțului legat de viitoarea lor căsătorie, gândi Teresa. Tată, a venit Teri! strigă Sharon, de parcă ar fi anunțat că a venit „sufletul" petrecerii.

— Teri! Teresa! Uaaau, dar ce bine arăți! bubui glasul lui Gabe, în timp ce el o prinse într-o îmbrățișare ca de urs. De ani de zile, de când îl

cunoștea Teresa, nu o îmbrățișase niciodată. Parcă ai fi o fotografie, atât ești de frumoasă. Tu și Sharon faceți să pălească toate fetele din Point Pleasant. Da, pe cuvânt!

Kent și Sharon îl priviră întrebători pe bărbatul acela înalt și chipeș care vorbea neobișnuit de tare și era roșu ca focul în obraji. Teresa ar fi vrut să-l fi putut ruga să vorbească puțin mai încet, să se poarte ceva mai firesc, dar nu avură parte de niciun moment în care să rămână între patru ochi. Chiar și Daniel își privea bunicul cu nedumerire.

— Mă bucur să te văd, Gabe, spuse Teresa. Nu ne-am văzut de foarte multă vreme.

— Da. Așa e, *de foarte multă vreme*! Ia să vedem – de la Crăciun?

— Da, ne-am văzut chiar aici, la petrecerea organizată de Kent și Sharon. Am băut amândoi prea mult lichior de ouă și am făcut un duet de neuitat cu melodia „Good King Wenceslas”. Doamne, își zise Teresa, să ne scape cineva de șarada asta ridicolă. Sharon, ce zici, chiar am fost atât de groaznici?

— Am ascultat duete și mai groaznice. Lui Sharon parcă îi înghețase zâmbetul pe buze. Voi păreți astăzi neobișnuit de bine dispuși.

— E 4 Iulie, interveni Daniel. Abia așteaptă să vadă focul de artificii.

— Și concertul, interveni Kent. Mai întâi vom asculta concertul.

Zâmbetul lui Daniel se făcu nevăzut, iar el îi privi îngrijorat pe bunicul și pe Teresa.

— Voi doi o să cântați iar „King Wen’slas”?

La auzul replicii lui, toate lumea pufni în râs, iar tensiunea din jur se risipi. Teresa ar fi vrut să-l sărute pe nepoțelul ei, deși se gândea cu groază la orele care aveau să urmeze. Aproape de miezul nopții, Sharon nu avea să mai râdă, se gândi ea, dezamăgită. *Te rog*, de dragul lui Carmen, nu transforma seara asta într-un dezastru. Se pare că Gabe auzise ruga ei tăcută, fiindcă, în secunda în care nimeni nu mai fu cu ochii pe ei, se apropie mai mult de ea, luându-i mâna și strângându-i-o.

Daniel nu le dădu voie să stea nici măcar o secundă și, în zece minute, ajunseră în centrul orașului – Kent, Sharon și Gabe într-o mașină, iar Daniel cu mătușa Teri, fiindcă insistase să călătorească împreună cu ea. Teresa rămase perplexă în fața insistenței lui, până în secunda în care el o întrebă nerăbdător:

— Ce face Caesar? Îi e tare dor de mine?

— O, foarte dor, zise Teri. S-a simțit extraordinar de bine luni, în compania ta.

— S-a supărat fiindcă mami m-a luat mai devreme de acolo?

Teresa știa că va trebui să răspundă cu mare grijă.

— Nu, Daniel, el a înțeles, fiindcă foarte mulți copii stau doar o jumătate de oră la prima lor lecție de echitație. Vezi tu, când călărești, folosești o parte din mușchii picioarele pe care, de obicei, nu-i folosești când mergi ori când alergi, așa că e bine să o iei încet-încet, ca să nu te doară picioarele fiindcă ai stat în șa. Altfel, Caesar s-ar teme că nu vei mai veni niciodată.

— Dar nu m-au durut, îi zise Daniel, precipitat. Chiar nu mă dor!

— Deci mami a făcut bine că te-a luat acasă puțin mai devreme.

— Poate, dar eu voiam să mai stau și tati s-a înfuriat când a auzit. S-au certat. Nu trebuia să ascult, dar tot i-am auzit. S-au certat multă vreme.

Teri se abținu să nu-l întrebe: „*În legătură cu ce?*” Ea nu trebuia să-l întrebe pe Daniel despre părinții lui. Ar fi fost un fel de intruziune. În afară de asta, Daniel le-ar povesti lui Kent și lui Sharon, iar Sharon ar răbufni din nou.

— Toți oamenii căsătoriți se ceartă, zise Teresa, împăciuitor. Nu ai de ce să-ți faci griji, Daniel. Dar, ca să revenim la Caesar, săptămâna asta a petrecut foarte mult timp în grajd, împreună cu prietena lui, Cleopatra. Caii au și ei vacanță de 4 Iulie, așa că va fi de două ori mai fericit să te revadă, atunci când vei veni să-l călărești.

Teresa se temuse că plecaseră prea devreme, dar când ajunseră în centru, observă că străzile erau deja pline de oameni, care se mutau de la un stand la altul, stând în grupuri și discutând, ori îndreptându-se spre Parcul Riverfront, construit pe bancul Virginiei de Vest, aparținând râului Ohio. Se bucura că stabilise cu Kent că, în cazul în care nu vor ajunge în același timp, să se regăsească cu toții în dreptul celor douăsprezece trepte delicate care duceau spre poștă.

După ce găsi în sfârșit un loc de parcare, Teri îl luă de mână pe Daniel, ținându-l strâns, și începură să alerge, ca într-un joc, prin mulțime, pentru a ajunge în locul în care își dăduseră întâlnire cu restul familiei. Ajungând acolo, îl găsiră pe Kent rezemat de bara de alamă de la marginea scării, iar pe Sharon plimbându-se în sus și în jos pe trotuar.

— Pentru Dumnezeu, pe unde ați umblat! țipă ea, imediat ce Teresa și Daniel se apropiară de ea.

— Am găsit cu greu un loc de parcare, Sharon. Teresa se uită la fratele ei, aflat la două trepte distanță, care-și dădu ochii peste cap. Gabe se afla alături, scrutând cu nerăbdare și neliniște mulțimea. Teri își dădu seama că Gabe se uita după Carmen. Daniel spunea că vrea să bea o ceașcă de Kool-Aid înainte să se așeze pentru concert.

— O, nu știu dacă a mai băut vreodată o Kool Aid cumpărată de la standurile astea în aer liber, zise Sharon, îngrijorată. Nu știi niciodată cât de curate și de sigure sunt aceste tarabe. Daniel, n-ar fi mai bine să ai răbdare până ajungem acasă, și abia după aceea să bei ceva?

— Mami, asta înseamnă *câteva ore*! Tati mi-a spus azi că voi putea să beau o Kool-Aid.

Kent li se alătură, iar Daniel își strecură palma în mâna lui, dându-i drumul lui Teri.

— Sunt sigur că nu servesc Kool-Aid-uri otrăvite, îi spuse Kent lui Sharon.

— Nu am spus că ar fi otrăvite; spuneam că nu e sănătos să… Sharon se dădu bătută în clipa în care Kent îi întoarse spatele, îndreptându-se cu pași mari împreună cu Daniel în direcția unuia dintre standuri.

Gabe veni lângă ele, iar Teri îl privi aproape cu disperare.

— Este foarte multă lume, nu-i așa, Gabriel?

El aprobă.

— Vremea e foarte frumoasă. Nici prea cald, nici prea umed.

— În concluzie, am câștigat pariul, i se adresă Teresa lui Sharon. Îmi datorezi zece dolari.

— Poftim? întrebă Sharon, iritată.

— Duminică eu am declarat că pe 4 Iulie vom avea vreme frumoasă, iar tu m-ai contrazis. Am făcut pariu. Îți amintești?

Sharon o privi surprinsă.

— Aaa! A, da, sigur, făcu ea și începu să caute grăbită în săculețul ei viu colorat. Știam că portofelul meu e pe aici, pe undeva.

— Sharon, am glumit, zise Teresa, pufnind în râs. Păstrează banii ca să-l înscrii pe Daniel la colegiu!

— La colegiu. O, e prea curând ca el să plece de lângă noi, spuse Sharon, cuprinsă de tristețe. Sper că nu va alege un colegiu care să fie *prea* departe…

— Sharon, băiețelul tău are abia șapte ani, zise Gabe pe un ton vesel. E

cam devreme ca să-ți faci griji că va pleca la colegiu!

— Salutare! Carmen parcă apăruse acolo de nicăieri, din aer, cu un zâmbet larg și vorbind pe un ton cam pițigăiat. Dar arăta minunat și cu mult mai tânără în blugii aceia de firmă și în topul de nuanța piersicii, cu tonuri de roz. Sub șuvițele ca mătasea se mișcau zglobii niște cercei lungi de aur. Ce faceți, vă distrați?

— Ah, copios, zise Teresa, precaută. Tocmai suferim pentru când o pleca Daniel la colegiu. Sharon îi aruncă imediat o privire ucigașă, iar Teri își aminti că trebuia să mențină o atmosferă calmă și veselă, atât cât era posibil. Cu siguranță nu era momentul potrivit pentru sarcasme. Te tachinam, Sharon. Nu voiam să te rănesc.

Sharon îi aruncă lui Teri o privire scurtă și opacă, astfel că nu observă surâsul fugar pe care Gabe tocmai i-l dăruia lui Carmen. Sincer, își zise Teri, Gabe și Carmen se poartă ca niște puști de paisprezece ani. Nu pot să cred că se tem atât de tare de părerea lui Sharon.

Dar, în realitate, chiar așa era, își zise Teresa cu încăpățânare. Cel puțin Gabe părea să țină cont de părerea fiicei lui și, după toate aparențele, fericirea lui Carmen părea să depindă de viitorul ei alături de Gabe.

Carmen tocmai încerca să inițieze o scurtă conversație cu Sharon în secunda în care Mac apăru și el acolo, la brațul mamei sale, Emma.

— Hei, ce minunat să vă întâlnim chiar aici! zise el, vorbăreț nevoie mare. Mamă, o mai ții minte pe Teresa, nu?

Emma își privi fiul ca și cum acesta ar fi fost nebun.

— Jedediah Abraham, ți-am spus deja că fata mă vizitează. Tu nu asculți când îți vorbesc?

— Așa e, Jedediah, tu nu ești atent? întrebă Teresa, râzând, în vreme ce Mac se înroși în obraji. Ce mai faci, Emma?

— O, foarte bine, minunat, zise ea cu entuziasm, cu toate că cearcănele de sub ochi și surâsul fad erau evidente. Am așteptat cu nerăbdare ziua asta. Ce drăguț că Jedediah m-a luat cu el, în loc să vină aici cu una dintre amicele lui.

Teri ridică o sprânceană în direcția lui Mac, iar el se înroși și mai tare.

— Mamă, nu mai am amice de felul acela. Emma îl privi întrebător. Îți explic eu mai târziu.

— Probabil că acum își închipuie că ești gay, mormăi Teresa spre Mac, în vreme ce Emma îl privea mai departe neîncrezătoare.

Kent se apropie de ei, cercetându-i cu privirea.

— O, grozav, s-a adunat deja toată gașca. Mac, zise Kent, scurt.

— Kent, replică Mac. Cum merg treburile?

— Excelent. Ale tale?

— Grozav!

— Bravo!

Teresa închise ochii câteva secunde. Parcă erau doi oameni ai cavernelor ce mormăiau unul la altul. Va fi o seară tare lungă, își zise ea, protestând în tăcere.

— Haideți să găsim niște locuri pentru concert înainte să se ocupe toate, spuse ea, îndreptându-se cu pas hotărât spre intrarea Parcului Riverfront, situată chiar lângă poștă. Eu, una, abia aștept să ascult muzică!

După ce găsiră niște locuri bine amplasate în stadionul-arenă, Teresa simți cum tensiunea începe ușor-ușor să se risipească. Seara cădea deja deasupra orașului, iar cerul căpăta nuanța minunată a ametistului și a cobaltului, brăzdate de vișiniul unui soare ce tocmai stătea să apună. Dedesubtul stadionului, râul Ohio curgea calm și strălucitor.

Teresa simți cum mușchii i se relaxau, ascultând acordurile unei melodii din genul soft rock, interpretată de un muzician local care cânta la chitară atât de frumos, având o voce pe care ar fi fost în stare să o asculte toată seara. În fiecare an, aștepta cu nerăbdare să-l asculte, neînțelegând de ce nu trecea la profesioniști. Toată lumea părea să se relaxeze – toată lumea cu excepția lui Carmen, care stătea lângă Teresa, bătând ritmul cu degetele, lovindu-și nervoasă coapsa. La un moment dat, Teresa se aplecase spre ea și-i cuprinsese degetele cu palma. Carmen îi aruncase un surâs agitat și fugar, stătuse nemișcată vreo trei minuțele, după care începuse iar să bată darabana cu degetele.

Cu toate că lui Daniel părea să-i placă muzica, el fu încântat când concertul luă sfârșit, pregătindu-se pentru focul de artificii. Vru să-i dea mâna lui Teri, după care se răzgândi și, cu o mișcare înțeleaptă, apucă mâna mamei, în vreme ce străbăteau parcul Tu-Endie-Wei, lung de patru acri, de la întretăierea râurilor Ohio și Kanawha. Locul în care avusese loc bătălia de la Point Pleasant, în 1774, între miliția din Virginia și băștinașii americani, conduși de Chief Cornstalk – același șef Shawnee despre care se spunea că blestemase regiunea aceasta înainte de a fi ucis în 1777 – fiind comemorat printr-un obelisc din granit înalt de douăzeci și cinci de metri.

Copiii se jucau pe treptele din fața obeliscului, dar Sharon îl ținea strâns de mână pe Daniel, nevrând să-i dea voie să se alăture grupului de copii.

Dacă Teresa nu s-ar fi concentrat la însemnătatea acestei seri pentru Carmen, ar fi pufnit în râs, gândindu-se la cât se fereau Carmen și logodnicul ei unul de altul. Carmen abia dacă-și privea iubitul, stând cât mai aproape de Teresa, făcând o conversație fără sens, râzând mult prea tare, în vreme ce Gabe își concentra atenția asupra lui Sharon, ca și cum numai pe ea ar fi văzut-o.

Brusc, Gabe vorbi foarte tare:

— Hei, Daniel, vezi casa aceea de acolo?

Daniel se uită spre casa pe care i-o arăta bunicul său.

— Mie mi se pare mai degrabă o căbănuță veche.

— Ei bine, ea se numește Mansion House, insistă Gabe. A fost construită de Walter Newman, în 1796.

— Ooo! A fost unul dintre prietenii tăi, Walter Newman? întrebă Daniel.

Teresa îl auzi pe Kent chicotind înfundat. Gabe părea atât amuzat, cât și ofensat.

— Nu-s chiar *atât* de bătrân. Daniel. După aceea, Gabe adoptă tonul prin care adulții încearcă să-i atragă pe cei mici într-o conversație. Mansion House e cea mai veche casă de pe Valea Kanawha. Demult de tot, ea a fost o tavernă. Acum a devenit muzeu. Într-o zi am să te duc să o vezi.

— Bine, răspunse Daniel, cam nehotărât, fiind evident că nu era interesat de vizitarea unui muzeu. O să înceapă focul de artificii?

— Peste câteva minute.

Se întoarseră cu toții cu fața spre Mac, care mersese pe altă rută decât a lor, iar acum aproape că o luase la fugă pentru a-i ajunge din urmă, trăgând-o și pe mama lui după el. Emma părea mirată și cam enervată, încercând să-și tragă brațul din strânsoarea lui Mac și spunându-i:

— Pentru Dumnezeu, Jedediah Abraham, ce te-a apucat? Nu te-am mai văzut atât de încântat de un foc de artificii de când aveai zece ani.

— Regret, mamă, spuse Mac, contrariat. Voiam să mergem pe lângă zidul din jurul parcului, așa ca altă dată. Puteai să te așezi ca să-ți tragi sufletul.

— Dacă nu trăgeai așa de mine, nu aveam niciun motiv să stau jos și să-mi trag sufletul, i-o întoarse Emma. Dacă ești așa nerăbdător să fii lângă Teresa, ia-o înainte. Vă ajung din urmă.

Când ajunseră în sfârșit într-un loc care să fie pe placul fiecăruia, Teresa se simți la fel de extenuată ca și Emma, abia mai respirând. Nu voi păstra cu bucurie în suflet niciuna dintre amintirile legate de această zi de 4 Iulie, gândi Teri, cu disperare. Până acum, fiecare membru al grupului lor ciudat părea extenuat, ușor asudat, iritat și chiar gata să se îmbolnăvească. Cu excepția lui Daniel, care nu lua seama la adulții care pălăvrăgeau despre muzeu sau se văitau că se mergea mult prea repede.

Teresa tocmai strivea cel de-al treilea țânțar enervant ce se pregătea să-i înfigă acul în braț, în clipa în care focul de artificii explodă pentru prima dată, într-o văpaie de un roșu-aprins, alb și albastru intens. Toată lumea scoase un „URAAAA" zgomotos, ori un „AAAAA" la fel de entuziast, aplaudând în forță, ca și cum nu ar mai fi urmărit până în seara aceea niciun alt foc de artificii. Daniel sări în sus de mai multe ori, extrem de bucuros. Teresa respiră ușurată. Măcar pentru o vreme, atenția tuturor era concentrată într-o direcție nouă, gândi ea. Deja obosise.

În vreme ce artificiile izbucniră pe cer în nuanțe excepționale de galben, asemenea unor bijuterii, Teresa își plimbă privirea prin mulțime. Se sperie zărindu-l pe Josh Gibbs la doar un metru și ceva distanță, cu brațul după umerii unei blonde zvelte. Zâmbea privind focul de artificii, aplecându-se ușor într-o parte, în vreme ce fata îi șoptea ceva la ureche, după care pufni în râs, sărutând-o pasional și insistent. Părea fericit și nepăsător – nicidecum un tânăr al cărui tată fusese ucis cu brutalitate cu doar două zile în urmă. Teresa se simți cuprinsă de furie. Josh nu avea dreptul să se simtă atât de bine în vreme ce bietul Gus…

Își întrerupse pe neașteptate firul gândurilor. Oamenii reacționau diferit în urma unui șoc și în fața suferinței. Dacă ea fusese agitată după dispariția lui Marielle și suferise mai multe luni de zile, realizând că femeia aceea care era mama ei nu avea să se mai întoarcă, nu însemna că și Josh trebuia să se comporte la fel pentru a dovedi cât de mult își iubise tatăl.

Teresa își întoarse cât ai clipi privirea în altă parte, nemulțumită de direcția spre care se îndreptaseră gândurile ei. În trecut, fusese judecată adesea pe nedrept, astfel că nu avea dreptul să-i judece pe alții, își zise ea, pe un ton ferm. Josh îl iubise pe Gus, de lucrul acesta era convinsă.

Un nou foc de artificii explodă pe bolta cerului, cu atâta forță, încât pământul însuși se zgudui, iar Carmen scoase un strigăt speriat și puternic, după care-și duse repede palma la gură, văzând cum lumea întoarce capul,

privind în direcția ei. Carmen nu era genul de om care să vorbească încet, dar excitația din seara aceea făcuse ca vocea ei să capete un ton ceva mai strident. Teresa îi zâmbi liniștitor în secunda în care pe cer apăru o nouă serie de artificii, de data aceasta de culoare portocalie. Sub lumina lor, Teresa îi zări pe Jason, Fay și Celeste Warner și fu din nou șocată. De la cele două asasinate, nu văzuse pe niciunul dintre membrii familiei Warner participând la serbarea zilei de 4 Iulie. Celeste – îmbrăcată ceva mai modern, într-o perechi de blugi și într-un tricou – stătea între Fay și Jason. În realitate, amândoi stăteau atât de aproape de ea, încât Teresa își imagină că semănau cu doi Rottweilers care păzeau un obiectiv. Nu avea nimeni cum să se apropie de tânăra domniță, își zise Teresa, iar lucrul acesta o bucura. Da, Celeste se recupera, dar avea totuși nevoie de protecție. La urma urmei, își imagina și acum că cineva voia să o ucidă. Și pe mine la fel. Și nu sunt sigură că greșește.

Șeriful apăru pe neașteptate în fața Teresei. Ea clipi, făcând un pas în spate, uimită, o mișcare pentru care ar fi trebuit să se admonesteze. Nu voia ca bărbatul acela să afle că o intimida. Ea încercă să se adune, reușind să rostească nepăsător următoarea frază:

— Bună seara, domnule șerif. Vă place spectacolul?

— Foarte mult, răspunse șeriful, cu ochii la Mac, care se apropia de Teri cu o mișcare aproape imperceptibilă, ca și cum ar fi vrut s-o protejeze, așa cum Fay și Jason o protejau pe Celeste. Dar dumneavoastră, domnișoară Farr?

— Ador focul de artificii! Vin aici în fiecare an. Se gândi că era exagerat de veselă, vorbind aproape ca o puștoaică. Sunt sigură că-i cunoașteți pe fratele meu, pe soția lui și pe fiul lor, spuse ea, arătând în direcția lui Kent, care se uita nemulțumit spre șerif. Sharon îl lipi, pur și simplu, pe Daniel de ea, ca și cum șeriful se pregătea să i-l ia cu forța. E cu noi, în seara asta, și Gabriel, tatăl lui Sharon.

— Gabe, spuse șeriful, ducându-și mâna la borul pălăriei. Gabe îl salută cu o mișcare a capului, ferindu-și privirea.

Carmen rosti cu voioșie:

— Bună seara, domnule șerif. Nu v-am mai văzut de secole în magazinul meu, „Trinkets and Treasures”!

— Bună seară, domnișoară Norris, zise el. Eu nu mă prea omor cu cumpărăturile, în afară de perioada Crăciunului. Deja ați primit marfa

pentru Crăciun? se interesă el.

Carmen râse strident.

— Ei, nu chiar *așa* devreme. De obicei, primim marfa la începutul lunii noiembrie, cred. Aproape de Ziua Recunoștinței încep deja să o expun, în caz că vi se pare logic. Cele două sărbători sunt foarte apropiate ca dată, înțelegeți.

— Da, înțeleg. Privirea rece și verzuie a șerifului se fixă din nou asupra Teresei. Azi s-a mai întâmplat vreun incident la dumneavoastră acasă?

— Nu. Slavă Cerului! Teresa își spuse că nu era cazul să pară atât de speriată. Oricât de mult s-ar fi străduit să ascundă lucrul acesta, știa bine că șeriful era aproape capabil să adulmece frica pe care o emana trupul ei. Îmi puteți spune, mai exact, când nu va mai fi grajdul considerat obiect al anchetei? Știți, eu țin acolo și caii altor persoane. Nu am lăsat pe nimeni să intre, cu excepția băieților care hrănesc animalele. Am fost cât se poate de precaută.

Șeriful aproape că făcu o grimasă ironică, ascultând declarațiile ei liniștitoare rostite pe nerăsuflate.

— De mâine, vă puteți relua afacerea în mod normal, zise el. Dar aș aprecia în mod deosebit dacă nu ați părăsi orașul.

— Nu am de gând să părăsesc orașul, zise Teresa, cu o ușoară ezitare în glas. Sunt mult prea ocupată.

Șeriful mișcă ușor din cap în semn de salut, după care se îndepărtă. Câteva clipe, Teresa simți cum amețește, întrebându-se cum de nu reușea să-și învingă teama ridicolă pe care o simțea ori de câte ori avea de-a face cu cineva de la poliție.

După aceea își îndreptă privirea în direcția lui Celeste Warner, care se holba la ea cu niște ochi hăituiți. Teresa crezuse că fetița se bucura din plin de spectacolul focului de artificii – doar cu câteva minute în urmă o văzuse pe Celeste bătând din palme și zâmbind, însă acum părea de-a dreptul înfricoșată. Teresa nu-și putu lua ochii din ochii lui Celeste – cei care fuseseră martori la moartea mamei ei și care văzuseră cum cineva îi înfigea un cuțit în abdomen. Deși era o seară caldă, Teresa se înfioră, revăzând acele clipe în care străbătuse coridorul întunecat al casei, dând peste criminal, chiar înainte de a descoperi trupul mic și rănit al lui Celeste, iar amintirea năvăli în mintea Teresei de parcă totul s-ar fi petrecut abia cu o zi în urmă.

În acel moment își dădu seama că frica nu avea s-o părăsească niciodată.

XVIII

1.

Celeste Warner se cuibări pe bancheta din spate, tremurând. Bunica o cicălise tot drumul până la mașină, întrebând-o de ce era așa tăcută. Celeste aproape că înălțase din umăr, prea zguduită ca să poată avea încredere în propriul glas, iar bunica o luase de la capăt, turuind, așa cum făcea ori de câte ori o impresiona ceva. Îi plăcuseră la nebunie artificiile, pe care nu le mai văzuse din clipa în care Celeste renunțase să vorbească.

Nu trebuia să vorbesc din nou, gândi Celeste, agonic. Dacă tăceam, acum eram în siguranță. Și găseam o cale prin care Teri să nu pățească, la rându-i, nimic. Sunt o persoană inteligentă – mult mai inteligentă decât mă cred mulți. Găseam eu un plan prin care să mă protejez, dar s-o apăr *și* pe Teri. Dacă n-aș fi început să vorbesc iar!

În seara asta stătuse față în față cu Moartea. În timpul artificiilor, privind în junii ei, *o* zărise. Nu, văzuse persoana care o ucisese pe mama ei. În tot timpul acesta, Celeste știuse cine o omorâse pe mama ei, încercând să o ucidă și pe ea. Știuse, da, dar nu voise să creadă că o ființă umană ar fi în stare să comită un asemenea gest, așa că o numise „Moartea”. Dar pe vremea aceea era o copilă. Iar acum era aproape un adult. Și, în afară de asta, ea știa că nu avea cum să se mai prefacă, fiindcă astăzi, în parc, văzuse ucigașul – adică o persoană în carne și oase – chiar în seara asta.

Celeste încercase să privească în altă parte, dar nu fusese în stare. Se uitase iar la artificii – dar părea să nu aibă niciun fel de control asupra propriului trup. *Nu* reușise să se întoarcă cu spatele. *Nu* reușise să privească în altă parte. Și, în clipa aceea, se uitase în ochii altcuiva. Privirile lor se susținuseră una pe alta. În cele din urmă, perechea aceea de ochi se îngustă, iar Celeste simți cum sufletul îi fu învăluit de un vânt rece. În clipa în care ea reușise în sfârșit să se uite în altă parte, ridicând ochii spre cer, acolo unde artificiile deveniseră un amestec de culori strălucitoare, era deja prea târziu. Celeste simțise cum Moartea își ațintise ochii asupra ei.

— Draga mea, ți-a păpat pisica limba? Fay își strâmbă gâtul, privind

îngrijorată spre Celeste care se ghemuise într-un colț al banchetei din spate a mașinii. Celeste, scumpo, ce ai? întrebă femeia, alarmată. Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plecăm de aici! mormăi Celeste, cu o voce aproape neinteligibilă. Trebuie să părăsim orașul chiar în noaptea asta.

Fay se încruntă.

— Ce tot spui?

— Trebuie să plecăm! strigă Celeste. Am văzut persoana care a ucis-o pe mami!

Jason trase repede mașina pe marginea drumului, ignorând claxonul puternic al automobilului aflat în spatele lui. Fay pocni cu palma peste portieră, țipând, dar Jason o ignoră, întorcându-se spre fiica lui.

— Ai văzut-o astă-seară? Celeste plângea, lacrimile alunecându-i deja pe obraji. Cine era?

Celeste scutură violent din cap.

— Nu. Nu pot… nu pot…

— Ba trebuie să-mi spui, zise Jason, vorbind tare. Despre *cine* era vorba?

— Nu… nu… eu nu pot… Vocea îi scăzu din ce în ce mai mult. Nu… nu pot…

— Ce nu poți? Să vorbești? De data asta Jason țipase, Celeste devenind și mai înfricoșată. Iartă-mă, nu voiam să te sperii, draga mea, dar trebuie să-mi spui pe cine ai văzut!

— Să plecăm… trebuie să plecăm.

— Celeste…

— Plecăm! șopti Celeste, cuprinsă de panică. Trebuie să plecăm! Brusc, ochii fetei părură să nu mai vadă, iar ea se închise în sine, devenind albă ca varul.

— Jason? întrebă Fay, înfricoșată. Jason, ce ar trebui să facem?

Jason se uită mai întâi la mama lui înfricoșată, apoi la Celeste, care părea din nou ruptă complet de realitatea din jur, ascunzându-se dincolo de scutul tăcerii și al pasivității.

— Bine, scumpo. Nu-ți fie teamă. Până mâine dimineață vom părăsi orașul, zise Jason, vrând s-o liniștească. Numai spune-mi, te rog, un lucru. Persoana aceea care a ucis-o pe mami te-a văzut? Celeste aprobă, abia mișcându-și capul. Jason ezită. Te gândești că persoana aceea crede că tu îți mai amintești ce s-a întâmplat?

Celeste se cutremură fără pic de autocontrol, gândindu-se la ochii aceia – la ochii aceia care își dăduseră seama – ațintind-o. După care făcu semn că da. Da. *Da!*

2.

Mama nu se simte bine, îi șopti Mac lui Teri la ureche. Trebuie să o duc acasă și abia apoi o să pot veni la tine.

— Ahh, *nu!* Teresa simți cum o cuprinde disperarea. Carmen și Gabe voiau să facă marele anunț, iar Sharon va avea cu siguranță o reacție urâtă. Teri *simțea* că așa va fi. Precis avea să urmeze un scandal. Teri contase pe ajutorul lui Mac pentru liniștirea lucrurilor, în cazul în care situația ar fi scăpat de sub control. Mac! Am nevoie de tine!

— După ce o duc pe mama acasă, vin cât pot de repede, zise el, sincer. Te-ai uitat la ea? Are ceva. Cred că, dacă nu o duc acasă, o să leșine. Teresa se uită, disimulând, în direcția Emmei, care părea țeapănă, lungă și albă ca varul, ca și cum s-ar fi străduit din răsputeri să nu clacheze.

— Da, ai dreptate. Du-o acasă, zise Teresa. Dacă nu poți veni la mine astă-seară, te înțeleg.

— Voi veni, o asigură Mac. Încearcă să-i împiedici pe Carmen și pe Gabe să dea vestea până nu vin și eu.

O luă pe mama lui de braț și se îndepărtă încet de grupul lor. Sharon se uită după ei.

— Emma nu se simte bine, îi explică Teresa, cu toate că Sharon nu-i ceruse nicio explicație. O duce acasă și apoi – Teresa realiză că era gata să declare: *După care vine să ia parte la petrecerea care va avea loc la mine.* Nu-i spuse încă cumnatei ei despre petrecere, dar nici nu mai avea cum să amâne momentul. Sharon, am cumpărat plăcințele, un tort și o sticlă de șampanie. Și suc pentru Daniel, desigur. Mi-am zis că ar fi frumos să organizăm un mic party după spectacolul focurilor de artificii.

Văzând că Sharon nu-i răspunde, Teresa o privi ceva mai atent. Chipul lui Sharon era livid, astfel încât pistruii îi ieșeau mult în evidență, iar ochii păreau de-a dreptul ieșiți din orbite. Teresa nu o văzuse niciodată pe cumnata ei atât de stranie, astfel că se alarmă brusc:

— Sharon? Te simți bine?

Privirea stranie și enervată a lui Sharon o scrută cât ai clipi pe Teresa, după care rosti aproape șuierând:

— Ce eveniment va avea loc astă-seară?

— Nu înțeleg la ce te referi. Teresa realiză că tonul era extrem de neconvingător. Pur și simplu m-am gândit că ar trebui să uit toate evenimentele acestei săptămâni. Și cred că și Kent ar vrea să sărbătorim faptul că am reușit în sfârșit să vindem casa. M-am gândit că n-ar fi rău să improvizăm o gală, încheie Teresa, stângaci.

— O *gală*? repetă Sharon.

— Ei, *da.* Un fel de minipetrecere, să serbăm și noi, în felul nostru, ziua de 4 Iulie. Nimic special…

— O minciună cât roata carului, ripostă Sharon, cu duritate. Seara asta a avut, per total, un aer aiurea. De ore bune presimt chestia asta. Acum vii și tu cu ideea asta absurdă de a da un party care îl va ține treaz pe Daniel până la miezul nopții, și *știi bine* că eu nu permit așa ceva! Kent și Gabe veniră mai aproape de Sharon, Kent privind-o uimit, iar Gabe părând că înțelege totul. Știu că puneți ceva la cale.

— Ceva la cale? încercă Teresa să râdă, dar nu prea reuși. Habar n-am la ce te referi.

— Ba da! Fața lui Sharon devenise din albă purpurie. Teresa, tu nu te-ai priceput niciodată să minți. Vreau să știu ce se întâmplă și, dacă tu nu vrei să-mi spui…

— Eu și Carmen o să anunțăm că ne-am logodit și că ne vom căsători, spuse Gabe.

Carmen sări repede, gâfâind:

— Gabe, nu.

Dar Gabriel vorbi mai departe:

— Relația noastră durează de mai multe luni. Am cerut-o de soție în această primăvară și ne vom căsători în septembrie. Am amânat anunțul, fiindcă știam că nu vei fi fericită aflând că mă voi recăsători. Apropo, eu și Carmen am rugat-o pe Teresa să organizeze acest mic party la ea acasă. Am vrut să-ți spunem abia acolo, dar situația asta nu-mi era deloc pe plac. Și nu e corect ca Teresa să se afle într-o asemenea postură. Așa că ți-o spun acum, fără ocolișuri, Sharon. O să mă însor cu Carmen.

Sharon arăta ca și cum ar fi primit o lovitură în moalele capului. Se chirci la propriu, balansându-se, ca și cum s-ar fi pregătit să leșine. Kent

dădu să o prindă în brațe, dar ea se smuci într-o parte ațintind-o pe Carmen cu o privire aproape amenințătoare și strigându-i cu sălbăticie:

— Scorpie!

— Sharon! zise Gabe pe un ton ridicat, deși Teresa avea impresia că părea mai mult preocupat decât furios.

Sharon continuă:

— De câteva luni suspectez că se întâmplă ceva cu tata. Nu era în apele lui. La început, am crezut că e bolnav. De aceea eram atât de neliniștită, cum mi-ați subliniat fiecare dintre voi cu un tact nespus. Până la urmă, mi-am dat seama că era vorba despre o femeie. Mi-am zis că e ceva fără importanță. Dar atitudinea lui, faptul că se preocupa mai puțin de mine și de Daniel – în fine, am realizat că era vorba de ceva mult mai serios. Cam o săptămână, mi-am zis că femeia aceea ai putea fi tu, Carmen, dar apoi mi-am zis că tata nu putea fi atât de idiot încât să se combine cu *tine*! Cu ani în urmă, mama a participat la o întrunire, în sala de conferințe a unui motel, aflat la vreo zece kilometri de aici. După aceea, când se pregătea să urce în mașină, te-a văzut ieșind din una dintre camere. Mi-a spus că aveai părul în dezordine, iar pe chip expresia unei femei care tocmai făcuse sex. Te-ai urcat în mașină și ai plecat. Mama era curioasă, așa că a rămas acolo, ca să vadă ce se întâmplă. La nici cinci minute distanță, din camera cu pricina a ieșit Hugh Farr. Era evident că voi doi aveați o aventură. Mama mi-a mărturisit totul, dar m-a obligat să-i promit că nu voi povesti nimănui, nici măcar lui Kent. Dar mama ar înțelege de ce *acum* nu am putut păstra secretul, acum când tata are o relație cu tine, Carmen. El e prea bun și prea naiv ca să-și dea seama cine ești, așa că eu am datoria să-l protejez. Pricepi, Carmen? Voi face *tot ce-mi stă în putință* ca tata să nu aibă de-a face cu tine!

Gabe îl dăduse jos din spate pe Daniel, iar acesta se holba acum la mama lui, speriat de-a binelea.

— Ajunge, Sharon! îi strigă Gabe pe un ton șfichiuitor lui Sharon. Nu voi tolera o asemenea atitudine, mai ales aici, în public. Doamne! Oare ce-ar spune mama ta?

— Da, *ce-ar spune* ea, tată? Femeia se îndepărtă ușor de grupul lor, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Ce-ar spune dacă ar ști că te culci cu altcineva? Că vrei să *te căsătorești* din nou, ca să nu mai spun că femeia aceea e Carmen Norris! Carmen *Norris!* Ce idioțenie! Ce blasfemie!

— Sharon, oprește-te! vorbi Kent, aproape implorator. Parcă ai înnebunit!

— Vă urăsc! strigă Sharon spre tatăl ei și spre Kent. Pe *amândoi!* Cât despre tine, Carmen…

Înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama ce se petrece, Sharon le întoarse spatele, luând-o la fugă cât o țineau picioarele, împingând micul grup de oameni care lăsase la o parte bunele maniere și asculta, din curiozitate. Cei patru adulți rămaseră locului câteva clipe, cuprinși de uimire. După care Kent încercă să-și prindă din urmă soția, trecând printre curioși, fără să dărâme pe cineva, dar împiedicându-se și fiind aproape gata să cadă, la un moment dat.

Gabe, reacționând cu întârziere, îl urmă după aproximativ cincisprezece secunde, lăsându-l singur pe Daniel. Băiețelul începu să plângă speriat, așa că Teresa se duse repede lângă el, luându-l în brațe și ținându-l strâns la piept.

— Nu s-a întâmplat nimic, Daniel, zise ea. Mami e supărată, atâta tot. Totul va fi bine.

Dar Daniel era de neconsolat, la fel ca și Carmen care rămăsese ca o statuie, părând totalmente nedumerită. O, câte planuri avusese, își zise Teresa. Îl iubește atât de mult pe Gabe, iar el a trecut pe lângă ea fără să-i adreseze un cuvânt, concentrându-se doar asupra fiicei lui.

— Carmen, spuse Teresa, înaintând spre ea cu Daniel în brațe, care plângea încontinuu, după care îi atinse ușor brațul. Carmen tresări, privind-o pe Teri ca pe o străină. Carmen, nu ne așteptam ca Sharon să reacționeze foarte bine la aflarea veștii…

— Să reacționeze foarte bine? Pentru câteva clipe, privirea șocată a lui Carmen se odihni pe chipul Teresei, după care ea pufni într-un hohot de râs zgomotos. Ei, se înțelege. E cât se poate de sigur că nu i-a picat de minune vestea. Ai auzit ce vorbe veninoase mi-a aruncat? Nu-i pasă cine sunt cei pe care-i rănește. E îngrozitoare!

— Ah. Carmen, te rog! Teresa se simți neajutorată. Nepotul îi plângea pe umăr, iar prietena ei arăta ca și cum lumea toată s-ar fi prăbușit peste ea. Dă-i puțin timp, Carmen. O să gândească cu totul altfel.

Carmen râse câteva clipe, după care se opri la fel de brusc cum începuse. Lacrimile îi umplură ochii și-i încețoșară privirea.

— Timp? Timpul nu-i va fi de folos ca să-și schimbe părerea, Teri. Știi

bine că nu. M-a urât de când mă știe.

— Nu știu dacă ea te urăște, Carmen, dar sunt convinsă că Gabriel te iubește. Te va lua de soție, chiar dacă Sharon se va purta în continuare la fel de aiurea. Și e adevărat, în seara asta, *chiar așa* s-a purtat, nebunește. Doamne, ba chiar a luat-o la fugă, lăsându-l baltă pe Daniel!

— Mami e nebună și nu mă mai vrea!

Și în clipa aceea, băiatul începu să plângă și mai tare, iar Teresa își dori să nu fi scos o vorbă. Îl legănă ca pe un bebeluș, privind-o pe Carmen, care plângea, distrusă și moale ca o cârpă, dorindu-și brusc să fi fost la o mie de kilometri depărtare, nemaifiind martora unei scene de coșmar ce părea o farsă. Dar dorința asta nu-ți va folosi la nimic, își zise Teri, cu hotărâre.

— Haide, Carmen. Să plecăm de aici. Poate că băieții au prins-o deja din urmă.

Carmen nu voia să plece, dar Teresa reuși în cele din urmă s-o urnească din loc, cu toate că mergea straniu și dezordonat, cu umerii aduși. Carmen – care avea un mers înfipt și o poziție excelentă. În cele din urmă, îi găsiră pe bărbați așteptând, lângă o parcare goală, două clădiri mai încolo.

— A plecat cu mașina noastră, zise Kent, uimit. Am apucat să vedem cum demarează în trombă, ca și cum limita de viteză nici nu ar exista. Se îndrepta spre nord.

— Spre casă, spuse Teresa. Sunt sigură că a luat-o spre casă.

— În regulă, uitați cum facem, spuse Gabe. Teri, ți-aș fi recunoscător dacă ne-ai duce pe mine și pe Kent la el acasă. Dacă Sharon nu e acasă, atunci el va lua mașina lui, iar eu pe a mea, și vom pleca s-o căutăm. După ce ne lași pe noi acasă, îl iei la tine pe Daniel.

— Pe Daniel *și* pe Carmen, răspunse Teri, privindu-l cu subînțeles pe Gabe. El nici măcar nu se uită spre logodnica lui neobișnuit de palidă.

— Mersi, Teri, dar simt nevoia să fiu singură, zise Carmen pe un ton ciudat și distant. Vreau să merg la mine acasă. Îi zâmbi timid Teresei și îi luă mâna lui Gabe, ducând-o apoi la buze. Gabe, sună-mă puțin mai târziu, te rog.

— Da, zise el, absent.

— Vorbesc serios. Să mă suni, *te rog*.

— Carmen, am spus că *te sun.* Era repezit și îngândurat, fiind evident că era preocupat de o singură ființă – fiica sa.

Carmen îl privi, fără pic de bucurie ori speranță. Dădu drumul mâinii lui,

îndepărtându-se de ei, cu umerii căzuți.

— Gabe, cred că ai fi putut fi ceva mai drăguț cu Carmen, nu se putu abține Teresa să nu-i atragă atenția. E extrem de impresionată.

Gabe o privi nedumerit pe Teresa, adoptând până la urmă o atitudine neîncrezătoare.

— Ce spui? Ooo, Carmen înțelege situația, precis.

Da, sunt convinsă că înțelege, gândi Teri, simțind că acum era furioasă și pe Gabe, nu numai pe Sharon. Între timp, Kent rămăsese alături de ea, și părea un băiețel care aștepta instrucțiuni de la alții.

— Kent, Daniel poate rămâne toată noaptea la mine? se interesă ea pe un ton hotărât.

Kent păru să revină oarecum la viață:

— Dani, vrei să te duci acasă la mătușa Teri? întrebă el. Băiatul se smiorcăi puțin, după care mișcă din cap în semn că da. Bine. Daniel fornăi din nou, părând că și-a mai revenit, în vreme ce Kent își continuă ideea: Teri, te superi dacă-l ții la tine și mâine?

— Nicidecum, aș fi încântată! zise Teresa cu mai mult entuziasm decât era capabilă în secunda aceea. Își iubea extrem de mult nepotul, dar nu știa cum se va descurca a doua zi cu el, în cazul în care Kent și Sharon nu aveau să se împace în seara asta. Ei, o să-și aducă aminte cum încerca s-o distreze pe Celeste în zilele acelea în care Wendy pleca și stătea aproape până seara la cumpărături.

Teresa, Kent, Gabe și Daniel ajunseră cu mașina acasă la Kent. Dar acolo nu era nimeni. Kent se urcă hotărât în SUV-ul său, în vreme ce Gabe urcă și el la volanul mașinii lui uzate, și plecară amândoi în căutarea lui Sharon.

Sharon, gândi Teresa, îngrozită. Sharon care dispăruse în noapte, conducând nebunește, la fel ca și Marielle, cu opt ani în urmă.

3.

Emma abia dacă scoase un cuvânt în mașina care o ducea din nou la apartamentul ei. Mac o privea la fel de îngrijorat.

— Ce ai, mamă? Ți-e rău?

— Nu, Jedediah, răspunse ea cu o voce nesigură. Sunt obosită, atâta tot.

În ultima vreme am fost mult prea activă, nu m-am odihnit bine, iar seara asta a fost una stranie – m-am tot agitat ca să țin pasul cu Teresa. Sincer, fiule, pe ea trebuia să o inviți la spectacol.

— Eu am vrut să merg *cu tine.* Vocea lui Mac părea sinceră. Am crezut că o să ne simțim bine alături de Teri și de ceilalți.

— Dragule, oamenii nu ne doreau alături de ei. Niciunul nu o acceptă pe Teresa, ăsta-i adevărul. Poate cu excepția lui Carmen, dar ea era neliniștită și speriată ca un iepure. Niciodată nu am văzut-o în halul ăsta. Ea era întotdeauna atât de calmă, de stăpână pe sine, de indiferentă. Opusul bietei Marielle.

Mac oftă.

— Să-ți spun un secret, mamă. Carmen și Gabriel O'Brien s-au logodit.

Emma aruncă spre el o privire verde, extrem de șocată.

— Carmen și domnul O'Brien? Doamne, nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar putea forma un cuplu.

— Știu. Și eu am rămas surprins. La fel și Teri. Carmen i-a povestit totul abia ieri. Carmen și Gabe și-au dat seama că Sharon nu va fi încântată, când va afla vestea, așa că au plănuit o mică petrecere la Teri acasă, în seara asta. De aceea Carmen și Gabe păreau atât de agitați. Și cred că Sharon a presimțit ceva. De fapt, am fost și noi invitați la această petrecere „improvizată". Carmen și-a imaginat, probabil, că cu cât e prezentă mai multă lume, cu atât reacția lui Sharon va fi una pozitivă, deși eu, unul, mă îndoiam. Acesta era motivul pentru care în seara asta am fost mai tot timpul lângă Teri. Se temea de seara asta la fel de mult ca și Carmen și i-am promis că voi și eu acolo, ca să o susțin.

— Tu i-ai spus ei *că vei fi* acolo. Ea te vrea acolo ca să o susții moral. În afară de asta, eu nu pot participa.

— De ce?

Emma coborî ochii în poală.

— Nu… nu mă simt în stare. Eu obișnuiesc să mă culc devreme. Iar Carmen…

— Ce-i cu Carmen?

— Ah, cred că dau dovadă de mult egoism, dar nu cred că aș suporta să o văd cum se pregătește s-o ia de la capăt, fericită, când biata Marielle ar putea fi moartă.

— Mamă, nu știm sigur că Marielle e moartă. Dar dacă nu te simți bine,

nu mă mai duc nici eu. Nu-mi vor simți lipsa.

— Trebuie să te duci, Jedediah, Teresa contează pe sprijinul tău. Nu trebuie decât să mă conduci acasă. Eu mă duc și mă culc, iar tu te întorci la Teresa.

Mac clătină din cap.

— Nu am de gând să te las singură, mamă. Nu-mi place deloc cum arăți.

— Arăt *foarte bine*. Sunt doar obosită.

— Măcar să mai stau puțin cu tine.

— Jedediah, dacă o să faci chestia asta, nu am să mă pot duce la culcare, iar eu am nevoie de odihnă. Emma se aplecă, lovindu-l ușor cu palma peste coapsă. Dacă dorm buștean în seara asta, mâine voi fi ca nouă, precis, zise ea, vrând să-l liniștească. Promit.

Mac acceptă cu greu varianta propusă de ea, conducând-o până la ușa apartamentului, acolo unde ea îi dădu un pupic pe obraz, așa cum procedează o adolescentă la prima întâlnire. Emma refuză apoi să-l primească înăuntru, dispărând cât ai clipi dincolo de ușă. După ce văzu lumina aprinsă în living, Mac se întoarse la mașină, ieșind ușor din parcare.

Mac parcursese deja jumătate din drum spre casa Teresei, în clipa în care presimți că eu mama lui se petrecea ceva grav, cu toate că protestase atât de vehement. Nu arăta bine – deloc. Și, în afară de asta, părea tulburată. Avea o voce slabă, nesigură, ca și cum ar fi avut probleme cu respirația.

Nu trebuia să amintesc de petrecerea care va avea loc acasă la Teri, gândi Mac, furios pe el însuși. Mama nu vrea să fie o „povară”, iar eu am făcut-o să se simtă ca și cum m-ar fi ținut departe de adevărata mea dragoste. E ultimul lucru pe care vrea să-l facă pe lumea asta, indiferent cât de rău i-ar fi. Nu trebuia să o las singură, chiar dacă ea a tot insistat.

Când ajunse în parcarea din fața blocului mamei lui, Mac observă imediat că mașina ei nu mai era acolo. Se duse în fugă la ușă. Era încuiată. Bătu în ușă, până când un vecin ieși în pragul ușii sale.

— Hei, ce-i cu gălăgia asta? zise bătrânul, cu un glas ce semăna cu un croncănit.

— Mama mea se numește Emma MacKenzie. Am adus-o acasă acum aproape un sfert de oră. Am adus-o până aici și ea a intrat în casă, dar nu se simțea prea bine. Am venit să văd ce face, dar nu deschide. Poate și-a pierdut cunoștința.

— Inconștientă pe naiba! îl repezi bătrânul. Emma a plecat de acasă de vreo zece minute. Aveam perdelele trase din dreptul geamului și am văzut-o mergând ca o puștoaică de șaisprezece ani, zici că avea aripi. Am deschis ușa și am văzut-o cum tocmai pleca cu mașina. Bătrânul rânji. După părerea mea, băiete, mama ta are o întâlnire pasională, și vrea ca tu să nu afli absolut nimic. Du-te acasă și vezi-ți de treabă! Dacă avem peste șaizeci de ani. Nu înseamnă că am murit deja, așa să știi!

Mac rămase locului, cu gura întredeschisă, întrebându-se unde naiba plecase mama lui în așa mare grabă.

4.

Imediat ce ajunseră acasă, cei trei Warner au luat masa de seară, rezolvând, între timp, și alte treburi. Fay vru să ridice receptorul ca să sune la poliție, dar în clipa în care Celeste reacționă isteric, Jason își strânse fiica la piept, rugând-o pe mama lui să lase receptorul la locul lui.

— Mamă, nu cred că Celeste ar avea răbdare să rămânem aici și să așteptăm venirea poliției, care ne va pune o mulțime de întrebări. Oricum, ea nu ar fi în stare să răspundă. Trebuie să strângem câteva lucruri și să plecăm cât mai repede posibil. Mâine – zise el, privind-o pe Celeste –, când vom fi deja foarte departe, vom putea să anunțăm și poliția.

Celeste mișcă emfatic din cap, iar Fay, văzând expresia de ușurare ce se așternu pe chipul nepoatei ci, fu de acord.

— Bine. Scumpo, mă duc să-ți pregătesc mai întâi ție bagajul. Pe urmă o să pregătesc și valiza mea. Cât ai clipi, vom fi gata de plecare. Brusc, păru extrem de îngrijorată: Jason, dar unde ne ducem?

— Poate la Charleston. Poate la Columbus. Dați-mi câteva minute, ca să mă decid! Între timp, mă duc să-mi pregătesc și eu bagajul. Se uită la Celeste. Ce zici, e în regulă dacă stai aici, pe canapea, și ne aștepți? Sau vrei să mergi la etaj cu bunica ta?

Celeste se ghemui într-unul dintre colțurile canapelei, strângând la piept o pernă exact așa cum procedase cu Yogi, ca să se apere. Nu voia să rămână singură, dar nici să piardă din ochi ușa de la intrare și pe cea din spatele casei, pe care reușea să le vadă stând pe canapea. Ar fi vrut să-i poate spune tatălui ei că era nevoie să supravegheze cele două uși, dar știa că gâtul ei

era atât de strâns, încât nu ar fi reușit să rostească vreo vorbă. În plus, el și bunica erau foarte grăbiți. Era posibil ca totul să iasă cum trebuie. Totul va fi bine, gândi Celeste, în timp ce Fay urcă în fugă pe scară, mormăind. Tati nu era ca Hugh. Tati o să aibă grijă de ele.

Celeste se uită la ceasul care atârna pe perete, chiar deasupra televizorului. Trecuseră deja zece minute, în clipa în care fu zguduită ca de un șoc electric. Teri! Trebuia s-o anunțe pe Teri!

Fata se răsuci spre telefonul aflat pe măsuța de lângă canapea. Ridică receptorul și formă numărul Teresei, cel pe care-l memorase acum două zile.

Telefonul sună o dată. De două ori. De trei ori. Apoi răspunse Teresa, cu respirația întretăiată. Celeste vorbi cu un glas plângăcios:

— Teri.

— Cine e? Celeste își spuse că Teresei îi trebuia un mic răgaz să verifice cine o sunase. Celeste, tu ești? Celeste vru să spună ceva, dar nu reuși. Celeste, ce s-a întâmplat?

Mai făcu o încercare. Celeste reuși să rostească „ucide”, ori așa i se păru că rostise. Nu mai reuși să spună și altceva.

— Ucide? Asta ai spus? Celeste? Teri păru de-a dreptul alarmată. Celeste?

Celeste închise telefonul. Peste câteva clipe, acesta sună. Celeste văzu că cea care sunase era Teri. Ridică receptorul, dar nu putu rosti o vorbă. Dar Teri trebuia să afle că ceva nu e în regulă, gândi Celeste. Faptul că sunase, că Celeste nu reușise să vorbească, că rostise verbul *a ucide*…

Fay Warner cobora în fugă scara, ducând cu ea un rucsac și o valiză, scoțând aproape un țipăt.

— Închide telefonul ăla! Speriată, Celeste trânti receptorul în furcă, iar Fay închise ochii. O, scumpo, îmi pare rău! Nu știu de ce ți-am vorbit așa. Pe cine sunai? Ah, nu poți să-mi răspunzi.

Fay făcu ochii mari, îngrozită. Din cocul franțuzesc, se desprinseseră deja câteva șuvițe, iar chipul ei nu mai avea pic de culoare. Celeste se ghemui și mai tare în colțul canapelei, imaginându-și că bunica ei semăna cu una dintre creaturile acelea din filmele de groază.

— Știu că am uitat să luăm cu noi multe lucruri, draga mea, dar dacă avem nevoie de ceva, o să cumpărăm tot ce ne trebuie. Fay lăsă bagajele jos, strigând: Jason! Jason, ești gata?

Tatăl lui Celeste ieși din dormitorul lui, ducând cu el un rucsac din care atârna ceva albastru din bumbac, la unul dintre capete. O cămașă, își zise Celeste.

— Totul e pregătit, rosti el cu respirația tăiată. Slavă Domnului că am pus benzină în rezervor și că am fost, chiar azi, la bancomat să scot niște bani.

Fay se repezi spre el, aproape izbindu-l cu bagajul de mână și cu valiza.

— Bani! Ai bani suficienți? Probabil că nu. Ai luat cardul cu tine?

— Am la mine două carduri. Ne ajung pentru câteva zile. Mă duc să pun toate astea în mașină, adăugă el îndreptându-se spre ușa bucătăriei care dădea spre aleea din spatele casei, ce se deschidea într-o altă alee. Pregătește-o pe Celeste. Poate că va avea nevoie de o jachetă nu știu. Bărbatul deschise ușa, ieșind în noaptea de afară. Și să nu-ți uiți pilulele pentru tensiune, mamă.

— Ah! Chiar am uitat de ele! Fay coti cât ai clipi spre dulapul din bucătărie, aflat lângă chiuvetă, acolo unde își păstra medicamentele, dar chiar în secunda aceea soneria telefonului se auzi din nou. Jason Warner, să știi că tocmai mi-ai salvat viața. Unde *e* borcănelul acela cu pilule…

Fay și Celeste înțepeniră subit în secunda în care auziră țipătul, strigătul de durere, întrerupt în doar câteva secunde și urmat de un bubuit înfundat. Fay făcu ochii mari și o privi pe Celeste, după care deschise larg ușa bucătăriei.

— Jason? zise ea, strigând în noapte. Ja…

În secunda aceea *creatura* își făcu apariția, îmbrăcată în impermeabilul lung și negru, cu glugă. Se opri o secundă în pragul ușii, clipind în lumina puternică a bucătăriei, cu ochii la Celeste. Vru să înainteze, dar Fay se postă în cale, strigând:

— Nu! Pleacă! Celeste, *fugi*! *Nu*!

Celeste rămase înțepenită pe canapea un moment care i se păru o eternitatea, suficient pentru a vedea cum cuțitul e înfipt în clavicula bunicii. Fay duse mâna la rană, încercând să oprească sângele care gâlgâia, scoțând niște strigăte înfundate, în timp ce cuțitul lovi încă o dată. Și încă o dată. Și…

Cu o viteză născută din groaza fără margini care o cuprinsese, Celeste sări de pe canapea, o zbughi spre ușă, o descuie, după care o deschise larg. În urma ei, auzi cum *creatura* scotea un sunet neomenesc care se amesteca

cu vaietul de șoc și durere al bunicii. Celeste alergă afară, în noapte, fugind de sub lumina puternică a felinarului de modă veche, de pe trotuarul din fața casei, căutând cu disperare siguranța pe care i-o putea asigura întunericul. Fata se ascunse în tufele înalte de afini care înconjurau casa vecinilor, aterizând pe pământul rece și văluros, în vreme ce ea, *creatura*, ieșea ca o furtună din casa ei, respirând atât de greu, încât se auzea până la ea. Măcar nu e respirația mea, cugetă Celeste.

Se așeză pe burtă, strecurându-se între tufișuri și peretele casei, cu capul plecat, astfel încât crengile tufișurilor de afini să nu foșnească, și-și ținu respirația până când simți că plămânii erau gata să explodeze. Se târî până în fața casei, gândindu-se că ucigașul o va lua prin spate, unde tufișurile erau mult mai dese.

După aceea, adunându-și tot curajul de care era capabilă, Celeste se avântă spre peluza casei de peste drum învăluite de întuneric, traversând strada cartierului rezidențial atât de bine luminată, și se ascunse în spatele tufișurilor care împodobeau casa vecină.

Privind prin crengile și frunzișul dens, Celeste zări pe cineva care tocmai pășea pe terasa de la intrarea casei ei – cineva care purta o haină lungă cu glugă –, privind apoi în susul și în josul străzii. În momentul în care luminile de pe terasa casei de alături se aprinseră și un bărbat ieși afară, ciudata siluetă se refugie din nou înăuntru. Celeste era convinsă că imediat ce bărbatul avea să intre în casă, *creatura* va apărea din nou în pragul ușii din față, cercetând iar strada și dându-și seama că cel mai sigur loc în care Celeste s-ar fi putut ascunde era chiar frunzișul des de vizavi.

Mintea lui Celeste lucra cu repeziciune. Unde să se ducă? La casa unui vecin? Nu putea să scoată o vorbă. Ei își vor imagina că era vorba de-o farsă, așa că nu-i vor da drumul înăuntru, dar cu siguranță încercarea ei de a căuta un loc sigur l-ar atrage pe criminal pe urmele ei. La poliție? Polițiștii care patrulau, făcând de gardă, se aflau tocmai în centrul orașului, își zise Celeste, simțind un gol în stomac.

Acasă la Teri! Tatăl ei o dusese săptămâna asta la locuința cea nouă a lui Teri. Era foarte aproape. „Prea aproape”, mormăise bunica Fay, într-un moment în care bănuia că Celeste nu o aude. Celeste știa că locuința lui Teri se afla lângă o instituție misterioasă care se numea Agenția Logisticii de Apărare, acolo unde bunica ei credea că se ascund tot felul de secrete – legate, fără îndoială, de cine știe ce experimente tainice și înspăimântătoare

coordonate chiar de guvern. Tatăl ei râsese întotdeauna de bunica, spunându-i apoi că acolo se afla, în realitate, reședința lui Moș Crăciun, pe vremea când Celeste avea cinci ani sau cam așa ceva. Oricum, își aminti că zărise o parte din clădire atunci când fusese în vizită la Teri – capătul de nord al clădirii, cum îi spusese tatăl ci – astfel încât Celeste își dăduse seama că, dacă o ia la dreapta din dreptul casei ei, va merge spre nord. Trebuia să o ia spre nord. Nordul însemna că va ajunge la Teri.

În câteva secunde, Celeste ieși din ascunzătoarea de tufișuri, mergând cât mai aproape de șirul caselor, luând-o la fugă pe strada așezată perpendicular față de cea pe care se găsea casa bunicii. Ea merse pe vine când trecu pe lângă terasa flecarei case, nedorind să alarmeze câinii care erau prin curțile din spate, mișcându-se cât mai repede și mai silențios cu putință.

În cele din urmă. Celeste reuși să traverseze încă o stradă, strecurându-se pe aleea strâmtă care înainta paralel cu o perdea de pădure. Se afundă cât de repede putu în pădure, învârtindu-se printre copaci – tremurând, transpirând, cuprinsă de o teamă înnebunitoare, dar rămânând suficient de lucidă, astfel încât să ia seama bine unde calcă. Știa că la doar câțiva metri depărtare se afla un loc pe care tatăl ei îl numise adesea „valea”, un fel de loc fermecat al acestei păduri. Trebuie să am grijă, își zise ea, să rămân cât mai mult în pădure, ca să nu mă vadă nimeni, dar având grijă să nu ajung în vâlceaua aceea.

Celeste nu știa exact cât de departe ajunsese în secunda în care se prăbuși la pământ, rostogolindu-se în spatele unui tufe, încercând din greu să respire, simțind o arsură puternică în piept și o durere groaznică între coaste provocată de lama ascuțită a unui cuțit înfipt acolo fără milă. Fata ridică mâna, încercând să oprească groaznica durere, știind că nu fusese provocată de un cuțit adevărat, știind că pentru moment scăpase de Moarte și dându-și seama pentru prima dată că nu avea să-i mai revadă niciodată pe bunica și pe tatăl ei.

Dar Celeste nu putea vărsa nici măcar o lacrimă. Nu avea nici glas, dar nici lacrimi. Nu mai avea decât voința de a supraviețui.

XIX

1.

Daniel nu mai plângea în momentul în care Teresa parcă automobilul pe aleea din fața casei. Îi întinse băiețelului telecomanda de la garaj.

— Apasă pe butonul acesta ca să se deschidă ușa, îi spuse ea. Daniel, cu fruntea brăzdată de linii din cauza concentrării, apăsă pe buton. Ușa se deschise, iar lumina se aprinse automat în garaj, făcându-l să zâmbească. După ce intrară cu mașina, Teresa îl rugă să apese pe cel de-al doilea buton, iar ușa se închise imediat în spatele lor, țăcănind.

— Ce distractiv, mătușă Teri! Acasă la noi, mami nu-mi dă voie să apăs pe butoanele de la telecomandă.

— Ei bine, acum e o ocazie specială. Doar Dumnezeu știe unde și în ce stare e mami a ta, despre asta-i vorba, cugetă Teresa, plină de tristețe. Dar singura soluție era să-l calmeze pe Daniel, a cărui mamă iubitoare îl cam speriase în seara asta.

— Hai să mergem înăuntru, la Sierra.

— Mai târziu putem să-l vizităm pe Caesar? se interesă Daniel. Teresa înconjură cu privirea spațiul învăluit în întuneric ce se întindea din dreptul casei până la grajdul slab luminat. La rândul ei, fusese extrem de impresionată de reacția lui Sharon, ca să nu mai spunem că în mintea ei bântuia mai departe imaginea cadavrului lui Gus zăcând în boxa lui Eclipse. Verificase starea cailor înainte de a pleca la spectacol, dar totul era în regulă. În clipa aceea, ultimul lucru pe care și-l dorea era să intre în grajd, când totul părea atât de încremenit și întunecat.

— Mâine-dimineață mergem să-l vizităm pe Caesar, zise ea cu grijă. Caesar a adormit deja.

Răspunsul păru să-l mulțumească pe Daniel, care coborî din mașină, luând-o la fugă spre ușa de la intrare. Sierra le simțise prezența în garaj, așa că se afla deja în spatele ușii, lătrând și sărind încântată. În secunda în care intrară înăuntru, telefonul începu să sune, iar Teresa se repezi într-acolo, prăbușindu-se aproape peste Sierra. Poate că o găsiseră pe Sharon.

Teresa ridică receptorul, reușind să rostească abia respirând:

— ’Lo?

Auzi o respirație greoaie. După aceea:

— Teri?

Vocea era cam răgușită, dar în mod clar aparținea unei femei. Teresa se uită pe ecranul telefonului, și văzu numele abonatului: Warner Jason. Jason Warner?

— Cine e? Niciun răspuns. Celeste, tu ești? întrebă Teresa, teama făcându-i vocea puțin mai aspră. Celeste, ce se întâmplă?

Urmă o clipă de tăcere. După aceea un sunet gutural:

— Ucide!

— Ucide! Asta ai spus? Celeste? *Celeste!*

Se auzi cum cineva închide telefonul. Daniel, care se așezase pe podea ca s-o mângâie pe Sierra, întrebă nerăbdător:

— Ce e?

— Nu știu exact, zise ea absentă, formând numărul pe care-l văzuse pe ecran. Era sigură că o să răspundă cineva. După aceea auzi, ceva mai departe, vocea unei femei care tocmai striga: „Închide telefonul!” După aceea veni iar tonul. Teri formă din nou. De data asta nu mai răspunse nimeni.

O, Doamne, mai întâi Sharon și acum Celeste, gândi ea, în timp ce inima îi bătea tare de tot. Ce pățise Celeste? De ce sunase și vorbise cu așa mare greutate? Fiindcă, la fel ca acum mulți ani, groaza și șocul îi răpiseră puterea de a vorbi?

Primul impuls al Teresei fu acela de a-și lua cheile de la mașină își a pleca spre casa familiei Warner. După aceea, se uită la Daniel, care stătea acolo ghemuit, palid și cu ochii larg deschiși și plini de uimire. El era și așa destul de speriat din cauza mamei lui, astfel că nu mai avea rost ca Teresa să-l sperie și mai mult din cauza lui Celeste. Nu avea cum să-l lase singur sau să-l ia cu ea în mașină, și să meargă împreună spre casa familiei Warner.

Teresa inspiră adânc.

— Cred că cineva a vrut să se joace de-a telefonul cu mine. Nu e ceva prea simpatic, dar nu avem de ce să ne speriem. Ce zici dacă bem ceva? Teresa încercă să pară netulburată. Am suc de mere, de portocale, coca-cola sau lapte…

— Vreau coca-cola, zise Daniel, repede și demn. Am gâtul uscat.

— Cola să fie atunci, zise Teri, oferindu-i un surâs și bucurându-se că luase coca-cola decafeinizată, iar băutura nu avea să-l țină treaz pe Daniel. Dacă exista un copil care avea nevoie de un somn lung și liniștitor, atunci acela era chiar nepotul ei. Sierra îi însoți în bucătărie pe ea și pe Daniel, rămânând mereu în preajma copilului, lucru care pe el îl încânta peste măsură. Înainte ca Teresa să le toarne băutura în pahare, răscoli în unul din dulăpioare, găsind scannerul poliției. Dacă cei din familia Warner avuseseră probleme, atunci cu siguranță că va afla cu ajutorul acestui aparat, își zise ea. Daniel pufni în râs în clipa în care auziră cum polițiștii comunicau pe niște voci neclare cu ofițerul de la Dispecerat. Teresa era mulțumită și ușurată că Daniel considera acel dispozitiv ca pe ceva distractiv.

Turnându-i coca-cola lui Daniel, privi spre cumpărăturile pe care le adusese Carmen acum câteva ore. Cât de mult și-ar fi dorit ca petrecerea aceea să fi avut loc, ca anunțul respectiv să fi fost făcut, iar Sharon să fi avut bunul-simț de a nu face o scenă. O scenă *îngrozitoare*. Teresa realiză în secunda de față că Sharon avea de luni de zile serioase probleme emoționale – schimbări de dispoziție, crize de furie, o protectivitate de-a dreptul exagerată. Trebuia să-mi imaginez că va urma o cădere nervoasă, se admonestă Teresa. Și mama a trecut prin așa ceva. Am mai fost martora unor asemenea momente. Numai că *nu voiam* să mai văd ceva de genul acesta.

— Daniel, nu vrei o prăjiturică? Nu am făcut-o *eu,* așa că precis are un gust grozav.

— Sigur. Cu ce e?

— Ia să vedem… cu ciocolată sau cu căpșuni.

— Bine.

— De care vrei?

— Dintr-amândouă, răspunse Daniel foarte sigur pe el. Mi-e și foarte foame, să știi.

Sharon nu ar fi fost de acord ca fiul ei să mănânce prăjiturele și să bea o coca-cola înainte de culcare, gândi Teresa, dar, în secunda aceea, singura ei grijă era aceea ca băiețelul să fie din nou mulțumit. Iar dacă cola și prăjiturelele aveau să obțină acest rezultat, atunci ea avea să-l lase să-și satisfacă dorința.

Imediat ce Teresa așeză mâncarea pe masă, Daniel se repezi asupra ei,

dar Teresa insistă că trebuia să se spele pe mâini și pe față, ca să nu se mai vadă că a plâns. După care se așeză la masă lângă el, mirându-se cum reușeau copiii să înghită dintr-un foc două prăjituri și un pahar plin cu coca-cola. El o privi, zâmbind satisfăcut:

— Am făcut curat în farfurie. Tu nu ai mâncat mai nimic, mătușă Teri.

Teresa se uită spre prăjiturică de pe farfuria ei, care arăta ca și cum ar fi fost mușcată de un șoricel.

— Nu prea mi-e foame.

Lui Daniel îi pieri zâmbetul.

— Din cauza mamei?

— Ei… Ea ezită. Da, Daniel, îmi fac griji pentru mămica ta. Cu toate astea, sunt sigură că tatăl și bunicul tău o vor găsi.

Daniel cobori privirea în farfuria plină de firimituri.

— Mama era cu totul alta, zise el încet. Plânge. Se ceartă mereu cu tati. Eu încerc s-o înveselesc, dar nu pot.

Ce bine înțelegea Teresa sentimentele lui Daniel. Ea încercase din greu, cu disperare, să atenueze starea de depresie a lui Marielle, să o audă râzând pe mama ei, să vadă chipul acela frumos eliberat de atâta nefericire. Dar Teri reușise să facă asta pentru puțin timp – câteva clipe, pe care le adorase și cărora le dusese dorul, suferind, fiindcă acestea erau foarte rare.

— Uneori, oricât de mult am încerca, nu-i putem face pe ceilalți mai fericiți, îi spuse ea lui Daniel, vorbindu-i ca unui adult. El părea să aprecieze tonul ei intim, ascultând-o cu mare atenție. Nu trebuie să te simți vinovat că nu *ai* făcut-o pe mami să se simtă ceva mai bine. Nu o poți ajuta să-și rezolve problemele, dragul meu, dar există niște medicamente care i-ar putea veni în ajutor.

— Da? întrebă Daniel, luminându-se brusc la față. Adică tu spui că mami s-ar putea face bine?

— Da, Daniel, cred că mami a ta se va face bine.

Teresa zâmbi, rugându-se să nu-i dea cumva speranțe false, pentru că ea, una, nu era convinsă că Sharon avea să redevină vreodată ce a fost.

2.

În clipa în care Gabriel și Kent plecaseră, flecare cu mașina lui, de

acasă, hotărâseră că Gabe o va lua spre sud, iar Kent spre nord, ca s-o caute pe Sharon. Kent ieșise ca vântul de pe alee, luând-o spre autostradă, părând să știe cu exactitate care-i era destinația. Gabe se urcase în mașina lui, ieșise de pe alee, dar rămăsese aproape locului, cu motorul pornit.

Oare de ce spusese că o va lua spre sud? De emoție probabil. La urma urmei, Sharon o pornise în goană chiar din partea de sud a orașului. De ce să se fi întors tot acolo, în aglomerația de mașini de la locul unde fusese focul de artificii? Sharon nu s-ar fi vârât niciodată într-un trafic ca acela.

Sau cel puțin așa își imagina Gabe. Dar judecând după purtarea ei de acum câteva ore, el nu mai știa sigur ce anume ar fi în stare Sharon să facă și ce nu și nici nu credea că ea însăși era conștientă de propriile sale fapte. Nu-și mai văzuse niciodată fiica într-o asemenea stare. O stare care pentru el fusese aproape de nesuportat. O pierduse pe mama ei, pe care o iubise nespus de mult. Acum era pe punctul de a-și pierde și fiica, pe care o iubea mai mult ca pe oricine, chiar mai mult decât pe Daniel. Chiar mai mult decât pe Carmen.

Gândindu-se la Carmen, Gabe se simți ușor vinovat. Biata femeie părea distrusă în clipa în care plecase încet de lângă ei, după scena pe care o făcuse Sharon. Chiar și chipul ei, de obicei atât de vesel, și ochii ei atât de frumoși păreau lipsiți de expresie. Știa bine că fusese mult prea distant cu ea, luând-o din scurt, dar fusese agasat la culme de reacția fiicei lui. Oripilat. Reacția ei nu era nici măcar una de dezaprobare ori dezgust – ci demonstrase o ură fără margini și feroce față de Carmen și un teribil dezgust față de tatăl ei. Îi strigase că relația lui cu Carmen nu era decât *o blasfemie*. Era ceva nefiresc.

Asta doar în cazul în care nu era adevărat că Hugh Farr și Carmen avuseseră într-adevăr o aventură, așa cum pretindea Sharon. Gândul că Hugh și Carmen făcuseră sex îl îngrețoșă pe Gabe. Sharon declarase că aflase totul de la mama ei. Dar era posibil ca mama ei, Helen, să se fi înșelat. *Mai mult ca sigur* că Helen se înșelase, fiindcă Sharon nu ar fi fost capabilă să inventeze o minciună atât de scabroasă decât dacă nu mai era în toate mințile. Dar dacă era într-adevăr bolnavă, atunci ce se petrecea cu ea și când începuse totul? Când începuse relația lui cu Carmen? Realiză totul în secunda aceea, deși luni de zile încercase cu încăpățânare să nu admită chestia asta. Și iată și rezultatul dezastruos al ignoranței lui. Iată ce lucru groaznic permisese el să i se întâmple lui Sharon, ființa cea mai dragă și

însuși sensul vieții lui.

Aproape fără să vrea, Gabe o luase cu mașina spre nord, dar, spre deosebire de Kent, făcuse dreapta, înainte de a ajunge la șoseaua care ducea spre proprietatea Teresei. Manevra respectivă îl dusese în apropierea unui cimitir – acolo unde se odihnea soția lui. Opri mașina, luă o lanternă din torpedou, făcându-și apoi drum pe aleile învăluite în întuneric și pline de pace, ajungând în dreptul pietrei funerare a lui Helen O'Brien, soția lui, care murise din cauza unui anevrism cerebral, înainte să împlinească cincizeci de ani. Ar fi trebuit să trăiască măcar până la optzeci, își zise Gabe, cuprins de tristețe. Ar fi trebuit să trăiască să-și vadă nepotul adorat ajuns la maturitate. Helen fusese o femeie atât de blândă, de liniștită, de timidă, o adevărată lady, devotată complet familiei și căminului lor.

Fusese atât de diferită față de Carmen cea atât de îndrăzneață, de dezinvoltă și de strălucitoare, femeia care nu avusese noroc să aibă copii, care era văduvă de atâția ani, încât credeai că nici nu fusese măritată, femeia care nu o înțelesese niciodată pe Sharon, o ființă delicată și sensibilă, care avusese întotdeauna *nevoie* să fie răsfățată, gândi Gabe. Sharon nu era o femeie puternică precum Teresa Farr. Iar el nu-și *dorea* ca Sharon să semene cu Teresa Farr.

Teresa nu făcuse un secret din faptul că nu reușise să se înțeleagă cu Hugh. În realitate, cu toate că Gabe nu putuse să-l înghită deloc pe Hugh Farr, el credea în secret că Teresa alimentase cu prea multă îndrăzneală gestul acelui criminal care-i omorâse tatăl, ca și cum nu i-ar fi păsat că fusese înjunghiat până-și dăduse obștescul sfârșit, ceea ce era cât se poate de nefiresc, își spuse Gabe, simțind că o disprețuiește pe tânăra pe care Carmen părea s-o admire atât de mult, fără să reușească să-și ascundă, într-un fel, disprețul față de Sharon. Carmen nu o înțelesese și nici nu o aprecia pe Sharon a lui, cea care-și iubea și își respecta tatăl, care vizita mormântul mamei sale o dată pe săptămână și care-i aducea flori proaspete chiar și în mijlocul iernii.

Sharon care obișnuia, de multe ori, să vină la mormântul mamei atunci când se simțea singură, rănită sau supărată.

Dar nu și în seara asta, observă Gabe, cu sufletul plin de durere, privind la mormântul peste care domnea liniștea, cu piatra sa simplă din granit gri, la florile proaspete pe care Sharon le așezase acolo duminica trecută și care, în secunda aceea, aproape că-și lăsaseră tulpinile până în pământ,

arătând dezolant în lumina lunii. În noaptea asta, mormântul lui Helen O'Brien zăcea într-o solitudine încremenită, învăluit în faldurile catifelate și blânde ale unei minunate nopți de iulie.

3.

Celeste se rostogoli precum o minge în iarba deasă și mare, printre crengi, la numai câțiva metri de șosea, respirația ei agitată revenind încet la un ritm normal, în vreme ce durerea dintre coaste deveni un simplu junghi pulsatil. Gândea că reușise să scape de urmăritorul ei, dar fuga nu era singurul obiectiv. Trebuie să ajung acasă la Teri, își repeta fata. În noaptea asta, nu sunt singura țintă a Morții.

Tremurând de frig, deși noaptea era una caldă, Celeste își trecu palma de-a lungul bluzei, observând că aceasta era asudată rău. Nu era de mirare, la cât alergase mai devreme, gândi ea, și mai contau niște haine transpirate când ești în pericol să fii omorâtă? Cu toate astea, senzația aceea lipicioasă o nemulțumea profund. Celeste băgă mâna în buzunarul de la blugi, scoțând de acolo un elastic pentru păr, pe care îl pusese acolo înainte să plece la spectacol. Își strânse părul lung și umed într-o coadă de cal, expunându-și gâtul încălzit brizei ușoare care, în timpul cât ea alergase, se întețise. Aerul care-i mângâia gâtul îi dădea o senzație minunată, iar ea aproape că oftă de ușurare înainte de a-și aminti că trebuia să facă cât mai puțin zgomot.

Pentru moment, se simțea în siguranță și departe de ucigaș, dar știa că mai avea mult de mers pe jos înainte de a ajunge acasă la Teri. De data asta, încercă să meargă mai repede, în loc să fugă. În depărtare, se auzea bubuitul unor focuri de artificii, pe care unii locuitori din oraș le organizaseră la ei acasă. Celeste știa că dacă fugea avea să-și sucească una dintre glezne. Trebuia să meargă cât mai repede, dar și cu mare atenție. Bunica o rugase mereu pe Celeste să fie *atentă.* Îi spusese asta de atâtea ori, încât lui Celeste îi venise să strige cât o țineau plămânii în anii aceia umbriți de tăcere. Acum, însă, bunica nu mai putea să o roage lucrul acesta. Lacrimile apăruseră iar în privirea ei. Și Celeste se strădui din nou să le alunge. Nu e momentul, își zise ea. Lacrimile n-aveau decât să vină, dar mai târziu, acum nu era vremea lor.

Celeste spera, cel puțin, că va avea timp și pentru ele.

4.

— Gabe?

— Carmen.

— Gabe, spuneai că o să-mi dai telefon. Aștept de două ore să mă suni! Ai găsit-o pe Sharon?

Gabriel stătea în balansoarul său vechi, ținând într-o mână halba de bere, iar în cealaltă receptorul telefonului. Se simțea încălzit și înfrigurat în același timp. Se simțea extrem de obosit, cu toate că își închipuia că niciodată nu va mai reuși să doarmă – dacă nu cumva va cădea mort de oboseală, fie din cauza senzației de ușurare, fie din cauza durerii.

— Nu. Kent l-a trimis pe Daniel la Teri, iar el încă bântuie prin oraș, încercând să dea de Sharon. Zicea că e posibil ca ea să vină la mine acasă – aici, unde a locuit și ea odată – așa că m-a rugat să stau acasă o vreme, s-o aștept. Nu cred că va da pe aici, dar o mai aștept câteva minute. Doar atât mai pot avea răbdare. *Trebuie* să plec iar în oraș și să-mi caut fiica.

— O, Gabe, regret nespus. Pari epuizat.

— Exact așa mă și simt.

— Atunci nu ar trebui să pleci chiar acum. Te rog, stai acasă și odihnește-te, îl imploră Carmen.

Gabe se irită pe neașteptate. Oare Carmen își închipuia că o porție bună de somn era mult mai importantă decât găsirea lui Sharon? Oare Carmen chiar era în stare să creadă că exista *ceva* mai important decât găsirea fiicei lui?

— Carmen, nu pot să mă odihnesc până când n-o s-o găsesc pe Sharon, zise el, cu o răbdare care nu-i era caracteristică. Nu o să mă prăbușesc dacă nu dorm o noapte. Știi bine că nu sunt un bătrânel hodorogit.

— Bineînțeles că nu ești! Nu voiam să insinuez că… Carmen reluă fraza: Regret că Sharon a reacționat așa la aflarea veștii.

— Doar nu ne-am închipuit că va fi fericită.

— Una e să nu te bucuri și una e să faci un scandal pe cinste, sublinie Carmen. Gabriel parcă o și vedea clipind des, așa cum făcea ori de câte ori credea că vorbise mai mult decât era necesar. Voiam să spun că Sharon a avut o reacție mai mult decât aiurea. Da, știu că nu avea cum să fie fericită, dar nu m-am așteptat ca ea să…

— Să-și piardă controlul. Să reacționeze ca o sălbatică. Ca o nebună, i-o întoarse Gabe. Știu care e părerea ta în ce-o privește pe Sharon!

— Gabe, eu…

— N-ai simpatizat-o niciodată pe Sharon, zise Gabe, pe un ton repezit. Ai considerat-o o fetiță răsfățată și probabil că acum ai o părere și mai proastă despre ea. Îți închipui poate că e bolnavă psihic, la fel ca draga ta prietenă Marielle Farr!

— De unde ideea asta, că aș compara-o cu mama lui Teri?

După reacția ei din seara asta, completă în gând Gabe. Pentru că, timp de câteva momente, reacționase total aiurea. Pentru că ea *a* pățit ceva.

Dar Gabe nu-i împărtăși gândul acesta lui Carmen. Una era s-o admită pentru sine, și cu totul altceva să o recunoască față de un străin. *Străin?* Cuvântul îl izbi din plin. Peste două luni se presupunea că va deveni soțul lui Carmen. Chiar în dimineața asta își spusese că o iubea nespus de mult, că era o femeie minunată, că de-abia aștepta clipa în care urma să-i spună „soția mea”. Și acum se gândea la ea ca la o străină?

— Carmen, trebuie să te întreb ceva. Ceea ce a spus Sharon despre tine și Hugh Farr…

— E o minciună sfruntată! E nebună! șuieră ea. Gabe reuși să perceapă respirația ei precipitată. Adică nu e adevărat și ideea e *nebunească*, nu Sharon.

După un moment de tăcere, Gabriel spuse:

— Sigur.

— Nu am vrut să intervin peste ce a spus Sharon. E clar că ea crede ceea ce spune. Probabil că Helen l-a văzut pe Hugh în compania altei femei, dar a confundat-o cu mine. Dar acum știm de ce Sharon nu m-a plăcut niciodată.

— Da, așa e.

Tăcerea se așternu înainte ca ea să-l întrebe:

— O să te odihnești măcar o oră, lăsându-l, deocamdată, doar pe Kent s-o caute?

— Nu, plec imediat ce vom încheia conversația. E de datoria mea s-o găsesc, nu a lui Kent.

— Dar el e soțul ei – persoana cea mai apropiată.

— Din punct de vedere legal, dar amândoi îi suntem la fel de apropiați!

— Și asta e, de fapt, dorința ta? răbufni Carmen. De câte ori ea și Kent

au avut probleme, tu nu ai încurajat-o să și le rezolve singuri, ci să apeleze la tine și de fiecare dată ai fost de partea ei, i-ai spus mereu că ea e cea care are dreptate, ai lăsat-o să te atâțe împotriva lui Kent. Mi-ai spus că nu-ți mai place de el.

— La fel ai spus și tu! se aprinse Gabe.

— Am spus că nu mai e același. Și nu e de mirare. Mai întâi, i-au ucis tatăl, iar suspiciunea nu a căzut doar asupra surorii lui, ci și asupra lui, după aceea s-a însurat în grabă cu Sharon… Gabe deveni rigid și roșu ca focul la față. Și, ca punct final, nici tu nu ai lăsat-o să-și vadă de-ale ei. Ba ai pus paie pe foc în privința căsătoriei lor – atâțând furia și nu pasiunea dintre ei. Cred că până la urmă ai fi determinat-o să-l părăsească, iar ea și Daniel să vină să locuiască cu tine!

Nemulțumirea lui Gabe se transformase deja în furie.

— E cea mai răutăcioasă minciună pe care am auzit-o! Dacă nu te-aș fi auzit cu urechile mele vorbind astfel, nu aș fi crezut în veci că *ești în stare* să vorbești așa! Asta a fost mereu părerea ta despre fiica mea?

Carmen tăcu. El o auzi gâfâind și-și imagină că încerca din greu să-și domine emoțiile, recâștigându-și stăpânirea de sine ce o caracteriza – acea stăpânire de sine pe care el o admira și o adora.

— Gabe, am cam exagerat acum câteva minute. Te rog să mă ierți. Și eu îmi fac griji pentru Sharon. Îmi fac griji…

— Te temi că purtarea ei mă va determina să nu te mai iau de nevastă. Gabe simțea că de data asta vede lucrurile cu claritate. Sharon știa despre Carmen mult mai mult decât spusese, chiar dacă nu avea dreptate în privința aventurii dintre Hugh și Carmen. Sharon se purtase atât de urât în seara asta, fiindcă se temea ca mariajul cu Carmen să nu-l afecteze prea tare, fiindcă era tatăl ei și-l iubea foarte mult.

— Cred că ești foarte sinceră în privința propriilor tale sentimente, Carmen, cu toate că greșești extrem de mult.

— Gabe, te rog, ascultă-ți rațiunea, îl rugă Carmen, disperată. Mi-e teamă că reacția ei te va face să renunți la căsătoria cu mine. Nu vreau să o iei ca pe o insultă, dar ea *chiar* e capabilă să te manipuleze.

— Mersi, doamnă doctor Norris. Credeam că eu sunt manipulatorul, din moment ce am încercat să le distrug căsnicia, ca ea să poată reveni acasă, la tăticu', i-o întoarse Gabe, pe un ton rece.

— Ah, Gabe, îmi pare atât de râu. Sunt așa supărată în seara asta, că abia

dacă-mi dau seama ce spun. Nu voiam să vă critic pe niciunul dintre voi…

— Dar chiar asta ai făcut. Și nu a fost o reacție datorată furiei – ai spus *exact* ceea *ce* ai simțit în adâncul sufletului tău. După atâta amar de vreme, am aflat și eu care e părerea ta. Ei bine, ascultă-mă cu atenție. Carmen. Despre mine poți să zici ce vrei, dar nu-ți dau voie s-o critici pe fiica mea! Gabe se uită la tabloul mic în ulei agățat pe perete care reprezenta portretul lui Helen, soția sa moartă – Helen, femeia cu ochi blânzi și cu zâmbet atât de tandru, și luă apoi o decizie rapidă. Carmen, cred că pentru moment ar trebui să dăm uitării planurile de nuntă.

— Gabe, *nu*! strigă Carmen, îndurerată.

— Ba da, răspunse Gabe, distant și calm. Cred că asta e singura soluție până ce voi rezolva lucrurile cu fiica mea.

Dar, în secunda în care puse receptorul în furcă, Gabriel O'Brien își dădu seama că nunta lui cu Carmen nu fusese nicidecum amânată.

Ci anulată.

XX

1.

Teresa fusese atât de absorbită de evenimentele acelei seri, încât nici nu băgă de seamă că Daniel nu mai vorbea. Ea se uită la băiețel, observând cum pleoapele îi devin din ce în ce mai grele, iar el se ghemuiește încet-încet în scaun. Privi apoi la ceasul din bucătărie.

— Daniel, e ora douăsprezece! Trebuie să te culci! Băiatul tresări, chinuindu-se apoi să deschidă larg pleoapele și să-și îndrepte poziția în scaun. Dar nu reuși niciuna, nici alta.

— O să rămân treaz toată noaptea, zise Daniel, cu greu. Nu pot să merg la culcare.

— O, ba da.

— Nu, nu pot, nu pot. Pleoapele lui Daniel se închideau iar. Nu!

Teresa îl privi atent pe puștiul încăpățânat care stătea înfipt în scaun. *Nu* avea de gând să-l care în brațe pe scară ca apoi să-l arunce în pat. Brusc îi veni o idee.

— Daniel, dacă ești băiat cuminte și te duci la culcare, mâine te las să-l încaleci pe Caesar. Teresa ura „mituirile" de felul acesta – fiind sigură că toți psihologii de copii s-ar încrunta auzind-o –, dar nu o interesa în secunda aceea decât ca băiețelul acela obosit să doarmă câteva ore. Ce zici. Daniel? Ori stai treaz toată noaptea, ori te duci la culcare și mâine dimineață, după ce te trezești, te duci și-l încaleci pe Caesar. Ei, cum facem?

Daniel o privi fără să scoată o vorbă, ațintind-o cu ochii aceia obosiți, dar dragostea pentru căluț fu mai puternică decât dorința lui de a-i demonstra lui Teri că el era șeful.

— Ei, cred că sunt un pic cam somnoros. Teresa zâmbi. Băiețelul nu avea de gând să se opună, dar voia ca decizia de a merge la culcare să-i aparțină și nu să fie comanda ei. Cred că mâine voi călări mult mai bine dacă dorm puțin.

— Sunt sigură de asta.

— Așa că bănuiesc că mă duc să mă culc puțin.

— Cred că ai luat o decizie înțeleaptă, zise Teresa cu gravitate. Vrei să dormi în camera de oaspeți sau la mine în dormitor?

Daniel se prefăcu că stă pe gânduri. În cele din urmă întrebă:

— Sierra doarme cu tine?

— Da, dar avem loc toți trei. Am un pat lat, de mijloc.

— Ei, dacă o să fie și Sierra acolo, atunci cred că voi dormi în patul tău. Dar nu fiindcă mi-ar fi frică să dorm singur. Doar că mie îmi place să dorm cu Sierra. Mami nu-mi dă voie să am un cățel, cu toate că am rugat-o iar și iar. Nu o să-i spui că am dormit în același pat cu Sierra, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Teresa era sinceră. Ar fi făcut orice ca Daniel să se simtă bine în noaptea aceasta stranie. În afară de asta, nu credea că lui Sharon i-ar fi păsat cum anume aranja ea locul de culcare, atâta vreme cât Daniel era în siguranță.

În maximum zece minute, Daniel era în patul ei, învelit în cearșafuri. Îi făcu semn Sierrei să se așeze, iar cățeluța se lungi lângă el, și băiețelul o îmbrățișă drăgăstos. Pleoapele lui Daniel se închiseseră deja, respirația lui devenind mult mai profundă și mai regulată, când Teresa o rugă pe Sierra să rămână acolo, iar ea ieși din cameră în vârful picioarelor. De obicei, cățeluța mergea cu ea, dar era atât de îndrăgostită de Daniel, care o scărpina încontinuu după urechi, gest pe care ea îl adora, încât rămase în seara aceea alături de musafirul ei, pe care trebuia să-l păzească.

Teresa închise fără zgomot ușa de la dormitor, pentru ca gălăgia să nu-l tulbure pe micuțul care se lăsase, în sfârșit, biruit de un somn profund. Coborî la parter, făcând ceea ce avea de făcut…

Adică să se plimbe de colo-colo și să-și facă griji.

Mac îi spusese că-și va conduce marna acasă, după care va veni cât va putea de repede la ea.

— În concluzie, pe unde umblă? strigă Teresa, la pereți. Oare Emma nu se simțea bine? Oare fusese nevoit să rămână lângă ea? În cazul acesta, m-ar fi sunat, își zise Teresa.

Dacă nu a avut cumva un accident de mașină. Dacă nu era într-o ambulanță ori chiar la spital, poate inconștient, ori *pe moarte*... Teresa își simți inima bătând cu putere în momentul în care se îndreptă spre telefon. În mintea sa apărură imagini teribile, înspăimântătoare – Mac care zăcea bătut și plin de sânge, trăgând să moară, rostindu-i numele cu ultimele forțe, fără ca ea să fie lângă el, ca să-l țină de mână, ca să-i spună din nou

ceea ce-i spusese aseară, că-l iubea, că n-a încetat niciodată să-l iubească.

Cu o seară în urmă, îi dăduse numărul lui de mobil, iar ea îl memorase. Teresa îl formă în grabă. Telefonul sună de două ori, după care o transferă spre căsuța vocală, li lăsă un mesaj – cam ciudat, cu accente de enervare și cu câteva expresii mai nelalocul lor, pentru că era de-a dreptul înspăimântată.

Mac nu o evita intenționat. Nu după cele petrecute noaptea trecută. Nu după ce îi promisese că nu o va lăsa baltă în situația de față pe care el o considera un anunț de logodnă precipitat și posibil aducător de dezastre, mai ales că urma să aibă loc la ea acasă. El plecase înainte de scena aceea din oraș. Înainte de fuga nebunească a lui Sharon. Nici măcar nu aflase că dispăruse.

Teresa știa că nu avea rost să sune la club. Sună acasă la el, dar îi răspunse robotul telefonic. După aceea, ca ultimă variantă, căută numărul Emmei și sună la ea acasă. Nimic. Nici măcar robotul telefonic. Și când te gândești că Emma voia să plece acasă fiindcă nu se simțea bine. Cel puțin așa-i declarase Mac.

— Și dacă așa mi-a spus, atunci înseamnă că-i adevărat. Își zise Teresa, cu severitate. Singurul motiv pentru care ar fi putut s-o mintă era faptul că nu voia să ia parte la „party”-ul organizat la Teri acasă, dar Mac putea, pur și simplu, să refuze. Nu ar fi lăsat-o să aștepte, întrebându-se unde ar putea fi, când era trecut de miezul nopții, din moment ce-i promisese că va veni la ea.

Revenind la scenariul cu accidentul de mașină, Teresa sună la camera de gardă a spitalului. Îi răspunse imediat cineva, după care o lăsă pe fir. Și aștepta. Și aștepta. Până îi veni să arunce receptorul, spărgând vitraliul. Știa că de 4 Iulie Serviciul de Urgență era foarte solicitat – pentru că foarte mulți oameni care nu erau de meserie încercaseră să aprindă artificiile și se aleseseră cu arsuri și cu pierderea vreunui deget. Ori mai rău. Ea își aminti de un elev de liceu care pusese la cale un foc de artificii, pe care le manevrase incorect, și se alesese cu arsuri de gradul trei pe întreaga suprafață a feței. Și ce băiat frumos fusese. Oamenii ziceau acum că devenise o „umbră”.

Teresa scutură capul, ca și cum ar fi vrut să scape de imaginea aceea înfiorătoare. Nu se mai gândise de ani de zile la bietul băiat. Da, sigur, în seara asta era momentul perfect pentru a-și aminti, își zise ea, înciudată – în

seara asta în care își închipuia cum Mac și Emma zăceau inerți în mașină, mistuiți de flăcări și căldura dogoritoare.

Teresa se hotărî ca peste câteva minute să sune iar la spital. Între timp, trebuia să vadă dacă Kent o găsise pe Sharon. Formă numărul lui de mobil, iar Kent spuse aproape țipând:

— Sharon! Unde ești?

— Sunt Teri, nu Sharon. Și dacă te uitai pe ecranul telefonului, la număr, ai fi știut. Dar îmi dau seama că nu ai găsit-o.

— Nu, la dracu'.

— Și Gabe a avut același ghinion?

— Am vorbit cu el puțin mai devreme. S-a dus acasă vreo două ore. Poate că ea o să treacă pe acolo.

— Bună idee! Cu siguranță nu va veni aici.

Kent începu să vorbească pe un ton vinovat și defensiv:

— De luni de zile mi-am dat seama că Sharon nu e în regulă. Ea și-a imaginat că Gabe are pe cineva și chestia asta nu i-a convenit. Iar eu am fost plecat multă vreme – lucram și douăsprezece ore pe zi, chiar și sâmbăta, dar, într-un fel, sunt convins că Sharon bănuiește că am o amantă. În plus, am aflat că nu mai poate rămâne însărcinată. Ea voia să avem trei copii, fiindcă ea a fost copil singur la părinți și mereu se simțea singură. Ei, în fine, aflând că nu va mai avea copii, s-a apropiat și mai tare de Daniel.

— O, Kent, nu știam că nu mai poate avea copii.

— Sharon nu dorea să afle nimeni. Cred că ar fi suportat mai bine vestea, dacă vinovatul eram eu, nu ea. Pentru mine, lucrul acesta n-are importanță, în lumea asta, sunt mii de copii care au nevoie de un cămin respectabil. Dar Sharon nu vrea să abordeze subiectul ăsta. Consideră că, dând vestea asta celorlalți, e ca și cum și-ar recunoaște propriul eșec. Vocea lui Kent își pierdu brusc din amplitudine, iar Teresa aproape și-l imagină cum stă la volanul mașinii sale moleșit și cu umerii căzuți. N-ar avea rost să alertez poliția. De la plecarea ei nu au trecut decât două ore. Dar voi continua să o caut, Teri, fiindcă mă tem că seara asta va reprezenta pentru soția mea motivația unei căderi nervoase.

— Nu e adevărat, replică Teresa, cu fermitate. Sharon nu e ca mama, Kent. E mai puternică decât pare.

— Sper, răspunse Kent, neîncrezător. Ce face Daniel?

— Doarme dus cu Sierra lângă el.

— O, grozav, ce mult ar bucura-o vestea asta pe Sharon. Câinele în același pat cu fiul nostru.

— Sierra a făcut baie acum nicio săptămână. Iar Daniel o adoră. *În plus*, Sharon nu trebuie să afle.

— Cred că ai dreptate. Teri, acum ar trebui să închid. E posibil să mă caute Sharon.

— Bine. Baftă multă și te rog să mă suni imediat ce dai de ea. Teresa adăugă într-un fel intenționat: Te iubesc, frățioare. Ea nu avea cum să-l vadă, dar sesiză zâmbetul din vocea lui.

— Și eu te iubesc, Teri. Și îmi pare foarte rău că, atunci când aveam unsprezece ani, am dat foc păpușii tale Barbie.

— Nu-ți face griji! Am cumpărat alta. Acum du-te și găsește-o pe soția ta.

Teresa închise telefonul, după care plecă în bucătărie ca să-și toarne un pahar cu vin. Un cocktail sau două pahare de vin erau, de obicei, maximul admis, dar ea fu obligată să admită că săptămâna aceea fusese deosebit de stresantă. Alcoolul nu avea cum să rezolve problemele, dar, cel puțin, va fi ceva mai relaxată. Sorbi o gură din vinul acela astringent, alb și rece, sărind în momentul în care scannerul poliției reîncepu să funcționeze, pârâind.

Teresa abia dacă auzi vorbele dispecerului:

— Există vreun echipaj liber în Mount Vernon Avenue?

Mount Avenue, își zise Teri. Cât de aproape! Tocmai asculta când auzi vocea unuia dintre polițiști care îi răspunse.

— Echipajul nr. 3. Despre ce e vorba?

— Un petrecăreț semnalează o tulburare a liniștii publice. Un posibil scandal domestic pe Mount Vernon la nr. 4021. Cel care a sunat a declarat că a auzit țipete și o tânără care alerga pe aleea din fața casei. Apelantului i s-a mai părut că a zărit pe cineva căzut lângă un automobil, în spatele casei.

Teri scăpă paharul din mână. La 4021, în Mount Vernon, locuiau Jason și Celeste Warner.

2.

Cu mâini tremurătoare, Teri căută în unul dintre sertare, descoperind o carte de telefon. Căută mai întâi adresa lui Jason Warner și, simți un gol în

suflet – 4021 Mount Vernon. Își amintea foarte bine că era adresa familiei Warner. Apoi se uită la număr, formându-l cât ai clipi. Lăsă telefonul să sune de zece ori, teama ei crescând cu fiecare apel al soneriei la care nu răspundea nimeni, după care așeză receptorul în furcă.

Puteau exista o mulțime de motive pentru care familia Warner nu răspundea, își zise ea. Poate că după spectacolul de artificii nu merseseră direct acasă. Poate că Fay o convinsese pe Celeste să se ducă mai devreme la culcare, și atunci dăduse telefonul mai încet, ca să nu o trezească. Sau poate că nu aveau chef să răspundă…

Dar vecinul de alături sunase la poliție fiindcă auzise țipete, văzuse o fată alergând pe alee și un trup care zăcea în curtea din spate. Putea fi chiar Celeste. În grajd, ea îi mărturisise lui Teri că cineva îi dorea și acum moartea. Poate că avusese dreptate.

Numai că dispecerul spunea că o fată părea să fie aceea care alerga pe aleea din fața intrării. O, Doamne, de-ar fi Celeste, se rugă Teri. Celeste, care probabil încercase s-o sune mai devreme, când ea și Daniel abia ajunseseră acasă. Celeste a cărei ultimă vorbă a fost „ucide”.

Teresa inspiră adânc, încercând să se calmeze. Vocea de la telefon fusese atât de gravă, încât era posibil ca acel cuvânt să nu fi fost „ucide”. Și poate că nici nu era vocea lui Celeste, gândi ea. Poate că era vorba de o nouă farsă.

Numai că funcția de identificare a apelantului îi demonstrase mai devreme că apelurile proveniseră chiar de la casa familiei Warner. Și poliția fusese solicitată fiindcă „un petrecăreț întârziat auzise niște țipete. *Țipete!* Sigur, nu ai de ce să-ți faci griji, își spuse ea sarcastic. Sunt doar niște coincidențe. N-au pățit nimic.

Teresa formă iar numărul familiei Warner, dar nici de data asta nu răspunse nimeni. Ea închise telefonul, simțind cum emoția îi adusese pe frunte broboane de sudoare. Își amintea de o singură noapte care fusese mai groaznică decât aceasta, dar cu siguranță nu voia să se gândească la ce se petrecuse în noaptea *aceea*.

Abia reușind să se concentreze, Teri se lăsă pe vine, începând să adune resturile paharului pe care-l scăpase pe podea. Nu-și dădu seama că cioburile se înfipseseră în două dintre degetele ei până ce nu zări picăturile de sânge care pătară linoleumul. Se uită atent la deget, scoase de acolo un ciob, înjură în gând, în vreme ce din cea de a doua tăietură minusculă

continua să picure sângele. Doamne, cât de neglijentă fusese, gândi ea. Fusese neglijentă *și* buimacă. Durerea era suportabilă – numai că ea nu putea să vadă sânge. Nu în seara asta.

Rola cu prosoape de hârtie se afla, convenabil, în apropiere, așa că Teresa rupse un șervețel, legându-l strâns în jurul indexului și al degetului mijlociu al mâinii drepte. Strânse degetul aproape un minut, după care aruncă hârtia, prea nerăbdătoare ca să se mai „cocoloșească" atâta. Luă telefonul și formă iar numărul familiei Warner. Nu răspunse nimeni. Oftă a frustrare. Când închise telefonul, observă că cifrele de pe telefon aveau urme de sânge. Sânge pe aparat, sânge pe podea. Sânge și acasă la familia Warner. Era sigură de asta.

Teresa simți nevoia să se asigure că măcar nepotul ei era în siguranță. Rupând un alt șervețel, în caz că degetul avea să mai sângereze, o luă aproape la fugă pe scară, până la etaj, oprindu-se în dreptul dormitorului ei. Teri deschise ușa și intră în vârful picioarelor. Sierra înălță capul, dar Teri duse degetele la buze și, după toate aparențele, cățeaua pricepu mesajul. A mai făcut și altcineva gestul acesta, pe un coridor întunecat, își zise Teresa, înfiorându-se, și la fel am tăcut și eu.

Daniel stătea într-o parte, întors spre stânga, cu mâna pe umărul Sierrei. Când Teri stătea acasă, Sierra dormea întotdeauna la marginea patului, dar era evident că în seara asta cățeluța dorise să-l liniștească pe băiețelul cel speriat. Câinii puteau simți multe lucruri pe care oamenii nici măcar nu le luau în seamă. Sierra simțise că Daniel era speriat și tulburat. Dar, în clipa aceea, chipul lui părea limpede și netulburat în timp ce dormea, cu gura ușor întredeschisă, cu părul precum căpșuna dat la o parte de pe frunte, puțin umezit cu toate că în cameră era un aer plăcut și răcoros.

În vreme ce Teri stătea acolo și-l privea, el murmură „Mami", apoi „Nu e un cățel adevărat", după care sări cu un gest spasmodic, întorcându-se pe partea opusă. Chiar și în somn își face griji pentru ce ar zice *mămica lui*, se gândi Teresa, fiindu-i milă de el. În fine, poate că și Kent fusese copleșit de ideea de a conduce o companie, cu toate că, atunci când îi fusese încredințată, era tânăr și lipsit de experiență, consolându-se cu ideea că problemele lui Sharon aveau să „treacă de la sine". Cu toate astea, după cele petrecute în seara asta, nu mai putea nega responsabilitatea pe care o avea față de fiul său. Kent știa probabil că în starea în care se afla, Sharon avea o influență dăunătoare asupra fiului ei – rezolvând cumva problema

respectivă – o problemă delicată și totuși *de suflet.* Sharon nu avea să fie tratată ca Marielle, fiindcă, slavă Cerului, Kent nu semăna cu Hugh Farr.

Teri se aplecă și-l sărută ușor pe frunte pe Daniel, un gest familiar pe care Daniel îl accepta doar din partea tatălui, a mamei și a bunicului atunci când nu dormea.

— Te-am prins! îi șopti Teresa, zâmbind. Îi trimise un pupic și Sierrei, a cărei privire căprui se muta de la Daniel la Teri și înapoi cele două comori de care avea grijă. Teri ieși ușor din cameră, lăsând ușa ușor întredeschisă.

Coborând scara, auzi în depărtare pocnetele și bubuitul focurilor de artificii. În mod normal, și-ar fi luat binoclul, după care ar fi ieșit pe verandă, încercând să localizeze acele focuri de artificii ale unor pionieri singuratici și răzleți care se străduiau și la ora asta să dea viață unui spectacol. Dar în seara asta nu-și dorea decât să se cuibărească în fotoliu și să se lase captivată de lectura unei cărți. Se duse în bucătărie, se uită la dezordinea făcută de ea și Daniel, termină de strâns cioburile, folosind chiar și o mătură minusculă, astfel ca Daniel să nu se taie în cazul în care ar fi coborât desculț, închizând dispozitivul care capta stația poliției. Veștile rele pe care le aflase îi ajungeau cu vârf și îndesat.

Teri se duse în living, gândindu-se că ar fi trebuit s-o sune pe Carmen, ca să vadă cum se simte, dar nu era nevoie să sune ca să-și închipuie prin ce chin de nedescris trecuse Carmen în seara asta. În plus, poate că luase o pastilă, iar Teri avea s-o trezească din somnul binefăcător care o ajuta să uite.

Teresa se fâțâi de colo-colo prin living, surprinsă de cât de bine arăta camera. Da, îi plăcea să aibă o casă ordonată, dar cu siguranță nu în fiecare zi punea fiecare lucrușor la locul lui, sticla de la toate mesele arătând ca și cum niciun fir de praf nu ar îndrăzni să aterizeze acolo. În seara asta ar fi trebuit să aibă oaspeți. Dacă totul ar fi decurs conform planului, atunci farfurioarele chinezești și șampania ar fi făcut înconjurul camerei, iar Teri s-ar fi gândit cu groază că a doua zi trebuia să facă curățenie. Acum își zise că povestea cu curățenia ar fi fost o adevărată bucurie, cu condiția ca anunțul lui Gabe și Carmen să nu fi provocat furtuna secolului.

Teresa ignoră *The Grapes of Wrath*, alegând în schimb revista *People*, lăsându-se pe spate în balansoarul care de obicei era moale și confortabil, ca și cum i-ar fi oferit o îmbrățișare tandră. Scaunul i se păru țeapăn, ba chiar i se păru că simte un nod în perna acestuia. Se ridică să verifice, dar

auzi un ciocănit în ușă.

Îi venea să țipe de ușurare. O, Mac, în sfârșit. Ei, o să-i zică ea vreo două! O să-l întrebe de ce nu o sunase. De ce nu-i răspunsese la telefon. O să-l întrebe unde naiba fusese!

Așa obosită și furioasă cum era, Teresa scoase totuși un pieptăn cu dinții rari din sertarul mesei aflate lângă intrare, după care îl vârî din nou în sertar. Nu voia să o prindă aranjându-se. Merita s-o surprindă în cea mai proastă stare posibilă. *Nu* trebuia să o lase atâta amar de vreme să-l aștepte. Dar acum venise, era aici, gândi ea, puțin mai veselă. Daniel o avea pe Sierra ca să-i poarte de grijă, iar Teri îl avea pe Mac. Mac cel drag, chipeș, amuzant, afectuos și uneori puțin cam aiurit.

Dar în secunda în care deschise ușa, dădu cu ochii de Carmen care stătea acolo, pe terasa ei. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi ponosită, un tricou gri care părea șifonat și asudat, ca și cum l-ar fi purtat când făcea șmotru sau ceva asemănător, și un impermeabil bleumarin lung și larg. Părul atârna și el răvășit pe lângă chipul alb ca varul, cu excepția petelor ceva mai închise la culoare, acolo unde lacrimile se amestecaseră cu fardul de obraz și cu rimelul care cursese de-a lungul pomeților.

Madeleine, își zise Teri cât ai clipi. Carmen semăna într-un fel cu Madeline a lui Poe din *Prăbușirea casei Usher*.

— Carmen? întrebă ea, cu glas sfârșit. Ce s-a întâmplat? Au găsit-o pe Sharon?

Carmen îi făcu semn că nu, mișcând din cap.

— Și Gabe unde e?

Carmen începu să tremure, după care se aruncă în brațele Teresei.

— Gabe m-a părăsit, strigă ea cu o voce gâtuită. Căsătoria cu el era cel mai drag și ultimul dintre visurile vieții mele, iar el l-a distrus, l-a strivit printr-o simplă, scurtă și devastatoare conversație telefonică.

3.

Jason Warner deschise ochii încet de tot. Pentru câteva clipe se uită țintă la cerul întunecat, fără să-și dea seama ce se petrece, după care durerea fierbinte îi străpunse abdomenul, ca un cuțit. Își duse palma în locul dureros, apăsă – gest care-l făcu să strige agonic – după care-și retrase

mâna cu viteza fulgerului, ridicând-o la nivelul ochilor. Chiar și pe întuneric, reuși să vadă lichidul închis la culoare care se prelingea pe încheietura mâinii, după care i se scurse printre degete. Sânge. Foarte, foarte mult sânge.

Încercă să se ridice în șezut pentru a vedea cât de grave erau rănile, dar la cea mai mică și ușoară mișcare se simțea ca și cum niște gheare uriașe și hidoase îi scormoneau măruntaiele. Imaginea îi provocă greață, dar își folosi toată forța de care mai era în stare pentru a învinge impulsul. Instinctiv, presimți că gestul acela l-ar putea ucide. Putea să moară de durere. Își dădea seama că nu mai era doar o expresie.

Jason întoarse capul foarte încet, zărind cauciucurile mașinii sale – mașina aceea care i-ar fi protejat dacă ar fi reușit să urce în ea și să plece cu toții cu cinci minute mai devreme. Știa că pe lângă el se aflau o valiză, un rucsac și o geantă de mână, aruncate chiar de mâinile lui care se speriaseră în momentul în care ceva, *cineva*, purtând un impermeabil lung, negru și cu glugă, se repezise asupra lui, cu cuțitul pregătit să lovească, lama argintie și lungă strălucind în lumina de la terasă, licărind scurt înainte de a se înfige în el, mânuită de o mână puternică și ghidată de o ființă care scoase un mârâit scăzut și profund, un strigăt aproape animalic de triumf, în vreme ce cuțitul pătrundea adânc în piele și în mușchi, iar sângele țâșnea brusc pe cămașa lui.

Lama fusese apoi răsucită, iar Jason scosese un țipăt groaznic, datorat șocului și durerii, după care se prăbușise la pământ. Atacatorul îl întorsese cu fața în sus, scosese lama din rană, provocându-i din nou un val agonic de durere, după care se îndreptase în fugă spre casă și spre ușa bucătăriei care între timp fusese deschisă.

Jason privi iar direct înainte, inspiră cât de adânc putu, după care își ridică bărbia și își îndoi ușor ceafa.

Ușa de la bucătărie rămăsese întredeschisă, lumina puternică venind din direcția încăperii micuțe pe care mama lui o menținea întotdeauna curată ca lacrima. Numai că de acum încolo nu avea să mai facă asta. Jason gemu îndurerat în secunda în care o zări pe Fay căzută pe podea în apropierea ușii, cu palma crispată pe gât, cu brațul stâng și partea stângă a feței acoperite de sânge proaspăt. Reuși să-i vadă chiar și ochii albaștri larg deschiși care priveau în gol.

Și Celeste? El se strădui să-i rostească numele, dar dacă ea nu se afla, din

întâmplare, lângă ușă, atunci nu avea cum să-l audă. Oare reușise să scape? Sau zăcea moartă înăuntru? Ori, la fel ca acum câțiva ani, era în pragul morții?

Ușa începu mai întâi să se miște, apoi să se învârtă. Jason închise ochii, știind că era gata să leșine. Nu mai putea privi cum toate se învârteau în jurul lui, dar reușea, în schimb, să perceapă zgomotele, sunetele – nu era bubuitul focurilor de artificii, ci ceva ce semăna cu sunetul sirenelor, încercă să deschidă pleoapele, dar efortul era unul mult prea mare. Respiră cât de adânc putu, așteptând ca moartea să-l ia în brațele ci, în clipa în care o lumină albă, puternică i se strecură printre pleoape. Jason se întrebă dacă era într-adevăr lumina aceea pe care se spunea că o vede fiecare înaintea morții.

Răspunsul veni în secunda în care auzi cum cineva striga:

— E chiar aici și e în viață. După care cineva îl atinse ușor pe umăr, în vreme ce o voce profundă și masculină rosti: Stai liniștit, prietene. Eu sunt polițist, iar paramedicii vor veni și ei dintr-o clipă în alta. Acum totul va fi bine.

XXI

1.

Celeste alergă de-a lungul gardului din sârmă care împrejmuia Agenția până ce ajunse în dreptul unui dâmb. La jumătatea povârnișului, pantoful de tenis îi alunecă pe niște crengi, iar ea se rostogoli în mijlocul unui teren viran. Îngrozită la gândul că-și fracturase, poate, un picior sau își luxase gamba, fata privi în jur, încercând să-și tragă sufletul. Încet și cu grijă păși spre capătul terenului, acolo unde gardul viu foarte înalt mergea de-a lungul unui drum îngust și prăfuit, respirând întretăiat, și aproape pufni în plâns în momentul în care citi pancarta albă și mare, pe care era scris cu o culoare verde-închis:

FARR FIELDS

Fata nu era catolică, dar își făcu semnul crucii, îndreptând o rugăciune tăcută spre bolta întunecată a cerului. Reușise. Îi era cald, era murdară, extenuată, dar reușise să se pună la adăpost.

Celeste se îndreptă rapid spre arborii înșirați pe marginea drumului, după care se furișă pe terenul viran, acolo unde caii aceia frumoși își duceau zilele păscând iarbă, stând la soare și făcând plimbări, la pas ori la trap. Lăsându-se pe vine în spatele unuia dintre padocuri, Celeste privi cu jind spre hambarul mare și luxos. Fugi spre unul dintre colțurile acestuia, simțind o dorință aproape copleșitoare de a intra înăuntru, pentru a mângâia caii, știind că aceștia nu mai primiseră destulă afecțiune de la asasinarea lui Gus Gibbs, despre care fiecare se străduise să nu-i vorbească, să se cuibărească în fân și să doarmă în liniște cât mai rămăsese din noaptea aceea. Dimineață, avea destulă vreme să se gândească la tata și la bunica. Avea o viață întreagă pentru a se gândi la ei doi.

Dar ei muriseră, își zise Celeste. Oricât m-ar durea, știu că nu mai sunt în viață. Dar Teri trăiește –, *știu* asta; o *presimt*! Și o să rămână în viață atâta vreme cât o voi ajuta exact cum m-a ajutat și ea pe mine, mai demult.

2.

Teri o conduse pe Carmen pe canapea, în vreme ce ea continua să plângă, și se așeză alături. Brusc, Teri realiză că nu o mai văzuse niciodată plângând pe Carmen. O, da, avusese parte de câteva lacrimi stăpânite, uneori, când povestea despre Marielle, imediat după dispariția ei, dar, în general, Carmen se dovedise o fire tonică și optimistă. Ea îi spunea mereu lui Teri că nu trebuie să-și piardă speranța *oricare ar fi problema*, dar valul acesta de lacrimi îi demonstra că, în clipa aceea, Carmen își pierduse toate speranțele în ceea ce o privea.

Mulți cetățeni ai orașului lor credeau că, arătând o extremă stăpânire de sine, Carmen era, de fapt, o persoană care nu avea sentimente pentru nimeni și care nu suferea pentru absolut nimic. Ce mult se înșelau, își spuse Teresa. Carmen ținuse mult la Marielle. Și, cine ar fi văzut-o în secunda aceea, nu ar fi putut spune că ea nu suferea din cauza… lui Gabriel… oare ce-i făcuse Gabriel? Teri realiză că nu știa cu exactitate ce se întâmplase între Gabe și Carmen și în clipa următoare o întrebă direct, fără ocolișuri, așa cum o întrebase și Carmen pe Teri, când ea și Mac rupseseră logodna.

— Vrei să știi dacă „mi-a dat papucii”? Carmen reuși să surâdă timid și sarcastic. Ei, nu chiar. A spus că ar fi cazul să amânăm căsătoria până ce va reuși să rezolve problemele cu fiica sa.

Teri se aplecă, privind-o zâmbind pe prietena ei.

— Doamne, Carmen, dar nu te-a părăsit. A amânat nunta…

— Tu nu-l cunoști atât de bine pe cât l-am auzit eu la telefon. Carmen scoase un sunet patetic, de animal muribund. Nu se va însura cu mine, Teri. Gabriel O’Brien nu mai vrea să știe de mine, asta e!

— E imposibil, Carmen. Adună-te și gândește logic, te rog. Acum câteva ore, te iubea profund și voia să-și petreacă tot restul vieții alături de tine. Crezi că, pentru o hachiță a fiicei lui, te va lăsa baltă?

— Sincer, da. El nu crede că fiica lui a avut o simplă hachiță. Crede că a suferit o cădere nervoasă. O compară cu ce a pățit mama ta, Teri. Teresa clipi. O, Doamne, nu trebuia să spun asta. Îmi pare rău! I-am mai spus și lui Gabe la telefon vreo cinci chestii pe care le regret, dar i le-am spus, iar el nu o să mă ierte.

— N-ai de unde să știi asta, Carmen. A vorbit la nervi, la fel ca și tine.

Imediat ce o vor găsi pe Sharon – și sunt sigură că așa va fi – se va gândi serios la asta și o să-și dea seama ce s-a întâmplat. Nu vrea să te piardă, Carmen.

După un moment de tăcere, Carmen spuse cu o voce dură:

— Sharon i-a spus că eu aș fi avut o aventură cu tatăl tău.

Teresa simți că roșește ca un copil. Nu se știe din ce motiv, ea considera că ideea unei aventuri între tatăl ei și Carmen nu putea fi decât o aiureală. Era ridicol, își zise Teri. Absurd. Scandalos. Cel puțin patru sinonime se iviră instantaneu în mintea ei. Cu toate astea, simți că era oarecum tras de păr, că alesese varianta cea mai simplă, spunând acele expresii care nu dădeau de gândit. Teri nu pricepea de ce o cuprinsese senzația aceea stranie.

Pentru că insinuarea că tatăl ei și Carmen ar fi făcut sex, nu o dată, ci de mai multe ori, părea de-a dreptul bolnăvicioasă, își spuse ea, surprinsă. Pentru că trădarea lui Carmen față de mama ei, presupunându-se că era cea mai bună prietenă a mamei ei, nu mai părea, pe neașteptate, atât de imposibilă, realiză Teri, foarte surprinsă, amintindu-și acele priviri furișe, acele atingeri fugare, acele surâsuri scurte și intime dintre Hugh și Carmen, că se întrerupeau ca un comutator electric în momentul în care erau priviți.

Carmen o privi pătrunzător. Netulburată, Teresa spuse repede:

— Gabe nu crede că tu ai avut o aventură cu tata. Dacă la telefon a lăsat impresia asta, înseamnă că era tulburat și nervos. Când se va calma, își va da seama că tu nici măcar nu suportai prezența tatii, darămite să-i fii amantă. Trebuie să ai răbdare, doar atât. Neînțelegerea care a apărut între voi se poate rezolva.

— O, cât de mult mi-aș dori să fie adevărat ce spui. Carmen părea că moare puțin câte puțin. Stătea trântită pe canapea, cu palmele împreunate și privind în gol. Părea fără viață, așa că, brusc, Teresa se temu pentru ea. Și *de* ea, recunoscu ea pentru sine. Pe neașteptate. Carmen pe care o iubea și pe care o cunoștea de atâția ani devenise un om pe care abia dacă-l mai recunoștea. Dar cel puțin femeia asta nu o mai privea cu ochii aceia iscoditori, și care păreau să-i pătrundă până în adâncul inimii, cugetă Teresa, ușurată. Până în seara aceasta, ea nu mai observase privirea aceea la Carmen.

— Carmen, cred că ar trebui să bei ceva ca să te calmezi, zise Teri brusc. Ți-aș da și un calmant, dar nu am.

— Aș prefera o băutură, zise Carmen cu voce stinsă. Dar nu șampanie.

Doamne, să nu fie șampanie.

— Nu mă gândisem la șampanie. Am bere. Mai am niște tequila și un cocktail margarita. Ce zici de o margarita? Ți-a plăcut întotdeauna.

— Da? răspunse Carmen, vag. Pare o tâmpenie, dar în secunda asta nu-mi pot aminti ce mi-a plăcut și ce nu. Ea se uită atent la Teri. Da, aș vrea o margarita.

— Perfect. Și eu. Teresa se ridică de pe canapea. Tu odihnește-te, eu mă întorc în doar câteva minute cu băuturile.

Carmen se aplecă încet, după care se fâțâi de mai multe ori, ca și cum ar fi vrut să pună în ordine diversele părți ale mai multor trupuri.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, vin și eu la bucătărie. Nu vreau să stau singură aici. Ea privi în jur. Apropo, unde-i Sierra? Voi două sunteți aproape de nedespărțit.

— Da, într-o noapte obișnuită, dar azi e una cu totul specială, zise Teri, pe un ton neutru, ducându-se la bucătărie, Carmen mergând agale lângă ea. Daniel a rămas la mine și și-a dorit să doarmă cu Sierra.

— Lui Sharon nu i-ar plăcea chestia asta.

— Dacă e după mine, Sharon nu va afla. Oricum, eu mă temeam doar că Sierra nu va vrea să doarmă cu altcineva, dar s-a lipit imediat de Daniel, comentă Teri, știind că vorbea mai repede și mai tare decât de obicei, întrebându-se dacă băgase, până la urmă, de seamă Carmen. *Pe mine* nu m-a răsfățat niciodată, dar cred că ea și-a dat seama că Daniel avea nevoie de mai multă afecțiune, în afară de prăjiturile și de paharul de cola pe care l-a băut. Bietul de el era tare dărâmat din cauza scenei pe care a făcut-o mama lui.

— Nu-i de mirare. Mâine, Sharon va fi în gura întregului oraș. Cred că asta o s-o facă fericită. Și-a dorit mereu să fie în centrul atenției.

— Nu cred că și-a dorit genul de atenție de care a avut parte astă-seară. Teresa se întinse ca să ia sticla de tequila de pe raftul de sus al dulapului. Lângă ea se mai aflau o sticlă de scotch și una de burbon. Îți garantez că mâine va regreta.

— Eu bănuiesc că e încântată, știind că tati își face o mulțime de griji și o caută. Carmen continuă pe un ton distant, ca și cum nu ar fi auzit-o pe Teri: Crezi că va veni aici?

— Ah, mă îndoiesc. Singurul motiv pentru care ar trece pe aici ar fi să-l ia pe Daniel, dacă ar ști că e la mine, dar dacă ar veni să-l ia, nu i-aș

permite lucrul acesta. Dacă ar fi singură, nici gând. Dacă ar însoți-o Kent… în fine, Kent nu și-ar dori ca Daniel să fie supărat. Nu cred că o vom vedea pe Sharon în seara asta.

Teresa scoase din frigider o sticlă de mărgărită. Turnă în blender tequila și margarita rece, după care le amestecă bine, sperând că zgomotul nu-l va trezi pe Daniel. Tocmai turna amestecul în două pahare înalte în secunda în care Carmen o întrebă:

— Dar Mac unde e? A plecat și el s-o caute?

— Nici pe el nu am reușit să-l găsesc. Mi-a zis că Emma nu se simte bine și că o s-o ducă acasă, după care va veni aici, dar până la ora asta nu a apărut. L-am sunat pe mobil, am sunat la el acasă, ba chiar și la numărul Emmei, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Deci tu și Daniel sunteți singuri?

— Da. Teri ezită, izbită brusc de parfumul puternic de lemn de santal. Carmen, te-ai dat cu colonie? o întrebă, răsucindu-se în direcția ei.

— E parfumul meu favorit, îi răspunse Carmen calm, lipind țeava revolverului de 22 de milimetri de fruntea Teresei.

3.

Celeste se pregătea s-o ia la fugă de-a curmezișul terenului, urcând apoi dealul care ducea la casa lui Teri, chiar în secunda în care băgă de seamă că cineva urca treptele din fața terasei. Se aruncă instinctiv la pământ, încercând să stea cât mai lipită de iarba tunsă impecabil. Celeste încercă furioasă să zărească ceva, dar persoana care purta niște blugi uzați mergea cu capul în jos și cu mâinile acoperite de un impermeabil larg. Vizitatorul lui Teri nu mergea și nici nu era îmbrăcat ca vreuna dintre cunoștințele lui Celeste, iar ea nu-i zărise bine fața, ca să știe sigur despre cine era vorba.

Ba, mai mult, nu știa sigur dacă acesta era bărbat sau femeie. *Știa* însă că nu era Mac – el era mult mai înalt. Îl văzuse în sâmbăta aceea în care tatăl ei o dusese la Bennigan, iar el îi făcuse cu ochiul. Pe urmă, îl văzuse chiar în seara asta lângă Teri. Când Celeste locuise în casa familiei Farr, Teri și Mac erau iubiți, deși Teri îi zisese că era vorba de un mare, mare secret pe care nu trebuia să-l mărturisească nimănui niciodată, iar ea nu spusese nimănui, niciodată. Oricum, știa că persoana aceea care se târa spre

ușa lui Teri nu era Mac. Poate că era Josh, băiatul pe care îl cunoscuse în grajd acum puțină vreme, gândi ea, nerăbdătoare. Era fiul lui Gus Gibbs, cel care fusese ucis. Unii ziceau că Josh își ucisese tatăl, dar Celeste *știa* că nu fusese el, și asta nu pentru că era un tânăr foarte drăguț. Ar fi fost bine să fi fost Josh.

Dacă nu era Josh, atunci poate că e Kent, își zise Celeste, sperând disperată să nu greșească. Își amintea că era mult mai înalt decât părea persoana asta, dar nu mai era o fetiță când îl văzuse ultima dată. Ei, important era că Kent nu i-ar fi făcut rău lui Teri. Kent o iubea pe Teri, cu toate că mereu se străduise se pară mai rece, ca și cum nu ar fi luat-o în seamă pe sora lui mai mică.

Ori poate că era soția lui Kent! Celeste o cunoscuse cu ani în urmă, înainte ca ea și Kent să se căsătorească. Hugh n-o prea avea la inimă. Hugh o plăcea doar pe mami, gândi Celeste cu amărăciune. El se purta urât cu iubita lui Kent și, într-o zi, o făcuse să plece plângând de la ei de acasă. Celeste nu-și mai amintea numele ei. În afară de asta, numele nici nu conta. Puțin îi păsa lui Celeste de nume.

Dar îi era extrem de frică. Îi era teamă că știa cine venise la Teri și teamă că știa și de ce. Cu inima distrusă, Celeste o văzu pe Teri deschizând ușa. Persoana aceea se aruncă în brațele lui Teri, iar Teri o îmbrățișă, trăgând-o repede înăuntru și închizând ușa.

— O, fă să nu fie cine cred eu, imploră Celeste, fără a se adresa cuiva anume. *Te rog*.

Celeste așteptă până ce-și recăpătă răsuflarea, simțindu-și picioarele ceva mai odihnite după atâta alergătură, după care se ridică și o luă la fugă spre casă. Recentele ei „întâlniri” cu tufărișurile îi reamintiră că unii le lăsau să crească atât de mult, încât puteau ajunge până la ferestrele primului etaj. Ca Teri de exemplu. Celeste se ascunse în spatele tufărișurilor dese care înconjurau toată casa lui Teri. Când ajungea în dreptul unei ferestre, se ridica suficient de mult, încât să poată privi înăuntru, chiar dacă era întuneric. În cele din urmă ajunse în dreptul unei ferestre prin care se răspândea o lumină puternică și primitoare. Forțându-se să urce ceva mai sus, până ce privirea ei reuși să treacă dincolo de pervaz, observă că era vorba de bucătărie. În bucătărie, Teresa ținea în mână două pahare mari, pline cu un lichid verzui.

Iar acolo se afla și femeia pe care Celeste o văzuse la spectacolul

focurilor de artificii – cea care țipase surprinsă atunci când un rând de artificii explodase pe bolta cerului, speriind-o, la fel cum țipase și cu opt ani în urmă, când deschisese ușa dormitorului mamei ei și dăduse eu ochii de Celeste, care avea pe atunci doar opt anișori. Femeia din parc a cărei privire se fixase la un moment dat asupra ei, cea de la care ea nu mai fusese în stare să-și ia ochii din clipa în care îi auzise țipătul speriat și surprins. În seara aceea, cu doar câteva ore mai devreme, se zăriseră una pe cealaltă și amândouă realizaseră adevărul – Celeste știa că femeia aceea era cea care-i ucisese pe mama ei și pe Hugh, iar femeia realizase că Celeste o recunoscuse în cele din urmă.

Și, în secunda de lată, femeia aceea nesăbuită stătea la masa din bucătărie, ațintind un revolver spre tâmpla lui Teri.

4.

Margarita se revărsă peste buza paharelor, dar Teresa nu le scăpă din mână.

— Carmen, ce faci? întrebă ea calm, deși i se păru că vocea parcă aparținea altcuiva.

Carmen îi răspunse sfidător:

— Cam ce ți se pare că fac?

— Păi, se pare că… Teresa închise ochii o secundă, după care o privi cu hotărâre pe Carmen. Lasă pistolul ăla până nu rănești pe cineva.

Carmen pufni în râs, un râs răgușit care, după părerea Teresei, părea să se rupă, practic, din gâtul ei.

— O, zău? Nici că mi-ar fi trecut prin cap! Râsul ei încetă brusc. Eu chiar am de gând să fac rău cuiva.

Teresa se holbă la femeia pe care o crezuse prietena ei.

— Carmen, tu ai avut parte de multă agitație din cauza magazinului, a lui Sharon, a lui Gabe și… Teresa tăcu, fiindcă nu-și mai putea imagina și alte tensiuni care să o fi amărât pe Carmen. Știu că ești extrem de supărată fiindcă Sharon te-a umilit în halul ăla, dar trebuie să nu uiți că locuiești în Point Pleasant, Virginia de Vest. Or să bârfească o săptămână despre asta și apoi vor găsi un alt subiect. În momentul acesta, Kent și Gabe au realizat că Sharon are nevoie de ajutor specializat și o vor sprijini în acest sens. Odată

ce va trece teama asta pentru fiica lui, Gabe o să-și dorească mai mult decât orice să se însoare cu tine, asta în cazul în care îl mai vrei și tu.

— Tu te pricepi întotdeauna la vorbe, Teri. Bineînțeles că mare parte din ce spui e greșit, dar sună foarte frumos. Asta contează. Sună frumos și pare minunat. Forță, sinceritate, devotament și dragoste – ei, în afara literaturii și a muzicii, ele nu prea contează. Am aflat asta într-un mod cât se poate de dur.

— Când erai mică?

Buzele lui Carmen se schimonosiră, dând la iveală un surâs strâmb.

— Simpatică și „tare" tactica ta, Teri. Da, am aflat adevărul despre viață chiar din copilărie. Da, de atunci. În seara asta, lecția a ajuns la sfârșit.

— Mama mea spunea că ascunzi în tine o tristețe profundă – ba chiar reușeai s-o ascunzi mai bine decât o făcea ea. Dar ea era de părere că tristețea e cea care v-a apropiat.

— Ah, înțeleaptă Marielle. Carmen își dădu peste cap ochii cu gene lungi. Teri, tu chiar crezi că mi-aș fi ales-o drept cea mai bună prietenă pe Marielle Farr, o femeie distrusă și de o timiditate patologică? Doamne!

— N-ai…

— N-aș fi făcut ce? N-aș fi fost niciodată ca ea? Nu aș fi compătimit-o niciodată? Niciuna, nici alta. M-am apropiat mai mult de *mama ta* ca să mă pot apropia apoi de *tatăl tău.* Hugh Farr – bărbatul cel mai bogat din statul nostru! Și dacă restul țării și-a închipuit cumva că cei din Virginia de Vest ar fi săraci, atunci s-au înșelat amarnic!

— Deci Sharon avea dreptate. Tu chiar ai avut o aventură cu tata. Teresa clătină din cap. Ar trebui să par surprinsă, dar e posibil ca, de-a lungul timpului, acolo undeva, în adâncul meu, să fi simțit că tu și tata aveați un fel de legătură.

— O legătură! O, și ce mai legătură! La scurt timp după ce am devenit un oaspete obișnuit al casei, rămânând la cină sau venind ca din întâmplare, la orele serii, ca să beau ceva în compania lui Marielle și a nesătulului ci soț, Hugh, am început ceea ce noi am numit în glumă relația secolului! Nu-i ajungea ce-i ofeream și crede-mă că, în materie de sex, Hugh Farr era un nesătul.

— Chiar nu-mi pasă de detaliile de felul acesta, zise Teresa, dezgustată. Și dacă de mama mea nu ți-a păsat, atunci cum rămâne cu soțul tău? Credeam că l-ai iubit pe John. Ai stat ani de zile acasă, îngrijindu-l cât timp

a fost bolnav.

— Exact. Carmen aproape că scuipă cuvântul. Anii aceia când eram tânără și frumoasă și ar fi trebuit să petrec oriunde în altă parte, distrându-mă. În schimb, eu stăteam acolo, prizonieră, *alături de el.* În primii cinci ani ai mariajului nostru, John a fost un bărbat sănătos, chipeș, încântător și cu un cont substanțial în bancă. Și așa, deodată – ea pocni din degete –, soțul meu a căzut la pat – având un carcinom malign. E nevoie să-ți fac o descriere a bolii? Tumorile se dezvoltă în apendice, în rect, în intestinul subțire și în trahee. Se dezvoltă încet și provoacă niște dureri abdominale cumplite, pierderea în greutate, constipație, diaree și sângerări ale tractului gastrointestinal, ca să amintesc doar simptomele cele mai plăcute. Și, în plus, am descoperit că John nici măcar nu avea asigurare de sănătate. Nu era bogat, dar am cheltuit tot ce agonisise, încercând multă vreme să-l salvez. Și bineînțeles că incapabilul *nu-și* făcuse nici asigurare de viață.

— Ah, acum… înțeleg.

— Cum ai putea să înțelegi? o repezi Carmen. Tu nu ai trecut niciodată printr-o perioadă cu adevărat dificilă. Teresa o privi fără să clipească. Mama m-a părăsit fără măcar să arunce o privire peste umăr. Tatălui meu nu i-a păsat de mine. Nu am reușit să ajung manechin profesionist, fiindcă îmi lipseau *doi centimetri* la înălțime – acei doi centimetri pe care tu îi ai, dar nu-i apreciezi. După aceea, m-am măritat cu un bărbat care a devenit un invalid dezgustător – și crede-mă că boala lui *chiar* era una dezgustătoare. Nu meritam așa ceva, Teri, dar eu nu sunt una care să accepte totul, stând cu mâinile în sân. Eu vin și *corectez.* Asta am încercat să fac – să corectez un destin care o luase pe un drum greșit. Dar după doi ani în care am fost amanta lui Hugh, ajunsesem la disperare, continuă Carmen, vorbind pe un ton sociabil, ca și cum s-ar fi adresat unei prietene. Am simțit o schimbare în comportamentul lui Hugh – el se plictisea ușor, știi bine. Soțul meu era încă în viață. Medicul spunea că e vorba de un miracol. Carmen râse răgușit și arțăgos. Așa că, într-o noapte, i-am administrat mult prea multă morfină – suficientă ca el să nu mai poată respira. Nici măcar medicul lui nu a fost sceptic în privința morții lui John. Iar autoritățile nu i-au făcut testul de toxicitate.

— Și noi cât te-am mai compătimit, murmură Teresa. Iar tu râdeai, probabil, pe seama noastră, fericită că nu ai fost acuzată de crimă.

— I-am făcut o favoare lui John – i-am curmat suferința. Carmen surâse

o clipă, după care oftă. Știam că Hugh nu putea fi imediat al meu. Trebuia să fac totul cu mult tact, fiindcă aproape tot orașul știa că Marielle are probleme mentale. Doi ani de zile am tot vorbit că ar fi minunat ca Hugh să o distrugă definitiv din punct de vedere emoțional. Teresa se străduia ca femeia să nu perceapă tresărirea ei. Ea lua o grămadă de pastile. El îmi povestea că uneori nu era atentă nici la propriile vorbe, iar el putea să amestece totul, drogând-o, și apoi să pretindă că ea a încercat să vă facă rău – adică să insinueze că a rănit o persoană, o victimă care dormea. Asta îți aduce aminte de ceva?

— Deci tata ți-a sugerat ideea pe care mai târziu ai aplicat-o ca să-l omori, zise Teresa cu o voce neutră. Aș vrea să pot considera ideea asta ca simpatică, dar chiar nu sunt în stare.

— Nu? Uite că eu sunt în stare. De opt ani de zile o consider astfel. Carmen trase aer în piept. Amândoi știam că dacă făceam astfel încât să pară că Marielle v-a făcut rău, atunci nimeni nu avea să-l condamne fiindcă a internat-o într-un sanatoriu, realizând apoi că era obligat să divorțeze – pentru binele copiilor lui, bineînțeles. Pentru a vă scuti de amintirea periculoasei voastre mămici. După o vreme, Hugh putea să se însoare cu mine și nimeni nu ar fi bănuit nimic. La urma urmei, în acel moment, aș fi fost prietena familiei voastre. O, Doamne, ar fi fost *perfect*, dacă nu ar fi existat cretina aia sexy, târfa aceea mică și idioată de Wendy Warner! Vocea lui Carmen deveni puternică și plină de răutate. Doamne, de-abia dacă pot suporta să-i rostesc numele, chiar și după atâta vreme! Nu știi ce bine m-am simțit înjunghiind-o de mai multe ori și…

— Carmen! Vocea lui Teri se ridică brusc, văzând că mâna lui Carmen începuse să tremure periculos de tare, degetul apăsând ușor pe trăgaci. Cu inima bubuindu-i nebunește, Teresa șopti: Carmen, și eu am urât-o pe Wendy. Dar ea e moartă deja. Nu trebuie să ne mai gândim la ea. Nu te gândi la ea. Încearcă doar…

— Să mă liniștesc și să nu mai țip? Să nu pierd, așa, ca din întâmplare, controlul asupra acestui pistol? Ai dreptate. Teri. Trebuie să-mi păstrez calmul. Carmen se ridică în picioare. Vreau să te întorci și să așezi cele două pahare pe dulap. Nu încerca nimic, vorba ălora din filme, fiindcă pistolul e lipit de capul tău. După ce așezi paharele, să te întorci eu fața la mine.

Teresa se răsuci încet, așezând paharele pe blatul dulapului. Privind o

secundă spre fereastră i se păru că zărește niște șuvițe de păr blond, o frunte palidă și doi ochi albaștri, după care imaginea dispăru. O reflexie, își zise ea. Dar a cui? În niciun caz a lui Carmen.

— Ți-am spus să așezi paharele acolo și pe urmă să te întorci spre mine, zise Carmen, nerăbdătoare. O să te holbezi pe fereastră toată noaptea? Poate că te uitai la o stea și îți puneai o dorință, hmmm? Carmen chicoti, iar Teresa își închipui o secundă că era posibil ea femeia să nu mai fie atentă, iar ea să aibă șansa să-i smulgă arma din mână. Dar chicoteala sfârși la fel de neașteptat cum începuse.

Teri se întoarse și dădu cu ochii de o femeie ce părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani într-o singură seară. La spectacolul de artificii fusese atât de drăguță – arătând mult mai tânără decât vârsta ei biologică, cu ochii plini de strălucire și cu un roșu natural în obraji, asemenea unei adolescente. În secunda aceea, cu ochii ieșiți din orbite și hidoși, cu pielea încrețită, părea o simplă parodie a femeii frumoase de altă dată.

— Și acum ce urmează? întrebă Teri.

Carmen zâmbi.

— Acum te duci sus și-l aduci pe Daniel.

XXII

1.

Celeste nu o cunoștea pe femeia care ținea pistolul lipit de tâmpla lui Teri. Nu și-o amintea din perioada în care mama ei fusese măritată cu Hugh. Celeste era foarte sigură că o zărise la Bennigan, în ziua în care, adulmecându-i parfumul, reîncepuse să vorbească și bineînțeles că o revăzuse și în seara asta, în parc. Femeia era mai în vârstă decât Teri, dar mai tânără ca bunica ei – cel puțin la spectacol arăta mult mai tânără. În secunda asta părea chiar mai bătrână decât bunica – obosită și atât de ciudată, încât în noaptea de Halloween nici nu ar fi avut nevoie de costum. Cineva îi spusese femeii pe nume. Care era numele ei? Carla? Carlene? Cameron?

Carmen!

Celeste rosti un „Da!” în șoaptă, după care se pocni cu palma peste gură, gândindu-se că, cel puțin pentru moment, ar fi fost mai indicat să facă pe muta. În afară de asta, risca să fie auzită. Își imagina că Teri o zărise deja când se întorsese să pună paharele jos. Se uitase țintă spre fereastră și Celeste observase cum se încruntase ușor chiar înainte ca ea să reușească să se lase în jos. După care Teri își schimbase poziția. Celeste înălțase apoi capul destul de sus, reușind să observe că femeia aceea, *Carmen*, vorbea. Dar o ațintea în continuare pe Teri cu pistolul.

Transpirația se scurgea sub formă de mici șiroaie pe brațele fetei. Un țânțar insistent se învârtea bâzâind în junii cefei, iar mușcăturile de pe brațe îi provocau o mâncărime insuportabilă. Își aminti că bunica ei încercase să folosească un spray contra țânțarilor, dându-i pe piele cu lichidul acela. Acum s-ar fi dat și ea bucuroasă pe fiecare centimetru de piele goală, dar era prea târziu. În plus, în secunda aceea, țânțarii erau ultima ei grijă.

Celeste știa că majoritatea fetelor de vârsta ei aveau telefon mobil. Tatăl ei i-ar fi cumpărat, dar o fată care nu putea să vorbească nu avea nevoie de un asemenea aparat. Acum câteva zile, el îi spusese că are de gând să-i cumpere unul. Ar fi vrut să-l aibă în clipa aceea cu ea, dar nu avuseseră

vreme să i-l cumpere. În afară de asta, ea era din nou incapabilă să scoată o vorbă. Pe cine ar fi sunat? Știa numărul de telefon de acasă. Și cu siguranță n-ar fi îndrăznit să sune la 911. O văzuse pe Carmen care stătuse de vorbă cu șeriful, distrându-se de minune amândoi. Erau prieteni. N-ar fi crezut niciodată că amica lui a amenințat-o cu pistolul pe Teresa Farr, chiar dacă Celeste ar fi fost capabilă să-i povestească cele întâmplate. Ar fi crezut că totul e o născocire de-a ei.

Mac. Mac ar fi putut s-o ajute pe Teri. Încă de când avea opt ani, Celeste îl crezuse pe Mac MacKenzie capabil de aproape orice. Nu-i spusese niciodată lui Teri că era atrasă de el, dar cu siguranță că Teri observase lucrul acesta. Teri nu ar fi devenit geloasă și, chiar dacă avea doar opt ani, Celeste realizase că tinerii nu se îndrăgosteau nebunește și romantic de fetițe. Mami îi povestise despre tipii aceia nebuni și înfricoșători care preferau fetițele, dar Mac nu era nici pe departe un astfel de om.

Da, Mac putea fi eroul zilei, își zise Celeste. Dar Mac nu era acolo. Dacă i-ar fi putut trimite măcar un mesaj telepatic, ar veni până acolo. Ideea i se părea ei înșiși o prostie, dar în secunda aceea nu-i păsa dacă era prostuță. Tot ce-și dorea era s-o salveze pe Teri.

Celeste închise pleoapele ca pentru o rugăciune, imaginându-și-o pe „Fulg de nea”, veioza ei de veghe.

„Tu erai magică și aveai puteri neobișnuite, i se adresă ea veiozei în gând. M-ai ajutat o dată. Ajută-mă și acum. Oriunde ai fi, ajută-mă și acum și ajut-o și pe Teri”.

Celeste deschise ochii, roșind, fiindcă știa bine că adolescentele de șaisprezece ani nu implorau veiozele de veghe să facă miracole. Dacă ar fi rostit ruga aceea cu voce tare și ar fi auzit-o cineva, precis o băgau într-un sanatoriu pentru nebuni de unde nu ar mai fi ieșit în vecii vecilor.

Dar Teri ar fi înțeles-o cu siguranță. Și poate că, dacă Celeste nu era atât de nebună pe cât o trădau aceste idei, „Fulg de nea” va sări iar în ajutorul lui Celeste și al lui Teri.

2.

Brusc, Teresa își simți picioarele moi. Să-l aducă pe Daniel?

— Carmen, doar nu vrei să ucizi un copil?

Carmen se uită la Teri ca și cum s-ar fi uitat la o idioată.

— Ei, n-ar fi pentru prima dată, nu? Nu-ți mai aduci aminte de Celeste? Hugh ne-a părăsit pe mine și pe mama ta și s-a însurat cu Wendy cât ai clipi, mie oferindu-mi un premiu de consolare – cumpărându-mi magazinul „Trinkets and Treasures", ca să lucrez acolo până la sfârșitul zilelor mele. Dar eu mi-am scos timpul la licitație. Și când am citit în presă că Wendy era însărcinată – ba și că aveau de gând să organizeze o petrecere pentru a le împărtăși tuturor vestea – nu am mai putut rezista. Așa că m-am furișat în casă și i-am ucis pe amândoi, pe el și pe Wendy, iar ție ți-am lăsat o zgârietură abia vizibilă pe braț.

— Ca să devin suspectă.

— Exact. Marea mea dezamăgire a fost că nu am putut ucide progenitura lui Wendy, pe Celeste. *Tu* m-ai împiedicat.

— Și mă bucur că am făcut asta.

— Da, nu-i așa? Carmen îi oieri un zâmbet care-ți îngheța sângele în vine. Dar spre deosebire de pisicuțe, fetițele nu au nouă vieți.

— Celeste? Vocea Teresei tremură. În dispozitivul care face legătura cu stația radio a poliției, am auzit vorbindu-se de o solicitare referitoare la locuința familiei Warner. Un vecin a anunțat un atac. Ai fost acolo, așa e? Ai *omorât-o* pe Celeste?

— Ei, nu chiar, l-am „aranjat" pe tatăl și pe bunica ei, dar spiridușul ăla de fată mi-a scăpat. Cel puțin deocamdată.

— I-ai omorât pe Jason și pe Fay Warner? întrebă Teri, îngrozită. De ce?

— Eu nu o voiam decât pe fetiță. În seara asta, în parc, m-a recunoscut. Nu știu cum a putut, după opt ani, dar ea știe că eu i-am ucis mama. În parc mi-am dat seama că trebuia să o stârpesc înainte să spună cuiva – cel puțin cuiva care ar fi crezut în vorbele ei. Dar, după părerea lui Gabe, eu nu am de ce să-mi fac griji în privința lui Celeste. Se pare că inamicul meu real s-a dovedit a fi Sharon.

Carmen înălță capul, iar în ochi îi apăru o expresie pierdută, îngândurată.

— Chiar *l-am iubit* pe Gabe. Pe tatăl tău nu – în fond, nu era decât o brută. Am vrut doar să iau ce-mi putea da. Dar sentimentele mele pentru Gabe nu au avut nimic de-a face cu banii ori cu poziția socială. L-am dorit. Dar am pierdut din nou. Sharon nu mă voia pentru el, iar în inima lui, ea era pe primul loc, nu eu. Așa că oricât ar părea de ciudat, Celeste nu mi-a ruinat relația cu Gabe – ci Sharon. Gabriel *m*-a părăsit pentru fetița aia egoistă și

răsfățată.

Carmen se opri, privind undeva dincolo de Teri ca și cum conștiința îi părăsise momentan trupul. După care redeveni atentă.

— Știi deja că nu reacționez bine atunci când pierd. Mai întâi m-am gândit s-o omor pe Sharon, dar nu știu pe unde umblă. Apoi am vrut să-l omor pe Gabe, dar e plecat s-o caute pe Sharon. Așa că am găsit un plan mult mai bun – unul care să producă mai multă durere. O să le răpesc ceea ce au mai drag – pe Daniel. Carmen înălță capul într-un gest adolescentin. Haide la copil. O să urcăm împreună.

3.

Carmen aprinse lumina de pe hol pentru ca Teresa să vadă mai bine drumul până la dormitorul ci, dar îi ordonă lui Teri să nu aprindă lumina în dormitor, astfel ca cei doi, copilul și câinele, să fie luați prin surprindere.

— Spune-i să se îmbrace și, dacă nu poate singur, ajută-l.

— De ce trebuie să se îmbrace?

— Fiindcă vom pleca de aici. În orice moment poate apărea cineva.

— Deci nu ai de gând să ne împușți chiar aici? întrebă Teri.

— Ar fi mult prea simplu, dar nu la fel de distractiv în ceea ce mă privește. Și nu chiar atât de înspăimântător pentru copil. În privința ta… ei bine, am un alt motiv pentru care nu doresc să te ucid în casa asta. Acum du-te și trezește copilul și să nu uiți că o să fiu aci, cu arma ațintită spre el. Totuși nu-l lăsa să mă vadă. Nu vreau să fiu obligată să-l pocnesc.

Făcându-i-se brusc frig – blugii și bluza cu mânecă lungă nu-i erau de niciun folos – Teresa deschise fără zgomot ușa de la dormitor. În lumina care venea din hol zări capul Sierrei ce se ridică imediat, urechile ei mari lungindu-se în semn de atenție. Teresa își duse degetul la buze, Sierra înțelegând astfel că trebuie să fie „cuminte”, după care merse încet spre pat. Daniel stătea în poziția fătului, cu părul de nuanța căpșunii căzut pe obraz, cu fețișoara aceea mică și vulnerabilă.

Teresa simți cum i se strânge inima. Trebuia să-l trezească pe micuțul acesta nevinovat și să-l ducă afară în plină noapte, într-un loc unde avea să fie împușcat. Doamne, cum putea să facă așa ceva? Dar ce *putea* face? Dacă refuza, Carmen i-ar fi ucis pe amândoi, pe ea și pe Daniel, chiar

acolo, în dormitor. Lui Carmen îi plăcea să ucidă în dormitoare, se gândi Teresa, sec. Scorpia! În plus, dacă femeia asta, Carmen, avea de gând să facă execuția ceva mai complicată, atunci poate că îi va da o șansă Teresei să găsească vreo idee, să-l salveze pe Daniel, gândi ea. Te rog, Doamne, dă-mi o idee genială, se rugă ea în tăcere.

— Daniel? șopti Teresa. Ea se aplecă, așezându-i ușor palma pe braț. Daniel, scumpule, trebuie să te trezești.

Daniel murmură ceva înfricoșat, după care o îmbrățișă mai strâns pe Sierra. Ochii căprui ai cățelușei ațintiră ușa. Simte că în prag se află cineva, își zise Teresa. Sierra nu lătra fiindcă în afară de acel parfum, sesizase o aromă cunoscută – aroma pielii lui Carmen dar simțea că se întâmplă ceva.

Teresa mai încercă o dată:

— Daniel, trebuie să te trezești. Îl zgâlțâi. Am nevoie să te trezești în *secunda asta.*

Daniel se frecă la ochi. După care îi deschise larg.

— Mami s-a întors acasă?

— Mi-e teamă că nu, dar noi trebuie să plecăm undeva.

— Unde?

— Ei bine, e secret. O să jucăm un joc, Daniel.

— Un joc? Dar sunt prea adormit ca să mă joc acum.

— Da, știu că-i târziu, dar merită să te trezești pentru un astfel de joc. Te îmbraci și apoi plecăm.

— Unde?

— Asta face parte din secret. Vrei să te ajut la îmbrăcat?

— Nu, replică Daniel prompt. Sunt mare acum. Așteaptă-mă pe hol, zise el cu o demnitate instinctivă.

Teresa se retrase. Carmen vru să protesteze, dar Teresa i-o luă înainte:

— Nu va folosi telefonul fiindcă nu are habar că ceva nu-i în ordine. Dacă insistam să rămân acolo, începea să mârâie și s-ar fi mișcat mult mai lent. Cred că poți avea răbdare cinci minute. Carmen. La urma urmei, ai la dispoziție destule ore din noapte ca să faci ce vrei cu mine și cu Daniel.

În timp ce femeile așteptau pe hol, ascultând cum Daniel vorbea cu Sierra despre oamenii care te conving să te duci la culcare, după care îți cer să te îmbraci și să pleci la drum, cu toate că afară e încă *întuneric,* Doamne, Dumnezeule, Teresa simți cum o cuprinde o furie oarbă, gândindu-se la

Sharon. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar mai fi avut loc nici scandalul acela în centrul orașului, iar Carmen nu ar fi avut căderea asta nervoasă chiar în acest moment, Daniel nu ar fi fost acum în casa ei și viața lui nu ar fi fost în pericol din cauza lui Carmen, a cărei furie era îndreptată atât asupra ei, cât și a copilului, după părerea Teresei. Faptul că putea să-i omoare pe amândoi o dată era un bonus pentru Carmen.

— Carmen, ia-mă numai pe mine, zise Teresa, disperată. Daniel nici măcar nu te-a văzut. Nu reprezintă un pericol pentru tine.

— Îl vreau mort.

— Ca să-l rănești pe Gabriel, omul despre care spuneai că l-ai iubit *sincer*.

— Gura, o repezi Carmen. Habar nu ai tu ce înseamnă să iubești.

— Se pare că nu știu nimic despre ceea ce tu spui că s-ar numi iubire. Teresa aruncă o privire în dormitor, observând cum Daniel se lupta să-și scoată șosetele și să și le încalțe la loc. Spuneai că vrei să-l omori pe Daniel ca să te răzbuni pe Gabe și pe Sharon, Dar pe mine de ce vrei să mă ucizi? Cu siguranță nu pentru a te răzbuna pe *tata*.

— Nu, de el m-am ocupat personal. De fapt, scăpând de tine, e ca și cum i-aș face o favoare.

— O, mulțumesc, o ironiză Teresa.

— Știi bine că e adevărat. Carmen oftă. Motivul pentru care vreau să te omor e mult mai complex decât cel pentru care vreau să-l elimin pe Daniel. Motivele au legătură, în principiu, cu felul tău de a fi și cu ceea ce ești.

— Fascinant! N-ar fi bine să dezvolți, te rog?

Fața palidă și pătată de rimel a lui Carmen se schimonosi a nerăbdare.

— Dar cât îi mai ia puștiului ăsta să se îmbrace?

— Câteva clipe. Spune-mi de ce vrei să mă ucizi.

— Ooo, Teri, ce obositoare ești! Carmen făcu o pauză. Tu ai crescut având la dispoziție tot ce mi-a lipsit mie – bani, o poziție socială și o mamă iubitoare.

— Dar probabil ai observat că faptul că aparții unei familii bogate și că deții o *poziție socială* moștenită de mai multe generații, cum spui tu, în cadrul unei comunități, nu reprezintă neapărat „rețeta” fericirii. Eu eram nefericită. Și mama mea la fel.

— Ah, da, scumpa de Marielle. Frumoasă, bogată, binecuvântată de soartă în atâtea privințe, dar fără să țină seama de nimic, cu excepția

copiilor ei superprivilegiați și lipsiți de recunoștință. Avea totul, dar ea prefera să se învârtă de colo-colo, tristă și vulnerabilă. O detestam, și dacă n-ar fi fost un obstacol între mine și Hugh…

— Mama mea era o ființă adorabilă, iubitoare și plină de blândețe, îi replică Teresa printre dinți, știind că era de-a dreptul ridicol să se ia la ceartă cu o femeie nebună care vedea lumea prin oglinda deformată a minții ei tulburate. Vreau să-mi spui dacă i-ai făcut vreun rău mamei…

— Sunt gata, mătușă Teri. Vocea lui Daniel părea obosită și voit ridicată. Poate veni și Sierra în călătoria asta a noastră plină de mister?

— Nu, dragul meu. Teresa încercă să folosească un ton cât mai detașat. Ar face prea mult zgomot. Ieși din dormitor și închide ușa în urma ta. O să scâncească puțin, după care se va liniști și se va culca din nou. Grăbește-te!

În câteva clipe. Daniel ieși glonț pe ușă, închizând-o înainte ca Sierra să ajungă în dreptul ei. Ea începu imediat să latre. Daniel ridică ochii spre Teresa, zâmbind și dezvăluindu-și strungăreață datorată celor doi dinți lipsă. Apoi dădu cu ochii de Carmen, o prezență înfricoșătoare în hainele acelea murdare și cu machiajul acela grotesc întins pe pomeții obrajilor, fapt ce-l determină să scoată un țipăt scurt. În clipa aceea, Sierra își ieși din minți, repezindu-se în ușă cu toată forța.

— Să mergem, le ordonă Carmen, ațintind-o cu arma pe Teresa. Daniel scoase un vaiet scurt.

— Daniel, trebuie să facem exact așa cum ne roagă doamna, spuse Teri pe un ton calm. Știu că pare ciudat, dar vei înțelege totul mai târziu.

Carmen dădu drumul unui hohot de râs scurt și hârșâit, iar Teresa avu un chef nebun să o pocnească, fie că avea sau nu un pistol în mână. Dar Teresa își păstră calmul, ținându-l strâns de mână pe Daniel în timp ce coborau în grabă scara ce dădea în living, cu Carmen după ei, urmându-i la doar câțiva centimetri. Carmen îi îndrumă spre bucătărie și apoi spre intrarea din spatele casei.

— Și acum? întrebă Teresa, în vreme ce înaintau pe aleea îngustă din piatră aflată în apropierea tufărișului înalt, chiar în partea laterală a casei.

— Mi-am parcat mașina pe cărarea aia izolată, în partea de nord a proprietății tale, răspunse Carmen. O s-o luăm prin spate ca să evităm blestematele alea de becuri cu lumină puternică de pe terasa ta, după care ne îndreptăm spre mașina mea și mergem împreună în unul dintre locurile favorite ale mamei tale – la Rezervația McClintic. Cunoscută mai degrabă

sub numele de „Zona TNT”. Ții minte, Teri, nu?

— Zona TNT? repetă Daniel cu o voce gâtuită. Se uită la Carmen. E un loc îngrozitor! Mi-e frică de locul acela!

— Da, știu că ți-e frică. Mi-a povestit bunicul tău despre asta. Cu toate astea, vei merge acolo.

Vocea lui Daniel tremura deja din cauza fricii pe care i-o provoca locul acela.

— Dar în locul acela trăiește un monstru numit Mothman și e plin de tuneluri ascunse și de gropi în care sunt tot felul de chestii care explodează, iar Timmy Rollins spunea că acolo mai sunt și niște spații unde trăiesc vampirii și…

Carmen îl întrerupse râzând răgușit.

— Ai dreptate, Daniel. În zona TNT se găsesc *toate* chestiile alea îngrozitoare. Nu lipsește niciunul. Ea îi aruncă un zâmbet straniu, strâmb și șiret. Sunt convinsă că ne vom distra de minune în seara asta.

XXIII

1.

Celeste așteptă până ce vocile se auziră din ce mai slab în întuneric – cel puțin cinci minute, își zise ea – după care ieși târându-se pe vine de după gardul viu din spatele casei lui Teri. Înaintă în poziția asta de teamă că cineva ar fi putut întoarce capul, zărind-o în lumina de la bucătărie, și se târî cu grijă spre ușă, sperând din toată inima că aceasta nu se încuiase în clipa în care Carmen o trântise în urma ei. Ivărul se îndoi cu ușurință sub palma lui Celeste. Ea deschise ușa doar atât cât era absolut necesar ca să se strecoare înăuntru, închizând-o apoi în urma ei și încuind-o. De-abia atunci realiză că-și ținuse respirația.

Ajunsă în bucătărie, încercă totuși să nu facă nici cel mai mic zgomot, ca să poată auzi cu cât mai multă claritate dacă în interiorul casei se mai petreceau și alte lucruri stranii. Când auzi discuția ce răzbătea din scannerul poliției, deschise gura în mod involuntar ca pentru a scoate un țipăt, dar nu se auzi nimic. Era tot mută, gândi ea cu disperare. Încă nu putea să sune ca să ceară ajutor.

Iar nemernica aceea de Carmen – *ucigașa* aceea – spusese că-i duce pe Teri și pe Daniel în „Zona TNT”. Celeste știa de zona aceea. Bunica ei nu o dusese niciodată acolo, iar când îi zisese tatălui ei că ar vrea să meargă acolo, el îi spusese că e un loc mare și înfricoșător, în care nici măcar *el* nu și-ar fi dorit să se ducă. Și, cu asta. Celeste înțelesese esențialul. Bunica încercase s-o convingă că toate celelalte locuri, cu excepția casei dar, erau înfricoșătoare, dar dacă tati considerase că locul acela era înfricoșător și nu voia să meargă acolo, atunci înseamnă că era adevărat și nu trebuia să meargă acolo.

Și totuși Carmen, amenințându-i cu o armă, îi ducea cu forța pe Teri și pe Daniel într-un loc în care tatălui ci i-ar fi fost teamă să se ducă. Celeste știa sigur ce avea de gând să le facă. Exact ce le făcuse lui Hugh și mămicii ei cu mulți ani în urmă și ce le făcuse bunicii și tăticului ei cu câteva ore mai devreme.

În realitate, Celeste era puțin amețită, așa că se așeză pe unul dintre scaunele de la bucătărie, încercând să-și domolească respirația înnebunitoare, să-și potolească lacrimile care curgeau pe obraji, părându-i-se că stă acolo de o veșnicie. În cele din urmă, nu mai avu răbdare și se ridică.

După numai doi pași, Celeste se opri, mișcând nasul, ca un animal ce adulmeca pericolul. Dar nu adulmecă decât un singur lucru – mirosul acela, parfumul pe care-l simțise în aer la Bennigan, cu mai puțin de-o săptămână în urmă, acel parfum pe care Carmen Norris îl folosise în noaptea când o omorâse pe mama ei.

Făcându-și curaj. Celeste ieși încet de tot din bucătărie, traversă sala în care se lua masa, intrând apoi în living, acolo unde rămăsese aprinsă doar o veioză, aflată lângă balansoar. De sus se auzeau lătrăturile și scâncetele prelungi ale unui câine ce zgâria nerăbdător și agitat ușa. Sierra, își zise Celeste. Cățelușa drăgălașă care făcea atâta zgomot, dar nu te-ar fi mușcat niciodată, era închisă într-unul dintre dormitoare, speriată și nedumerită, neștiind ce pățiseră Teri și băiețelul. Celeste nu o putea lăsa atât de necăjită pe cățelușa Teresei.

Ezită doar o secundă, după care urcă la etaj, alergând spre dormitorul de la capătul holului. Deschise ușa, iar Sierra se repezi înainte, mârâind și lătrând feroce, de-ai fi zis că avea să o omoare pe Celeste. Celeste se retrase, după care deschise larg brațele, în loc să se apere. Dacă aș putea să-i vorbesc, își zise Celeste. Dacă aș putea calma cățelul, vorbindu-i pe un ton blând și cu calm. În loc de asta, Celeste se lăsă în genunchi, zâmbindu-i, după care întinse mâna spre ea. Cățeaua mai mârâi o vreme, cu ochii mari și îngrijorați, după care se repezi înainte, lingându-i palma. Într-o secundă, Sierra se lipi de Celeste, iar ea o scărpina liniștitor după ureche.

Lui Celeste nu-i plăcea să rămână la etaj. fără să știe ce se petrece în restul casei. După ce se ridică și începu să coboare treptele scării, fu fericită să constate că Sierra o urma îndeaproape. Se opriră amândouă în secunda în care ajunseră în living.

Celeste cercetă cu privirea fiecare colțișor întunecat, privind-o apoi pe Sierra care înlemnise, cu părul de pe ceafa zburlit. Se simte bine în preajma mea, dar stă în alertă pentru un eventual pericol, își zise Celeste.

Pericol ce păru să apară imediat, în clipa în care cineva bătu cu pumnul în ușă. Celeste se aruncă instinctiv pe podea. Sierra se repezi la ușă,

mârâind și lătrând cât o țineau puterile.

Pumnul lovi iar în ușă, după care se auzi vocea unui bărbat care striga:

— Teri? Te-ai trezit? Sierra continua să latre, lăsându-ți impresia că era vorba de o sută de Dobermani care lătrau simultan. Sierra? strigă bărbatul. Sierra, sunt eu, Mac. Teri? Sierra, du-te și ad-o pe Teri!

Mac? își zise Celeste, încruntându-se. Mac care o iubea pe Teri? Oare era posibil ca Mac MacKenzie să fi picat exact la țanc? Oare „Fulg de nea" avusese *într-adevăr* vreun amestec în situația de față, producând efectul scontat?

— Teri! strigă el, bătând și sunând la ușă în același timp. Teri, nu am putut să sun. Lasă-mă să-ți explic…

Când Celeste deschise ușa, bărbatul tresări. Miji ochii, uitându-se la domnișoara aceea pe care abia o putea zări în lumina slabă care răzbătea din living. În cele din urmă, întrebă:

— Celeste? Ea aprobă, mișcând din cap. Celeste, ce cauți aici?

Celeste arătă cu degetul spre gât, clătinând din cap. Mac se încruntă. Ea își duse palma la gură, clătinând din cap. Mac se încruntă iar. Între timp, Sierra sări, se învârti în jurul celor doi, lătră, schelălăi, ca și cum ar fi încercat să le explice care era problema. În cele din urmă, Celeste deschise gura, arătă cu degetul spre interiorul ei, după care ridică brațele neajutorată.

— Doamne, nu poți vorbi! Mac țipa de parcă ar fi fost surdă. Ea aprobă. Ce s-a întâmplat? De ce ești aici? Teri unde e?

Celeste clătină din nou din cap. Ea îi făcu semn să intre, după care fugi repede la măsuța de lângă balansoar, luând un carnețel și apucându-se să scrie ceva.

2.

Carmen mergea în urma lor, în vreme ce Teresa și Daniel mărșăluiau spre capătul opus al proprietății lui Teri, înaintând de-a curmezișul, după care o porniră pe drumul îngust și circulat, acolo unde Carmen își parcase mașina. Îi ordonă Teresei să urce la volan, în vreme ce ea se urcă pe bancheta din spate, lipindu-l pe Daniel de ea, cu toate că el protesta vehement.

— Ia mai taci, măi băiete, îl repezi Carmen. Iar apoi i se adresă Teresei:

Am pistolul în mână. Dacă încerci *ceva*, Teresa, și mă refer, desigur, la un gest cât de mic, te împușc mai întâi pe tine și apoi și pe puști. Ai priceput?

— Am priceput, spuse Teri, pe un ton calm. Fac tot ce spui, dar numai să nu-i faci rău lui Daniel.

— Să nu mă determini tu să-i fac rău lui Daniel. Dacă voi fi nevoită să-i zbor creierii în mașina asta, atunci va fi doar din vina ta.

Daniel începu să plângă, iar Teresa închise ochii o clipă. Doamne, cum de se întâmpla așa ceva? Cum de se transformase Carmen – prietena ei – într-un asemenea monstru?

Dar caracterul femeii acesteia nu se schimbase pe neașteptate, chiar în seara asta. Ani de zile, ceva întunecat, urât și periculos se ascunsese în spatele acelui chip drăgălaș, al acelor ochi frumoși, al atitudinii ei protectoare și drăgăstoase. Teri se mira acum că nu observase toate astea. Dar mama ei cum de nu băgase de seamă? Dar Gabe?

Daniel scânci de două ori, dar Carmen îi ceru să tacă, cu o intensitate a vocii care pe Teri o îngrozi de-a dreptul. Dacă Daniel nu avea de gând să tacă, atunci femeia asta o să-și piardă controlul și o să-l ucidă, își zise Teri. Trebuia să-i distragă cumva atenția lui Carmen.

— Bănuiesc că va fi ultima mea noapte pe acest pământ, rosti Teresa aproape nepăsător, așa că nu cred că o să te superi dacă îmi răspunzi la câteva întrebări. Mi se pare o dovadă de fair-play.

Carmen râse în hohote.

— *Fair-play*! Ce nostim! În regulă, dacă îmi promiți că vei fi atentă cum conduci. N-ai uitat cum se ajunge la Zona TNT, nu?

— Nicio șansă. Teresa ajunsese deja la capătul drumului. Cu toate că nu era necesar, semnaliză și coti spre autostradă. Mai întâi, aș vrea să știu cum ai reușit să intri în casa familiei noastre acum opt ani, din moment ce tata schimbase yalele imediat după divorț.

— Dar a fost obligat să-i dea o cheie menajerei, fiindcă ea ajungea în fiecare dimineață foarte devreme. Câteva săptămâni la rând am venit să te văd – mai ales când Wendy nu era acasă. Iar Emma își lăsa de fiecare dată geanta la spălătorie. Într-o dimineață, am scos, pur și simplu, cheia de pe brelocul Emmei, am făcut o copie și am trecut iar pe la voi în după-amiaza aceleiași zile. Îmi pregătisem chiar și o scuză pentru că vă vizitam a doua oară în decursul unei zile, dar nu am avut nevoie de ea. În timpul zilei, ușa din spate rămânea de obicei descuiată, așa că am intrat fără să mă simtă

nimeni și am pus la loc cheia pe brelocul Emmei. Nimeni nu a avut de suferit.

— Numai că poliția a bănuit-o pe Emma, fiindcă că avea una dintre cheile casei – o cheie pe care fie ea, fie Mac o puteau folosi.

— Ei, da, cu cât sunt mai mulți, cu atât e mai bine. Niciunul nu a pățit nimic.

— Asta nu fiindcă ți-ar fi păsat ție câtuși de puțin.

— Da, nu mi-a păsat. Cum spunea și tatăl tău, ei erau doar niște angajați și nimănui nu-i pasă de soarta unor angajați.

Teresa se uită la vitezometru. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să fie oprită de poliție. Carmen și-ar fi ucis numaidecât ostaticii, iar polițistul nu ar fi avut timp să ajungă nici până în dreptul portierei.

— Știu că, cu ocazia zilei mele de naștere, ai căutat o scuză ca să ajungem la Club Rendezvous, după care te-ai strecurat până afară și mi-ai lăsat biletul acela în mașină. Nu a fost un gest spontan. Ai adus cu tine și un articol dintr-un ziar, ceea ce înseamnă că plănuiseși deja să-mi lași acel bilet. Probabil că acesta a fost și principalul motiv pentru care ai insistat să mergem în club. Presimt că tot tu ai expediat și faxul pe care l-am primit a doua zi de dimineață. De ce ai simțit nevoia să mă chinui după opt ani de zile?

— Dacă ai fost suficient de isteață ca să realizezi că te-am dus la clubul lui Mac ca să-ți pot lăsa în mașină biletul și articolul acela, cred că vei avea suficientă inteligență pentru a-ți da seama ce motiv am avut. Dar poate că n-am dreptate. Gândește-te la Celeste. Celeste, care după ce a tăcut frumușel vreme de opt ani de zile, a început să bolborosească, revenind în centrul atenției chiar acolo, în restaurantul Bennigan, după ce am trecut pe lângă masa lor. Mi-a fost teamă că m-a recunoscut *pe loc*. Și mi-am zis că chiar dacă nu m-a recunoscut sută la sută, atunci probabil că avea măcar o oarecare bănuială că eu sunt persoana care i-a ucis mama. M-a privit în ochi înainte să o înjunghii. Am încercat mult timp să scap de ea, dar Jason și Fay au protejat-o cu atâta strășnicie, încât nu am avut ocazia. După câțiva ani, m-am gândit că nici nu mai era nevoie. Dar ea și-a recăpătat deodată graiul. Mulți o credeau nebună, așa că nu am considerat-o un martor credibil, dar în cazul în care s-ar fi găsit *cineva* care să creadă, măcar parțial, în vorbele ei, eu trebuia să arunc din nou suspiciunea asupra ta, așa cum plănuisem la început. Primul pas era să te determin să reacționezi precipitat,

înspăimântată, imediat ce Celeste a început să vorbească din nou. Trebuia să reacționezi ca și cum gestul ei te-ar fi tulburat, fiindcă te punea în pericol. La urma urmei, nu *toată* lumea credea că Roscoe Lee Byrnes îi ucisese pe Hugh și pe Wendy.

Carmen se pomeni râzând din nou.

— Și ce să vezi, chiar a doua zi, nemernicul ăla își modifică declarația! Ei, ăsta da noroc! În clipa aceea am realizat că nimic pe lumea asta nu se compară cu dreptatea. Am știut mereu lucrul acesta, dar aveam nevoie de o *dovadă*. Și iată dovada de care aveam nevoie. Dacă exista într-adevăr dreptate pe lumea asta, atunci Roscoe avea să moară în seara când era sortit, iar tu aveai să fii acuzată definitiv de uciderea lui Hugh și Wendy. Dar dreptatea *nu există*. Îți dai seama, Teri? Dreptatea… chiar… nu… există!

— Se pare că ai dreptate. Teresa păstră același ton neutru. Știa că ar fi fost o greșeală fatală să se arate mulțumită în fața lui Carmen. Și cum rămâne cu noaptea aceea în care cineva, îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung și cu glugă, a lăsat veioza, pe „Fulg de nea", chiar pe terasă? Oare puteai fi chiar tu acel cineva, Carmen – din moment ce vorbeam chiar în secunda aceea la telefon?

Teresa reuși să privească suficient timp în oglinda retrovizoare astfel încât să o vadă pe Carmen zâmbind.

— Aveam o cheie de la casa familiei Farr. Am intrat acolo de nenumărate ori. Veioza am luat-o de acolo cu mulți ani în urmă. Habar nu am de ce – poate pentru că era cumpărată de la „Trinkets and Treasures", pe care mumia de Hugh mi l-a oferit cu atâta generozitate, ca un fel de cadou de despărțire. Acum câteva luni, am prins un băiețel, un vagabond, care fura din magazin. Era îngrozit. Mă implora. Era la a treia tentativă de furt. Până la urmă, i-am spus că nu-l voi da pe mâna poliției dacă-mi va face și el un serviciu, când voi avea nevoie. M-am asigurat că mă ia în serios – că știe că *n*-are altă soluție. Ei, în cele din urmă, i-am cerut favoarea aceea. I-am dat impermeabilul acesta și veioza de veghe, spunându-i momentul exact în care trebuia s-o lase pe terasa ta, asigurându-se că-l vei zări – gluga, machiajul special, peruca și tot restul – ca sperietura să fie și mai mare. În plus, știam că nu va îndrăzni să spună nimănui – pentru că oamenii aceia s-ar duce la poliție și, dacă ar face-o, eu păstrez caseta video în care se dovedește că șterpelea din magazin. Dacă pic eu, pică și el. A fost un plan foarte bun, zise Carmen, satisfăcută. Te-am sunat chiar în momentul în care

el estima că va ajunge la tine acasă. Chiar dacă bănuiai că aș avea un cât de mic amestec în hărțuirea la care erai supusă, nu aveai cum să suspectezi că eu eram cea care lăsase veioza în fața ușii tale – pentru că nu puteam fi în două locuri în același timp. Deci, planul a funcționat perfect.

— În plus, nu mi-a trecut prin cap că, fiind atât de nebună pe cât pari, ai fi în stare să trimiți poliția pe capul meu, în loc să stai la telefon și să țipi cât te ținea gura, zise Teresa. Mare tâmpită am fost.

— Da, răspunse Carmen, amuzându-se. O idioată!

— Tu ai fost, deci, cea care a luat și caseta video cu înregistrarea aniversării mele de la șaisprezece ani, de la tata de acasă, ai scos yala de la ușă, după care ai dat play casetei cu câteva minute înainte ca eu și Mac să ne întoarcem acasă.

— Chiar tu îmi spuseseși că veți lua cina împreună. Sierra nu a reacționat foarte agresiv când am intrat la tine în casă – ea mă cunoaște. Am așteptat până am zărit farurile atunci când mașina lui Mac a cotit-o spre casa ta, după care am introdus caseta în aparatul video, am apăsat pe play și am tulit-o pe ușa din spate.

— Foarte inteligent. Ba ai lăsat și eșarfa mamei în casa tatălui meu, nu? Da, vecina lui e o paranoică, dar în mod sigur a văzut lumina aprinsă la etaj.

— Știam exact care va fi ziua în care veți vinde casa. Agentul imobiliar a venit la mine la magazin să-mi dea vestea. Am riscat, presupunând că tu n-ai să ratezi ocazia și ai să te duci pentru ultima dată în casa aceea, să cauți prin vechiturile rămase de la Marielle. Încă mai păstram copia cheii pe care o avea Emma. În acea seară am lăsat eșarfa unde ai găsit-o. M-am întors și în seara următoare, ca să mă asigur că eșarfa purta acel parfum distinctiv și tulburător de proaspăt.

— Ooo, chiar așa am procedat. Cred că o să fii al naibii de fericită să afli că în secunda aia m-am speriat de moarte. Teresa se opri. Eu am văzut-o însă pe mama purtând-o chiar cu o zi înainte de a dispărea. Ea nu a lăsat-o acasă, ca tu să o poți lua în una din vizitele tale secrete acolo. Când ai luat eșarfa de la mama, Carmen?

Privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare.

— În ziua în care a venit să te vadă, Teri. În ultima zi a vieții ei. Carmen îi oferi lui Teri același zâmbet straniu și insolent. Ei, iată-ne ajunși în sfârșit în zona TNT. Ia să vedem ce v-am pregătit ție și lui Daniel.

3.

În timp ce Celeste scria, Mac se uită peste umărul ei, zornăind monedele în buzunar și țipând:

— *Ce* a făcut Carmen? *Unde* i-a dus? astfel că Celeste, dacă ar fi putut, ar fi țipat și ea. Când termină, îi întinse bucata de hârtie, iar el o smulse din mâna ei tremurândă, o reciti, după care izbucni: O, Doamne, Dumnezeule! După care se repezi la telefon.

Neliniștea lui fu transmisă Sierrei, care începu din nou să latre zgomotos. Celeste știa că Mac încerca să sune la poliție, așa că o făcu pe cățea să o urmeze în bucătărie, luă o prăjitură cu căpșuni de pe un platou, rupând-o în bucățele și aruncând-o în vasul pentru mâncare al Sierrei, care se opri din lătrat și începu să înfulece ca și cum nu ar mai fi mâncat nimic de o săptămână. Când termină, se întoarseră amândouă în living, în momentul în care Mac tocmai așeza receptorul în furcă.

— Poliția a plecat deja spre zona TNT, dar odată ajunși acolo nu vor ști în ce direcție s-o ia. Locul acela se întinde pe sute de acri. Ai vreo idee unde i-ar putea duce Carmen pe Teri și pe Daniel? Mac vorbea și acum foarte tare, așa că ea își acoperi urechile cu palmele, clătinând din cap și făcând o grimasă. N-ai nicio idee? zbieră Mac.

Celeste renunță la a-l face să priceapă că nu are probleme auditive. Clătină cu tristețe din cap. Mac mormăi un „La dracu’” după care izbucni iar:

— Celeste, am o veste bună pentru tine. Polițiștii tocmai m-au anunțat că tatăl tău trăiește! Ochii albaștri ai lui Celeste se măriră pe neașteptate. Da, e adevărat, tatăl tău a fost înjunghiat, dar rana nu i-a fost fatală. Un vecin a sunat la 911, și ambulanța a venit imediat. Tatăl tău se află acum în sala de operație, dar ei cred că va fi salvat. Celeste zâmbi. Mac continuă pe un ton mai blând: Din păcate, bunica ta nu a supraviețuit. Îmi pare extrem de rău.

Celeste lăsă capul în piept. Mac se aplecă, cuprinzându-i obrajii în palme, după care o înălță ușor, sărutând-o pe frunte.

— Toată lumea te-a căutat, scumpo! Le-am spus unde te afli și un echipaj de poliție vine chiar acum aici să te preia. Celeste clătină din cap, arătând spre Sierra. Da, o vor lua și pe ea Du-te repede și caută o lesă. Cred

că Teri le păstrează agățate într-un cui, la bucătărie.

În clipa în care Celeste se întoarse din bucătărie, Sierra având lesa pusă strâns în jurul gâtului, Mac se uită pe fereastră:

— Mașina de poliție tocmai urcă dealul. Totul va fi bine, puștoaico!

Peste doar cinci minute, un polițist le escorta cu blândețe pe Celeste și pe Sierra cea exuberantă spre mașina de poliție. Mac băgă capul în mașină înainte ca polițistul să închidă portiera.

— Îmi pare rău că te las singură. Celeste, dar vreau să-i ajut pe cei de la poliție s-o găsească pe Teri. Ai fost incredibil de curajoasă. Sunt foarte mândru de tine. Și aș vrea să nu uiți niciodată un lucru, Celeste. Teri te iubește mult de tot și are o încredere oarbă în tine. Orice s-ar întâmpla, ea ar vrea să știi că ține foarte tare la tine.

În momentul în care Mac închise portiera, Celeste surâse tremurat, cu obrajii scăldați de lacrimi. Pe bunica ei nu reușiseră să o salveze, dar tatăl ei era viu și poate că și Teri va avea șansa să scape cu viață după noaptea oribilă de care avea parte.

4.

Pe la 2:30 dimineața, autostrada era aproape goală. Mac știa bine că poliția i-o luase cu mult înainte, cu toate că nu zări nicio mașină de poliție, își aminti că părinții lui Marielle avuseseră o clădire în apropierea Rezervației McClintic, aceasta revenindu-i apoi ei. Poate că nebuna de Carmen îi dusese acolo pe Teri și pe Daniel. Cel puțin așa spera Mac, fiindcă așa ar fi fost mai ușor de găsit, neștiind unde anume să mai caute.

În timp ce conducea. Mac încercă să accepte ideea că, dintre toți oamenii planetei, Carmen fusese cea care îi omorâse pe Hugh și pe Wendy Farr, care o înjunghiase pe Celeste, care se prefăcuse ani de zile că era prietena cea mai bună a Teresei, că ea era femeia care o ucisese pe Fay Warner și care-l rănise pe Jason și care acum îi luase ostatici pe Teri și pe Daniel. Mac o cunoștea de pe vremea când tundea peluza familiei Farr, ea fiind o bună prietenă a lui Marielle. Ei doi stătuseră de vorbă de câteva ori, dar de fiecare dată ea se purtase deosebit de amabil cu el. Fusese atât de bună cu Teri, lăsând impresia unui om cât se poate de *normal,* încât parcă nu-i venea să creadă sută la sută în ceea ce scrisese Celeste! O, da, era convins că cineva

îi răpise pe Teri și pe Daniel, dar poate că Celeste se înșelase asupra *persoanei* care-i răpise. Ea fusese ani de zile un copil traumatizat. Iar acum avusese iar parte de evenimente neplăcute. Poate că acuzația ei se baza pe niște întâmplări mai vechi, confuze, amestecate, pe niște percepții greșite. Sigur se înșelase.

Numai că, dintr-un motiv anume, pe care nu-l putea defini cu claritate, Mac nu credea că Celeste se înșelase. Atrăgătoarea, conștiincioasa, încântătoarea și haioasa Carmen Norris era în realitate o criminală care ucidea cu sânge rece.

La patru kilometri distanță de Point Pleasant, spre nord, întoarse în dreptul curbei largi în formă de Y, luând-o spre rezervație. Farurile străpunseră noaptea neobișnuit de întunecoasă, luminând un drum pavat la capătul căruia se aflau culturi de soia și de porumb foarte bine întreținute. Chiar în imediata apropiere a acelor terenuri cultivate se zărea o latură din clădirea pe care o deținea Marielle și farurile din față aprinse ale unei mașini de poliție. Parcă în locul special amenajat, ieși repede din Lexus și, fără a opri motorul, o luă la fugă spre cel mai apropiat polițist.

— Ați găsit pe cineva aici? întrebă el, nervos.

— Clădirea e încuiată, domnule MacKenzie. Am cercetat peste tot și nicăieri în jur nu există indicii că cineva ar fi trecut de curând pe aici, nici măcar urme proaspete de cauciucuri. Cred că înăuntru nu e nimeni, din nefericire.

— Nici nu mă mir, zise Mac, plin de speranță. Locul acesta e mult prea deschis – prea aproape de șosea, prea vizibil pentru cei care ar trece prin apropiere. Carmen ar duce-o pe… Mac tăcu brusc, incapabil să spună „pe Teri”. Pe ea și pe băiat într-un loc mai izolat.

— Aveți idee care ar putea fi locul acela? La urma urmei, locul acesta se întinde pe mai bine de două sute de acri.

Peste două sute de acri. Mac știa că proprietatea aceea era imensă, dar auzind pe cineva rostind cifra exactă, simți un mare gol în inimă. Cum s-o găsească pe Teri într-un loc atât de mare, mai ales când timpul juca un rol așa de important?

Mac închise ochii, încercând să-și amintească toate amănuntele legate de această zonă. Își aminti că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial se construiseră două centrale care să producă energie suplimentară prin manipularea materialelor explozibile. Una dintre ele – situată chiar vizavi

de clădirea pe care o avusese Marielle – fusese distrusă. El știa că sub acel complex se găseau nenumărate tuneluri, își aminti că, după încheierea războiului, o parte din complex fusese vândut unor întreprinderi cu profil chimic, pentru ca acestea să-și poată depozita acolo materialele.

Depozitare. Cuvântul răsună în mintea lui Mac. În Zona TNT nu se depozitau doar chimicale. În timpul războiului, fabricile depozitau în așa-zisele igluuri materiale din oțel și explozibile în stare de funcționare care erau acoperite cu iarbă și cu pământ noroios ca să devină invizibile în acțiunile de recunoaștere ale inamicului. Marielle se arătase intrigată de istoria acelui loc. De multe ori, mama lui îi povestea cum Marielle încercase s-o convingă pe Emma să viziteze împreună spațiul acela, atunci când făcea cercetări pentru viitoarea ei carte, dar Emma era de-a dreptul îngrozită de acel loc.

— Nici de dragul banilor nu m-ați face să vin, îi declarase Emma de fiecare dată. Cred că singurele care o vor însoți pe Marielle vor fi Teri și Carmen. Dar în special Carmen. Ei îi place locul acela aproape la fel de mult ca și lui Marielle.

Deci Teresa și Carmen erau singurele persoane care o însoțiseră pe Marielle în perimetrul trinitrotoluenului. *El* și Teri merseseră acolo într-o zi, pentru că se gândiseră că asta o să-i facă plăcere mamei ei. Se duseseră la un anumit iglu – unul pe care Marielle îl adora fiindcă nu fusese complet închis. Ea spusese că obișnuia să vină acolo împreună cu Carmen, că ea îi făcuse o fotografie lângă acel iglu, dar că-și dorea mai multe. Așa că ei se aventuraseră să exploreze zona și să facă fotografii. O mulțime de fotografii, pentru că Marielle fusese de-a dreptul fascinată de structura acestuia, ba chiar de interior, acolo unde pereții erau inscripționați cu graffiti, nume de femei așa-zis „ușoare”, care-și lăsaseră acolo numărul de telefon, cerându-le unor figuri nepopulare ale orașului să „se ducă la dracu’”, alături de câteva pentagrame în poziție inversă. În secunda de față, Mac se încruntă, simțindu-se cuprins de disperare. Dacă și-ar fi amintit cel puțin poziția acelui iglu…

5.

Teresa nu înaintase foarte mult în perimetrul TNT în secunda în care

Carmen îi ceru să o ia la stânga. Înaintară câțiva metri, după care automobilul ajunse în dreptul unei bare de metal care bloca drumul. Carmen îi spuse să oprească motorul și să coboare.

— Și să nu uiți că Daniel e în mâna mea, lângă mine și, că nu-mi scapă, adăugă ea.

În timp ce Carmen cobora încet de pe bancheta din spate, Terase rămase în întuneric, ascultând orăcăitul broaștelor de prin bălțile din apropiere și țipătul ocazional al unei bufnițe. Ei nu-i plăcuse niciodată acest loc, dar nu din cauza lui Mothman, o creatură despre care crezuse mereu că era invenția unor minți slabe, ci pentru că zona aceea fusese un sălaș al uneltelor morții – o moarte care survenea din cauza materialelor explozive. Unele dintre ele mai erau și astăzi acolo, ascunse, așteptând. Gândul acesta îi dădea fiori.

— Tremuri, îi zise Carmen, oprindu-se în spatele ei. Nu e prea frig afară. Ți-e teamă?

— Da. Cui nu i-ar fi?

— Bravooo! Fără false lăudăroșenii. Nu-mi place să văd oameni care încearcă să pară curajoși în fața morții. Cu excepția celor care se arată nepăsători în fața ei.

— Lui Gus îi păsa dacă moare sau nu, zise Teresa, cu o voce împietrită. S-a dovedit curajos?

— Gus a făcut greșeala de a intra în hambar chiar în clipa în care eu îi dădeam drumul lui Eclipse. Carmen râse iar. A crezut că sunt Marielle. Era așa bucuros! Știai că mama ta și ei au avut un fel de relație? Nu au ajuns prea departe. Nu am reușit niciodată să înțeleg – mama ta îl avea pe Hugh Farr, dar îl prefera pe Gus Gibbs! Oricum, când a reușit să vadă mai bine cine sunt, îi sunase deja ceasul. Furca era și ea acolo, mă aștepta, iar eu l-am scutit pe Gus de orice suferință!

— După care i-ai dat drumul lui Eclipse, ai fugit din grajd și ai nimerit chiar în fața mașinii mele.

— Nu plănuisem să-ți ies în întâmpinare, dar să fi văzut ce față făcuseși! După aceea ai ieșit din mașină în ploaie și ai început să strigi: „Mami!” O, Doamne, un moment de neprețuit!

— Mă bucur că spui asta. Teresa vru să se întoarcă în direcția opusă, dar Carmen țipă scurt: „Nu”! Teri o ascultă, rămânând locului în terenul acela mocirlos, lăsându-se învăluită de sunetele nopții, specifice acestei zone

pustii, știind că foarte curând nu va mai auzi nimic din toate acestea. Pot să te întreb ceva? se aventură ea.

— Cred că da.

Carmen părea brusc epuizată. Avusese o seară grea, gândi Teresa, cu un umor hâtru.

— Ce s-a întâmplat cu mama mea?

— Ah, draga mea, credeam că ți-ai dat seama deja. După scandalul acela monstruos de la voi de acasă, când Hugh a surprins-o acolo, iar ea a încercat să scape, ea a venit într-un suflet la mine. *La mine!* A început să plângă și să se vaite, cu aerul acela neajutorat și lipsit de speranță pe care eu îl uram atât de tare. Am repezit-o. Pur și simplu nu am mai suportat, mai ales după ce aflasem că Wendy era însărcinată. Am dat un adevărat spectacol. O vreme am compătimit-o, după aceea i-am spus că o duc acasă la mătușa Beulah. Am adus-o chiar aici, în igluul din fața noastră. Era seară. Nu trebuia să-mi fac griji că ne-ar putea vedea cineva. Chiar dacă era obosită, nu a putut rezista să nu facă o vizită bătrânului iglu, pe care-l iubea atât de mult. În vreme ce ea se plimba în jurul lui, murmurând ceva pentru sine, eu am înjunghiat-o. De fapt, de mai multe ori la rând. Și *ce* bine m-am simțit când ea a început să-și plângă de milă. O, Doamne, *ce* bine, *ce* bine a fost!

Teresa simți un ghem în stomac. O clipă, terenul acela imens se învârti, iar ea se gândi că o să verse. După aceea inspiră adânc.

— Ce-ai tăcut cu cadavrul mamei?

— L-am îngropat chiar aici.

— Unde?

— N-are importanță. Crede-mă pe cuvânt că n-aveai cum să-l găsești, chiar dacă te-ai fi apucat să-l cauți. Oricum, cred că a putrezit deja. Cu toate astea, vei ajunge alături de ea. De aceea am vrut să te ucid aici, Teri. Ești la fel ca ea – ai totul, chiar și iubire. Tu ai avut tot ce *ar fi trebuit* să am eu, exact ca mama ta. Dar ei nu i-am permis să aibă totul și am să fac aceleași lucru și cu tine. Te-am urât la fel de mult cum am urât-o pe ea tot timpul. Și să nu-mi spui că nu voi fi în stare să-mi revin. Mă pregătesc de ani buni pentru acest moment. Am economii puse deoparte și o carte de identitate falsă. O să plec din orășelul acesta înfricoșător după ce-o să vă ucid pe tine și pe micuțul lui Sharon și o să mă fac nevăzută.

Teresa aproape că se repezi asupra femeii, având chef să-i scoată ochii, s-o trântească la pământ și să-i izbească capul de o piatră, simțind nevoia să

comită *un act* de violență, pentru a-și răzbuna mama. Dacă Teresa ar fi fost singură, ar fi comis acest gest, știind că nu mai avea nimic de pierdut. Dar Carmen îl avea cu ea pe Daniel, care plângea încet, întruna și fără speranță. Bietul Daniel, era la un pas de moarte fiindcă venise să petreacă o noapte în casa mătușii Teri. Teresa închise ochii, simțind că nu suportă toate astea. Aproape că și-ar fi dorit ca, în secunda aceea, Carmen să ridice pistolul și să-i tragă un glonț în cap.

Aproape. *Nu* putea să-l lase singur pe Daniel.

Teresa deschise ochii, rostind cu un glas șocant de calm:

— Acum ce ai vrea să facem, Carmen?

— Să o iei drept înainte, spre iglu. Puteți s-o luați pe lângă bara aceea care blochează aleea. Eu am făcut-o de o sută de ori. Și mama ta la fel.

La fel ca mama, își zise Teresa, pășind ușor pe iarba udă de la marginea drumului, auzind cum Carmen și Daniel vin încet în urma ei. Mama ei și Carmen merseseră împreună spre iglu. Teresa își aminti fotografia făcută de Carmen, în care Marielle râdea, stând lângă iglu. Nu-i trecuse prin cap că aici va fi locul în care va muri.

Teresa ajunse la intrarea în iglu. Nu întrebă ce anume trebuia să facă. Apucă bara cu care fusese închisă ușa, după care trase de ea. Mai întâi scârțâi și se mișcă încet, după care ușa se deschise.

Aerul umed și mucegăit o izbi în față, învăluind-o. Întunericul total dinăuntru părea s-o îmbrățișeze, s-o atragă seducător, făcând-o să dea totul uitării. Ar fi fost așa simplu să pășească înăuntru și să se lase înghițită de întuneric, în timp ce Carmen apăsa pe trăgaci. Teresa păși înăuntru, simțindu-se ca un înecat, atrasă în vârtejul uitării de tot și toate.

Imediat după aceea se aprinse un bec. Carmen adusese cu ea o lanternă. Desigur. Ea plănuise totul, gândi Teri. Nu avea cum să uite de lanternă, mai ales că nu era prima ei tentativă – derulase același scenariu acum opt ani, când victima ei fusese Marielle Farr.

Marielle, își zise Teri. Nu fusese vorba de Marielle *și* de încă un ostatic, pe care Carmen îl ținea strâns lipit de ea, în vreme ce îndrepta în direcția ei o lanternă, nu o armă. Nu putea să le țină pe amândouă în același timp. Nu putea să-l țină și pe Daniel, și lanterna și arma. Chiar și pentru o secundă, Carmen se găsi într-o poziție vulnerabilă.

Hotărâtă, Teresa băgă mână în buzunar, apucă strâns spray-ul paralizant sub formă de ruj, după care se aruncă asupra lui Carmen. În timp ce se

repezea spre femeie, Teri împinse în afară capătul spray-ului. Trupurile se izbiră unul de altul, iar Teri pulverizã lichidul în ochii albaștri ai lui Carmen. O dată. De două ori. De trei ori.

Femeia scoase un țipăt scurt și puternic, după care ea și Teri se prăbușiră la pământ. Daniel se retrase câțiva pași, scoțând un țipăt înfricoșător, dar Teri abia dacă-l auzi.

— Fugi! îi strigă ea. Pleacă, fugi! Nu era sigură că el o va asculta. Ea încerca cu prea mare disperare să găsească arma. Carmen se zbătu și înjură, în vreme ce palmele Teresei o pipăiau, căutând, strecurându-se pe unde puteau, dar pe femeie o dureau cumplit de tare ochii, lăcrima și era obligată să-și ducă mereu palmele la ochi, astfel că nu reuși s-o imobilizeze pe Teresa. După un moment care îi păru o veșnicie, Teresa apucă ceva metalic, dar realiză că era vorba de lanternă. O aruncă, căutând disperată arma. Arma, fir-ar ea să fie. Unde era arma aia?

Brusc, spațiul din jur fu învăluit într-o lumină strălucitoare. Aproape neatentă la zgomotul survenit pe neașteptate din cauza luptei, Teri înălță capul. Mașini. Faruri. Niște lumini roșii care străpungeau întunericul blând al sălbăticiei netulburate. Visa. Teri era convinsă că visa. Carmen scoase un strigăt animalic, dovadă a frustrării ce o cuprinsese, după care Teri își simți tâmpla străpunsă de o durere atroce. M-a împușcat, își zise Teri buimacă, în timp ce lumea părea un loc din ce în ce mai încețoșat. Carmen a reușit, în cele din urmă, să mă răpună, la fel ca pe mama.

Epilog

Teri stătea în lumina puternică a soarelui, chiar lângă grajd. Inspiră adânc aerul proaspăt și cald, urmărind cum Sierra alerga veselă după un fluture. Oare trecuse doar o săptămână de când Carmen adusese mâncarea la ea acasă, pentru petrecerea dedicată logodnei ei? Oare trecuse doar o săptămână de la noaptea în care ea și Daniel fuseseră gata să moară de mâna lui Carmen?

Două zile după ce Carmen apăsase furioasă pe trăgaciul armei lipite de tâmpla lui Teri, folosindu-se de arma proprie – revolverul de calibru 22, pe care îl găsise în sfârșit –, mintea Teresei fusese încețoșată, iar amintirile amestecate. Își dăduse seama că Mac era îngrijorat – că Kent fusese la fel –, dar nu reușea să se concentreze. În cea de a treia zi se trezi cu mintea limpede și ageră, evenimentele din seara aceea de groază fiind atât de clare și de percutante că aproape o dureau. Voia să uite tot, dar era conștientă că nu va reuși niciodată să șteargă din memorie noaptea aceea de coșmar.

Ba, mai rău, că nu va reuși în veci s-o *uite* pe Carmen Norris – și pentru ca totul să fie și mai groaznic, în momentul în care o lovea pe Teri cu arma în cap cu toată puterea de care era în stare, iar Teresa alunecase de pe trupul ei. Pe jumătate inconștientă, unul dintre polițiști o împușcase pe Carmen. Înainte de a-și pierde definitiv cunoștința, Teri simțise cum ceva fierbinte și umed îi stropește fața. Mac îi spusese lui Teri că polițistul o împușcase pe Carmen în cap, gestul fiindu-i fatal. Totuși, probabil că ea, Carmen, nu suferise mult, îi spusese Mac de nenumărate ori. Mai mult ca sigur murise pe loc.

În clipa de față, Teri văzu cum Lexus-ul lui Mac tocmai urca dealul. El opri mașina lângă grajd. Celeste ieși din automobil și alergă spre Teri, cu părul blond fluturându-i în vânt și cu un zâmbet cât toată fața. O îmbrățișă încântată pe Teri, se aplecă să o mângâie pe Sierra cea plină de entuziasm, după care o îmbrățișă iar pe Teresa.

— O, Teri, toată lumea mi-a spus că ești bine, dar trebuia să mă conving cu ochii mei. Arăți minunat! Ei, da, ai o vânătaie mică, dar ești și acum cea mai frumoasă femeie din lume!

— Sunt de acord, zise Mac, venind cu pași mari spre Teri. Părul lui

bogat strălucea în bătaia soarelui, iar privirea lui o învăluia pe a ei, plină de afecțiune, protectoare și mustind de dragoste. Teresa se dezlipi de Celeste, mergând spre Mac, topindu-se în brațele lui puternice. O, Teri, ce tare mă strângi! Pufni în râs. Nu fug nicăieri, să știi.

— Cred că nu reușesc să uit seara zilei de 4 Iulie când ai plecat împreună cu mama ta, fără să te mai întorci.

Mac părea rușinat, cu toate că se apără:

— Mi-am cerut scuze. *Ți-am explicat* ce s-a întâmplat.

— Că imediat ce te-ai întors la apartamentul mamei tale și ai văzut că nu era acasă, te-ai dus la camera de gardă a spitalului. Mi-ai spus că ea se dusese acolo fiindcă avea impresia că suferise un atac de cord, dar nu voia ca tu să afli. Slavă Cerului că s-a dovedit o alarmă falsă. Că atunci când ai coborât din mașină, telefonul mobil a căzut din buzunar și probabil că s-a lovit și a alunecat sub mașina de alături. Mi-ai spus că ai tot încercat să mă suni de la telefoanele publice din spital, dar fie erau stricate, defecte, prea încărcate, fie găseai ocupat în momentul în care mă sunai, fiindcă *eu vorbeam* la telefon.

— Nu-ți mai amintești de femeia aia antipatică ce nu m-a lăsat să folosesc niciunul dintre telefoanele lor *oficiale*, spunând că doar personalul spitalului le putea utiliza?

— Da, ai încercat. E o poveste tare stranie – atât de specială, încât eu voi avea încredere în ea, iar pe tine te voi ierta. Deși dacă ai fi fost aici…

— Tu nu ai mai fi fost la un pas de… ei, nici măcar nu vreau să rostesc acele cuvinte. După aceea se uită la Celeste. Chiar dacă eu te-am dezamăgit, Teri, tu ai avut, totuși, un înger păzitor.

Teri îi zâmbi fetiței.

— Celeste, tu mi-ai salvat viața. Mie *și* lui Daniel.

— Ei, nici chiar așa, zise Celeste, roșind. Nici măcar nu puteam vorbi. Am crezut că nu voi mai *putea vorbi* ani de zile, ca data trecută. Dar când am aflat că tati era viu… ei bine, brusc mi-am recăpătat glasul. O parte din bucurie dispăru din privirea ei. Dar mi-a părut atât de rău de buni. Dacă nu eram eu, trăia și astăzi.

— A murit apărându-te, Celeste, spuse Teri. Nu o cunoșteam foarte bine pe bunica ta, dar știam cât de mult însemnai pentru ea și, dacă ar fi fost să moară acum, și nu peste douăzeci de ani, atunci ar fi preferat să moară apărând-o pe fetița pe care o iubea mai mult ca orice pe lume. Celeste avea

ochii plini de lacrimi, așa că Teri adăugă repede: I-am cerut lui Mac să te aducă aici dintr-un motiv special. Hai să mergem în grajd. Am o surpriză pentru tine.

— O să mă lași să o încalec pe Eclipse? întrebă Celeste.

— Așteaptă și vei vedea, răspunse enigmatic Teresa.

Hambarul era puternic luminat în interior, datorită soarelui care era sus de tot pe bolta cerului. Cu toate acestea, Teresa aprinse și două becuri, astfel că fiecare cal în parte beneficia de lumina potrivită. Celeste se plimbă de la o boxă la alta, salutându-l pe Bonaparte, pe Conquistador, pe Fantasia, pe Sir Lancelot. Dar înainte de a ajunge în dreptul boxei lui Eclipse, ea rămase locului, oftând a uimire. O iapă bej din rasa Morgan, cu gât grațios și un cap mic și elegant, cu o privire înduioșătoare și niște ochi negri minunați, necheză ușor, după care își afundă boticul în palma lui Celeste întinsă în direcția ei.

— Să-ți fac cunoștință cu „Fulg de nea”, spuse Teri. E calul tău.

Buzele lui Celeste se întredeschiseră ușor. Se uită în ochii lui Teri. Apoi întrebă cu un glas abia perceptibil:

— E a mea? A mea de-adevăratelea?

— Da, scumpo, zise Teresa. Știu că nu e albă, așa cum era „Fulg de nea”, veioza ta căluț, dar e un bej foarte deschis, cu doar câteva pete ceva mai închise la culoare. Sper că nu ești dezamăgită.

— Deza… Dezamăgită? Celeste plecă în fugă de lângă iapă, aruncându-se iar în brațele Teresei și strigând: Uauuu, Teri, îți mulțumesc! Mulțumesc, mulțumesc…

— Bine! Teresa pufni în râs. Să înțeleg că îți place?

— Nici nu-mi imaginam că voi avea vreodată un asemenea cal! Nu-mi vine să cred! Nici tatei nu-i va veni să creadă! O să ți-o plătească…

— Nu, nu-mi va plăti nimic, zise Teresa hotărât. „Fulg de nea” e cadoul *meu* pentru tine. Se uită la ochii strălucitori ai fetei. Acum du-te și ai grijă de iapa ta. Deja îi e dor de tine.

Într-o fracțiune de secundă. Celeste fu față în față cu „Fulg de nea”, mângâind-o, vorbindu-i și chiar lăsându-și lacrimile să se scurgă pe botul calului, un lucru care părea să nu o deranjeze deloc pe „Fulg de nea”. Sierra, incapabilă să stea locului în momentele de bucurie, stătea în preajma lui Celeste, învârtindu-se, răsucindu-se, sărind și dând cu veselie din coadă.

— Ai făcut un gest minunat cumpărându-i această iapă lui Celeste, zise

Mac. Știu că te-a costat o avere.

— Eu sunt o femeie de succes în adevăratul sens al cuvântului. Ba chiar vreau să-ți spun că de săptămâna asta am doi elevi noi, mai ales acum când toată lumea a aflat că *nu am omorât pe nimeni*. Se întristă brusc. Nici măcar pe Carmen.

— Și-a meritat soarta, la fel ca și Byrnes, zise Mac.

— Mama ta cum se mai simte?

— În ultima săptămână, nu s-a simțit atât de bine, fiind foarte tristă din cauza confesiunii lui Byrnes și a faptului că Celeste și-a recăpătat graiul. Nu prea a dormit, iar când reușea, în sfârșit, să o facă, avea numai coșmaruri. Îi tot confunda pe mama ta și pe Hugh cu Carmen și Hugh. În subconștientul ei, știa bine că cei doi avuseseră o aventură – ba chiar cred că a asistat la o scenă care a avut loc la voi acasă – când Hugh și Carmen tocmai se despărțeau, dar nu era convinsă că a înțeles exact despre ce era vorba. În adâncul ei însă pricepuse ce se petrecea între ei și asta nu i-a dat pace ani de zile. Acum că știm ce o neliniștea, se va face bine. E o supraviețuitoare.

— Ce mult mi-ar fi plăcut ca mama mea să fie la fel. Nici măcar nu i-am putut face o înmormântare cumsecade. Habar nu avem unde anume a îngropat-o Carmen. Poliția a făcut săpături în jurul igluului, dar nu a descoperit absolut nimic, și nu o să ne lase nimeni să scormonim jumătate din Zona TNT ca să o găsim.

— Dar tu ai declarat că-i vei ridica un monument, chiar aici pe Farr Fields – unul micuț și drăgălaș, așa cum și-ar fi dorit ea. O să aibă loc și o slujbă de pomenire, la care vom participa cu toții: tu, eu, mama mea. Plus Kent, Daniel și Sharon.

— Sharon va veni doar dacă va avea voie să iasă din „convalescența la domiciliu”, cum o numește Kent, răspunse Teri. Nu cred că această cădere nervoasă a fost un lucru chiar atât de rău pentru ea. Sharon avea nevoie de mult timp de ajutor specializat. Kent era însă îngrozit la gândul că ar fi putut ajunge ca mama.

— În plus, el nu dorește să-i fie afectată imaginea publică, zise Mac, cu tristețe. Teresa se încruntă. Bine, bine, promit că voi încerca să repar relația mea cu Kent. Făcu o mică pauză. Mai ales acum că-mi va fi și cumnat.

Teresa ridică o sprânceană.

— O, va fi?

— Nu va fi?

— Nu știu. E felul tău de a mă cere de soție, Mac? Dacă da, nu pot spune că excelezi la capitolul stil.

Mac căzu imediat în genunchi, scoase o cutiuță din buzunar, deschise repede capacul, de unde apăru un inel de platină cu sclipiri de-o frumusețe rară.

— Teresa Lynn Farr, îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

În vreme ce Teresa se prefăcu că stă pe gânduri, Celeste se postă lângă ea, cu ochii licărindu-i de fericire și emoție. Teresa îi așeză brațul stâng după umeri, după care declară:

— Răspunsul e „da”. Dar cu o condiție.

— Care ar fi aceea? întrebă Mac.

— Dacă Celeste este de acord să fie domnișoara mea de onoare.

— Oooo, Teri, vorbești serios? strigă Celeste. Ziua asta devine din ce în ce mai grozavă! Da. O să fiu domnișoara ta de onoare! Oooo, *te rog* mult, mărită-te cu Mac! Trebuie, Teri, chiar trebuie să te căsătorești cu el!

Teresa se uită adânc în ochii lui Mac – ochii aceia pe care-i iubea de când avea șaisprezece ani.

— Da, bănuiesc că trebuie într-adevăr să mă mărit cu el.

Sfârșit

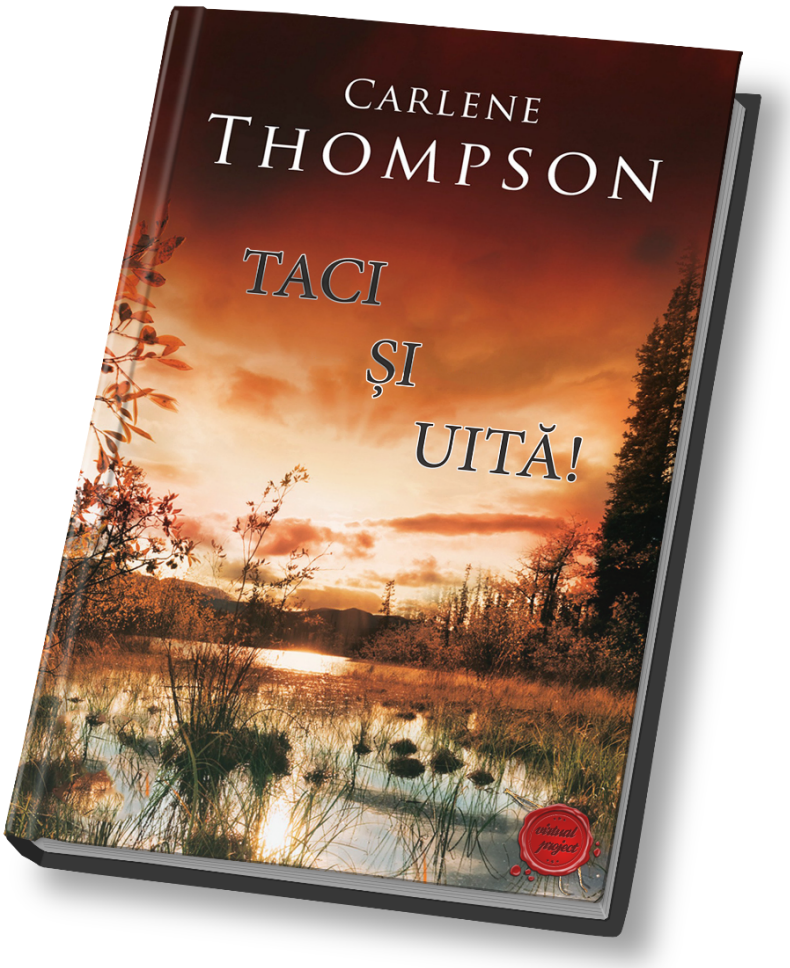

virtual-project.eu

violin

[1] Terenurile Farr (n. trad.).
[2] Drumul Plângerii (n. trad).

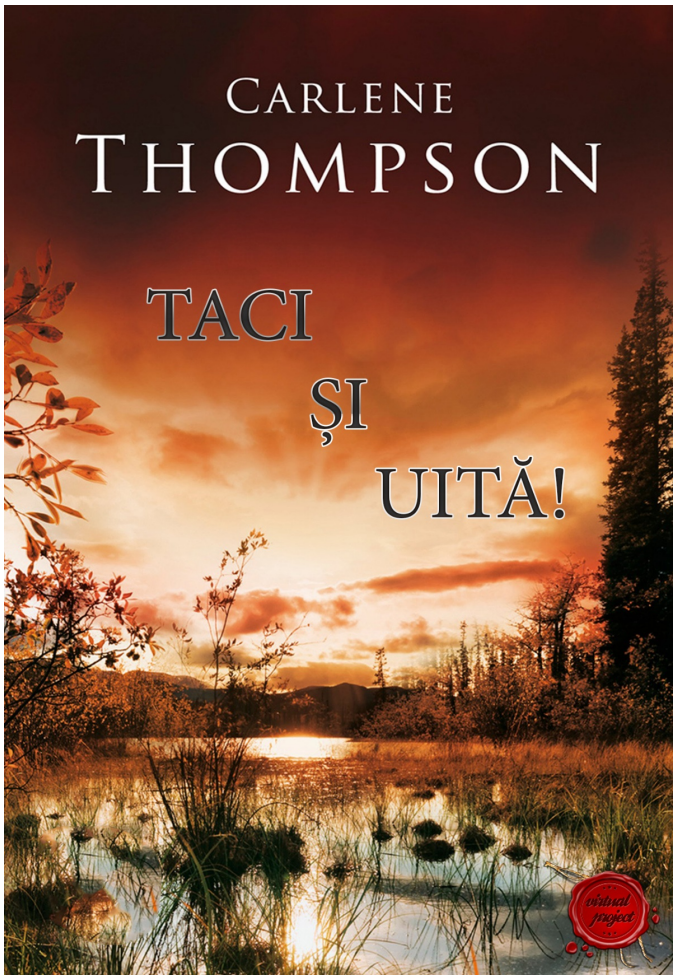
CARLENE
THOMPSON
TACI
ȘI
UITĂ!
virtual project